

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *SMOKE BITTEN*

PATRICIA BRIGGS

SOUL TAKEN

A MERCY THOMPSON NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.pdfkitap.com>

Patricia Briggs tarafından yazılan başlıklar

Mercy Thompson Serisi

MOON CALLED
BLOOD BOUND
DEMİR ÖPÜLDÜ
BONE CROSSED
SILVER BORNE
RIVER MARKED
FROST BURNED
NIGHT BROKEN
FIRE TOUCHED
SESSİZLİK DÜŞMÜŞ
FIRTINA
LANETLENMİŞ
DUMAN ISIRILMIŞ
RUH ALINMIŞ

Alfa ve Omega Serisi

PROWL ÜZERİNDE
(Eileen Wilks, Karen Chance ve Sunny ile) CRY
WOLF

AV SAHASI ADIL
OYUN ÖLÜ ISI
PARLAK VAHŞİ
İŞARETİ YAK

MASQUES
WOLFSBANE
IBLISLER YÜRÜRKEN
EJDERHAYI ÇAL

OCAĞIN PAZARLIĞI

EJDERHA
KEMİKLERİ
EJDERHA KANI

KUZGUNUN
GÖLGESİ
KUZGUNUN
SALDIRISI

Grafik Romanlar

ALPHA AND OMEGA: CRY WOLF: VOLUME ONE
ALPHA AND OMEGA: CRY WOLF: VOLUME TWO

Antolojiler
SHIFTER'IN KURDU
(Masques ve Wolfsbane tek ciltte) SHIFTING
SHADOWS

SOUL TA W E M

GEAT RIC IA Ø RIG G S

ACE
NEW YORK

ACE
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2022 Hurog, Inc.

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama

İsimler: Briggs, Patricia, yazar.

Başlık: Alınan ruh / Patricia
Briggs.

Açıklama: New York: Ace, [2022] | Seri: Mercy Thompson

Tanımlayıcılar: LCCN 2022014338 (basılı) | LCCN 2022014339 (e-kitap) | ISBN 9780440001614
(ciltli) | ISBN 9780593100127 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Fantastik kurgu. | Paranormal kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3602.R53165 S68 2022 (baskı) | LCC PS3602.R53165 (e-kitap) | DDC 813/.6-
dc23/eng/20220401

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2022014338> adresinde
mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2022014339>
adresinde mevcuttur

Kapak resmi © Daniel dos Santos
Kapak tasarımı Judith Lagerman E-
kitap için uyarlayan Molly Jeszke

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_140763719_c0_r0

KONTENTS

[Kapak](#)
[Patricia Briggs'in](#)
[Başlıkları Başlık](#)
[Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[İthafı](#)

[Giriş](#)
[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

Hayatımdaki her şeyin daha iyi işlemlerini sağlayan Güvenilir Asistanım,
nam-ı diğer Sparky, Ann Peters için.

P R E L U D E

MERHAMET'İN YATAK ODASINDA, EVİN KALBINDE DURUYORDU.
düşmanının.

Biraz kaşlarını çatı. Hayır, o artık onun düşmanı değildi.

O zaman müttefikiydi. Ondan yardım istemişti - ki bu
Hanımının bile nadiren yaptığı bir şeydi, güvenilmez bir
hizmetkârdı.

Mercy'ye yardım etmişti -belki de- ve sonra Mercy ona
bir şey yapmıştı. Buna ne ad vereceğinden de emin değildi,
çünkü etkisi geçene kadar onu kurtarmış gibi hissetmişti ve
bunun yerine onu yok etmiş olabileceğini anlamıştı. Umut
duyguların en ölümcül olanıydı.

Onun düşmanı olduğunu düşünmüyordu. Ama kesinlikle
arkadaşı da değildi.

Hazinesinin ipek kumaşını dikkatle tuttu. Kendisi kadar
olmasa da artık çok eskiydi ve zarar verme korkusuyla onu
koruyucu kutusundan nadiren çıkarıyordu. Onu burnuna
götürdü ve günlük, hatta haftalık banyolardan önceki
zamanlarda sağlıklı insan bedenlerinin taşıdığı kokuları
örtmek için sürdüğü zengin yasemin parfümünün kokusunu
hâlâ alabiliyormuş gibi yaptı. O kokuları özlemişti; şimdi
her şey ona zayıf ve solgun kokuyordu.

Bir zamanlar olduğu kişiye bir armağan olan bu zayıf
kumaş onun mihenk taşıydı, bir zamanlar bütün olduğunu
hatırlatıyordu. Bir zamanlar neşe vardı. Şansını deniyordu.

Bunu, ruhunun bu son kırıntısını burada bırakarak. Mercy'nin ne yapacağı belli olmazdı ve peşinden kaos getirirdi.

İşlemeli ipek kemeri kaosa salma düşüncesiyle vücuduna yaklaştırdı. Ama sadece bir anlığına. Çünkü Mercy, kendisinin aksine, masumlara zarar vermezdi. Bu parlak ve güzel şeyi güvende tutacaktır, diye düşündü ani bir rahatlamayla, sonunda onu kemeri buraya getirmeye iten dürtüyü anladı.

Mercy'nin yatağına uzandı, başını eşinin yastığına koydu ve ipek kuşağın ilmeklerini yanağına dayadı. Gözlerini kapattı.

Hıristiyan değildi, hatırlayabildiği kadarıyla hiç olmamıştı. Ama çocuğun duasındaki ironik sözler aklına geldi.

Şimdi uyumak için uzanıyorum,
Tanrı'ya ruhumu koruması için
dua ediyorum, Ve eğer
uyanmadan önce ölürsem,
Tanrı'ya ruhumu alması için dua ediyorum.

Gözlerinden yaşlar süzülürken sessizce güldü. Ağzı eski ipek kemere karşı ses çıkarmadan hareket etti ve "Ardeo. Ardeo. Ardeo."

Yanıyorum.

1

"MERHAMET."

Adam bana baktı. Vahşi, altın rengi gözleri bakışlarımı yakaladı. Parlak derinliklerinde sadece birkaç parça karanlık kalmıştı, tereyağında eriyen acı çikolata gibi. Alnından yüzüme damlayan buzlu yağmur göz kırpmama neden oldu.

Altın endişe vericiydi, diye düşündüm beceriksiz bir elimle yanağımı silerken. Gözlerindeki tehlikeli altına dikkat etmeliydim.

"Güzel," dedim.

Birisi kahkahasını bastırdı ama bu Adam değildi. Kaşları daha da çatıldı.

Az önce ... şey, tam olarak hatırlayamıyordum ama kesinlikle ıslak zeminde, buz gibi yağmurda yatmıyordum. Adam'ın vahşi gözlerine bakarken yüzüme -veya muhtemelen çok ıslak kar- yağıyordu. İtaat etmek istemeyen bir elimle uzandım ve yumruğumu gömleğinin yakasına kapattım.

Beynim hâlâ tam olarak doğru çalışmıyor olsa da, şakağımın etrafında odaklanmış gibi görünen muhteşem baş ağrısı ile yerdeki pozisyonum arasında bir bağlantı kurmak için fazla düşünmem gerekmedi. Bir şey bana sertçe çarpmış olmalıydı. Bir dakika içinde -yanağıma soğuk su damladı- yağmur gibi olacağımı düşünmüştüm ama

Adam'ın ifadesi, bir patlamayı önlemek için yeterince erken olmayabilir.

Bu kötü olabilirdi. Adam'ın sadece kurduna yenilmesinden daha kötü. Her zamanki kurduna. David Cronenberg'den esinlenilmiş bir filmdeki kurt adamın sapkın versiyonunun kocaman, çoktan kana bulanmış dişleriyle boğazımı sıktığı anı, beni üzerimizdeki gökyüzünden yüzüme sıçrayan soğuk sudan daha etkili bir şekilde uyandırdı.

Ani bir adrenalin dalgalanmasıyla nefesimi içime çektim ve Adam'ın gözlerindeki son birkaç karanlık insanlık kırıntısını da söndürmüş gibi görünse de daha net düşünmemi sağladı. Ne o ne de ben, cadı Elizaveta'nın öldüğünde ona dönüşmesi için lanetlediği vahşi canavarın yok olup olmadığını ya da sadece zamanını mı beklediğini bilmiyorduk.

Adam sürüyü daha tehlikeli bir şeye, her zaman kontrol edemediği bir canavara dönüşebileceği konusunda uyarmıştı. Ancak gerçek kurtadam modasına uygun olarak, bunu korkunç bir tehditten ziyade Adam'ın elde ettiği yeni bir süper güç olarak görüyor gibiydiler. Buna ilk elden tanık olmamışlardı.

Dolunay çıktıktan ve sadece Adam'ın her zamanki kurt formu bu çağrıya cevap verdikten sonra Adam rahatlamıştı. Zaten kolaylıkla sinirlenen Adam'ın öfkesi her zamankinden daha da kısa sürmeye devam etmişti ama bunun son birkaç aydır yaşadığı olağandışı gerginlikten kaynaklandığını düşünmüştüm. Ve yine de . . .

Canavara dair bir ipucu bulmak için arkadaşımın yüzünü inceledim ve ... gördüm. Adam'ı gördüm. Geçtiğimiz yılın deneyimlerini taşıyordu ve kurtadam tarafından bahşedilmiş gençliğine rağmen gözleri daha yaşlı görünüyordu. Elizaveta'nın lanetinin ısırtığı ve son birkaç ayın çeşitli dehşetleri nedeniyle yüz hatlarında bir gerginlik vardı. Hâlâ o kendinden emin havası vardı.

bir parçasıydı ama şimdi savaş yorgunu bir askere biniyormuş gibi görünüyordu.

Gömleğinin yakasını biraz daha sertçe çekti.

Gözlerini kırptırdı ve gözbebeklerinin dış çevresinde bir karanlık halka oluştu. Kendimden emin bir şekilde, Adam'ın canavarı onu yemeden kısa bir süre önce bir suikastçının beni vurduğu sağ kolumun yeni iyileşmiş kasında ortaya çıkan acıyı görmezden gelerek onu boğacak kadar sertçe çektim.

Adam gelmek istemeseydi onu kendime doğru çekemezdim. O bir kurtadamdı ve ben değildim. Kendimi ona doğru kaldırılabildim ama bu çabayı göstermek zorunda değildim. Eğildi ve dudaklarıma hafifçe dokundu, bir kaşını alaycı bir şekilde eğerek neyin peşinde olduğumu bildiğini ama benim oyunumu oynamaya istekli olduğunu söyledi.

Çamurlu zemine aldırmadan yere kadar oturdu ve beni kucağına aldı. Bir fırının üzerinde oturmak gibiydi. Tüm bedenim ona, onun sıcaklığına ve evin zengin kokusuna doğru yumuşadı. Yarım saniyeliğine başka bir koku geldi, daha sıradan bir koku - ya da belki de bu sadece benim hayal gücümdü, çünkü tekrar içime çektiğimde sadece Adam'ın kokusunu aldım.

Başımı taş gibi sert olan omzuna yasladım. Bunun nedeni sadece öfkeyle gergin olması değildi; o sadece bu tür bir şekle sahipti. Azıcık yumuşaklığı da aşınmış, geriye sadece kas ve kemik kalmıştı. Onda hiç yumuşaklık yoktu ama eğer yumuşaklık isteseydim, bir kurtadam sürüsünün Alfa'sı olmayan birini aramak zorunda kalırdım. Adam olmayan birini.

Şakağım köprücük kemiğine dokunduğunda tısladım ve o da kaskatı kesildi. Neredeyse unuttuyordum. Her şey şakağıma bir şey çarpıp beni yere düşürdüğünde başlamıştı.

"Bonarata mıydı?" Ben sordum. Bu doğru görünmüyordu. Gecenin Efendisi, araştırabildiği her şeyin vampir

hükümdarı

İtalya. Ama bütün cadıları öldürmüştük, değil mi? Elizaveta bile ölmüştü. Ve fae-ish duman ejderhası, fae-ish duman ejderhalarının gittiği her yere gitmişti.

Birkaç boğuk kahkaha daha vardı. Etrafta düşmanlar olsaydı, insanlar gülmezdi.

-Ve Adam yere oturmazdı.

Birisi, yeterince sessiz olmayan bir fısıltıyla, "Lanet olsun, bir gözü daha moraracak," dedi. Tatlım, diye düşündüm. Genelde daha mantıklıdır.

Adam kollarını sıktı ve hırladı, tamamen insan olan hiçbir boğazın çıkaramayacağı bir sestir bu. Eşi olarak aldığım zarardan dolayı çok ve sürekli mutsuzdu - bu pozisyonu daha çok, mümkün olduğunca olayların dışında tutulması gereken bir insan ya da kendi başının çaresine bakabilen bir kurt adam doldururdu. Ben bunların ikisi de değildim; bir çakal şekil değiştiriciydim, sürünün kendi başına bir üyesiydim ve bunun gerektirdiği tüm ayrıcalıklara ve görevlere sahiptim. Onların ya da Adam'ın beni kandırmasına izin vermedim. Onun için ne kadar zor olursa olsun, bu hiçbirimiz için iyi olmazdı.

"Hey, patron," dedi Warren, mantıklı bir varlıkla konuşmadığını düşündüğünde kullandığı rahat sesiyle.

Uzun boylu, sırık gibi kovboyun yaklaşık on adım ötede kasıtlı olarak rahat bir duruş aldığını görmek için baktım. Gözlerinde altın sarısı bir ifade olmasaydı daha inandırıcı olurdu. Onun birkaç metre gerisinde, sürü çamur içinde, sessiz bir yığın halinde duruyordu.

Adam da baktı.

Adam'ın dikkatinin etkisiyle sürü geri çekildi. Warren başını çevirdi, böylece bize doğru bakmıyordu bile.

Ama devam ederken sesi hala sakın ve kararlıydı, "Onu hareket ettirmen gerektiğine emin misin? Mary Jo

Belki de beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğine bakmalıyız."

Mary Jo bir itfaiyeciydi ve acil yardım eğitimi almıştı.

Adam yine cevap vermedi ve gerginlik arttı. Bu da balkabağı tarlasına yaptığımız gezinin yaratması gereken etkinin tam tersiydi.

-

SÜRÜMÜZ, COLUMBIA BASIN SÜRÜSÜ, BAĞLI DEĞİLDİ

Kuzey ve Güney Amerika kıtasında Marrok Bran Cornick'e ait olmayan tek kurt adamdı. Amacı kurtadamların hayatta kalmasıydı ve bu uğurda acımasızdı - bu yüzden kendi başımıza kalmıştık.

Marrok'un korumasından yoksun akıllı bir sürü, hayatta kalmak istiyorsa başını öne eğmek zorundaydı. Ne yazık ki bu bizim için bir seçenek değildi.

Hiçbir yerde, en azından sıradan dünyanın gözünde, bizimki kadar iyi tanınan başka bir sürü olmadığını söylemek kibir olmazdı. Adam, Alfa'mız, eşim, ABD'de herhangi bir sokak köşesinde tanınabilirdi. Bu, ordudaki bağlantılarının, haber ajanslarına konuşmaya istekli olmasının ve kurtadam olmadan çok önce hayatının felaketi olan yakışıklılığının bir kazası olarak başlamıştı.

Ama tüm sürünün acı çekmesi benim hatamdı. onunla birlikte.

Birkaç yıl önce, Washington Eyaleti'nin Tri-Cities bölgesinde yaşayan insanların (ve diğer duyarlı varlıkların) çoğunun destansı bir ölçekte endişelenmesi gereken en kötü şey, Hanford nükleer atık tanklarından birinin - nükleer bilimin ilk, deneysel yıllarının kostik çamur yan ürünleriyle dolu - yapışkanını Columbia Nehri'ne sızdırma olasılığıydı. Ya da muhtemelen patlaması.

Eskiye tanklardan yaklaşık iki yüz tane vardı ve bazılarında bir milyon galon kadar su bulunuyordu. Her tank çok kötü radyoaktif çorbanın benzersiz bir karışımını içeriyordu ve daha da kötüsü, nükleer silah geliştirmenin gizli doğası nedeniyle, hiç kimse hiçbirinin içinde tam olarak ne olduğunu bilmiyordu.

Gerçekten canavarlardan daha korkunç şeyler vardı. Her neyse.

Tri-Cities, bir Superfund temizleme sahasının hemen yanında olmasının yanı sıra, fae'lerin ABD hükümetiyle olan (çoğunlukla) soğuk savaşlarında kendi güç merkezlerine dönüştürdükleri Ronald Wilson Reagan Fae Reservation'a arabayla yaklaşık bir saatlik mesafedeydi.

İçlerine geldiğı için ve Üç Şehir'in bizim sürümüzün koruması altında olduğunu iddia ettiğim için (o anlık aptalca bir şeydi), fae'ler Columbia Basin Sürüsü'nün bölgemizi ve içinde yaşıyan hem dünyevi hem de doğaüstü insanları koruma hakkını kabul ettiklerini ve buna saygı duyduklarını bildirdiler. Onlarla bunu yapacağımıza dair bir anlaşma imzalamıştık ve daha da önemlisi, korumamız altındaki hiç kimseye zarar vermeyeceklerdi.

Başka seçeneğimiz yoktu ve eminim ki onların da yoktu. Ancak, her iki taraf da en iyi niyetle anlaşmaya girmiş olsa bile, fae'lerle yapılan pazarlıklar kötü sonuçlanma eğilimindeydi, Marrok'un bizi serbest bırakmasının nedeni de buydu.

Kimse fae ve kurtadamlar arasında bir savaş istemez. Eğer sürümüz tek başına durursa, bizimle fae'ler -ya da vampirler, diğerkurtadam sürüleri, kadim tanrılar ya da iblisler- arasında ne olursa olsun, kurtadam insanoğlubu çatışmaya zorlanmayacaktı. Yalnız kaldığımız sürece sürümüzün ölümü doğaüstü dünya ile insanlar arasında bir savaş başlatmayacaktı.

Ya da herkes öyle umuyordu.

Fae'lerle yapılan pazarlık Tri-Cities'i insanların korundukları için büyüdü dünyayla omuz omuza çalışabilecekleri tarafsız bir bölge haline getirdi. Birdenbire ulusal, uluslararası ve doğaüstü politikaların ilgi odağı haline gelmiştik ve bunun sonuçları da olacaktı.

Daha zayıf doğaüstü varlıklar (algılanan) güvenli bir yere akın etti ve diğer şeylerin yanı sıra konut sıkıntısına neden oldu. Oteller tıklım tıklım doldu ve Airbnb piyasası tavan yaptı, çünkü artık sıradan insanlarla kaynaşan fae'leri görmek için "güvenli" bir yer vardı.

Daha sessiz bir şekilde, yırtıcı hayvanlar da buraya geliyordu; Üç Şehir'in zengin avlanma alanını yağmalamalarına sadece bir kurtadam sürüsünün müdahale etmesinden endişe etmeleri gerekmediğini düşünen yaratıklar. Sadece geçen hafta bu yırtıcılardan ikisini öldürdük.

Sürümüz çok vahşiydi. Adam hayranlık uyandıracak kadar müthişti. Fae'lerden destek alıyorduk - gerçi itiraf etmeliyim ki bu yararlı olduğu kadar tehlikeliydi de. Yerel vampir seethe bize kendi nedenleriyle yardım etti. Sürümüz, yirmi altı kişi, bölgemizi korumanın yükünü taşıyordu ve Marrok'a bağlı olmadığımız için kolay kolay başka kurt bulamayacaktık.

Adam bu duruma bizi ince ayarlı bir savaş birimine dönüştürerek karşılık vermişti. Bunun bir kısmı dövüş teknikleri eğitimi anlamına geliyordu. Bir kısmı da daha sıkı örülmüş bir sürü haline gelmemiz anlamına geliyordu.

Bu yüzden Adam Ekim ayında bir Salı gecesi dev bir balkabağı tarlası ve mısır labirenti kiralamıştı, böylece sürümüz birlikte oynayabilecekti.

Balkabağı tarlasının tehlikeli olabileceğini kim bilebilirdi?

EKİM AYI DOĞU WASHINGTON'DA EĞLENCELİ BİR AYDIR. BAZI

Bazı günler seksen derece ve güneşli, bazı günler otuz derece ve bardaktan boşanırcasına yağmurlu ya da karla karışık yağmurludur. Oyun randevumuz, saatte kırk mil hızla esen rüzgârın da eklenmesiyle ikincisine dönüştü.

Sırılsıklam olmama rağmen Adam'ın kollarında sıcacıkken çenemi eğerek zemini görebiliyor ve giderek büyüyen çamur ve buzlu sulu kar tabakasını fark edebiliyordum. Balkabağı tarlasının sahipleri bizim üzerimizden gerçekten para kazanmışlardı çünkü sadece en çaresiz ebeveynler bu havada buraya gelmek için para öderdi.

Adam'ın omzunun üzerinden gelen kâğıt çırpıntıları gözümü mısır labirentinin çıkışına yakın bir yerdeki reklam panosuna çekti. Panonun bir yarısında, ıslak kâğıtlar gevşekçe sarkıyor ya da raptiye ve zimbaldan fırılıyor, yeni bir kat boyaya ihtiyaç duyan pürüzlü bir kontrplak yüzeyi ortaya çıkarıyordu.

Diğer yarısında ise pleksiglas, oraklı gölgeli bir figürü ve eski tarz korku yazılarıyla The Harvester başlığını gösteren bir film afişini kaplıyordu. Pleksiglasın üzerine yapıştırılmış beyaz bir kâğıtta filmin bu Cumartesi gününden itibaren özel gösterimlerinin başlayacağı ve Pasco doğumlu senaristin konuk olarak katılacağı bir açılış etkinliği düzenleneceği duyuruluyordu.

Ben izlerken, rüzgâr ve yağmurun birleşimi duyuruyu serbest bıraktı. Uçarak yere düştü ve yaklaşık bir beyzbol topu büyüklüğünde, küçük ve şüpheli turuncu bir şeyin üzerine kondu. Daha iyi görebilmek için kıpırdandım.

Aman Tanrım, diye düşündüm, turuncuya bakarken. bir zamanlar ve gelecekteki felaketimin faili. Bunu asla unutamayacağım.

Görebildiğim kadarıyla, labirentte aktif olarak avlanmayan tüm sürü üyeleri Adam'a fazla yaklaşmamak için labirent çıkışına yayılmışlardı. Nereye baktığımı gördüler ve birkaçı irkildi ya da başlarını eğdi.

"Söyle bana," dedim, mızımız olmayan bir sesle ya da "Kafama balkabağı yemediğime şükrediyorum."

"Kafana balkabağı yememiş olabilirsin," dedi Honey, sesine tatlılık katarak. Başımın ne tür bir belada olduğunu biliyordu. "Turuncuydu ama aynı zamanda küçük ve sertti, bu yüzden aslında bir balkabağı çeşidinden ziyade bir tür süs kabağı olduğundan oldukça eminiz. Biz de tam bu konuyu tartışıyorduk-"

"Beyzbol oynuyorduk, son grubun labirentten geçmesini bekliyorduk," dedi diğer kurtlardan biri olan Carlos özür dileyerek. "Yumuşak top kullanıyor olsaydık size yakın bir yere vuramazdık ama bu şeyler yuvarlak değil. Nereye gideceğini kestirmek mümkün değil."

Mary Jo ağırbaşlı bir tavırla, gözlerinde hınzır bir parıltıyla, "Bu işi daha ilginç kılıyor," dedi.

Mary Jo neredeyse benim kadar çamurluydu, kısa sarı saçları kafasına sıkıca yapışmıştı. Kurtadam grubunun en küçüğüydü. Gerçi pek çoğu onunla dövüşemezdi, o da bunu kanıtlamıştı.

Elinde iki metre uzunluğunda bir parça tutuyordu. Muhtemelen derme çatma bir sopaydı. Acaba kabağı bana doğru fırlatan o sopa mıydı diye düşündüm. Eğer öyleyse, bunun kasıtlı olmadığından emindim. O ve ben dost değildik ama artık benden nefret etmiyordu.

Oldukça emindim.

George sert ve kendinden emin bir şekilde, "Su kabaklarının çoğu biz onlara vurduğumuzda şapırdıyor," dedi. Birkaç farklı yerde, birkaç farklı zamanda polis memurluğu yapmıştı. Şu anda Pasco Polis Departmanı'nda çalışıyordu ve sürü Tri-Cities'te olduğu sürece onlarla birlikte olmuştu. Adam sürüsünü New Mexico'dan taşıdığı anda onunla birlikte seyahat eden kurtlardan biriydi.

George, saldırı mermisini almak için eğilip sanki gerçekten bir beyzbol topuymuş gibi hafifçe savururken sesinde özür dileyen bir kahkaha vardı. "Ama sert olanlar neredeyse gerçeği kadar iyi."

İçimi çektim ve Adam'ı okşadım. Kafama bir kabakla vurulmuş, bayılmış ve bir çamur birikintisine atılmıştım. Egom için bir destek olarak, bu oldukça berbattı. Sürünün takım ruhunu desteklemek içinse, Adam beni savunmaya karar vermediği sürece olabilecek en iyi şeydi.

Bir tutam çamur saçlarımdan elmacık kemiğimin üzerine kayd. Kazara nasıl dışarı çıkarıldığımın hikâyesi bir sürü efsanesine dönüşene kadar anlatılıp duracaktı. En azından düzgün bir balkabağı olmamıştı.

Bahse girerim yeniden anlatımlarda bir balkabağı olacak diye düşündüm.

Maalesef. Hikayeler anlatıldıkça büyür, daha heyecan verici ve daha az olası hale gelir. Şimdi görebiliyorum, bir sürünün kamp ateşinin etrafında oturup, biri kafasını balkabağıyla ezene kadar kurt adam olduğunu sanan aptal çakal şekil değiştiren hakkında hikayeler anlattığı uzak bir gelecek. Ya da buna benzer bir şey.

Birkaç dakika daha aşağılanma içinde kıvranabilirdim ama Adam'ın benimkinin altında esneyen kalça kasları bana en azından onun Balkabağı Olayı'ndan hoşlanmadığını hatırlattı. Ayağa kalktığı anda Adam

beyzbol takımının peşine düşecek ve bu gösterinin tüm amacı kaybolacaktı. Ama hemen ayağa kalkmazsam, gerçekten yaralandığımı düşünecekti ve bu da işleri daha iyi hale getirmeyecekti.

Ama gerçekten çok sıcaktı. Ve itiraf etmeliyim ki, biraz sapığım. Adam düpedüz muhteşem. Onunla ilgili en sevdiğim şey bu değil ve onunla çıkmayı bu kadar uzun süre ertelememin nedenlerinden biri de buydu. O kesinlikle benim ligimin dışında. Bu onun görünüşünden hoşlanmadığım anlamına gelmiyor. Hangi kadın hoşlanmaz ki? Ama kızgın olduğunda ... nefis. Sadece nefis.

Şu anda çok öfkeliydi. Bu dikkatini dağıtıyordu.

Yüzümü boynuna dayadım, dudaklarımı kulağına değene kadar eğdim ve nefes aldım, "Sen ve ben geleceğimizde sıcak bir duş var. Eğlenceli olabilir."

Hareketsiz kaldığını hissedebiliyordum. Bunu kastetmemiş olsam bile, odağını değiştirmek için yapabileceğim en iyi şeyi yaptığımı fark ettim.

Fıstık galerisinden gelen bir başka yumuşak kahkaha bana bir izleyicimiz olduğunu hatırlattı. Çamur içinde oturuyorduk -en azından Adam öyleydi- ve ben sıcak bir duş almak istiyordum. İkisi için de bir şeyler yapmaya niyetliydim.

Bunun üzerine ayağa kalktım ve yüksek sesle ve (bu kez) kasıtlı olarak mızızızlanan bir sesle, "Beni çamurun içine atmak zorunda mıydınız?" diye sordum.

"On dönümlük oyun alanındaki en büyük su birikintisinin yanında durmayı seçtiyseniz, doğa kendi akışına bıraktığında şikâyet edemezsiniz," dedi Warren yumuşak bir sesle, ama dikkatli gözleri yanımdan geçip Adam'ın üzerinde duraksadıktan sonra tekrar başka tarafa baktı. "Bunu bilerek yapmadık" -hepsi de asıl suçlunun adını vermemeye dikkat etmişti; Mary Jo derme çatma bir sopası olan tek kişi değildi- "ama bize bu kadar ayartıcı bir şey sunacaksınız-"

Mısır labirentinin içindeki kurt takımı bir süredir çok fazla gürültü çıkarıyordu. Bazen mısır duvarının hemen üzerinden, bazen de daha uzaklardan geliyor gibiydi - labirentte ebelemece oynayan kurtlara özgü bir durumdu bu. Herkes Adam'la bana bakıyordu, Adam da bana bakıyordu; yani Zack'in çıkıştan fırladığını gören tek kişi bendim.

Son sürat koşuyordu, havaya kaldırdığı yumruğunda labirentin her tarafına dağılmış yol noktalarını bulduğunu kanıtlayan çok sayıda nemli şerit vardı. Yüzü arkasına dönüktü ve bana Sherwood'un (belirlenmiş labirent canavarımız) sıcak takipte olduğunu söyleyen bir tür neşeli dehşet vardı.

Birini uyarmak için ağzımı açacak zamanım bile olmadı.

Zack'in omzu tüm hızıyla George'a çarptı ve çok daha iri olan adamı toplanan insanların arasına savurdu. Zack'in kendisi de George'un düşen bedeninin üzerinden yuvarlanarak Mary Jo'nun üzerine düştü; Mary Jo çarpmanın şiddetinden çok beklenmedikliğinden dolayı düşmüştü.

Mary Jo yere düşmeden hemen önce, dev bir kurt mısır saplarının tepesinden atladı - ki bu sürümümüzdeki tüm kurtların başaramayacağı bir başarıydı, çünkü labirentin duvarı sadece yaklaşık on fit uzunluğunda değil, en az o kadar genişti ve bu kurt bunu bir arka bacağını kaybetmiş olarak yaptı. Adam'ın kucağındaki bakış açımdan, Sherwood'un (üç bacaklı kurt) tüm sahneyi algıladığı anı görebiliyordum.

Güvenli bir şekilde inebileceğinden hiç şüphem yoktu. Ama gözlerinde memnuniyet ifadesiyle, zaten içine düşmüş olduğum su birikintisinin en derin yerine göbek atmayı tercih etti. Büyünün en hafif dokunuşunu hissettim, ardından Adam ve ben de dahil olmak üzere herkes buz gibi çamurlu suyla ıslandı.

Zack insan yığınının tepesinden sürünerek indi, ön koluyla yüzünü sildi, sonra Adam'la bana, şimdi eskisinden de ıslak olan bir avuç kurdeleyi gösterdi. "On beş kurdelenin hepsini getirdim. Tüm takımım Mike Amca'da biftek yemeği yiyecek, değil mi?"

Başlarında Joel olmak üzere Zack'in ekibinin geri kalanı labirentten çok daha istikrarlı bir hızla çıktı. Bizden daha da sıırıslıklam görünüyorlardı ama çılgınlar gibi gülüyorlardı. Zack'in takımı labirentten en son geçen ve tüm kurdeleleri alarak çıkan tek takımdı.

Sherwood ayağa kalkıp sallandı, onlara (ve Adam'la bana) daha fazla su sıçrattı, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

Adam beni en kötüsünden korumak için etrafımda kıvrılmıştı, bu yüzden tam olarak rahatladığı ve güldüğü anı hissedebiliyordum.

-

ADAM BENİ EVE GÖTÜRDÜ.

Temizliğe yardım etmemiz gerektiği konusunda itiraz ettiğimde Adam'ın tek söylediği "Rütbenin ayrıcalığı" oldu. Ama gitmemizin nedeninin hâlâ benim için endişelenmesi olduğunu biliyordum.

Ben iyiydim. Daha önce de beyin sarsıntısı geçirmiştım ve bu onlardan biri değildi. Ama Adam'la tartışmayacaktım, sadece Mary Jo'ya arkasından gözlerimi devirecektim.

Dilini bana doğru uzattı ve gözlerini şaşı yaptı. Son zamanlarda daha iyi anlamaya başlamıştık. Bunun bir kısmı çıktığı son derece çekici yardımcıyla ilgiliydi.

-Yani Adam'ı arzulamıyordu. Bir an düşündüm ve belki de tüm bunların yeni erkek arkadaşıyla ilgili olduğuna karar verdim. Mutlu olması hoşuma gitmişti.

Adam onun yüz ifadesini yakaladı -kendisinden saklamaya çalışmıyordu- ve bana bakmak için döndü. Ama o da

Geç kalmıştım; gözlerim önde ve ortadaydı ve yüzüm masumdu. "Gözbebeklerinin yuvarlandığını duydum," dedi bana.

On üç yaşındayken göz devirmelerin imparatoriçesi olan kızı üzerinde kullandığı ifade.

Güldüm.

Adam onlara, "Hepinizle bir saat sonra Mike Amca'nın evinde görüşürüz," dedi.

Warren, "Biz hallederiz patron," dedi.

-

ADAM'IN KIZI JESSE'YE

Adam ben odamıza çıkmadan önce duşu çalıştırmıştı. Yatak odasının kapısını kapatır kapatmaz çamurlu giysilerimi çıkarmaya başladım. Banyoya girdiğimde çoktan çıplak kalmıştım ve Adam suyu kapatmış, havluya uzanıyordu.

"Hayır," dedim ve havluyu elinden alıp yere bıraktım.

Gözlerini bana dikti - ya da en azından ben öyle sandım. Yüzüne bakmıyordum.

"Yaralanmışsın," dedi.

"Pish-posh," diye alay ettim -Ben'den çaldığım bir ifade. İngilizcede kullandığı kelimelerin çoğu müstehcendi ama "pish-posh" hoşuma gitmişti. "Bu bir çürük. Gececektir. Ve bana duşta seks sözü vermiştin."

"Sanırım bana söz veren sendin," dedi.

"Sen, ben, kimin umurunda?" Elini tuttum ve onu duşa doğru sürükledim. "Dürt."

Büyük bir duştu, iki kişiye yetecek büyüklükteydi.

"Kitle imha silahlarını konuşlandırmak adil değil," diye homurdanıyormuş gibi yaptı. "Dürtmek" bizim parolamızdı, asla direnilmemeliydi ama aynı zamanda

Aşırı kullanım için değil. Ama ne derse desin planlarımı onayladığını söyleyebilirim.

"Büyük bir kötü kurtla uğraşıyorsanız, sahip olduğunuz tüm silahları kullanmanız gerekir," diye açıkladım suyu açarken.

Su elmacık kemiğime battığında irkilmedim. Yine de gördü ve yüzümü korumak için bir elini kaldırdı.

"Sevinç beklemiyordum," dedi kulağımın hemen arkasındaki hassas deriyi öperek.

"Ne?" diye sordum. Dikkatim dağılmış bir şekilde sordum.

Geri çekildi ve gözlerimle buluştu, kendi koyu çikolata rengi gözbebekleri tutkuyla büyümüştü. "Bana neşe veriyorsun," dedi açıkça. "Bunu hiç beklemiyordum. Bunu hak etmiyorum ama seni kendime ait görüyorum."

"Evet," dedim ona. "Seni önce eşim sonra da kocam olarak kabul ettiğimde bunu anladığınızı sanıyordum. Ben seni anlıyorum. Sen de beni. Geri almak yok."

Güldü. Beni öptü.

Yüzümü ona gömdüm ve sadece nefes aldım. Bana da neşe getirmişti. Ama aynı zamanda yanımda birinin olduğuna dair sarsılmaz bir güveni de beraberinde getirdi.

Genç bir kızken, koruyucu ailemin ölümüyle yuvam yıkılmıştı. Üvey annem kurt adam olmaya çalışırken ölmüştü. Eşi olmadan yaşamak istemeyen üvey babam Bryan kendini öldürdü ve beni on dört yaşında yalnız bıraktı. Sonraki iki yılımı Marrok sürüsünün eteklerinde, kesin koruması olmasa da himayesi altında tek başıma yaşayarak geçirdim. On altı yaşına geldiğimde bunu bile kaybettim.

Gerçi o zamana kadar kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenmiştim. Yıllarca çoğunlukla yalnız bir hayat yaşamış ve mutlu olduğumu sanmışım. Sonra Adam ortaya çıktı ve dünyamı alt üst etti.

Kollarımı ona doladım, onun sağlam varlığını, bu görev adamını ve sağlam gücü, herhangi birine sahip olabilecekken beni seven bu adamı içime çektim. Onu ne kadar sevdiğimi anlatacak hiçbir kelime yoktu. En azından benim bildiğim kelimeler. Ama ona nasıl göstereceğimi biliyordum.

Bu ikimiz için de çok eğlenceliydi.

Beni duştan gevşek, iyice sevilmiş bir halde çıkardığında, sesinde bir hırıltıyla, "Geri almak yok," diye fısıldadı.

-

MIKE AMCA'NIN YERİ, FAE'LER TARAFINDAN DOĞAÜSTÜ GÜÇLER İÇİN İŞLETİLEN BİR BARDI.

Tri-Cities'in sakinleri. Dışarıdan bakıldığında, Pasco'nun endüstriyel bir bölgesinde eski bir depoda yer alan biraz keyifsiz bir batakhane gibi görünüyordu, kimsenin bir bar bulmayı bekleyeceği bir yer değildi.

Tri-Cities'de turistlerin iyi izlenimler bırakmak için özenle seçilmiş bazı fae'lerle tanışabilecekleri birkaç bar ve pub vardı. Hatta şu anda turist ve fae etkileşimlerini konu alan düşük bütçeli bir reality TV şovuna sahne olan bir bar bile vardı. Mike Amca pub'ını kısa bir süreliğine turist ticareti için açmıştı, ancak kendimiz olabileceğimiz kendi yerimize sahip olma ihtiyacımız çok büyüktü. Her zamanki müşterilerinin ve daha sıra dışı birkaç müşterisinin ricasıyla Mike Amca kapılarını bir kez daha halka kapattı.

Adam ve ben vardığımızda, mısır labirentindeki dağınıklığı temizlemeleri için onlara bırakmış olmamıza rağmen, sürünün çoğu zaten rezerve ettiğimiz özel odadaydı.

Geç kalışımızı sınırsız bir neşeyle karşıladılar - çünkü bazıları daha önce Adam'a yaptığım avantajlı bir duş teklifine kulak misafiri olmuştu. Esprileri, sürünün içinden fışkıran bir neşe akımı ile yumuşatıldı.

Adam'la aramızda güçlü bir bağ olduğunu bilmek kurtları daha güvende hissettiriyordu. Bazen sürünün benim ... hayır, dürüst olalım, Adam'ın seks hayatına olan yoğun ilgisi beni rahatsız ediyordu.

Ama anladım. Kurtadamların tek bir güvenli yeri vardır ve Alfa da bunun merkezidir. Adam'ın gücü ve istikrarı sürümüzün etrafında geliştiği çekirdekti. Adam zor birkaç ay geçirmişti ve onu mutlu eden her şey sürü için iyiydi. Sürünün hayatta kalması için bu kadar önemliyken sevişmelerimiz her zaman özel değildi ve olamazdı da.

Gece, Sherwood'un şovun yıldızı olduğu gecenin eğlence ve felaketlerinin an be an yeniden anlatılmasıyla doluydu. Kimseye kolay zaferler vermemişti, bu da Zack'in zaferini özellikle tatlı kılıyordu. Biz kaçırmıştık ama görünüşe göre Zack'in takımı onu otoparkta başlarının üzerine kaldırmış ve zaferle Mike Amca'nın evine taşımıştı.

Yalnız itaatkâr kurdumuz genellikle ilgiden kaçardı ama Zack bu gece rahat ve mutlu görünüyordu. Çeşitli sürü üyelerinin onu beşlik çakmak, omzunu sıvazlamak ve hatta saçını okşamak için masasının yanından geçtiğini fark ettim. Mutlu Alfa kurtları gibi, itaatkârlar da sürüyü daha güvenli hale getiriyordu. Zack'in sessiz memnuniyeti kışın bir battaniye gibi odanın üzerine yayıldı. Warren hariç, belli belirsiz bir endişeyle fark ettim.

Warren genellikle tanıdığım tüm baskın kurtadamlar kadar sakin biriydi. Ama mısır labirentinde olduğundan çok daha gergindi. Bunu fark eden tek kişi ben değildim. Her zamanki yerinde, Zack'in hemen yanında oturduğu yerde, etrafında küçük bir boşluk açılmıştı.

Zack, Warren ve insan arkadaşı Kyle ile yaşıyordu. Yani oda arkadaşı gibi yaşıyordu, ev arkadaşı gibi değil. Bu

geçici bir düzenleme olarak başlamıştı ama hiçbiri durumu değiştirmek için çaba göstermiyordu. En savunmasız sürü üyemizin (benim dışımda) Warren'ın koruması altında yaşıyor olması beni daha iyi hissettirdi.

Warren gibi ben de, duşla birlikte güzel bir ara vermeme rağmen, normalden daha keyifsizdim. Giyindikten sonra Adam bana mısır patlağından sonra bir parti düzenlemeye karar vermesinin gerçek nedenini anlattı. Benden birkaç şey sakladığını öğrendiğimde hiç mutlu olmamıştım.

Ben limonatamı yudumlayıp yerime otururken Adam odanın içinde dolaşüyor, neşeli atmosferi devam ettirmek için üzerine düşeni yapıyordu. Bu onun için akıllıcaydı, çünkü onu seviyor olabilirdim, ama şu anda oldukça mutsuzdum ve Adam bilgi saklayarak kendisini öfkem için uygun bir hedef haline getirmişti.

Warren gibi ben de birkaç gizli bakış yakalamıştım. Ama Zack'in muzaffer takım arkadaşı Joel, olabildiğince sert bir şekilde yansıttığım beni yalnız bırakma tavrını kırdı.

Joel, Adam'ın sandalyesini çekip oturdu. Konuşmadan yüzümü inceledi. Bana katılmaya karar veren oydu; sohbeti o başlatabilirdi.

Birkaç dakika sonra, "Bir şeye kızgınsın," dedi.

"Çok," diye yalan söyledim.

Kurtadamlardan birine yalan söylemeye çalışmazdım. Ama Joel kurtadam olmayan diğer sürü üyesiydi (benim dışımda). Hisleri biraz farklıydı ve doğaüstü olaylarda yeniydi.

Joel'i (İspanyolca'daki gibi telaffuz edilirdi ama insanlar yanlış söylediğinde kızmazdı) bu odadaki herkesten daha uzun süredir tanıyordum ama o neredeyse sürünün en yeni üyesiydi. Günlük işim

VW tamircisiydi ve ben dükkânı işletmeden çok önce eski enkazları tamir ediyordu.

Bir soy kazası sonucu kendini eski bir tanrının hedefi olarak bulmuş ve bu olay onu bir tibicena'nın, bir yanardağ canidinin ("köpek" tam olarak doğru kelime değildi) ruhu tarafından ele geçirilmiş ya da ele geçirilmiş olarak bırakmıştı. Aylarca normal bir hayata devam edebilecek kadar uzun bir süre insan şekline geri dönememişti. Neyse ki herkes için, cızırdayan tibicena'yı çoğu zaman uzak tutmayı başarmış ve neredeyse çoğu kurt adam kadar korkutucu bir canavar olan siyah brindled presa Canario'nun bedenini giymişti.

Gerçi son zamanlarda daha iyiydi. Geçen hafta, o ve karısı sürü merkezinden (Adam'ın ve benim evimiz) yeni tadilattan geçirdikleri evlerine taşınmışlardı ve yanlarına herkesin güvenliğini sağlamak için Underhill'den kurtardığımız oğlumuz Aiden'ı da almışlardı. Aiden ateş konusunda yetenekliydi ve Joel kontrolünü kaybederse ona yardım edebilirdi.

"Kızgın değilsin," dedi Joel, sanki çözülmesi gereken bir bulmaca olan inatçı bir motor yatağıymışım gibi kaşlarını çatarak. "Bu bir yalandı."

Joel'e yalan söylemek kurtadamlardan birine yalan söylemekten daha kolaydı.

"Biraz kızgıyım," dedim.

Beni yakından inceledi. "Pekâlâ," dedi yavaşça. "Bu bir yalan değildi. Kime kızgınsın?"

Cevap vermedim çünkü on üç yaşındaymışım gibi görünmeyen doğru bir cevap yoktu. Sadece ergenler "kader" ya da "dünya" gibi şeyler söyleyebilir ve sonrasında ağlamaklı hissetmezler. Bir insan benim yaşıma geldiğinde, hayatın adil olmadığını bilmeli ve öyle olması gerekiyormuş gibi davranmayı bırakmalıydı. Dürüst olmak gerekirse, bu yaşıma geldiğimde öfkemi kaybetmiştim.

Adam'ın sürümüzle ilgilenmesini on dakika kadar izledikten sonra ona tutundum.

Her zaman dünyanın yükünü tek başına omuzlarında taşımaya çalışırdı. Eğer bundan hoşlanmıyorsam, onu eşim olarak seçmemeliydim.

Joel ve ben çok sessiz konuşuyorduk ve odada çok fazla gürültü vardı -müzik, kahkahalar, gevezelikler. Ama şimdi yüzünü kimsenin göremeyeceği şekilde çevirmişti.

"Sana kimin vurduğunu biliyorum," dedi.

Balkabağı Olayı yüzünden üzgün olduğumu düşündüğünü anlamam bir saniye sürdü, çünkü onu tamamen unutmuştum. "Mesele o değil," dedim. "Ve vuruşun kasıtlı olduğuna karar vermedikçe - ki bu durumda tamamen farklı bir konuyla karşı karşıyayız - bana söyleme." Düşündüm ve dedim ki, "Aslında kasıtlı olduğunu düşünüseniz bile, bunu kendinize saklayın. Eninde sonunda kim olduğunu bulacağım ve bedelini ödeyecekler." Ve bu, Adam'ın birinin beni kasten incittiğini öğrenmesinden daha iyi olurdu.

Joel sırttı ve gözlerinde kırmızı bir kıvılcım belirdi. "Mükemmel intikamlarınız konusunda aydınlandım. Jesse Aiden'a anlatmış, o da bana çikolatadan bir Paskalya tavşanının karıştığı olağanüstü bir olay olduğunu söyledi. Işığını bir fiçinin altında saklıyormuşsun."

Gözlerindeki o kıvılcıma güvenmiyordum; tibicena kötü niyetli olabilirdi. Çoğunlukla ahşap bir binadaydık ve Aiden ateşi söndürmek için burada değildi. Mike Amca'nın normal bir yangını kontrol edebileceğinden hiç şüphem yoktu ama tibicena ile başa çıkıp çıkamayacağını öğrenmek zorunda kalmamayı tercih ederdim.

"Paskalya Tavşanı Olayı hakkında konuşmuyoruz," dedim ona ciddiyetle. "Paskalya tavşanlarıydı. Müshillerin çikolata aromalı olması benim suçum değil."

Doğrusu, Paskalya Tavşanı Olayı konusunda biraz kararsızdım. Sonuç mükemmel ve tatmin ediciydi.

Ama yetişkin benliğim, eğer tavşanlar kurtadamları yere serdiyse, gerçekten birini öldürebileceklerini düşündü, özellikle de kurbanlarımdan biri çikolatalı tavşanı ölümlü bir çocuğa vermeye karar verdiyse.

Bir yetişkin olarak, daha ölçülü ve ihtiyatlı olmayı tercih ettim, en azından istemediğim birini öldürmeyecek kadar ihtiyatlı. Ama Paskalya Tavşanı Olayı, Marrok'un sürüsünün tamamını benimle uğraşmayı bırakmaya ikna etmişti. Marrok'un eşi Leah hariç herkesi.

Joel tam da istediğim gibi güldü ve gözlerindeki kırmızı kıvılcım kayboldu.

Harika, diye düşündüm. Her seferinde bir felaket her zaman iyi bir şeydi.

"Duvarda bir sinek olmayı çok isterdim," dedi. Daha fazla bir şey söyleyemeden biri adını seslendi. Bana alaycı bir gülümseme verdi ve o yöne doğru gitti.

Bu da iyiydi. Çünkü bir balkabağının çarpması değilse beni neyin rahatsız ettiğini sormamıştı. Ona korktuğumu söylemek istemedim. Belli ki o da üzerimdeki kokuyu almamıştı - bu yüzden çocukça da olsa öfkeme odaklanıyordum. Umarım bu Joel'inkinden daha keskin duyuları kandırabilirdi.

Uzun süre yalnız kalmadım. Yüzüne aldatıcı derecede zararsız bir hava veren sarı saçları ve mavi gözleriyle Ben, bana yaklaşan bir sonraki kişiydi. Adam'ın sandalyesini almamak için iki sandalyeli masama üçüncü bir sandalye çekti. Ben, sadece bir sandalye bile olsa Adam'ın bölgesine tecavüz etmeyecek kadar uzun süredir kurttu.

Ben, bir zamanlar Adam'ın kurtları arasında en tehlikelisiydi. En güçlü kurt olduğu için değil, kontrolünü kaybedip birini öldürme ihtimali en yüksek kurt olduğu için. Columbia Basın Sürüsü'ne

İngiltere'de başını belaya sokmamıştı ve bu kadar mesafe gerektiren bir şey, her ne yaptıysa iyi olmadığını gösteriyordu. Birinin yargısına göre elenmesini gerektirecek kadar kötü değildi ama çok da uzak değildi. Son birkaç yıldır daha iyiye gidiyordu, hem daha istikrarlı hem de daha mutluydu.

Yine de Adam gibi o da zor birkaç ay geçirmişti. Bir süre bizimle kalmış, bir duman ejderhası tarafından ele geçirildikten sonra iyileşmiş ve sadece birkaç hafta önce evine geri taşınmıştı. İyi görünüyordu ama vermesi gerekmediği halde yaklaşık on beş kilo vermişti ve geri de almıyordu.

"Beni bağırsaklarımla izleyin," dedi. Aristokrat İngiliz aksanı yumuşamaya başlamıştı ve tekrar güçlenene kadar ne kadar yumuşadığını fark etmemiştim. "O bendim."

"Sen kimdin?" Ben sordum.

"Sana balkabağıyla vurdum."

Onunla göz göze geldim. Ayrılmadan önce yirmi saniye boyunca birbirimize baktık. Dudağı bir kez seğirdi. Sonra iki kez. Ve hepsi bu kadardı. Karnım ağrıyana ve gözlerim dolana kadar güldüm.

"O kadar da komik değildi," dedi ama o da gülüyordu. Hiç de tehlikeli görünmüyordu.

"Balkabağıyla," diye onun aksanını taklit etmeye çalıştım çünkü bu bir şekilde olayı daha absürt hale getiriyordu.

İyi bir kahkahaya ihtiyacım vardı ve balkabağı kargaşası itirafıyla birlikte yüzündeki köpek suratı paha biçilemezdi.

Elinde biralarla yanımdan geçen Honey başını salladı. "İtiraf ediyordu, değil mi?" diye sordu bana.

Eve -ya da bir yere- düş almaya ve üstünü değiştirmeye gitmiş olmalıydı, çünkü pantolon ve ipek gömleğiyle her zamanki şık haline geri dönmüştü.

Dikkatinizi makyaja değil, yüz hatlarına çekecek şekilde makyaj yapmayı bilen kadınlardan biriydi.

Başımı salladım. "Bana balkabağıyla vurdu," dedim, Ben'in İngiliz aksanının benim versiyonuma eşlik etmesi için geniş gözlü bir şaşkınlık ifadesi takındım.

Ben bu sırada yüzüstü masanın üzerindeydi ve masayı bir kez tokatladı. "Balkabağıyla," diye kabul etti boğuk bir sesle.

Honey ikimize sıırttı; bu ifade onun mükemmel yüzünü daha insani bir hale getiriyordu. "Daha iyi bilmesem," dedi, "ne içtiğinizi sorardım." Bana baktı. "İnsan Kaynakları'nın Ben'den telefona cevap verme şeklini değiştirmesini istediğini duydun mu?"

"Hayır mı?" Bana daha fazlasını söyle tonunda söyledim.

Ben başını kaldırmadan, "Bana 'Senin derdin ne?' demenin uygunsuz olduğunu söylediler," dedi.

Honey, "Ondan devam etmesini ve eski ifadesine dönmesini istemelerinin iki hafta sürdüğünü duydum," dedi.

Yakındaki bir masadan Carlos, "Telefonuna cevap verdiği yeni yöntemlerin hepsi daha da kötüydü," dedi.

"Sadece altı günlerini aldı," dedi Ben kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Ben kısa bir süre sonra bir çift sürü arkadaşı tarafından sürüklenerek götürüldü ve ben yalnız kaldım.

Adam sandalyesine geri oturdu ve boş bardağımlı başka bir limonata ile değiştirdi.

"Ben itiraf etti," dedim ona. "Seni uçan minik balkabağıyla dul bırakmak için gizli bir plan yoktu. Bu bir kazaydı."

"İkinizi burada deli gibi gülerken gördüm," dedi.

"Bana balkabağıyla vurdu," dedim ona, kötü İngiliz aksanımla. "İçi dışına çıkmıştı."

Adam güldü.

2

İLK AYRILAN GEORGE OLDU.

"Bu gece erkenden çağrıldım," dedi Adam'a, el ele tutuşurlarken müzikten duyulacak şekilde sesini yükselterek. "Marketlerden birinde bir şeyler olmuş."

Adam gerildi. "Şiddet mi?"

George omuz silkti. "Şimdilik sessiz kalıyorlar ya da henüz bilmiyorlar."

"Dikkatli olun," dedim.

"Konuşmalısın," dedi George, gözleri morarmış yüzüne kayarak. "Morga tam şurasından vurulmuş cesetler götürdüm. Kafatasında zayıf bir yer."

"Ben de," dedi Adam, ama sesi gergin değildi. Beni mısır labirentinde düşerken gördüğünde de böyle düşünmüş olabileceğini fark ettim. Bazen bilgi her şeyi daha da kötüleştirir.

"Henüz ölmedim," diye hatırlattım onlara. "Sanırım dik kafalıyım. Vaktim geldiğinde gideceğim ve muhtemelen aptalca bir şey olacak. Ama cennet merhamet ederse, beni dışarı çıkaran bir balkabağı olmayacak."

"Gayet makul," diye onayladı George belli belirsiz bir gülümsemeyle. Son bir selamla parmağını alnına dokundurdu ve çıkışa yöneldi.

"Gidip Zack'le konuşalım," dedi Adam.

Gecenin planlanan son görevinin ilk adımı. Midem sıkıştı ama aynı zamanda garip bir rahatlama hissettim. Etrafta beklemek yumurta emiyordu.

"Bu bölüm için bana ihtiyacın yok," dedim ona.

Bana yarım bir gülümseme verdi. "Etrafımda olman hoşuma gidiyor."

Yeni bardağımı boş olanın yanına bıraktım ve onu Zack'in masasına kadar takip ettim.

Adam ona, "Herkes gittikten sonra biraz daha kalmanı istiyorum," diye mırıldandı. "İşimiz bittiğinde seni eve bırakabilirim."

Zack'in yanında Warren homurdandı, kalçalarını kaldırdı ve üzerinde hâlâ bayinin etiketi olan bir Subaru anahtarlığı çıkardı. "Ben biriyle eve gideceğim. Zack, sen benim arabamı al."

"Yeni bir araban mı var?" diye sordum. Tanıdığımdan beri Warren, eski püskü, epoksi ve mavi paslı bir kamyon kullanıyordu.

"Kyle'dan hediye," dedi Zack, tartışmaya girmeden Warren'ın elindeki fobu alarak.

Bir an için dikkatim dağıldı. Warren, Kyle'dan o kadar büyük hediyeler almazdı.

Warren ve Kyle uzun süre Kyle'ın lüks evi yerine Warren'ın kiraladığı İkinci Dünya Savaşı döneminden kalma dubleks evde yaşamışlardı çünkü Warren başkasına bağımlı olmaya karşıydı. Kyle'ın evini kendi evleri haline getirdikten sonra bile Warren bir süre kendi dairesine tutunmuştu. Yeni bir araba kadar pahalı bir hediyeyi kabul etmesi, ondan gördüğüm her şey kadar büyük bir güven itirafıydı.

Kyle da Warren için çok güzel bir alyans almıştı. Birkaç ay önce onunla birlikte seçmiştik. Kuzu kolyemi tamir ettirmek için benimle kuyumcuya gelmiş ve mükemmel yüzüğü görmüştü.

Kyle bana bunun çok erken olduğunu söylemişti. Warren çok uzun zamandır yalnızdı ve kimseye güvenmekte zorlanıyordu. Kyle akıllı bir adamdı; haklı olduğuna şüphe yoktu. Ama yine de mutlu bir bekleyiş içinde yüzüğü almıştı.

"Bu senin için yeni bir şey," dedim. "Ve arabayı kastetmiyorum."

"Kamyonum çok dikkat çekici," dedi Warren, ağzında utançtan kaynaklanabilecek bir şey vardı. Öyle olmayabilir de.

Ona kaşlarımı çattım.

Warren çok hızlı bir şekilde, "Kyle bana insanları takip ettiriyor," dedi. Warren, Kyle'ın hukuk bürosu için çalışan bir özel dedektifti. "Diğer arabaların arasına karışacak bir şeye ihtiyacım olduğuna karar verdi."

Kyle bu kararı Warren'ın itirazları üzerine vermiş gibi görünüyordu ama bu onun yapacağı bir şey değildi. Bu, Warren'ın bu gece üzerinde taşıdığı ekstra gerginliği açıklayabilirdi.

"Ben olsam Honda ya da Toyota'yı tercih ederdim," dedim ve bu hassas noktayı Kyle ve Warren'a bıraktım. "Ama Subaru da iyi araba yapıyor."

Kimse bana Volkswagen'i sormadı. Turbo-dizel olayından beri yeni Volkswagen'lerden hoşlanmıyordum.

Adam, "Mercy'ye düşmanını çöp konteynırına sıkıştırmak için kullandığı arabanın yerine yeni bir araba alırdım," dedi, "ama o benim postumu alırdı."

"Ben bir tamirciyim," dedim ona sahte bir soğukkanlılıkla. "Eski bir araba kullanmak zorundayım. Kurallar böyle."

Bana gülümsedi ve gözlerindeki sıcaklık karşısında nefesim kesildi. "Tamam," dedi. "Kurallar böyle olduğu sürece."

—

YAKLAŞIK YIRMI DAKIKA SONRA, SÜRÜ DIŞARI SÜRÜKLENMEYE BAŞLADI tek tek ya da küçük gruplar halinde. Adam kapının yanında durur, onlar çıkarken her birine dokunurdu. Bazen onlara sarılırdı, bazen de parmaklarını yanaklarında gezdirir ya da omuzlarını okşardı. İyi bir sürü lideri kurtlarının neye ihtiyacı olduğunu bilirdi. Masamıza çekildim ve üçüncü bardak buzlu limonatamı yudumladım. Adam'ın yanında olmalıydım ama gerginliğimi gizleyemezdim. Bu gece sürünün mutlu olmasına izin vermek önemliydi. Birkaçı bana baktı ve ben de cevap olarak yanağımı ovuşturdum. Baş ağrım gerçek olmasa bile yeterince gerçektir. Benim sorunum.

Adam, yardımcısı Darryl'e öyle bir şey söyledi ki koca adam güldü. Darryl'in arkadaşı Auriele uzanıp Darryl'in kafasına bir şaplak attı ama o da gülüyordu. Darryl yarışmamıştı çünkü labirentin etrafındaki istasyonları Adam'la birlikte kurmuşlardı ama Auriele yarışmıştı. Ekibi zamanında çıkmayı başarmış ama kurdelelerden ikisini bulamamıştı.

Sherwood gitmek için ayağa kalktı. Çıkışa doğru giderken biraz topalladı, bu da labirentteki oyunlarda elinden gelenin en iyisini yaptığını kanıtlıyordu. Genelde o kadar zarıftı ki çoğu insan protez bacağı olduğunu fark etmezdi.

Sherwood, Adam'ın konuşmasını bölmek yerine yanından geçmeye başladı. Adam dikkatini diğer iki kurttan ayırmadan Sherwood'un kolunu yakaladı ve onu olduğu yerde tuttu. Sherwood sertleşti, geri çekildi ama Adam gitmesine izin vermedi.

Darryl'in Sherwood'a attığı hızlı ve neredeyse endişeli bakışa rağmen Adam vedalaşmalarının aceleye gelmesine izin vermedi. Ayrıldıklarında Auriele kaşlarını çatmıştı.

Adam Sherwood'a bir şeyler söyledi ve Five Finger Death Punch'ın "A Little Bit Off" şarkısı tepe hoparlörlerinden duyulduğunda başka kimsenin ne dediğini duymadığından emin oldu.

öyleydi. İri adam bir süre düşmanca gözlerle Adam'a baktı, sonra derin bir nefes aldı. Duruşunu gevşetmek için bilinçli bir çaba sarf etti, Adam'a hızlıca başını salladı ve bana doğru adım atmak için geri döndü.

Gösteri zamanı, diye düşündüm, derin bir nefes alarak. Sakin olmam gerekiyordu.

Sherwood bana doğru sinsice yaklaşırken topallamıyordu. Bunun iyiye işaret olduğunu düşünmemiştim. Kurtlar düşmanlarının önünde zayıflık göstermezler. Onu tanıyan biri tek bacağının olmasının Sherwood'u en ufak bir şekilde savunmasız bıraktığını düşünmezdi.

Daha önce bir kurt adamın bir uzvunu kaybettiğini hiç duymamıştım. Kurtadamlar yaraları yüzünden ya ölürlere ya da iyileşirler. Eğer bir bacak koparsa, yeniden uzaması gerekir.

Kurtadam olmadan önce sakat olan veya bir uzvu eksik olan bir insan söz konusu olduğunda, bunu düzeltmenin yolları vardır. Bu yollar korkunçtur ve hasarlı ama iyileşmiş vücut parçasını yeniden sakatlamayı içerir. Bu yöntemlerin Sherwood üzerinde başarısızlıkla sonuçlandığını duymuştum.

Sherwood, birkaç yıl önce kurtadamlar tarafından öldürülen bir kara cadı topluluğunun laboratuvarında bulunmuştu. Orada ne kadar kaldığını ya da ona ne yapıldığını kimse bilmiyordu ama ben böyle bir yerde bir süre kapalı kalmıştım ve hâlâ kâbuslar görüyordum.

Kurtarıcıları Sherwood'u Bran'a getirmiş, Bran da onu insan formuna geri dönmeye zorlamıştı. Belki kurt olarak çok uzun zaman geçirdiği için, belki de cadılar ona bir şey yaptığı için, Sherwood'un kim ya da ne olduğuna dair hiçbir anısı yoktu.

Bran, Sherwood'un kimliğini biliyordu ama Bran'a özgü nedenlerden ötürü Sherwood'a ya da bir başkasına söylemeyi uygun görmemişti. Bunun yerine Bran ellerini havaya kaldırmış ve

Üç bacaklı kurda (ya da tek bacaklı adama) bir isim verdi ve Sherwood Post'u bize gönderdi.

Önce taşınmanın Sherwood'un iyiliği için olduğunu düşünmüştüm. Bran bana Sherwood'un korkunç Montana kışlarından şikâyet ettiğini ve daha sıcak bir iklimde yaşayan bir sürüye atanmak istediğini söylemişti. Çoğu yer Aspen Creek, Montana'dan daha iyi iklime sahiptir.

Sherwood'un bazı yararlı ve sıra dışı becerilere sahip olduğunu kanıtladığı son birkaç aydan sonra, Bran'in Sherwood'u bize göndermek için başka nedenleri olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Bran burada olacakları biliyor muydu? Sürümüzün Fae politik manevralarının merkezi haline geleceğini bizden önce biliyor muydu? Çünkü Sherwood bize toprak talebimizi ulusal haberlere taşımadan kısa bir süre önce gelmişti. Bran nereden biliyordu? Ve eğer öyleyse, neden bizi Marrok'un ve himayesi altındaki tüm kurtların koruması olmadan soğukta bırakmak (beni bırakmak, diye mırıldandı çocuksu bir yanım) zorunda kalacağı konusunda uyarmadı?

Bran'in planlama kapasitesi hakkında çok fazla düşünürsem, genellikle başım ağrırdı. Daha fazla baş ağrısına ihtiyacım yoktu ama kendimi merak etmekten alıkoyamıyordum.

Bran, toplayabileceğimiz her avantaja ihtiyacımız olacağını bildiğinden, Sherwood Post'u bize gizli bir silah olarak mı vermişti? Sherwood sıradan bir kurt adam değildi. Cadı doğumluydu. Belki de öyleydi. Ya da en azından büyüü ustalıkla kullanabiliyordu. Gücü ne bozulmuş ne de tam olarak cadılık kokuyordu. Ve kara büyüyle lekelenmemiş birine göre çok fazla büyüü vardı.

Onun ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ama onun biri olduğunu biliyordum, adı bilinen bir Güç. Gerçekten yaşlı kurtlardan birkaçının muhtemelen tanıyacağı biri.

Görüş. Bizde onlardan sadece birkaç tane vardı, Honey ve Zack. Yaş, sormadığınız şeylerden biridir, ama bir süre sonra bunu hissedersiniz. Honey'nin Sherwood'un kim olduğunu bilmediğini biliyordum ama Zack konusunda o kadar emin değildim. Zack sır saklayabilirdi.

Bran bize Sherwood'u bir silah olarak vermiş olabilir ama Adam onun yüzümüzde patlamak üzere olduğunu düşünüyordu.

Sherwood, Adam'ın kullandığı sandalyeyi kaydırarak çıkardı ve oturdu. Bunun bir anlamı vardı, tıpkı Ben'in daha önce oturmamasının bir anlamı olduğu gibi. Sherwood'un yüzü bana dönüktü ve ifadesi benim hissettiğim kadar acımasızdı.

Şimdi hoşnutsuzluğumuzun kışı diye düşündüm. Almıştım Üniversitede Shakespeare dersini İngilizce bölümü yerine tiyatro bölümü vermişti. Çoğunlukla bu, ünlü konuşmaların çoğunu ezberlememiz gerektiği anlamına geliyordu. Arada bir ortaya çıkıyorlardı. Sherwood'un, ilgili herkes ne kadar isterse istesin, görkemli bir yaz getireceğini düşünmüyordum.

Sherwood'u seviyordum ve çok yüksek bir vincin tepesinde konuştuğumuz ve arka arkaya kavga ettiğimiz günden beri seviyordum. Bu geceki hiçbir şey Adam'ın suçu olmadığı gibi onun da suçu değildi. Bazen, çoğu zaman kurt adam olmak berbat bir şeydi.

Sakinleşmenin en iyi yolunun ikimizin de dikkatini dağıtacak bir şeyler konuşmak olduğuna karar verdim. Sherwood en iyi zamanlarda bile iyi bir konuşmacı değildi. Ama dikkatini çekmenin kesin bir yolu vardı.

"Korsan nasıl?" diye sordum.

Kedisinden söz edilince Sherwood'un duruşundaki stresin bir kısmı kayboldu. Ama hepsi değil. Eğer Adam haklıysa, ki Adam bu tür konularda her zaman haklıydı, Sherwood bizim de başımızın belada olduğunu biliyordu.

"Korsan selamlarını ilettiler," dedi Sherwood ciddiyetle, "ve kötü oda arkadaşının bu gece onu getiremeyecek olmasından duyduğu üzüntüyü dile getirdi. Oda arkadaşına yanlışlarını öğretmeye çalışacağını söylememi istedi - muhtemelen yatağın üzerine bir saç yumağı kusarak."

Şaşkın bakışımı yakaladı ve yanaklarına renk geldi. Sandalyesini düzeltti ve sandalye uyarıcı bir gıcırta çıkardı. -O büyük bir adamdı.

Sherwood'un Korsan'ı genellikle bulduğu her yere götürdüğü doğruydı ve kediler evleri üzerinde hâkimiyet kurma eğilimindeydi. Eğer konuşabilseydi, Korsan Sherwood'un bahsettiği mesajı pekâlâ verebilirdi.

Ama bu Sherwood'du. Basit bir "İyi." bekliyordum. Belki de, kendini alışılmadık derecede geveze hissediyorsa, "Dışlandığım için kızgınım" gibi bir şey bile söyleyebilirdi. Bu uzun ve komik hikâyeye benim tanıdığım Sherwood'a hiç benzemiyordu.

Sherwood ve benim aramdaki sessizlik garipleşti. Daha da garipleşti. Dilimde milyonlarca soru vardı ve Adam bize katılana kadar hiçbirini sormadım.

"Bak," dedim minnetle, çünkü garip sessizlikler beni gevezeliğe itiyordu, "işte Mike Amca'nın kölelerinden biri. Beklerken bir şeyler içmek ister misin?"

Bir garson mutfak kapısından odaya girdi, kalan birkaç konuğa göz gezdirdikten sonra hala dolu olan tek masamıza doğru ilerledi.

Sherwood bana cevap veremedi, bu gece büyük ihtimalle eşimi öldürecek olan kurdun gözleriyle karşılaştım ve aklıma gelen başka bir soruyu geveledim.

"Sen Shakespeare misin?"

Sherwood hareketsiz kaldı. Neredeyse dikkatle başını yaklaşan garsona doğru çevirdi. Bunun yüz ifadesini benden saklamak için olduğundan emindim.

Çünkü ona bunu sormamın tek bir nedeni vardı.

Adam bana, bu akşamki duşumuzun ardından, sürü bağlarının kendisine Sherwood'un hafızasının geri geldiğini bildirdiğini söylemişti. Sherwood'un tepkisi bana onun haklı olduğunu söyledi. Adam'ın bunun neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama şu anda önemli olan bu değildi. Sürümüzde aniden çok ama çok baskın olan bir kurt vardı.

Bana Adam'ın Yeni Dünya'daki en baskın dördüncü kurt olduğu söylenmişti. Bran, iki oğlu, sonra da Adam. Ama Adam, Sherwood'un yeni ve gelişmiş versiyonunun Adam'dan daha baskın olduğunu düşünüyordu. Bu bir sorundu, özellikle de şu anki koşullarımızda.

"Dört bardak ve bir sürahi su," dedim garsona, o bize bir şey sormadan önce. "Ve burada sadece dördümüz kaldığımızda, kapıyı kapatıp biz gidene kadar bizi yalnız bırakabilir misiniz?"

"Haklısın," dedi başını sallayarak, parmağını alnına götürerek ve Sherwood'a çıplak bir bakış atarak. Bu garson benim için yeniydi ve insana benziyordu. Yine de öyle kokmuyordu.

"Acaba Mike Amca neden goblinlerle çoğu fae'den daha iyi anlaşıyor?" Garson gittiğinde Sherwood'a son sorumu görmezden gelme fırsatı vererek düşüncelere daldım.

Onun gerçekten Shakespeare olduğunu düşünmüyordum. Ama sürünün Sherwood'un kim olduğuna dair bir bahis havuzu vardı. Bunu öğrendiğinde, kendisinin William Shakespeare olduğuna ya da daha doğrusu öyle olduğuna dair bahse girmişti. Bunun bir şaka olduğundan oldukça emindim. Iambic pentameter

Tek hecenin yeterli olacağı durumlarda nadiren beş heceli konuşan Sherwood'dan beklenebilecek bir şeydi.

Sherwood bana kısaca "Bilmiyorum," dedi.

Ondan işaret aldım ve konuşmayı bıraktım. Sandalyede arkasına yaslandı, Adam'ın kalan son birkaç sürü üyesiyle konuşmasını izlemek için başını eğdi.

Adam rahatlamış görünüyordu, yüzündeki gülümseme gerçektir. Adam pek çok savaşa girmişti. Benim aksime, söz konusu olan "sadece" kendi hayatıysa, bu savaşlar hakkında önceden endişelenmezdi. Adam'ın yanındaki Zack, sanki fark edilmeyeceği bir yer bulmaya çalışıyormuş gibi rahatça bir duvara yaslandı. Ama hiçbir kurt itaatkâr birini gözden kaçırmazdı. Çıkan kurtlardan birinin söylediği bir şeye gülümsediğini ve başını salladığını gördüm.

"Sence Zack öfkemi kontrol altında tutmam için gerekli mi?" diye sordu Sherwood, sesi müziğin üzerine taşan bir gürültüyle.

Son birkaç kurt Adam'ın etrafında toplanmıştı ve hepsinin dönüp bize bakmasını izledim. Sherwood'un ne dediğini anlayabildiklerinden şüpheliydim ama muhtemelen sesindeki çirkin tonu kaçırmamışlardı.

Bazı endişeli yüzler gördüm. Zack baktı ve uzaklaştı. Adam görebildiğim kadarıyla hiçbir tepki vermedi. Honey kaşlarını çattı ve bize doğru gelmeye başladı ama Adam yakalayamayacağım kadar sessiz bir şey söyledi. Kaşlarını çatarak Sherwood'u hedef aldı.

Adam bana kaşlarını kaldırdı, sonra Honey'yi ve artık endişeli oldukları her hallerinden belli olan son kurtları dışarı çıkardı ve onları kapıya kadar takip etti. Muhtemelen onları rahatlatacak ya da onlara gerçeği söyleyecekti. En iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapacaktı. Zack, Sherwood ve bana baktı, tereddüt etti, sonra Adam'ın peşinden gitti.

"Adam dengesiz olduğumdan mı endişeleniyor?" Sherwood ısrar etti.

Kızgın bir kurt adam nasıl yönlendirilir? Marrok'un başkalarına zarar veremeyecek kadar dengesiz kurtadam sürüsünde büyüdüğüm için bu konuda deneyimliydim. Sadece silahımı seçmem gerekiyordu. Onu daha da kızdırmak mı? Yoksa düşünmesini mi? Biri kesinlikle diğerinden daha kolaydı ama ben ikinci seçeneği seçtim çünkü felaketle sonuçlanma ihtimali daha düşüktü.

"Soruma cevap vermedin," dedim sertçe. "Neden seninkine cevap vermem gerektiğini düşünüyorsun?"

Soğuk kenarlarına yapışan buğuyla buğulanmış berrak bir sürahi getirip önüme koyan garsona gülümseyerek teşekkür ettim. Garson da gülümseyerek karşılık verdi, boş limonata bardaklarımı temizlerken keskin sarı dişlerini gösterdi. Sherwood'dan olabildiğince uzak durdu.

Sherwood, garson doğrudan mutfağa açılan kapıdan bizi terk ettikten sonra, "Oyun oynamak sana göre değil," dedi.

"Adam yalnız kalana kadar ciddi bir tartışmaya girmememi istedi," diye cevap verdim, kendime biraz su doldururken. Hangi sorudan bahsettiğimi anlamamış olabilir diye devam ettim: "Shakespeare hakkında soru sormamalıydım ama kendimi tutamadım. Bu bahis havuzu kendi başına bir hayat aldı."

Bir an bana baktı. Sonra iç geçirdi ve "Hayır, ben Shakespeare değilim" dedi.

"Hayır," diye yanıtladım önceki sorusunu. "Öfkenizi kontrol altında tutmak için Zack'e ihtiyacınız olduğunu düşünmüyoruz."

"O zaman ona neden ihtiyacın var?" diye sordu.

"Çünkü odada itaatkâr bir kurt olması iki baskın kurt arasındaki konuşmaları kolaylaştırıyor," dedi dostum, Zack'in peşinden kapıdan içeri girerken.

Adam, Ben'in kullandığı boş sandalyeyi, Adam'ın bazen yaptığı gibi, bana başka bir zamanın ürünü olduğunu hatırlatan bir şekilde Zack'e uzattı. Bu eski moda hareketin içinde koruyucu ve cesur bir şeyler vardı. Bir erkeğin bir hanımefendi için sandalye çekmesi gibi bir havası yoktu ama çok da uzak değildi.

Zack Sherwood'un yanına oturduktan sonra Adam yanıma oturmak için başka bir sandalye getirdi. Bacağını bacağıma bastıracak kadar yakındı. Dokunuşu beni hiçbir şekilde, hiçbir biçimde daha güvende hissettirmiyordu ama hissettiriyormuş gibi geliyordu.

Mike Amca içeri bakarken çıkış kapısının yanındaki bir hareket dikkatimi çekti.

Mike Amca Adam'a biraz alaycı bir selam verdi ve Sherwood'a -ya da belki Zack'e- okunamayan bir bakış fırlattı, bunu söylemek zordu. Bana her zamanki geniş sırtışını, "Ben sadece dost canlısı bir hancıym, tatlım" gülümsemesini verdi, onu iyi tanımadan önce olduğundan çok daha az güven verici buldum. Yine de süregelen temkinliliğim onu eğlendiriyor gibiydi, bu yüzden belli etmemeyi öğrenmiştim.

Mike Amca ışıkların yandığını sandığım bir kumandaya dokundu ama onun yerine müzik durdu. Koridora doğru geri adım attı ve kapanan kapının ardında gözden kaybolmadan önce anlamlı bir şekilde gözlerimle buluşarak bir hareket yaptı. Kapı kapanırken kulaklarımın tam olarak duymadığı ama sihir olduğunu bildiğim tuhaf bir ses çıktı.

Sherwood'un kaşı kalktı.

"Mike Amca'dan biraz mahremiyet istedim," dedi Adam ve garsonumuza bir şey söylememe gerek olmadığını fark ettim. Kimse bizi rahatsız etmeyecekti ve kimse de bizi duymayacaktı.

Acaba Mike Amca'nın bakışlarının sebebi bu sihirli mahremiyet mi diye merak ettim. Belki de. Muhtemelen.

Ama Mike Amca yaşıydı. Sherwood'un kim olduğunu bildiğinden emindim. O bakış... önce Sherwood'a, sonra bana mı bakmıştı? Hatırlayamadım.

"Ne yapmak istiyorsun?" Sherwood açık açık sordu ve bakışlarımı kapalı kapıdan geri çekti.

Alışık olduğumdan biraz daha gerçek görünüyordu. Gözlerimi kırptım ve ne gördüğümünden tam olarak emin olamadan izlenimim kayboldu.

Muhtemelen bilinçaltım onun olduğundan daha fazlası olduğunu kabul ediyordu, diye karar verdim. Muhtemelen bu izlenim, masadaki iki baskın kurt adamın yaratmaktan başka bir şey yapamadığı yoğunluk tarafından biraz desteklenmişti. Sürü bağlarımızdaki ince noktaları okuyacak kadar Âdem değildim ama büyü'nün, bir şeyler yapılmazsa belanın yakın olduğu uyarısını hissedebiliyordum.

Daveti duymamıştım ama Adam bana Sherwood'u misafir olarak masamıza davet edeceğini söylemişti. Kurtadamların çoğu için bunun bir etkisi olmazdı. Onlar misafirlik kurallarına uymak zorunda olan fae'ler değillerdi. Ama Adam Sherwood'un yaşı olduğundan emindi, belki de misafirlik yasalarının bir anlam ifade edebileceği kadar yaşı. Koşullanma sihir değildi ama kalıcı olma eğilimindeydi.

İki kişi için tasarlanmış küçük masa, Adam ve Sherwood arasında kırılğan bir bariyer oluşturuyordu. Masayı bir adım öteye itip itmeme gerektiğini düşündüm -Zack ve benim aramızda bir bariyere ihtiyacımız yoktu.

Sherwood'un sorusuna doğrudan cevap vermek yerine Adam kendine bir bardak su doldurdu. Bakışlarını Sherwood'un yüzünden uzak tutmaya dikkat ediyordu, kısa ve kapsamlı bakışlar dışında. Sherwood'un da aynı şeyi yaptığını fark ettim.

Adam bir yudum aldı ve bir Jane Austen filmindeki düşesin resmi kibarlığıyla, "Buna ne yaptıklarını bilmiyorum ama şimdiye kadar tattığım en iyi su olabilir," dedi.

Hepimiz bunun Sherwood'a masanın misafirperverliğini kabul etmesi için bir davet olduğunu biliyorduk. Buna karşılık olarak yapacağı şey müzakerelerin gidişatını belirleyecekti.

Sherwood bir an Adam'a baktı, aktif bir çatışma başlatacak kadar uzun değil. Sonra gözlerini kaçırdı, sesli bir şekilde içini çekti ve omuzlarını bir iki derece gevşetti.

Dudaklarını bükerek ve biraz da gösteriş yaparak kendi kadehini doldurdu. Sanki hırpalanmış bar kapları yerine kristal bir kadehteki kaliteli şarapmış gibi içkiyi burnuna götürdü ve içine çekti. Yudumladı, sanki dilinin üzerinde yuvarlıyormuş gibi ağzını oynattı.

Odanın loş ışıkları el gözlerini yakaladı. Daha önce gözlerinin ne renk olduğunu fark edip etmediğimi hatırlayamıyordum. Şimdi düşününce bu biraz garip gelmişti.

"Sihirli bir şey yok," dedi Sherwood, bir tür sihir konusunda usta olduğunu pek de ince olmayan bir şekilde hatırlatarak.

İkinci bir içki daha aldı. "Artık büyüdü değil demeliydim. Bir şekilde saflaştırmışlar."

Sanki tiyatroya bir son veriyormuş gibi bardağı kasıtlı olarak yere bıraktı. Adam Zack'e ve bana baktı, sonra başını sürahiye doğru salladı.

Zack ve ben bardaklarımızı doldurduk ve içtik. Su bir kanalizasyondan çıkmış olabilirdi ve o anda fark etmezdim. Çabucak yutkundum ve bardağı yere bıraktım. Zack acele etmedi. O da bardağını bırakana kadar kimse konuşmadı.

"Yaklaşık iki hafta önce sana bir şey oldu," dedi Adam, su hakkında konuşurken kullandığı aynı konuşma tonuyla. "Senin gibi sürü bağlarında hissettim."

gücünüze geri döndü. Sanki bir havai fişek bir füzyon bombasına dönüştü. Oldukça olağanüstü."

Şimdi bile sürü bağları aracılığıyla Sherwood'u aradığımda, her zaman olduğu gibi aynı şeyi hissediyordu. Adam, Sherwood'un beni ve tüm sürüyü gerçek gücünden habersiz bırakan bir şey yaptığını düşünüyordu. Ya Sherwood dönüştüğü şeyi Adam'dan saklamaya zahmet etmemişti ya da kendini sürüsünün Alfa'sından saklayamıyordu. Ben ikincisi olduğunu düşündüm.

"Bir şey öldü," dedi Sherwood. Kısa, mutsuz bir gülümseme verdi. "İstersen bunu Charles'a sorabilirsin. Öldüğünde doğru yerde olduğunu duydum ama onunla bu konuda konuşmadım."

"Bir şey mi var?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Bir şey. Bir şey. Eski bir düşman. Onun ölümüyle beni serbest bıraktı."

Şimdi hikâye anlatmanın sırası değildi. Anna'yı arayıp bir şey bilip bilmediğini soracaktım.

"Kendini hatırlıyorsun," diye mırıldandı Adam.

Sherwood da aynı derecede sessiz bir sesle, "Evet," diye onayladı.

"Bana gelmen için sana zaman verdim," dedi Adam.

"Ama gelmedin. Sürünün iyiliği için daha fazla yalan söylemesine izin veremezdim."

Tehlike havayı kokluyordu; keskin, neredeyse fırtına öncesinden kalma bir koku, koku kadar olasılık da içeriyordu. Burnumun mu yoksa sürü bağlarının mı beni uyardığını anlayamadım.

"Anlıyorum," dedi Sherwood. "Kimliğim bir sorun."

"Kim olduğun umurumda değil," dedi Adam ağır bir sesle, "ya da öyleydin." "O Shakespeare değil," dedim neşeyle ağır sesime

tehdit toplama. "Bana öyle söyledi."

Arkadaşımın yüzünde kısa süreli bir gülümseme belirdi.

"Sürüden birkaç kişi hayal kırıklığına uğrayacak."

"Altı," dedim. "Sherwood da dahil. Aralarında bölüşerek iki yüz dört dolar seksen üç sent kazanmış olabilirler."

"Hayat hayal kırıklıklarından ibarettir," diye mırıldandı Zack. "Kim sürekli para koyuyor? Kazanırlarsa ne yaparsınız?"

Bunun için bir planım vardı ama Sherwood daha ilk kelimeyi söyleyemeden sözümü kesti.

"Kim olduğum umurunda değil mi?" diye sordu Sherwood, sesi ... tam olarak güvensiz değildi. Adam yalan söylemiş olsaydı, bunu hepimiz duyardık.

"Bahis havuzunda hiç param yok," dedi Adam hafifçe. "Ve merak ediyorum. Ama sürünün refahı için kim olduğun önemli değil."

"Lanet olası meraklı," dedim kendimden emin bir şekilde, Adam'ın omzuna hafifçe vurarak.

Kurtadamlar tarafından yetiştirildim. Onları nasıl idare edeceğimi biliyordum. İki baskın kurdun birbirini öldürmesini engellemenin anahtarı, olayların çatışmaya dönüşmesini engellemekti. Zack ve ben ortamı yumuşatmaya çalışıyorduk, seslerimiz Adam ve Sherwood'a bunun bir düello ya da kavga olmadığını hatırlatıyordu. Henüz değil.

Bu amaçla devam ettim, "Hatta belki de küfürle silinen meraklı. 'F' ile başlıyor ve 'itfaiye aracı' değil. Ama bunu benim yanımda söylemeyecek."

Adam'ın benim önümde küfür etmemesi, son zamanlarda sürü içinde bir eğlence konusu haline gelmişti. İçlerinden birkaçı ona bilerek küfür ettirmeye çalışıyordu. Adam'ın odada dişi olmadığında, sürümüzün küfür şampiyonu Ben'e rakip olacak kadar çok küfür ettiğini de bu şekilde öğrenmiştim. Onunla yüzleştiğimde, suçu orduda geçirdiği zamana atmıştı.

Adam bana bakmadı ama sanki komik olduğumu düşünmüş gibi gamzesinin kenarının dışarı çıktığını fark ettim. Kanıt

sürünün maskaralıklarından görüldüğü kadar rahatsız olmadığını ve sinirlerinin titanyum gibi olduğunu fark etti.

Bu iş çok ters gidebilirdi ve doğru gidebilecek çok az yol vardı. Hangi felaketin gerçekleşeceği Sherwood'a bağlıydı ve ben bu Sherwood'un kim olduğunu bilmiyordum.

Bana dikkat etmiyordu, bu yüzden onu incelemek güvenliydi. Gözlerim onun yüzeyini alıp derinliklerini okuyabilecekmiş gibi ona baktım. Sherwood'un gözleri gerçekten de elaydı, neredeyse yeşil. Onları daha önce fark etmediğime inanamıyordum.

Boynunun yan tarafında siyah bir dövme vardı, o kadar eskiydi ki, muhtemelen modern bir teknikle yapılmamış olması dışında hakkında bir şey ayırt etmek zordu. Bu mantıklıydı çünkü kurtadamlara dövme yaptırmak zordur, ama eğer değişmeden önce mürekkep işi yaptırırlarsa, bu onlarla birlikte kalır.

Dövmesi olduğunu hiç fark etmemiştim.

Sherwood yaklaşık beş aydır sürümüzdeydi ve ben onun boynundaki elim büyüklüğündeki dövmeyi hiç görmemişim. Yüksek boyunlu bir yakanın bile tamamen kapatabileceği bir şey değildi; dövmenin kenarı çenesine değiyordu. Giydiği düğmeli gömlek belli ki hiçbir şeyi gizlemiyordu. Sherwood'un genellikle nasıl giyindiğini hatırlamaya çalıştım ama adı Adam olmayan insanların ne giydiğine pek dikkat etmezdim.

Mike Amca'nın anlamlı bakışını düşündüm. Sherwood'a bir şey mi yapmıştı? Yoksa Sherwood'da değişen bir şey mi görmüştü?

Zack'e baktım. Gerçek gibi görünüyor muydu?

Evet. Ama her zamankinden farklı hissettirmiyordu. Bu Sherwood'un genellikle gerçek görünmediği anlamına mı geliyordu?

Ben Sherwood'u düşünürken, sohbet biraz küfür üzerine yoğunlaştı ve Zack bu küfürlerin başını çekti.

konusma. Kimse gülmedi ama Adam asıl konuya döndüğünde gerginlik biraz azalmıştı.

"Merak bir yana, kim olduğunuz ya da kimler olduğunuz umurumda değil," dedi.

Adam kambur durmuyordu - orduda çok uzun yıllar geçirmişti. Ama şimdi daha da doğruldu ve öne doğru eğildi, iki baskın kurt arasında hâlâ küçük ve kısmi bir bariyer görevi gören masanın kenarını geçmemeye dikkat etti. "Bilmem gereken şey, sürümün hayatta kalması için şu anda ne anlama geldiğin."

"Çünkü ben senden daha baskınım," dedi Sherwood, sesi alçak bir gürültüydü. Bir elini kaldırdı ve tekrar konuştuğunda sesindeki saldırganlığın çoğu kaybolmuştu. "Üzgünüm. Bu henüz kesinleşmedi. Sürüde işgal ettiğim alana sığamayacak kadar baskın olduğumu söyleyelim."

Zack, bu toplantının Sherwood'un hafızasını geri kazanmasından çok daha ciddi bir şeyle ilgili olduğunu nihayet anladığında titrek bir nefes aldı.

Zack, Adam tarafından benim bilgilendirildiğim gibi bilgilendirilmemişti ve Sherwood sadece sürü bağlarında Alfa'dan farklı hissediyordu. Sürüde muhtemelen Alfa'dan bile daha baskın bir kurtadam olması hem beklenmedik hem de muhtemelen felaketti. Sherwood dikkatini Adam'dan ayırmadan Zack'in omzuna güven verici bir el koydu.

Adam konuşmadan önce bir süre bekledi.

"Sürünün durumu tehlikeli," dedi Adam. Sherwood'a baktı ve sonra uzaklaştı. İnsan erkeklerinin pek yapmadığı bir bakıştı bu - iyi kurtadam tavırları, bir Alfa'dan diğerine - eşitler eşitine.

Sherwood yavaşça başını salladı, Adam'a kasıtlı olarak aynı şekilde bakıp uzaklaştı ve Adam'ın başlattığı eşitlik kabulünü tamamladı. Bir adım geri çekildi

Her iki kurdun da kabul edebileceği üstünlük iddiası sadece kelimelerden daha iyiydi. Kurtadamlar arasındaki iletişimin çoğu sözsüzdü. Bu konuşmanın telefonda değil de yüz yüze yapılmasının nedeni de buydu.

Adam Sherwood'a "Her şey fae'lerin burada örmeyi başardığı bir ipliğe bağlı," dedi. "Sadece sürümüzün kaderi ya da burada bizim bölgemizde yaşayan insanların -kurtlar, fae, insan ve diğerleri- kaderi değil. Bu, tüm dünyayı, hissedebilen halkların tüm kategorilerinin yok olma olasılığından uzaklaştıran iplik olabilir. Biz, hepimiz, bir uçurumun üzerinde duruyoruz. Sürümüz buranın, yani evimizin herkes için güvenli bir yer olduğu yanılsamasını sürdürebilirse, Gri Lordlar kalıcı bir barış için pazarlık yapmayı başarabilir."

Sherwood'un dudakları büküldü ama bu bir gülümseme değildi, gerçekten değildi. "Senin bu kadar iyimser olduğunu düşünmemiştim. Kaç cadıyla tanıştın ki onlarla barışın mümkün olduğunu düşünüyorsun? Vampirlerle? Fae'ler birbirlerine suikast düzenlemekten başlarını kaldırıp bakmıyorlar bile."

Sesi Sherwood'a benzemiyordu, diye düşündüm, ama söyledikleri yine de tanıdık geliyordu, tam olarak çıkaramadığım eski bir filmde birkaç replik dinliyor gibiydim.

"Ne demek istediğimi anladığınızı biliyorum," dedi Adam sabırsızca, sesi kurt yüzünden biraz kısılmıştı ama gözleri hâlâ karanlıktı. "Münferit şiddet soykırımından farklıdır. Bir muharebe bir savaştan farklıdır."

Sherwood başını eğerek kabul etti. "Evet ama sen de ben de biliyoruz ki Gri Lordlar bir tür barış sağlamayı başarsalar bile bu uzun sürmeyecek. İnsanlar atalarının ne anladığını yeni yeni hatırlamaya başladılar. Ve korkuyorlar. Bu durumda, bilgi onları daha az korkutmayacaktır."

Bu temanın çeşitlemelerini dinleyerek büyümüştüm. Sherwood'un sesinin, daha önce

Bran gibi çok uzun zamandır dünya olaylarını izliyorum.

"Bir ölümsüz gibi düşünüyorsun," dedi Adam, düşüncelerimi yankılayarak. "Elbette barış, savaştan daha uzun sürmez. Bizler"-gezegendeki her düşünen varlığı işaret edercesine bir elini döndürerek salladı-"eninde sonunda barıştan bıkarız. Ama ben savaşı bilirim. Ve onu durdurabildiğim her gün benim için ve kurbanları için değerlidir."

"Kavga etmek alışkanlık haline gelir," diye önerdim, gerçekten ekleyecek bir şeyim olduğundan çok Adam ve Sherwood arasında yeniden gelişen gerginliği kırmak için. "Ama zaman verirsiniz barış da olabilir."

Ama Adam sanki söylediklerim önemliymiş gibi başını salladı.

"Barış daha az insan öldürür," dedi. "Ve eğer bir yüzyıl ya da on yıl sürecektir bir barış elde edersek, bu uğruna savaşmaya değer."

Sherwood Adam'a bir kaşını kaldırdı. Ona kaşlarımı çattım. Bu ifadede bir şey vardı.

Adam başını salladı. "Barış için savaşmak, kulağa ne kadar aptalca geldiğini biliyorum. O savaşta ben de savaştım ve kimseye bir faydası olmadı."

İç çekti, bir içki daha aldı. Adam tekrar konuştuğunda, sessiz konuşmasına rağmen sözlerinin bir ağırlığı vardı. "Sürümünden ben sorumluyum. Bölgemde yaşayanların hayatlarından. Sevdiklerimden. Bu sorumluluk bana barış için çabalama görevi veriyor."

Sherwood kaşlarını çatarak odanın bir köşesine baktı. "Beni buraya Gri Lordların politikalarının olası sonuçlarını tartışmak için getirmedin."

"Bence meselenin özü bu olabilir," dedi Adam yumuşak bir sesle. "Gri Lordların politikaları bizi yapabileceklerimizin sınırında bırakıyor ve sürümüz hayatta kalacaksa başarısızlık bir seçenek değil."

Sherwood'un bir dakika boyunca bunu düşünmesine izin verdi. Diğer kurt omuz silkti ve kayıtsızlıktan ziyade sempati ifade etmeyi başardı.

Adam, "Sürümüz, bölgemizde yaşayanlar ile onlara zarar verecek olanlar arasında durduğu, orada onurla ve fae'lerle yapılan bir pazarlıkla tutulduğu için benim eylemlerim sınırlı," dedi. "Ve sanırım sizinkiler de öyle."

Sherwood, "Bunun olmasını istemiyorum," dedi. "Ama kaçmakla bir yere varamayacağım da ortada." Yaptığımız tartışmayı belirtmek için bir el salladı. "Sen iyi bir Alfa'sın ama ben bu gece ölmeyeceğim."

Bir sürünün iki Alfa kurdu olamazdı. Birinin diğerine boyun eğmesi ya da ölmesi gerekirdi.

"Her zamanki seçenekler var," dedi Adam.

Hiçbiri işe yaramaz, diye düşündüm kasvetli bir şekilde. Adam zaten bunları benimle birlikte yaşamıştı.

Adam devam etmeyince Sherwood bir avucunu davet edercesine yukarı kaldırdı. Durumun gerginliğine rağmen, dikkatimin açıklanamaz bir şekilde tekrar ona çekildiğini fark ettim.

Sherwood hem fiziksel hem de metafiziksel olarak yer kaplıyordu. Sürümüzde Sherwood'dan daha büyük olan tek kişi Darryl'di. Darryl'in aksine Sherwood yakışıklı değildi ama yüzünün yapısında güven uyandıran bir şey vardı. Birden fark ettim ki, insanların uçurumdan aşağı takip edeceği birinin, belki de bir Rasputin'in yüzüydü.

Ya da bir Bran.

Bilinçaltım kıpırdandığında omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayıldı.

Adam tarafsız bir şekilde "Gidebilirsin," dedi ve sözleri dikkatimi bir sarsıntıyla elimdeki konuya geri getirdi.

İşte başlıyoruz. Dua ettim ve kendimi durdurmak için çaresiz bir şekilde elimi Adam'ın kalçasına koydum. Umarım bunu dikkat dağıtıcı bulmazdı ama ona dokunmam gerekiyordu.

"Yapmamı istediğin şey bu mu?" Sherwood sordu ama bunu ciddi ciddi düşünüyormuş gibi değil. Ses tonunda odanın nefes almasını zorlaştıran ince bir meydan okuma vardı.

Adam'ın son çeyrek saattir söylediklerini anlamayan biri için Sherwood'un gitmesi kolay bir çözüm olabilirdi.

Adam onun bakışlarıyla buluştu ve bu kez bakışlarını korudu. Şiddet olasılığı keskinleşti, kokusu yıldırım düşmeden önce havadaki ozon gibiydi.

"Hayır," dedi Adam o bekleyen girdabın içine. "Sen Marrok'un sürüme bir hediyesiydin. Hediyeleri bir kenara atmam."

Sherwood ani ve sert bir gülümsemeyle bekleyişin şiddetini değiştirdi, duraksamasına neden oldu: "Bran Cornick'ten bir hediye ve sen kaçmadın mı? Belki de beni cezalandırmak istemişlerdir."

Sherwood'un yüzünde hiç böyle bir ifade görmemiştim ama bir yerlerde görmüştüm.

Bir anda kayboldu ama ela gözlerinin kenarları hâlâ kırışık ve yumuşak bir sesle devam etti: "Ya da belki de tüm bu durum benim için bir ceza olarak tasarlanmıştı."

Adam da ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Üçünün de aynı anda doğru olabileceğinden kesinlikle eminim. Bran Cornick iş başında. Bu tür planlamalarda iyidir." Bir saniye sonra da ekledi: "Ya da her şey bir kazadan ibaretken planlamadan kendine pay çıkarmakta."

Sherwood bir kahkaha attı ve bardağındaki suyu bir korsan edasıyla içti

Boş bardağı masaya vurarak bir bira içti. Neredeyse bir şey olmasına rağmen ne bardağı ne de masayı kırmadı.

"Eğer Bran bunu planladıysa," dedim acımasızca, "pişman olmasını sağlayacağım."

Sherwood bana alaycı bir bakış attı. "Bu çiğ yumurta ve fıstıklı tereyağlı koltukların ötesinde bir şey."

"Evet," diye kabul ettim. "Öyle."

"Gitmene izin veremeyeceğimi biliyorsun," dedi Adam. "Fae'lerin burada kurduğu dengenin kendi payımıza düşen kısmını zar zor idare ediyoruz. Eğer sürü başarısız olursa, tüm ev yıkılır ve bu barış şansı ortadan kalkar. Sürü senin ayrılmanı göze alamaz."

"Bırak." Sherwood dişlerini gösterdi.

Omuz silkme sırası Adam'daydı. "Ayrılmak senin yapabileceğin bir seçim. Eğer ayrılmak istersen, sürümüzün iyiliği için seni elimde tutmak için savaşırım." Gözleri sarı sarı parladı. "Kurt benden bunu istiyor çünkü sürünün hayatta kalmasının anahtarı sen olabilirsin. Ben, benim kurdum seni elimde tutmak için ölümüne savaşırım."

Sözcükler havada cınladı ve Adam onları bir an için asılı bıraktı. Duraksaması bilerek değildi. Kelimeleri oluşturmak için kurduyla savaşıyordu. Adam'ın kontrolü çok iyiydi ama taşıdığı kurt -Elizaveta'nın ayrılık hediyesini hesaba katmasak bile- alışılmadık derecede vahşiydi.

Bacağını sıktım. O da elini benimkinin üzerine koydu. Avucumu yukarı çevirdiğimde elimi o kadar sıkı kavradı ki acıya dönüştü.

Sherwood sessizliğin içinde yumuşak bir sesle konuştu. "Aynı sebeplerden ötürü ben de ayrılamadım."

Adam başını salladı. Sherwood'un gidebileceğini gerçekten beklemediğini biliyordum. Eğer gidebilseydi

sürüsünün başı dertte olduğunda, Adam'a meydan okuyabilecek düzeyde baskın olamayacaktı.

"Eğer kurdum sürü için en iyi şeyin benim gitmem olduğuna ikna edilebilirse..." Adam'ın gözleri neredeyse tamamen insana ait olsa da sesi daha derindi.

Sherwood, "Bunu yapamazdım," diye itiraf etti.

Adam başını salladı. "Her kurda ihtiyacımız var. Eğer kalmamı istiyorsan -ki istiyorsun- beni savaşta yenmek zorundasın yoksa kurdum seni Alfa olarak kabul etmez. Ve kalmama ihtiyacın olduğu için, senin kurdun da gitmeme izin vermez."

Sherwood alaycı bir tavırla, "Ve sen de benden daha fazla gidemezdin," dedi.

Belki, demişti Adam Mike Amca'nın evine giderken, Sherwood benim göremediğim bir şeyi görür. Belki bunun bir yolunu bulur. Belki masaya durumu değiştirecek bir şey getirebilir.

Adam, Sherwood'un Bran'in sürüsündeki daha eski kurtlardan bazılarıyla aynı seviyede bir Güç olduğunu hissettiğini söylemişti. Belki de Bran'in kendisiyle.

Öyle umuyordum. Sherwood'un kurtadamların sahip olduğu en büyük, en güçlü savaşçı olmasını umuyordum. Çünkü belki, belki de Adam'dan biraz daha iyiye, Sherwood Adam'ı öldürmeden yenebilirdi.

Adam çok ama çok iyi bir dövüşçüydü ve şimdi sürü bağına paylaştığı Sherwood Post'u yenebileceğini düşünmüyordu. Hayatımda ilk kez onun kararlarına güvenmemeyi diledim.

"Sürüyü istiyorsan," dedi Adam, "söyle bana. Ne kadar sert savaşacağımı değiştirmez ama savaşırken bazı seçimlerimi değiştirebilir."

Zack masanın üzerinden eğilip elini koluma koydu ama ses çıkarmadığımdan emindim.

Yaptığım en tehlikeli şeyin eski arabaları tamir etmek olduğu düzenli hayatıma ne olmuştu?

Adam'ın eli hâlâ benimkiyle sıkıca kenetlenmişti ve bana mutlu, güvenli hayatıma ne olduğunu tam olarak bildiğimi hatırlattı. Onun zengin kokusunu içime çektim ve buna değer diye düşündüm. Adam Hauptman'ın eşi olmak için her çürüğe, her dehşet anına değer. Bu gece bitecek olsa bile.

Adam her şeye değerdi.

"Ya-" Zack'in sesi neredeyse soluk soluğaydı. Sanki zor bir şeyi kelimelere dökmeye çalışıyormuş gibi konuşmayı kesti.

Ona baktığımda, endişeli, üzgün ya da uygun olduğunu düşündüğüm başka bir şey gibi görünmüyordu. Onun yerine yüzünde huşu dolu bir ifade vardı. Zack'in eli hâlâ kolumdaydı ama vücudunun geri kalanı Sherwood'un yüzüne bakabilecek şekilde dönmüştü.

"Peki ya?" Bitirecek gibi görünmediğinde sordum.

Beni şaşırtan bir şekilde Zack bana parlak bir gülümseme verdi. Kolumu bıraktı ve sandalyesine geri oturdu. "Ya her şey aynı kalsaydı?"

Üçümüz de ona baktık.

Kimin Alfa olduğu sorusu etrafında, dileklere ya da isteklere yer yoktur. Alfa'nın yeteneği ya da uygunluğuyla ilgili herhangi bir şüphe, tüm sürüyü daha tehlikeli hale getirir - düşmanları için değil, kendileri ve müttefikleri için.

Warren, Darryl'den daha baskın, benim asi benliğim gözlemledim. Warren istediği için Darryl hâlâ bizim ikinci adamımız. Ama durumun uzaktan yakından aynı olmadığını biliyordum. Darryl bir Alfa değildi, Warren da öyle.

"İşlerin bu şekilde yürümediğini biliyorsun," dedi Adam. Düşüncelerime cevap veriyor olabilirdi ama

Zack'le konuşuyordu. Diğer kurt itaatkâr ve tanıdığım tüm kurtadamlar kadar kırılgan olduğu için Adam'ın sesi nazikti.

Bunun üzerine Zack dönüp Sherwood'a baktı.

İtaatkâr kurtlar genelde böyle şeyler yapmaz.

Alınmayacağından emin olmak için Sherwood'a baktım. Ve bilinçaltımın fark ettiği tüm o ufak tefek şeyler sonunda bir araya geldi ve Zack'in gördüğünü ben de gördüm.

Sherwood Zack'e sevgi dolu ama bıkkın bir bakış atıyordu. Bu bakışı daha önce de görmüştüm ama Sherwood tarafından değil.

"Sen bir Cornick'sin," dedim şok içinde. "Bu bıkkın ifadeyi nerede görsem tanırım. Samuel onu satrançta yendiğimde bu ifadeyi kullanır."

3

BİLİYORDUM . . . *BİLİYORDUM*. AMA SHERWOOD'UN

Yanılmış olma ihtimalime karşı.

Yanımda, Adam bir an için nefes almayı bıraktı, vücudu bir yay kirişi gibi gerildi. Ben işaret edince o da gördü.

Marrok Bran Cornick, Kuzey Amerika'nın ve muhtemelen dünyanın en güçlü kurtadamı olmasına rağmen çoğu zaman bir yüksek lisans öğrencisi gibi görünüyordu. İlk doğan oğlu Samuel onun saç rengini paylaşıyordu ama yaklaşık sekiz santim daha uzun ve elli kilo daha ağırdı. Bran'ın küçük oğlu Charles, baba tarafından çok Kızılderili annesine çekmişti.

Sadece Cornick'ler bir araya geldiklerinde yakın akraba oldukları anlaşılıyordu. Benzerlikleri çok inceydi, hareket etme şekilleri, yüzlerindeki ifadeler

-Ama bu çok açıktı. Sherwood onlara birbirlerine benzediklerinden daha çok benziyordu.

Bildiğim kadarıyla başka Cornick yoktu. Bran'ın ailesi ölmüştü. Charles ve Samuel hayatta kalan tek çocuklarıydı. Samuel'in hayatta kalan çocuğu yoktu. Charles'i tanımıyordum ama o yarı-Salish'ti ve Sherwood'da yerli kökenli olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Ayrıca, Charles birkaç yüzyıl yaşında olmasına rağmen,

Adam bana Sherwood'un gerçekten yaşı kurtlardan biri olduğunu düşün­üğünü söylemişti.

"Samuel'i satrançta yendin mi?" diye sordu Sherwood. Cornick olmakla ilgili bir yorum yapmadığını fark ettim.

"Bazen," diye cevap verdim. İki kez bazen demekti.

"Bir Cornick," dedi Adam. Sadece onu çok iyi tanıyan biri sesindeki rahatlamayı duyabilirdi.

"Bunun yardımı olur mu?" Ona sordum. Yaradığını düşün­üm ama neden olduğundan emin değildim.

"Eğer o bir Cornick ise, olabilir," diye cevap verdi Adam.

Sherwood gözlerini yarı kapadı. Gördüğüm en Charlesvari ifadeydi bu. "Eğer öyleysem?"

Adam'a düşünmesi için biraz zaman kazandırmak amacıyla, "Bahis havuzunda hayal kırıklığına uğramış pek çok insan olacak," dedim. "Ama Ben mutlu olacak."

Sherwood'un bahis kitabındaki korkunç canavarlardan biri değil de bir Cornick olması beni neden rahatlattı anlamadım - Bran ile akraba olmasının Sherwood'un Merlin, Kral Lycaon ya da Gévaudan Canavarı olmadığı anlamına geldiğini varsayarak (birisi Gévaudan Canavarı'nın yanına blok harflerle "O öldü, aptallar" yazmıştı). Sherwood'un egemenliği sorunu, onun Marrok'la akraba olduğunu bildiğimiz için ortadan kalkmadı. Öyle olmadığını biliyordum. Ama görünüşe göre gerçeklik bu konudaki hislerimi etkilemiyordu.

Adam bana baktı. "Ben, Sherwood'un bir Cornick olduğunu mu söyledi?"

"Ben 'Bran'in uşığı' dedi" dedim.

Sherwood, "Ben kimsenin uşığı değilim," diye homurdandı, sesi Bran'e o kadar benziyordu ki bunu daha önce nasıl fark etmediğimi anlayamadım.

Durakladım. Bu benzerliği şimdiye kadar nasıl gözden kaçırmıştım?

Sherwood ve ben yan yana savaşmıştık. Havada çok yüksek bir yerde otururken bağ kurmuştuk.

Japonya'da nükleer enerji santralleri inşa etmek için tasarlanmış devasa bir vinç, Columbia Nehri'ne bir daha asla görmemeyi umduğum bir şekilde bakıyordu. Boynunda bir dövme olduğunu fark etmemiş miydim? Gözlerinin Bran'inkilerle aynı ela renginde olduğunu fark etmemiş miydim? Böyle söyleyince cevap çok açıktı.

Sihir.

Dünyaya hafızasını kaybetmiş bir kurt gönderecek olsaydım ve bu kurt böyle bir kurdun biriktireceği türden düşmanlar edinecek kadar yaşlı ve güçlüyse, herkesin onun kim olduğunu hemen bilmemesi daha iyi olurdu.

Sürü büyüğü avcı büyüğüdür, kamuflaj ve sesleri susturma gibi gizlilik gerektiren şeylerde çok iyidir. Sürü büyüğünün Sherwood'un gerçek görünüşünü diğer kurtadamlardan gizleyebileceğini düşünmezdim ama Bran, Bran'di. Sherwood'u gözlerden saklamak için sürü büyüğünü kullanmanın bir yolunu bulabileceğine inanmak beni mutlu etti. İnsanların onu gerçekten görmemesini sağlayacak bir şey. Onu daha az gerçek gösteren bir şey.

Bran, Sherwood'a kendini koruyamadığı zamanlarda onu düşmanlarından koruyacak bir kılık vermişti. Bu büyü bugün Mike Amca'nın evinde, Yeşil Adam'ın salonlarında eriyip gitmişti. Mike Amca'nın bizi yalnız bırakırken bana attığı tuhaf bakışı hatırladım ve bunun bilerek mi yoksa kazara mı olduğunu merak ettim.

Dahası, kimsenin Sherwood hakkında bir şey ima etmediğini düşününce, kılık değiştirmesinin Bran'in Sherwood'un sürümüne taşınması için yaptığı bir şey olmadığından oldukça emindim. Sherwood'un gerçek adı hakkında birkaç yaşlı kurdun dilini tuttuğunu görebiliyordum. Ama ona bakan ve Bran'i tanıyan hiç kimse neye baktığını anlayamazdı. Bran, Sherwood tekrar sürüye katılır katılmaz Sherwood'u gizlemiş olmalı.

İnsan şeklini. Bran'in bütün kurtları susturması için başka bir yol düşünemedim.

"Dalkavuk değil," diye onayladı Zack, hızlı düşüncelerimi bölerek. Yüzünde hâlâ bir azizle tanışan bir rahip yardımcısı ya da bir rock yıldızıyla tanışan bir genç gibi dikkatli bir ifade vardı. "Onun sağ kolu. Onun sorun çözücüsü." Sesi fısıltıya dönüşürken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hikâyeler duydum."

Sherwood, "Benim kim olduğumu bildiğini sanıyorsun," dedi.

Zack başını sallamaya başladı ama durakladı ve yavaşça başını salladı. "Hayır. Belki. Belki de değil. Ama senin kim olduğunu biliyorum. Ve orada, Northumberland'de bulunan bir kurttan bir hikâyeye dinledim. Söylediğine göre tüm bu olaydaki en tuhaf şey, birkaç yıl boyunca Adam'dan çok daha az baskın olan bir Alfa'nın liderliğini takip etmekte hiç zorlanmamış olmanmış."

Adam'a baktım, o da başını salladı. O da Zack'in neden bahsettiğini bilmiyordu. Ama Adam ve benim aksime, Zack'in Sherwood'un kimliğinin kan dökülmeden ilerleyebileceğimiz anlamına geldiğine inanması için bir nedeni vardı. Sherwood daha az baskın olan Alfa'yı öldürmeden bir sürünün parçası olmayı başardıysa, bunu tekrar yapabiliirdi.

Sherwood sesinde bir hırıltıyla, "Northumberland altı yüz yıl önceydi. Bu yaşta hikâyelere inanmaman gerektiğini bilmelisin."

Diğer kurtlar ona çok yaklaştığında hâlâ irkilen Zack, Sherwood'a sakin bir gülümseme verdi. "Hikâyelerin gücü vardır. Arkadaşım-" Burada sesi duraksadı ve gülümsemesi soldu. "Abartacak biri değildi."

"Bir Cornick," dedi Adam. "Bence Cornick olursan işleri daha farklı yönetebiliriz."

Sherwood üçümüze baktı ve bana dehşete benzer bir ifadeyle başını salladı.

"Bran Cornick seni terk etti," dedi. "Terk etmemiş olsa bile, ben o değilim. Ve senin öyle-" Bir kelime aradı.

"İnanç," diye ekledim.

"Umut," diye önerdi Zack.

"'Hayırseverlik' demeyeceğim," dedi Adam eğlenerek. "Ama evet."

Sherwood başını salladı ve umutsuz bir hareketle kollarını havaya kaldırdı. "Cornick olmak büyümlü bir şey değil. İnanın bana, hiçbir sorunu çözmlüyor."

"Hayır," diye kabul ettim. "Ama bu tür sorunları çözmlüyor. Kötü bir durumu avantaja çeviremeyen bir Cornick hiç olmadı." Ve bu doğrudu. Hepsi, Samuel bile, acımasız ve odaklanmıştı. "Ve Adam'ı öldürmek senin yararına değil."

Bir an için sessizlik çöktü.

"Seni işaret ediyorum," dedi Sherwood. Adam'a baktı. "Yine de denesem seni öldürebileceğime neden bu kadar inandığını anlamıyorum. Bran öyle düşünmüyordu, yoksa beni buraya göndermezdi."

"Senin ne olduğunu biliyorum," dedi Adam.

"Ve ben ne olduğunu biliyorum-" Sherwood konuşmasını yarıda kesti. Gözbebekleri aniden büyüyerek irislerini yuttu ve gözleri sadece ince bir kurt sarısı halkayla siyahlaştı.

"Büyü," diye homurdandı, o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi yan yattı.

Adam onun yarım saniye gerisindeydi. Zack'in ne zaman ayağa kalktığını bilmiyorum, sadece dördümüzün de Sherwood'un tepkisiyle alarma geçerek uzun bir dakika boyunca ayakta durduğumuzu biliyorum. Ama kimse başka bir hamle yapmadı. Mike Amca'nınkinden başka büyü kokusu alamıyordum ama Sherwood'un yeteneklerine benimkilerden daha çok güveniyordum.

Hiçbir şey olmadı.

Savaş için duyularım genişlemişken, duvardaki eski moda saatin sabit tiktakları sinir bozucu derecede gürültülüydü. Zack nefesini bıraktı ama başka kimse gevşemedi.

Adam dikkatle odanın diğer ucuna bakarak, "Şöminenin yanında," dedi.

Baktım ama bana her zaman olduğundan farklı görünmedi.

Eski taş şömine odanın uzak duvarının büyük bir kısmını kaplıyordu, oturduğumuz yerden yaklaşık yirmi metre uzaktaydı. Ocağın etrafındaki gri taş kararmış, is izleri tavana kadar uzanıyordu. Eski bir şey gibi görünüyordu, yüzyıllardır bu odayı ısıtan bir şey, ancak Mike Amca'nın evinin bulunduğu binanın 1950'lerin başında inşa edildiğini biliyordum.

Adam'a ne gördüğünü sormak için nefes aldım ve tanıdık bir koku yakaladım.

"Sülfür," dedi Zack.

"Kükürt," dedim. Kükürt ile kükürt taşı arasındaki fark kimyasal değil, büyüsel.

Brimstone cadılar demekti. Her zamanki gibi sürünün bana verdiği kılıçla silahlanmıştım. Ama elimden gelse bir cadıya bu kadar yaklaşmaya hiç niyetim yoktu. Silahımı çektim. 1911'i iki elimle kavradım ve daha iyi bir hedef bulana kadar yere doğru tuttum. Ellerimi sabit tutmak çaba gerektiriyordu ve nefes almakta zorlanıyordum.

Cadılarla tekrar yüzleşmeye hazır değildim.

Artık her gün kâbus görmüyordum ama hâlâ uyumadan önce cadıların nerede öldüğünü görmek için Elizaveta'nın evinin yanmış kalıntılarına gitmem gereken geceler oluyordu. Geçen Cuma araba yolunun yanında bir Satılık tabelası vardı. Acaba birilerine kaç tane ölü olduğunu söylemek gibi ahlaki bir yükümlülüğüm var mı diye düşündüm.

cesetler -bazıları insan- oraya gömülmüştü. Zee'nin gömdüklerini kimsenin bulamayacağından emindim ama cadıların bu işi o kadar da iyi yapamayacaklarını hissediyordum.

Adam da silahını çekmişti. Ne zaman çektiğini görmek için dikkat etmemiştim. Zack'in ön kolu kadar uzun bir bıçağı vardı. Belli ki elinde silah olmayan tek kişi Sherwood'du ama bir kurt adam asla silahsız değildir. O noktada nihayet Adam'ın gördüğü şeyi fark ettim, birinin yaktığı son ateşin kararmış kalıntıları üzerinde hafif bir kıpırtı vardı.

"Duman görüyorum," dedi Zack, "ama hiçbir şey yanmıyor."

Acele edebilirdik ama Adam olduğu yerde kalıyordu. Hepimiz onun yanında bekliyorduk, sanki bir takımmışız ve Adam da bizim Alfa'mızmış gibi. Sürü bağlarının yükseldiğini ve savaşa hazırlanmak için etrafımıza yerleştiğini hissedebiliyordum. Sherwood bana her zamanki gibi hissettirdi. Bağlar da Adam'ın Alfa olduğunu düşünüyordu.

Ateş kutusunun ağzından siyah duman damlamaya başladı, sonra sanki etrafındaki havadan biraz daha ağırmış gibi dışarı ve aşağı doğru aktı. Duman bulutu bir şeye tepki olarak alçaldı ve kıvrıldı - ilk başta bunun sadece odadaki görünmez hava akımları olduğunu düşündüm. Ama yavaş yavaş ocağın önündeki hırpalanmış zeminde kaba bir daire şeklinde toplandı, amaçlı bir şekil. Odaya daha fazla duman girdikçe, dairesel karanlık daha yüksek ve daha yoğun hale geldi, şöminenin tepesindeki büyük şöminenin boyuna kadar uzanan kaba silindirik bir şekil oluşturdu.

Sonra dumanın içinden çıktı.

Tepeden tırnağa siyah giyinmişti, dumanın kömür rengi gibi. Bunda da bir sihir vardı, çünkü ilk izlenimim dantellerle tamamlanmış Viktorya dönemi dul elbisesi giydiği yönündeydi

peçe ve tüylü şapka. Ama gözümü kırptığımda, giysiler siyah kadife gibi onu saran dumanla yapılmıştı. Büyük devekuşu tüyü kenarlarda hiçliğe doğru sürükleniyordu.

Kükürt burnumun etkisini köreltti ve duman vücudunun kenarlarını bulanıklaştırdı. Siyah dövmele dantelle -ya da dantele benzer bir dumanla- kaplı elleriyle uzanıp yerel vampir kaynaşmamızın Sahibesi Marsilia'yı ortaya çıkarmak için peçeyi çekene kadar kim ya da ne olduğunu anlayamadım.

Onda farklı bir şeyler vardı. Gözleri kapalıydı ve saçlarının altın rengi ihtişamı örtülmüştü. Karanlığa karşı, kusursuz yüz hatları etten değil de porselenden yapılmış olabilirdi. Neredeyse görünmeyecek kadar soluk olan kemerli kaşları, kapalı gözlerini çerçeveleyen yüksek elmacık kemikleriyle bir araya gelmişti.

Genelde kaşlarını ve kirpiklerini koyulaştırırdı, diye düşündüm, gerçi makyaj genelde bir insanda en son fark ettiğim şeydir. Ama tüm bu solgunluğun etkisi şaşırtıcıydı ve genellikle bıraktığı izlenim hiç de öyle değildi. Çenesinin hemen altında bir şey gördüm, koyu bir iz. Belki de bir yara. Ama emin olmadan duman tekrar boynuna doğru yükseldi. Bembeyaz yüzünde ve etrafını saran karanlıkta bana porselen bir ölüm maskesini hatırlatan bir şeyler vardı.

Savunmasız görünüyordu.

Marsilia savunmasız değildi. Ve bu dramatik giriş de ona göre değildi. Drama yapabilirdi ama bu amaçsız bir dramaydı. Hepimiz onu tanıyorduk, korkutucu olduğunu biliyorduk - peki bu duman ve kükürt neden?

Boğazımı temizlemek için öksürürken adrenalini bastırmaya çalıştım. Aşırı tepki vermeye gerek yoktu.

Marsilia bizim müttefikimizdi. O bir cadı değildi. Korkutucu olmasına ve benden hoşlanmamasına rağmen, şu anki kâbuslarımda yer almıyordu. Yine de o solgun, mükemmel yüze bakarken silahımı elimden bırakmadım. Bu onun yapacağı bir şey değildi ve bu beni endişelendiriyordu.

Marsilia yaşlı bir vampirdi ve yaşlı vampirler, çoğu yaşlı doğaüstü yaratık gibi, yaşamları boyunca yetenekler ve büyü parçaları edinirlerdi. Marsilia ışınlanabiliyordu. Bu duman şeyini yapabildiğini bilmiyordum ve neden zahmet ettiğini de bilmiyordum. Eğer korkutucu olmaya çalışıyorsa, doğrudan içeri ışınlanmak yapabileceği diğer her şey kadar korkutucuydu.

Belki o da Sherwood'un kim olduğunu anlamıştı ve bu gösteri onun içindi. Yaşlıydı; belki de başından beri onun kim olduğunu biliyordu ve bizim anlamamızı bekliyordu.

Üç saniye kadar gözleri kapalı durdu. Kimse konuşmadı çünkü Adam konuşmadı. Marsilia'yı görmenin gerginliğini azaltacağını düşünmüştüm -Marsilia ve o birbirlerinden hoşlanıyorlardı- ama öyle görünmüyordu.

Gözlerini açmadan, yüzünü tekrar gizlemek için peçesini geri çekti. Sadece yüzü siyah dumanlı dantelin arkasındayken başını tamamen bize doğru çevirdi. Kahverengiden çok kırmızı olmasına rağmen gözleri olabilecek bir şeyin parıltısını gördüm.

"Wulfe'm nerede?" diye sordu.

Bir an için sürümüzden birinden bahsettiğini düşündüm -hiçbiri ona ait değildi. Sonra ikincisinden bahsettiğini fark ettim. W-U-L-F-E, W-O-L-F değil.

Wulfe çok yaşlı bir vampirdi, Marsilia'dan bile daha yaşlı. Cadı doğumlu ve büyücüydü, bu da büyüye ek olarak tamamen ilgisiz iki büyü türünü kullandığı anlamına geliyordu.

Yaşlı bir vampir olmanın ona getirdiği büyülü güç her neyse. Ayrıca böcek delisiydi. Güç ve öngörülemezliğin birleşimi onu tanıdığım en korkunç vampir yapıyordu ve Avrupa'ya hükmeden Iacopo Bonarata ile tanışmıştım.

Son zamanlarda Wulfe beni takip ediyordu.

"Nereden bilelim? O sana ait," dedim, sesim tüm bu tiyatronun arasında garip bir şekilde normal çıkıyordu. "Geçen Perşembe'den beri onu görmedim."

Bulaşık yıkarken başımı kaldırdığımda camın hemen diğer tarafında duruyordu ve beni korkutarak Pyrex fırın kabını lavabonun kenarına düşürdü. Kirli bulaşık suyunun içindeki keskin cam felaketinden başımı kaldırıp baktığımda gitmişti. Bu onu son görüşümdü.

İki gün sonra Adam'ın ve benim yatağıma bir hediye bıraktı, bir ucundan diğer ucuna kadar anka kuşlarıyla işlenmiş çok uzun, yeşil ipek bir kemer. Her yedi kuşun arasında "Ardeo" yazıyordu.

Eskiydi. Çok eskiydi.

Google Latince'yi "Yanıyorum" olarak çevirmiş. Görünüşe göre, kendini bir kül yığınının dönüştürmek için bir teklif olarak değil, erotik bir şekilde alınması gerekiyordu. Büyülü olduğunu düşünmüyordum - fae eserlerinin verdiği hissi vermiyordu. Ama Wulfe onu yatağımın üzerine bırakmıştı, bu yüzden tüm bahislerin kapalı olduğunu düşündüm.

Şu anda ben ne yapacağımı bulana kadar silah kasamızda saklanıyordu.

Böyle bir şeye sahip olmaktan daha da endişe verici olan, onun yatağıma nasıl girdiği. Adam, Wulfe'un fark edilmeden eve nasıl girdiğini belirleyememişti.

Vampirlerin (doğalarına göre diğer birkaç doğaüstü yaratığın yanı sıra) davet edilmeden bir eve giremeyeceği doğru olsa da, Wulfe

Bilinci yerinde değilken içeri getirilmiş, herkes daha iyi seçimler yapamayacak kadar bitkin ve hırpalanmış durumdaydı.

Öyle olsa bile, evimiz kurt adamlarla doluydu. Bir vampir fark edilmeden etrafta dolaşmamalıydı. Özellikle de Adam'ın yastığı yorganın altından çıkarılmış ve sanki Wulfe bir süre kemerin yanında yatmış gibi fark edilir bir şekilde - muhtemelen kasten fark edilir bir şekilde- ezilmişti.

Wulfe ikinci kez kimse görmeden yatak odamıza kadar gelmişti. İlk seferinde, anaokulu öğrencilerinin Sevgililer Günü kartlarına yapıştırdıkları kalp çıkartmalarıyla kaplı bir not bırakmıştı.

İşte o zaman Joel ve karısından taşınmalarını ve Joel'in tibicena'sını kontrol edememesi ihtimaline karşı Aiden'ı (ateşle temas eden kurtarıcı çocuğumuz) yanlarına almalarını istemiştım.

"Wulfe yüzünden mi?" Joel sormuştu.

"Çünkü Wulfe'un Aiden'a bir tehditmiş gibi davranmasından hoşlanmıyorum," dedim ona açıkça. Ona Joel için de aynı derecede korktuğumu söylemedim, çünkü bu yararlı olmazdı.

Joel karısını ve Aiden'ı toplayıp taşınmıştı. Böylece evimizde yaşayanların sayısı Adam, ben ve Adam'ın kızı Jesse'ye düşmüştü. Wulfe'un Jesse'yi şu anki garip takipçi dansımızda savaşçı olmayan biri olarak gördüğünden oldukça emindim, hedef olarak sadece Adam ve ben kalmıştık.

Ama tüm bunları Marsilia'ya anlatmayacaktım. Öncelikle Wulfe evimize elini kolunu sallayarak girip çıkabiliyorsa, bunu düşmana duyurmayacaktım. Müttefik. Düşman.

"Onu gördünüz," dedi bana. "Herkes Wulfe'un Columbia Basın Sürüsü Alfa'sının eşini avladığını biliyor."

Sözleri resmiydi, neredeyse stilize edilmişti. Bu konuşan Seethe'nin Sahibesi'ydi ve bana bir tehdit gibi geldi. Sadece ne tür bir tehdit olduğundan emin değildim.

Marsilia'nın dikkati bir an üzerimde kaldı ama neler olup bittiği hakkında daha fazla bilgi sahibi olana kadar bir şey söylemeyecektim. Bu kez siyah dumanlı dantelin arkasında gördüğümün kırmızı bir parıltı olduğundan emindim. Gözleri böyle parlayan vampirler görmüştüm, çok açlardı. Odanın diğer tarafında olduğu için çok mutluydum.

Peçeyi gözlerini saklamak için mi yoksa bizi bakışlarından korumak için mi taktığını merak ettim. Ben (çoğunlukla) vampir büyülerine karşı bağışıklıydım ama Adam ve Zack değildi. Sherwood'u bilmiyordum. Marsilia bir keresinde Samuel'i bakışlarıyla yakalamıştı, bu yüzden Sherwood'un güvende olduğunu sanmıyordum.

Marsilia bize bir adım daha yaklaştı, duman siyah bir düğün treni gibi onu takip ediyordu. "Aramızda barış oldu," dedi.

"Evet," diye onayladı Adam, duruşu biraz değişmişti, Alfa kurtadam, kaynayan ateşin Sahibesi'yle konuşuyordu.

"Bu bölgeyi diğer yırtıcılardan korumak için bir araya geldik" dedi.

"Evet," diye kabul etti Adam.

Doğaüstü varlıklar çatışmalı ya da yarı çatışmalı etkileşimlerde bariz olanı yeniden ifade etme eğilimindeydi. Bunun, ölümle sonuçlanırsa bunun yanlış anlaşılardan kaynaklanmaması için her şeyi kesinlikle açıklığa kavuşturmak olduğunu düşündüm.

"Herkes Wulfe'mun son zamanlarda sık sık kapınıza geldiğini biliyor," dedi. Bu arkaik ifade alışılmadıktı. Marsilia, arkadaşım Stefan gibi (o da eski bir İtalyan vampiriydi), İtalyan aksanını çoğunlukla korumuştı, ama bunun dışında günlük Amerikan İngilizcesi konuşuyordu.

"Beni takip ediyordu, evet," diye kuru bir sesle kabul ettim.

"Ve şimdi o gitti," dedi. "Diğerleri onun öldüğünü ve suçlunun senin sürün olduğunu söylüyor. Adam Hauptman, eğer ittifakımızı sürdürmek istiyorsan, Wulfe'umu bulacaksın, onun

öldü." Adam'ın adını anmış olabilirdi ama ensemdeki tüyler, peçe ne kadar gizlerse gizlesin, hâlâ bana baktığından emindi.

Sherwood ilk kez konuşarak, "Wulfe bir vampir," dedi. "O çoktan öldü."

Sherwood onun dikkatini benden uzaklaştırdı. Ona baktı, başını vampirden çok bir kurt hareketiyle yana eğdi. Bunu nasıl yorumlayacağımdan emin değildim. Belki Bran'ın Sherwood'a verdiği ince kılık olmadan, o da onu tanımıştı.

Ama bu kısa bir duraklamaydı. Doğrudan Adam'a baktı ve Adam onun bakışları altında gerildi, peçesi artık neredeyse opak olmasına rağmen.

Silahımı sol elimde bırakarak Adam'ın bileğini kavradım. Sol elimle ateş edebiliyordum ama sağ elimle ya da çift elle tuttuğum kadar iyi değildi. Bazen vampir büyüsüne karşı sınırlı bağışıklığımı birine dokunarak artırabiliyordum. Ve Adam'ı Marsilia'nın etkisinden uzak tutmak, bir ahırın kenarını vurup vuramayacağımdan daha önemliydi.

Adam hırladı, göğsünde alçak bir gümbürtü vardı. Elini benimkinin üzerine kapatana kadar çevirdi, böylece el ele durduk.

Marsilia fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Eğer Wulfe'u bulamazsan, herkes ona ne olduğunu öğrenecek," dedi, sesi aniden yorgun çıkmıştı. Sonraki sözleri aceleye gelmişti, her zamanki haline biraz daha benziyordu, ancak kelime seçimi hâlâ hatalıydı. "Herkes müttefiklerinizi avladığınızı bilecek. Sizin desteğinize güvenenleri. Sürünüz ve vampirler arasında savaş çıkacak."

Dumanıyla birlikte, ondan daha alışık olduğum bir anilikle ortadan kayboldu. Neredeyse aynı nefeste Mike Amca kapıyı açtı ve üç hızlı

kurtları koklayan bir çoban köpeği edasıyla odaya girdi. Sağ elinde bir kılıç gördüğümü sandım ama vücudu görüş alanımı kapattı. Bize döndüğünde, kemerimde asılı duran mızrak dışında görünürde kılıç yoktu.

"Özür dilerim Adam," dedi Mike Amca. "Herhangi bir düşmanın burada, evimin kalbinde koğuşlarıma izinsiz girebileceğini düşünemezdim."

"Marsilia bizim düşmanımız değil," dedi Adam düşünceli bir sesle, silahını kılıfına sokarak. "En azından henüz değil."

-

BINADAN ÇIKTIĞIMIZDA, MIKE AMCANIN DÖNDÜĞÜNÜ DUYDUM. Kilit. Yeni büyük tabela, binanın diğer dış ışıklarıyla birlikte kapatılmıştı. Binanın diğer tarafında bir personel otoparkı vardı, yani ana otoparkta sadece bizim araçlarımız kalmıştı. Telefonumu kontrol ettim ve evet, saat o kadar geç olmuştu.

Marsilia'nın ziyaretini tartışmadık. Mike Amca'nın arazisindeydik; ne söylesek muhtemelen duyulurdu. Adam, Mike Amca'ya Marsilia'nın ziyaretinden pek bahsetmemişti; sadece bize bir mesaj getirdiğini söylemişti. Eğer bu mesajın daha büyük etkileri olduğu ortaya çıkarsa, Adam bunu Mike Amca'yla paylaşacaktı.

Mike Amca konuyu zorlamamıştı.

Sherwood girişe yakın bir yere park etmişti. Adam ve ben geldiğimizde otopark çoğunlukla doluydu, bu yüzden otoparkın arka tarafına yakın bir yere park etmiştik, siyah SUV otopark ışıklarının uzanmadığı gölgelerin arasına karışmıştı. Yanımıza kestane rengi bir Subaru Outback park edilmişti, muhtemelen Warren'ın yeni arabasıydı.

Arabasının yanında duran Sherwood, "Adam," dediğinde neredeyse cipe varmıştık.

Biz -Adam, Zack ve ben- ona bakmak için döndük.

Sherwood bir eliyle arabasının tepesinde, diğer eliyle de açık kapıda duruyordu. Bize bakmıyordu, bakışları tekrar Mike Amca'nınkine dönmüştü.

"Kim ve ne olduğumu biliyorum," dedi ağır bir sesle. "Ama hafızamda pek çok boşluk var. Zack, altı yüz yıl önce Northumberland'de iki yıldan uzun bir süre boyunca, Warren kadar güçlü olmayan bir Alfa ile bir sürüde ikinci olarak koştuğum konusunda haklı. Ama bunun neden gerekli olduğunu ya da nasıl yaptığımı hatırlamıyorum."

Yarım milden daha az mesafedeki raylardan bir tren geçti.

"Yapılabilir," dedi Adam. "Denemek istiyor musun?"

"Yapılabilir," diye kabul etti Sherwood. Adam'a yarım bir gülümseme verdi. "Sürü için seninle dövüşmek istemiyorum. Kazanacağımdan emin değilim ama birbirimize zarar vereceğimizi ve kavgamızın sürüye zarar vereceğini düşünüyorum. Ne yapabileceğime bakacağım. Ama bu arada Darryl ve Warren'dan uzak durmama yardım etmelisin çünkü sürüdeki dördüncü erkek olduğumu düşünüyorlar."

Aramıza katıldığından beri şiddet kullanmadan rütbesinde sürekli yükseliyordu. Yaşlı bir kurt olarak geleneklere bağlı olmalıydı ama yine de ifadesine "erkek" kelimesini eklemeyi tercih etti; dişilerimizin de bir rütbesi olduğunu kabul ediyordu. Ve dahası, gelenek ve gerçeklik arasında sıkışıp kaldıkları için sıralamalarının karmaşık olduğunu da.

"Evet," diye onayladı Adam.

"Bu sadece Darryl, Warren ve ben uzun bir süre aynı odada kalana kadar sürecek. Sürünün organizasyonunu amaçsızca değiştirmek iyi bir fikir değil."

Adam ve Sherwood birbirlerine kısa ve pişmanlık dolu bir bakış attılar.

Sürünün istikrarı kurtadamların hayatta kalmasının anahtarıydı. İstikrarlı bir sürü, sürü üyelerinin kendi kurtlarını kontrol altında tutmalarına yardımcı olurdu. İstikrarsız sürüler kurt ve insan kayıplarına neden oluyordu. İnsan kayıpları insanları korkuturdu. Korkan insanlar yabalarla, silahlarla ve modern çağımızda daha ölümcül silahlarla ava çıktılar. Kurtadamları bile öldürebilecek silahlar.

Sürümüzün, üzerinde yarattığımız baskılara dayanabilmesi için çoğundan daha istikrarlı olması gerekiyordu. İşte bu yüzden Sherwood'un Darryl ve Warren'dan uzak durması gerekiyordu; sürünün neresine ait olduğu konusundaki kafa karışıklığının kavgaya yol açabileceği bir durumla karşılaşmamak için.

"Benden kaçmana gerek yok mu?" Adam sordu.

Sherwood bunu düşündü. Sonra başını salladı. "Biliyorsun," dedi. "Bu geceki konuşmamız bir fark yaratmış gibi görünüyor." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ya da en azından bir şey yaptı." Elini yumruk yaptı ve göğsüne dokundu. "Canavar zamanını beklemeye istekli. Birlikte güvenle çalışabileceğimizi düşünüyorum. Şimdilik."

Arabasına bindi ve geri kalanımız onun uzaklaşmasını izledik. Ancak arka lambaları yolun bir blok ötesindeyken Zack Subaru fobunu çıkardı ve Warren'ın yeni arabasının kilidini bir bip sesiyle açtı.

Adam, Zack kapıyı kapatamadan sürücü kapısını yakaladı. "Sherwood hakkında senin bilmediğin ama benim bilmem gereken bir şey var mı?"

Zack, "Çoğu insan Northumberland'daki kurdun Samuel olduğunu düşünüyor, biliyor musun? Ama Samuel beyaz bir kurttu ve arkadaşımın hikayelerindeki kurt griydi."

Adam, Zack sorusunu yanıtlamış gibi başını salladı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Hikayeyi bilmiyorum."

"Büyücü," dedi Zack. "İnsan bir iblisle anlaşma yaptı, ama bu diğerlerinden daha uzun süre kontrolü elinde tuttu ve aldığı kurbanlara dikkat etti. Dikkat çekmeyen insanlar - fahişeler, hastalar, çok fakirler. Arkadaşımın tahminine göre uzun bir süre, bir asırdan biraz fazla aktif kalmış."

"Bir yüzyıl mı?" Ben sordum. "Büyücü bir kurt adam mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Kendini bir manastıra sakladı. Bulunmasını zorlaştırdı. Özellikle de iblisi idareli beslediği için." Zack ironiyle bir kaşını kaldırdı. "Görünüşe göre ruhun beden üzerindeki gücü o keşişlerin uyguladığı bir şeydi. Önemli biri değildi. Güç ya da servet peşinde değildi. Sadece ölmek istemiyordu. Ve iblis bunu yapmasını engelledi."

Zack alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kurt adam olsa daha iyi olurdu. Bir iblisi yüzyıl boyunca kontrol edebilen herhangi bir insan iyi bir kurtadam olurdu."

"Kimse onu avlamadı," dedi Adam, "çünkü sorun yaratmıyordu."

Zack başını salladı. "Bir süre için değil. Sonunda öldürdükleri daha çok duyulmaya başladı. Ve hayvan öldürmeye benziyorlardı."

"Sürüyü çerçevelemek," diye önerdim.

"Ya da muhtemelen kontrolü kaybetmek," dedi Adam.

Zack başını Adam'a doğru eğdi. "Onlar da böyle düşünüyordu."

Zack bana baktı. "Artık büyücülere pek rastlamıyoruz. İblislere inanan çok fazla insan yok."

"Siz buraya gelmeden birkaç yıl önce biriyle karşılaşmıştık," dedi Adam ona. "Bir vampir."

Zack'in gözleri büyüdü. "İğrenç."

Adam başını salladı. "Olduğu gibi hallettik. Ama Marrok ona ihtiyacımız olursa diye ortaya çıktı."

"O günlerde Marrok gibi bir şey yoktu," dedi Zack, sonra gülümsedi. "Sherwood'un yardıma geldiğini düşünürsek, sanırım vardı. Sadece bunu bilmiyorlardı, değil mi? Arkadaşım bana Sherwood'un sadece bir kurt olduğunu, sürülerine katıldığını ve bir süre ortalıkta görünmediğini düşündüğünü söyledi. Kendisine Jack Hedley diyordu, ki bu o bölgelerde yaygın bir soyadıydı. Ama sürü aktif olarak büyücüyü avlamaya başlayınca o da öne çıkmış. Büyücünün manastırda yaşadığını anlayan oydu. Manastırın etrafındaki bölgede gece devriyeleri organize etmiş. Birkaç ay sonra, devriye bir cinayete rastladı."

Uzaklardan gelen bir sesle, o kadar dehşet içindeydim ki Her ne kadar bu olayda bulunmamış olsa da, benzer bir olayı gördüğünden oldukça emin bir şekilde, "Küçük bir çocuk, belki iki yaşında. Daha sonra bakım için manastıra terk edildiğini öğrendiler."

Zack düşüncelerini toplarken kısa bir duraklama oldu.

"Alfa'ları gece devriyesine liderlik ederken çığlıkları duyduklar. Hızlıydı ve yanında o yaşlarda küçük bir çocuk vardı. Sürüyü geride bırakmış ve oraya diğerlerinden önce varmış. Eğer keşiş tamamen insan olsaydı, bir kurt adamın dişleri boynuna saplanmış halde ölmüş olurdu."

"Ama o bir iblise bindi," dedi Adam.

Zack başını salladı ama "Sürünün geri kalanı oraya vardığında iblis binicilik yapıyordu, dedi. Alfa'larının derisini kaynatmayı yeni bitirmiş ve onu içten dışa yakma sürecindeymiş. Vücudunun büyük bir kısmı çoktan kül olmuşken hâlâ çığlık atıyormuş. Arkadaşım, onu tanıdığımda yaşlı bir kurttu ve bana bunun gördüğü en korkunç şey olduğunu söyledi."

Zack'in ona hikâyeyi anlatan arkadaşına isim vermekten kaçındığı artık çok açıktı. Bunun gibi şeyler için pek çok neden vardı ve iyi kurtadam terbiyesi sormamak anlamına geliyordu.

"İşte oradaydılar." Zack'in sesi biraz hayalperestti. "Bir kurtadam sürüsü, keşiş cübbesi giymiş küçük, yaşlı bir adamın etrafını sarmıştı ve hareket edemeyecek kadar korkmuşlardı. Sonra Jack Hedley gölgelerin arasından çıktı. O gece devriyeye bile çıkmamıştı. Nerede olduğunu nasıl bildiğini asla öğrenemedi. Kurt formunda bile değildi ama büyücüye meydan okudu.

"Onun ölü bir kurt olduğunu düşündü, şaka değil. Ama o yaşlı keşişin arkasına geçmeyi umarak gölgeler arasında ilerlemeye çalışacak kadar sürünün kenarına yakındı, anlıyor musun? Yaptığı şey yüzünden onu öldürmek için yanıp tutuşuyordu ama bu sırada kendi hayatını da kaybedeceğini düşünüyordu. Ama bunu yapmak için ona yaklaşması gerekiyordu.

"Büyücü, yaşlı Jack'i yere sermek için ellerinden yeşil bir yıldırım gönderdi. Ona tam isabet etti ve hiçbir hasara yol açmadı. Jack, şeytani keşişin fırlattığı her şeyi aldı ve orada öylece durdu. İblis durduğunda, Jack ona gülümsedi ve bir canavara dönüştü."

Zack Adam'a baktı ve sanki bir soruya cevap verir gibi başını salladı. "Taşındığın canavarı görmedim ama verdiğin tarif doğruysa, hiç de aynı şey değil. Bu normal bir kurt adamın iki katı büyüklüğünde bir kurttu. Sadece bu Jack, Mercy'nin bir göz açıp kapayıncaya kadar değiştiği gibi değişti."

Bir nefes alıp gözlerini kapattı ve konuştuğunda başka birinin sözlerini okuduğu belliydi. "Yerden bir fırtına yükseldi, kayaları ve toprak yığınlarını parçalayıp havaya savurdu. Biz kurtlar, korku ve şaşkınlık içinde kendimizi yere bıraktık, çünkü Büyük Canavar

İblisle dişleri ve pençeleriyle değil, büyüünün büyüyle buluşmasıyla savaştı. Hava onunla çatırdadı ve sanki son yaklaşmış gibi şimşekler çaktı. Dördümüz öldük; üçümüz yıldırım çarpması sonucu, diğerimiz ise neyin öldürdüğüne dair hiçbir iz olmadan öylece ölmüştü. Ve her şey bittiğinde, iblis konukçusundan kovulduğunda, Jack Büyük Canavar'dan bir kışlık paltoyu çıkarır gibi çıktı ve keşişin boynunu kırdı."

Zack omuz silkti. Devam ettiğinde, kelimeleri kendi sesiyle söylüyordu. "Her şey bitti. Jack gitti. Başka bir Alfa yönetimi devrıldı. Keşiş ölmüştü. Başka bir keşiş onun cesedini zavallı çocukla birlikte buldu ve manastır, Tanrı ve meleklerinin adamı haç takarken yaptığı kötülükler yüzünden vurduğuna karar verdi. Sürüsündeki kurtlardan biri Jack'i daha önce gördüğüne yemin etti, ona Cornick diyordu. Arkadaşım Bran'i ve Samuel'i de tanıyordu. Diğer kurdun haklı olduğunu düşündü ama onun kim olduğunu asla öğrenemedi."

"Northumberland'in Büyük Canavarı bahis defterinde," dedim. Üç kişi üzerine bahse girmiş olmasına rağmen kimsenin bana Büyük Canavar'ın hikâyesini anlatmasını sağlayamamıştım. Bunlardan hiçbiri Zack değildi.

Zack, "Belki Sherwood bahis defterini gözden geçirmeli," diye önerdi.

Ona sıırttım. "Bu ilginç olacak." Zack kapısını tekrar kapatmaya çalıştı.

"Bir şey daha var," diye sordu

Adam. Zack bekledi.

"Warren hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

Zack tereddüt etti, sonra başını salladı. "Konuşmak bana düşmez. Şu anda değil."

"Bir şey mi var?" Endişeyle söyledim.

Zack bana gülümsedi. "O akıllıdır. Yardıma ihtiyacı olursa, yardım ister."

-

ADAM EVE DÖNERKEN SESSİZDİ. PEK **BİR** ŞEY SÖYLEMEDİM, Ya da. Geç olmuştu, balkabağı kaynaklı bir baş ağrım vardı ve Zack bize düşünecek çok şey vermişti. Ama gecenin en büyük getirisi Marsilia'nın bize verdiği mesajdı. Keşke o mesajın gerçekten ne olduğundan emin olsaydım.

Adam da muhtemelen baş ağrısı olmadan aynı şeyi yapıyordu. Gösterge panelinin ışıklarının dostumun yüzündeki yansımasının keyfini çıkarabilmek için düşüncelere ara verdim. Kurtadamlar yaşlanmaz ama yine de birkaç ay öncesine göre daha yaşlı görüldüğünü düşündüm.

Cadılar bazı derin iç yaralar açmışlardı. Zehir çekilmişti ama hâlâ kabuk bağlamış ve yara izleri kalmıştı, bu da zaten kötü şöhretli olan öfkesini daha da kötüleştiriyordu. Elizaveta'nın onu lanetlediği canavar için endişeleniyordu. Elmacık kemikleri daha sivriydi ve gözlerinin altında çukurlar vardı.

Bakışımı yakaladı ve aniden sırtıttı. "Gördüklerini beğendin mi?" diye sordu.

Adam'da ahlaksızlık karşıtlığı vardı. Muhteşem olduğunu biliyordu ve bunu bir silah olarak kullanmaktan mutlu olsa da, başka türlü onu pek etkilemiyordu. Bunun onu utandırdığından şüpheleniyordum.

Ona hayranlık duymaktan ziyade değerlendirme yaptığımı söylemek istemediğimden (her neyse, öncelikle değerlendirme), yüzümü omzuna yasladım. Gözlerimi kapatıp nefes aldım ve baş ağrımın biraz olsun hafiflediğini hissettim.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Yine çok işimiz olduğunu biliyorum ama Sherwood'la kavga etmek zorunda kalmadığınız için çok mutlu olduğumu söylemek istiyorum."

"Belki," diye uyardı.

"Bir yolunu bulacaksın," dedim kendimden emin bir şekilde. Kendime bu kadar güvenebildiğim için biraz şaşırmıştım. Elimizde endişelenmem gereken başka bir felaket olduğundan şüpheleniyordum.

Marsilia bu performansıyla ne demek istemişti? Bu onun karakterine aykırı değildi, sadece bize karşı olan karakterine aykırıydı. Bizi, onu tanımayan birini etkilediği gibi etkilemeyeceğini biliyordu. Peki normal bir görüşmenin başaramayacağı neyi başarmıştı?

Bize onu sorgulamamız için hiçbir açık kapı bırakmamıştı ve benim bir sürü sorum vardı. Wulfe'un gittiğini nereden biliyordu? Onu en son nerede görmüştü? Peçesi ve kükürtle ne saklıyordu? Neden gözlerini gizleme ihtiyacı duymuştu?

Kükürt özellikle ilginçti çünkü kükürt dışında hiçbir şeyin kokusunu alamıyorduk: ne duyguların, ne doğruyu söyleyip söylemediğinin, ne de kan gibi suçlayıcı kokuların. Kükürtün kokuları maskeleyerek için değil de duman etkileri yaratmak için kullandığı büyü'nün bir parçası olması mümkündü. Muhtemelen her iki sebep için de kullanmıştı.

Kükürt taşıyı yalan söylemek için kullandığını düşünmüyordum. Bunu söylemek için koku alma duyumu kullanamazdım ama içgüdülerim onun mutlak doğruyu söylediği yönündeydi. Buraya kadar.

"Ona inanmamızı istemedi mi?" Adam bizim yola döndüğünde sordum. "Yani, bence doğruyu söylüyordu - öyle bir hissi vardı. Ama kükürt, duman, peçe vampirlerin kafa karıştırmak için kullandığı şeyler."

"Sanırım," dedi Adam yavaşça, "Wulfe kayıp ve onu bulmamız için bize ihtiyacı var. Eminim ki bu tiyatro

Kısmen bize başka şeyler olduğuna dair ipucu vermek için, muhtemelen bize söyleyemediği şeyler."

"Sanki biri onu sorgulayacakmış gibi?" diye sordum. "Ya da bize söylemesini yasakladı," diye kabul etti.

"Bonarata?" diye sordum ve sesimdeki titremeden hiç hoşlanmadım. Bonarata, Marsilia'nın yaratıcısı, Marsilia'ya isteklerini yaptırabilecek aklıma gelen tek kişiydi.

Adam uzandı ve elimi kavradı.

"Son duyduğumda hâlâ İtalya'daydı," dedi. "Ama benim bilgilerim birkaç haftalık. Tekrar kontrol edeceğim. Bence doğru ölçüye bakıyorsunuz. Marsilia'nın kuyruğunu kısıtıracak ve muhtemelen Wulfe'yi yakalayacak ya da manipüle edecek kadar güçlü biri."

Titredim.

"Henüz panik yapmanın zamanı değil," dedi bana. "Marsilia bir fark yaratabileceğimizi düşünüyor. Aptal değil ve güç oyunlarını anlıyor. Wulfe ile başlayıp Marsilia'nın gerçek sorununa doğru ilerleyeceğiz. Bize söylemek istemediği şeyler olması mümkün. Marsilia kendi çıkarları için manipülatif olmanın ötesinde değildir."

"Açık fikirli olmak mı?" Dedim.

Bana gülümsedi. "Genellikle oyunun bu aşamasında daha iyi çalışır."

4

EVİN IŞIKLARINI AÇIK BULDUK. BAKIYORDUM.

Jesse'nin bu gece ne olduğunu öğrenmeden önce yatması pek mümkün olmasa da, doğrudan yatağa gitmeyi dört gözle bekliyordu.

Adam her zamanki yerimize park etti, arabalara baktı ve "Görünüşe göre Jesse'nin arkadaşları gelmiş" dedi.

Arabalardan biri Jesse'nin en iyi arkadaşı Izzy'ye, diğeri ise Tad'e aitti. Tad'in arabasına bakarak teatral bir şekilde iç çektim.

Adam bir kaşını kaldırdı.

"Tad'i özlüyorum," dedim ona kederle. "Zee işe aldığım son asistanı daha tam bir vardiya çalışmadan korkutup kaçırdı."

Dört hafta, artık benimle çalışmak istemeyen üç kişi. İlk ikisi için gerçekten pişman oldum.

Sonuncusunu zaten birkaç gün içinde kovmak zorunda kalacağımdan oldukça emindim, çünkü talimatlar olmadan bir şeyleri nasıl tamir edeceğini bilmiyordu. Böyle insanlardan iyi tamirci olmaz. Tek yapmaları gerekenin bir bilgisayarın değiştirilmesi gerektiğini söylediği parçayı değiştirmek olduğu yeni bir dükkanda çalışabilirler.

Ancak eski arabalar üzerinde çalışmak genellikle arabaların neden çalıştığını ve buna neyin engel olabileceğini anlamakla ilgilidir. Onları tamir etmek tuhaf olabilir. Ekmek tırnakları kullandım ve

Yeni parçalar kırk yıllık bir arabaya yeni olduğu zamanki gibi uymadığında dış ipi.

Adam bana, "Zee tüm yardımcılarını korkutup kaçıracaksa, bir sonrakini işe almasını sağlamalısın," dedi, ilk kez değil.

Tad, eski asistanım ve Zee'nin oğlu, yeni bir işe girmişti.

Tad, bir dükkân fişinin arkasına el yazısıyla yazdığı notu teslim ederken, "Kabul etmek zorundayım," diye içtenlikle beni temin etmişti. "Çok ikna ediciydiler ve ücretsiz bir eğitimle birlikte geliyor. Eğer kabul etmezsem, sonsuza kadar kısmi bir üniversite eğitimi alabilir ve böyle bir işte sıkışıp kalabilirim."

Tad bir zamanlar Doğu'daki bir Ivy League üniversitesinden tam burs kazanmıştı. Yarım bırakmış ve bana nedenini hiç söylememişti. Daha da ilginç, Zee'ye de nedenini hiç söylememişti.

Tad'in benimle konuşmamasının nedeninin babasına söylememden endişe etmesi olduğunu düşünmüştüm ki bu mantıklı bir gerekçeydi. Benim ne yapacağım konusunda endişelendiğini sanmıyordum. Ama eğer Tad'ımızı iyimser ve güneşli dünya görüşünü sanki hiç orada olmamış gibi yırtıp atarak eve kimin gönderdiğini öğrenirsem . . . belki o da benim ne yapacağımdan endişeleniyordu. Babası gibi güçlü bir fae olmayabilirdim ama intikam konusunda oldukça iyiydim.

Beni ilk terk ettiğinde, telefonlara bakacak, faturalandırmayı yapacak ve dükkânda yardımcı olacak iyi bir asistan bulmak çok zor olmamıştı. Ama sonra Zee sadece arada bir, ben iş yapamadığımda ya da o sıkıldığında geliyordu. Tri-Cities'te işler kızıştığından beri Zee her gün geliyordu.

"Bir şeylere göz kulak olmak için," demişti bana.

Tad ve bana göz kulak olmak için, anladım. Tad'in yeni bir işe girmesinden mutsuz değildi.

Ama yaşı ve huysuzdu ve çok az sabrı vardı. Huysuz iç yüzünün altındaki (çok küçük ve iyi gizlenmiş) iyiliği görmek birkaç haftadan fazla zaman aldı. Bir gün uyandığımda yeni asistan olduğumu fark etmeden önce birini bulabileceğimi umuyordum.

Yanından geçerken Jesse'nin arabasına baktım ve refleks olarak onu değerlendirdim. Hâlâ yeni bir boyaya ihtiyacı vardı ama açıkta kalan metale, eski arabaya biraz cüzzamlı bir görünüm verse de pası durduracak bir astar boya püskürtmüştük. Yeni çizikler, anahtar izleri ya da spreyci boya yoktu.

Yerel Alfa'nın kızı olan Jesse, düşmanlarımız sayıca arttıkça ve güçlendikçe dünyasının giderek küçülmesini izlemişti. O bir insandı ve sürümöze saldırmak isteyen herkes için bir hedefti.

Jesse, farklı bir şehirde yaşarken ihtiyaç duyacağı korumayı sağlayacak insan gücünü artık sağlayamayacağımızı bildiği için Seattle'daki okula kendi başına gitme planlarını değiştirmişti. Seattle'da bir sürü vardı ama Marrok'un himayesinden ayrıldığımız için bize yardım edemezlerdi. Jesse ayrıca en yakın arkadaşının yerel Washington Eyalet Üniversitesi kampüsünün yanındaki bir daireyi birlikte kiralama teklifini de geri çevirmişti çünkü sürü sorunumuzun Izzy'yi de etkilemesinden korkuyordu.

Uğraşması gereken sadece doğaüstü saldırılar değildi. Adam ünlü biriydi, yerel ve başka türlü. Ve Tri-Cities'teki herkes onu ve ailesini (Jesse ve beni) simaen tanıyordu.

Derslerin ilk haftasında, doğaüstü karşıtı Bright Future örgütü tarafından organize edilen bir grup öğrenci, gittiği her yerde protesto pankartlarıyla onu takip etmeye başlamıştı. Onlar bunu yaparken, birisi

arabasına spreylere boya sıkılmış. Otopark kameraları, kot pantolon ve tenis ayakkabısı giymiş kapüşonlu bir figürün yardımcı olmayan bir görüntüsünü yakaladı.

Jesse bize arabadan bahsetti çünkü eve gelmeden önce boyayı çıkaramamıştı. Ancak tacizin geri kalanının bir kısmına tanık olan Izzy, Tad'i aradı ve ona her şeyi anlattı.

Ben hala spreylere boyayı çıkarmaya çalışırken Tad geldi. Boyayı çıkarmanın birkaç yolunu biliyorum ama arabanın boyasını da çıkarmadan bunu yapmak zor. Tad bu işte benden daha iyiydi ama işimiz bittiğinde yeni bir boya işi kaçınılmazdı. Arayıp ayarlamalar yapmıştım ama boyacım gösteri arabaları yapıyordu ve birkaç ay sonraydı.

Ertesi sabah Jesse okula gitmek için arabadan indiğinde Tad arabanın yanında bekliyordu. Ardından gelen tartışma oldukça hararetlendi. Ben oturma odasındaydım, ama çok iyi duyarım. Kasıtlı olarak kulak misafiri olmaya başlamadım ama duymamaya da çalışmadım. Adam tartışmanın yarısında, tam da işler ilginçleştiğinde içeri girdi.

Arabanın buzdağının görünen kısmı olduğunu bu şekilde öğrendik. Adam'ın evde kalmasının tek nedeni Jesse okula giderken Tad'in yolcu koltuğunda oturuyor olmasıydı.

Tad'in ne yaptığını bilmiyorum, bilmek de istemiyorum, ama Izzy bana ellerinde işaretler olan insanların o sabah sadece kısa bir süre göründüklerini ve Tad onlarla konuştuktan sonra bir daha ortaya çıkmadıklarını söyledi. Üçü günün sonunda Jesse'nin arabasına doğru yürüdüklerinde, araba park ettikleri zamanki durumundaydı.

O gece, sürü Tad'e resmi bir iş teklifi yaptı. Tad'in geç kayıt yaptırması için biraz torpil gerekti ama başardık. Adam, okulun Tad'i işe alma konusunda isteksiz olduğunu söyledi.

Giriş kurallarını esnetmek sadece formaliteydi. Tad'in notları yeterince yüksekti ve okul protestocularla ne yapacağını bilemiyordu. Herkese uygun bir çözüm önermemize izin vermekten çok mutlu oldular; bunu yerleşik kurallar içinde yönetmek sadece birkaç gün sürdü.

Tad, Jesse'nin üniversitedeki ilk dönemine biraz dağınık yaklaşımını neşeyle kabul etmişti. Kadın Çalışmaları Karşılaştırmalı Cinsellik dersini onu ne kadar zorlayabileceğini görmek için eklediğinden oldukça emindim. Tad, kız ne derse ona uyuyordu. Hayatı boyunca Zee ile uğraştıktan sonra, Jesse kolaydı.

Bir bölüm seçtiğinde ne olacağını bilmiyordum ama belki de olaylar yatıştır ve Tad'in aynı ders programında olması gerekmez yerine aynı kampüste olması yeterli olurdu. En azından şimdilik Tad ve Jesse iyiydi.

"Bugün Salı," dedim Adam'a. "Hâlâ uyanık olmaları için biraz geç değil mi?"

"Çarşamba sabahı artık," dedi Adam. "Jesse sana planları olduğundan bahsetti mi?"

"Hayır."

Mike Amca'ya gitmeden önce onu Sherwood sorunu hakkında uyarmıştık. Eğer planları varsa, bize söylemeyi unutmuş olması tamamen anlaşılabilir bir durumdu. Adam ön kapıyı açtı ve mutfaktan kahkahalar ve taze tereyağlı patlamış mısır kokusu yayıldı. Girişimizi fark etmemiş gibiydiler.

Adam bana göz kırptı ve sonra ölüleri bile uyandırabilecek bir eğitim çavuşu sesiyle "Ebeveyn sokağa çıkma yasağı" dedi.

Bir sandalyenin yere sürtünme sesi duyuldu, sonra Jesse mutfaktan fırladı ve kendini onun yanına attı.

Baba. Şimdilik her zamanki parlak renkli saç boyasından kaçınmıştı. Yaklaşık on üç yaşından beri ilk kez ortaya çıkan yeni doğal bal-kahverengi saçları onu rahatsız edici bir şekilde gerçek bir yetişkin gibi gösteriyordu. Çılgınca rahatlamış haliyle daha az yetişkin görünmüyordu.

Adam ona sıkıca sarıldı. "Her şey yolunda," dedi ona, ki bu söylediği her haliyle doğrudu. Ama Jesse buna alışkındı; babası doğduğu günden beri sürünün alfasıydı.

"Adam'ın ölümüyle sonuçlanabileceğini düşündüğümüz şey iyi sonuçlanacak gibi görünüyor," dedim ona kuru bir sesle, ayakları tekrar yere değerken. "Onun yerine geçecek ve Adam'ın ölümüyle sonuçlanabilecek başka bir durum var. Ya da benim ölümümle. Ya da belki tüm sürünün. Ama en azından bir ölümcül durumu daha çözmeden diğerini çözdük."

"Her zamanki gibi iş," dedi mutfaktan Jesse'den biraz daha az hızla çıkan Tad.

Babasıyla kıyaslandığında sadece uzun boyluydu, ama onu daha uzun gösteren bir tür sırık zarafeti vardı. Kulakları dışarı doğru çıkıktı ve burnu boks ringinde vakit geçirmiş gibi basıktı. Hâlâ çekiciydi ama bu kemik yapısından ziyade ifadesinin bir etkisiydi. Elbette görünüşü genetikten ziyade bir seçim meselesiydi. Yarı fae yarı insandı, ama insandan farklı görünümünü gizlemek için tam kanlı fae gibi bir cazibeye bürünebilecek kadar güçlüydü.

Tam adı Isabella Norman olan Izzy, Tad'in peşine takılmıştı. İnce ve bebek boyundaydı, kıvrıcık kahverengi saçları vardı.

-Ve görüldüğünden çok daha sertti. O ve Jesse uzun zamandır sıradan arkadaşlardı. Jesse, babasının kurtadam sürüsünün alfası olduğu ortaya çıkınca diğer lise öğrencilerinin tepkisini çekmeye başlayınca Izzy devreye girmişti. Sırf bu yüzden bile onu sevebilirdim ama aynı zamanda gerçekten iyi bir insandı.

Bir elini Tad'in kolunun altına soktu ve bizi daha iyi görebilmek için ona doğru eğildi. "Hey, Bay H, Bayan H, ikinizin de hâlâ hayatta olmasına sevindim. Annem portakal esansiyel yağından biraz daha isteyip istemediğinizi soruyor, bu ay özel bir ürün."

"İki tane alacağım," dedim. Fırınımda kullanmayı deniyordum. Bazen işe yarıyor, bazen de berbat oluyordu.

"Sizin okulunuz yok mu?" Adam üçüne birden hitap ederek sordu.

"Yarın on bire kadar olmaz," dedi Jesse. "Zaten biz de bir ödev üzerinde çalışıyoruz."

"The Harvester," dedi Izzy uygun bir ses tonuyla. Sonra sırtarak, "Hani şu yeni korku filmi var ya? Hani şu Pasco Lisesi'nden mezun olan Danson'ın yazdığı? Görünüşe göre anaokulundan üniversiteye kadar İngilizce Edebiyat öğretmenimizle aynı okula gitmiş. Bize filmi izleme ve hakkında haber yapma görevi verildi."

Tad sırtarak, "Senarist filmin yerel bir şehir efsanesine dayandığını iddia ediyor," dedi. Eli, Izzy'nin koluna dokunduğu yeri kapattı.

Aha, düşündüm. Çıkıyorlar. Jesse'nin başı derde girdiğinde Tad'i aramasına şaşmamalı.

"Sorun şu ki, bayanlar ve baylar," diye duyurdu Jesse, öğretmenlerinin sesini taklit etmeye çalışan bir sesle, "buralarda öyle bir şehir efsanesi yok. Parçalara ayırırken iyi eğlenceler."

"Eski okul arkadaşını pek sevdiğini sanmıyorum," diye mırıldandı Tad gülerek. "Kıskançlık korkunç bir şeydir."

"Bunun kıskançlık olmadığı izlenimini edindim," dedi Jesse. "Bundan daha kişisel bir şey gibi geliyor. Belki Danson çalmıştır

Dr. Holbearth'ın kız arkadaşı." Durakladı. "Ya da çıktılar ve kötü bir ayrılık yaşadılar."

"Harvester'ın bu gece yarısı açılış öncesi bir gösterisi vardı," dedi Izzy. "Görevimize hızlı bir başlangıç yapabileceğimizi düşündük. Ayrıca kalabalığı da kaçırmış oluruz." Başını iki yana salladı. "İkide bir fena değil. Tiyatro tıklım tıklımdı."

Tad'in gözleri anlamlı bir şekilde benimkilere takıldı, sonra Jesse'ye gitti. O ve Izzy, Jesse'yi babasıyla ilgili endişelerinden uzaklaştırmak için dışarı çıkarmışlardı, diye yorumladım. Ona başımla teşekkür ettim.

"Çok kötüydü," dedi Jesse. "Demek istediğim Her zamanki B-korku filmi kötülüğü. Kötü adam, anlayabildiğim hiçbir neden olmaksızın, bir korkuluk gibi giyiniyor, yeni satın aldığı çiftliğin arkasındaki eski bir ahırdan bir tırpan alıyor ve insanları olabildiğince kanlı ve iğrenç olacak şekilde tasarlayarak öldürmeye başlıyordu."

Tad, bunu daha önce söylemiş birinin sabırlı ses tonuyla, "Oraktı," dedi.

"Ve ele geçirilmiş olması gerekiyordu," dedi Izzy. "Yaşlı kadın, ilk kurban, o kadarını söyledi. 'O eski tırpan lanetli. "

"'Kirlenmiş' mi?" Dedim ki. "Filmin burada geçmesi gerekiyordu, değil mi? 'Haint' hayalet için kullanılan Güneyli bir terim değil mi? Georgia Southern gibi. Güneydoğu Washington hâlâ Kuzeybatı Pasifik'te."

"Demek öyle dedi," diye haykırdı Jesse. "Ben yapamadım neden bahsettiğini anlayamadım. Madem o aptal şeyin perili olduğunu biliyorlardı, neden onu bir ahırda asılı bıraktılar? Neden ahır içinde tırpanla birlikte yakmadılar?"

Tad, "Sonunda yandılar," diye belirtti. "Eğer filmin başında ahır yansaydı, o zaman

her yerde insanları ikiye bölen, orakla silahlanmış, ele geçirilmiş bir adam vardı."

"Birkaçının kafasını kesti," dedi Izzy. "Yüzde 10'unu ya da daha fazlasını kesmek hala onları ikiye bölmek mi oluyor?"

"Tek bildiğim, hayatımın o yüz sekiz dakikasını asla geri alamayacağım," dedi Jesse. "Gerçekten orak olduğundan emin misin? Filmdeki herkes ona tırpan diyordu."

"'Orak' kulağa 'tırpan' kadar hoş gelmiyor," dedi Izzy, Tad'e kaşlarını çatarak.

"Tüm mitolojideki en ünlü demirci olan demir öpen bir fae'nin oğlu size bir aletin adını söylediğinde, bir parçayı okuyan birine inanmaktansa ona inanmalısınız," diye öğüt verdi Adam. Gülümsemiyordu ama gamzesi ortaya çıkmaya başlamıştı.

"Tırpan Ölüm'ün kullandığı şeydir," dedim onlara. "Uzun saplı. Kargı gibi ya da Adam'ın ikinci kişiliği Kaptan Larson'ın ISTDPB4'te kullandığı o tuhaf şey gibi." ISTDPB4 (Instant Spoils: The Dread Pirate's Booty Four) tüm grubun düzenli olarak birlikte oynadığı interaktif bir bilgisayar oyunuydu. "Bir orağın elinize uyan bir sapı vardır- tıpkı daire şeklinde bükülmüş bir kılıç gibi."

"Demir öpen fae nedir?" diye sordu Izzy. "Ve Zee ünlü mü?"

"Kötü şöhretli," diye düzelttim.

Zee'nin geçmişi tam olarak bir sır değildi. Yine de bu konuda konuşmak için yolumdan sapmadım. Ama Izzy aileden sayılırdı ve Tad'le çıkıyorsa neye bulaştığını bilmeliydi.

Tad, Izzy'ye hitap etmeden önce Adam ve bana kuru bir sesle, "Teşekkürler," dedi. "Babam demir ve çeliği kullanabilen küçük bir grup fae'den biridir. Babam eskiden şu ya da bu isim altında birkaç ünlü silah yapmıştı." Elini cıvrıttı

boştaki elini havaya kaldırdı ve rahat bir ses tonuyla devam etti, "Birkaç ünlü kral, bir aziz ... öldürdü." Boğazını temizledi ve "Bir ya da iki tanrı, belki. Bu tür şeyler işte. Hikayeler zamanla abartılır. Birkaç yüzyıldan daha yaşlı olan fae'lerin çoğı hakkında anlatılan hikayeler vardır."

"Kendisini köleleştiren bir kralın oğullarının gözlerinden mücevherler yaptı," dedi Jesse sert bir ses tonuyla, Tad'in neşeli konuşmasından oldukça farklıydı.

O hikayeyi biliyordum. Zee hakkında değıldi. Zee hakkında olduğunu düşünmemiştim. Wayland Smith hakkındaydı, çeşitli ortaçağ kroniklerinde ortaya çıkan biraz gizemli bir karakter. Üniversitede onun hakkında bir ödev yapmışım.

Jesse pek fazla eski Cermen efsanesi okumazdı, peki bunu nereden bulmuştu?

"Ve kafataslarından kadehler," diye devam etti. "Ve o kral ile karısına o mücevherli kadehlerden şarap ikram etti. Onları kandırarak oğullarının kafataslarından içmelerini sağladı."

Sesindeki gerginlik bana bu hikayeye çok yakın bir zamanda rastladığını söyledi.

"Bunu sana kim söyledi?" Tad'den önce ben sordum.

"Tilly," dedi Jesse, omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti göndererek. "Zee ya da Tad'den hoşlanmıyor."

Yapmadığını.

Tilly, Underhill'in insan oyuncaklarıyla oynayabilmek için çocuk şekline büründüğünde kendisine verdiği isimdi. Aiden da kaçana kadar onlardan biriydi.

Tilly sekiz yaşında vahşi bir kız çocuğı gibi görünebilirdi (ya da o gün seçtiğı herhangi bir yaşta), ama o, fae saraylarını yok etmiş ve onları sınırlarının dışına sürmüş, kapılarını onlara karşı kilitlemiş bir peri ülkesinin kişileştirilmesiydi. Fae'ler, demir kullanımının artmasının kapıları onlara kapattığını iddia ediyorlardı.

Eski ÷lkedeki Underhill. Ama Fae'lerin içeriye değil, dışarıya kilitlendiğini fark ettim.

Aiden bizimle yaşamaya başladığında, Tilly bu evle benim eski evim arasındaki arazi sınırına inşa ettiği bir duvarın ÷zerine Underhill'e açılan bir kapı yerleştirmişti. Ve görünüşe göre Jesse'ye hikayeler anlatıyormuş.

"Bunu sana ne zaman söyledi?" Adam sordu, sesi çok sakın ve sessizdi.

Jesse, "Aiden gittiğinden beri tek başıma dışarı çıktığımda ortaya çıkmaya başladı," diyerek Adam'ın asıl sorusuna cevap verdi. "Aiden'a sordum. Bana kısıtlandığı kurallar nedeniyle yapabileceği fazla bir şey olmadığını söyledi. Beni rahatsız ettiğini sana sylemememi tavsiye etti, çünkü o zaman beni rahatsız ettiğini anlayacaktı. Bunu bir cesaretlendirme olarak görebilirdi. Ve belki de kuralları yeniden müzakere etmeye çalışırsın. Onun kurallara, kendisinin istediği kadar bağlı olduğunu düşünüyor. Herhangi bir pazarlık muhtemelen geri tepecektir. Underhill hakkında konuşurken onu dinlemem gerektiğini düşündüm."

Adam mutsuzca homurdandı. Jesse haklıydı. Aiden muhtemelen haklıydı. Ama yine de Adam'ın Tilly'nin bir dahaki gelişinde onunla konuşmaya gideceğini tahmin ediyordum. Umarım sakınleşene kadar bu gerçekleşmezdi.

"O hikâyenin Zee hakkında olduğunu mu söyledi?" diye sordum. Jesse başını salladı.

"Baban," diye sordu Izzy Tad'e, "birinin gözlerinden mücevherler yapabiliyor mu? Ve ocukların kafataslarından kadehler? Ve onlardan mı içiyordu?" Ben ona dikkat etmezken Tad'in kolunu bırakmış ve bir adım geri ekilmışti.

Belki bu olay geçtiğimiz yüzyılda gerçekleşmiş olsaydı, hikâyeye karşı farklı bir tutum sergileyebilirdim. Ancak bu hikaye bin yıl önce yazılmış olan şiirsel Edda'dan alınmıştır,

az ya da çok. Gerçek insanların başına gelen bir şey değil de ibretlik bir hikâye gibi geldi. Eski dostum Zee'nin bu kadar korkunç bir şey yaptığını düşünemezdim.

Tamam, aslında yapabilirdim. Çünkü o da yakın zamanda benzer bir şey yapmıştı.

Zee'nin değiştiğini söylememeye özen göstererek, "İnsanlar çok uzun süre yaşadıklarında değişmek için alanları olur," dedim.

Tad bana "Teşekkürler ama lütfen yardım etmeye çalışma" der gibi baktı.

"Babamın sadece huysuz bir ihtiyar olmadığı konusunda seni uyarmıştım," dedi Izzy'ye. "Sana onun çok korkunç şeyler yaptığını söylemiştim."

Ona öyle bir bakış attı ki, tekmelenmiş bir köpek yavrusuna taş çıkartırdı.

Ona Zee'nin bir zamanlar korkunç olsa bile artık böyle şeyler yapmadığını söylemek istedim. Ama bu bir yalan olurdu. Zee ve Tad'i fae bölgesinde esir tutan Gri Lordların cesetlerinin parçalarının hala beklenmedik yerlerde ortaya çıktığından oldukça emindim. Fae'ler, hatta güçlü olanlar bile, Zee'den bahsederken seslerinde belli bir ton kullanmaya başlamışlardı.

Yine de duyduğum kadarıyla, eskiden gözbebekleri olan mücevherler yoktu. Umarım Tilly yanılmıştır -yanılıyordu, yalan söylemiyordu- bu hikâye Wayland hakkındaydı ve o da benim Zee'm haline gelen Drontheim'ın Kara Smith'iyile aynı kişi değildi.

Ama Kara Smith hakkında bildiğim hikâyeler göz önüne alındığında, bunun fazlasıyla makul olduğunu sadece kendime bile itiraf etmek zorundaydım. Gri Lordlardan biri bana Excalibur'u Zee'nin yaptığını söylemişti. Excalibur'un yapımını Wayland'a atfeden hikâyeler vardı.

"Ama o çok iyi biri," dedi Izzy.

Hepimiz ona baktık. Zee benim akıl hocamdı, arkadaşımı ve onu severdim. Ama "iyi", huysuz ihtiyar demirciyi tanımlamak için kullanacağım bir sıfat değildi. Kibar olabilirdi, evet, ama "kibar" daha az tehlikeli bir şeyi ima ediyordu.

Tad'in ona attığı kuşkulu bakış karşısında Izzy'nin sırtı sertleşti ve konuştuğunda sesi savunmaya yönelikti. "Geçen hafta arabamın lastiği patladı ve Jesse'yi arayıp geç kalacağımı söyledim. Garajdan sadece bir mil kadar uzakta olduğum için birinin gelip bana yardım edip edemeyeceğine bakacağını söyledi. On dakika sonra baban elinde yeni bir lastikle geldi. Lastiğimi değiştirdi, yeni frenlere ihtiyacım olduğunu söyledi. Beni Mercy'nin garajına kadar takip etti, orada sorunu çözdü, sonra da tüm arabayı bir kez daha gözden geçirdi. Ona ödeme yapmama izin vermedi." Bana baktı. "Gerçi sanırım sana ödeme yapmalıydım."

Başımı salladım. "Zee'ye kalmış. Onun kararlarına karşı çıkmam."

"Bana bedava gazoz verdi, şişmanlamam gerektiğini söyledi" diye devam etti.

Hansel ve Gretel'deki cadı gibi, söylemedim. Yaşlı demircinin ne yaptığını merak ettim. Zee'nin Jesse'nin arkadaşlarından biri için bir daire tamir etmesini beklerdim. Gerisi beni huzursuz etti. Zee'nin karakterine uymuyordu ya da belki de ben sadece mücevher gözlü kafatası kaplarının hikâyesinden korkuyordum.

Izzy Tad'e baktı ve sonra uzaklaştı. Jesse'ye baktı ve belli ki bunu daha kolay buldu. Tad'in yüzü de Izzy'nin anlattıklarından hoşnut olmadığını gösteriyordu ama orada gördüğüm endişe ya da kaygı değil, öfkeydi.

Tad aşırı tepki veren biri değildi. Kafatası bardakları hikayesinden korktuğunu da sanmıyorum. Belki de öyleydi. Wayland Smith'in o hikayede yaptığı tek şey kafatası kapları değildi.

"Bana çıkıp çıkmadığınızı sordu," dedi Izzy Jesse'ye. "Ona evet dedim. O da bundan mutlu olmuş gibi bana gülümsedi."

Sanki kendini hazırlıyormuş gibi bir nefes aldı ve sonra Tad'e baktı. Ama o çoktan önceki yüz ifadesini sakın bir ilgiyle değiştirmişti.

"Şimdi de bana çocukların gözlerinden mücevher yaptığını söylüyorsun." dediğinde Izzy'nin sesinde bir kırılma oldu.

"O bendim," dedi Jesse ama Izzy onu dinlemiyordu.

"Söyleyebileceğim pek çok şey var," dedi Tad Izzy'ye. "Bunların çoğu onun doğanın bir gücü olduğu anlamına geliyor. Bunlardan biri tuzağa düştüğünde korkunç şeyler olabilir."

Sanki biraz üşümüş gibi kollarını vücudunun üzerinde kavuşturdu ve sesi daha yumuşaktı. "Bunu bir süre düşünebilir miyim? Neye bulaştığımı bildiğimi söylediğimi biliyorum. Ama belki de daha fazla peri masalı okumalıydım."

Ona gülümsedi ama gözleri kapalıydı. "Sana bunun gibi birkaç zaman olabileceğini söylemiştim." Adam'a ve bana baktı, Jesse'ye göz attı ve sonra Izzy'nin dirseğinin altına hafif bir el koydu.

"Hadi gidip dışarıda konuşalım ve bu insanların yatmasına izin verelim."

Derin bir nefes aldı ve elini onun elinin üzerine koydu - odaya girdiklerinde yaptıkları hareketin tam tersini yaptı.

"Tamam," dedi. Ön kapıdan çıktıklarında dönüp, "İyi geceler Jesse. İyi geceler Bay H. Bayan H, anneme siparişinizi vereceğim. Ve"-kapının diğer tarafında durakladı-"Tekrar canlı çıkabildiğine sevindim."

Tad kapıyı arkalarından kapattı.

"Ben de," dedi Jesse. "Ben de senin tekrar hayatta kalmana sevindim."

Adam ona tek koluyla sarıldı ve Izzy'nin biraz sendelemesine neden oldu çünkü dikkatini kapıya, daha doğrusu kapıdan içeri giren insanlara vermişti. Burada yaşamıyor olabilirdi ama Izzy, Hauptman evinin vazgeçilmeziydi. Adam korumacıydı.

"Biliyorum," dedi Jesse suçlulukla. "Bu gece ona aptal mücevher hikâyesini anlatmamalıyım. Sanırım aklım hâlâ o korku filmindeydi ve eve döndüğümde babamın ölmüş olacağından endişe ediyordum." Durakladı. "Ve Tilly bu hafta sonu bana anlattığından beri o kafatası hikâyesini düşünüyorum."

"Sanırım," dedim dikkatle, "Tilly öyle bir hikâye anlatabilirdi ki, anlattığı hikâye serbest bırakılana kadar oyalanır ve olabildiğince çok zarar verirdi."

İkisi de bana sertçe baktı.

Omuz silktim. "Ya da belki de seninle korkunç bir şeyi paylaşmaktan hoşlanıyordur. Ama ben olsam bu konuda bahse girmezdim."

"Büyü mü?" Jesse sordu.

"Bana sorma," dedim. "Belki de sadece hikâye anlatmanın gücüdür. Neredeyse Samhain geldi, değil mi? Fae'lerin daha güçlü olduğu zaman?"

Adam bana kaşlarını çatı.

Ona acımasız bir gülümseme verdim. "Oh, Tilly de benimle konuşuyordu. Seni yalnız bırakması ilginç."

"Bir sorunumuz mu var?" diye sordu.

"Arka bahçemizde Underhill'e açılan bir kapı varken mi? Bu bize nasıl bir sorun yaratabilir ki?" Ona bir bakış attım.

Güldü. Bazen yapabileceğiniz tek şey gülmektir. İki araba motorunun çalıştığını ve uzaklaştığını duyduk.

"Umarım işe yarar," dedi Jesse. "Tad ona biraz güven vermek için tam da ihtiyacı olan kişi. Onun da biraz şımartılmaya ve uğruna ejderhalarla savaşacağı birine ihtiyacı var."

Adam Jesse'yi bu kez daha dikkatli sıktı. "Şimdi öğrenmeleri daha iyi," dedi ona.

"Yine de," dedi Jesse, "keşke çenemi kapalı tutsaydım."

"Izzy görüldüğünden daha dayanıklıdır," dedim kendimden emin bir şekilde. "O iyi olacak."

"Umarım öyledir." Jesse dikkatini tekrar Adam'a çevirdi. "Peki sen gerçekten iyi misin?"

"O gerçekten iyi," dedim. "Ve Izzy gibi Adam'ın da görüldüğünden daha sert olduğunu söylemememin tek nedeni-"

Jesse, "Oldukça sert görünüyor," diyerek eski şakayı tamamladı. Tekrar babasının yanından uzaklaştı. "Yani durum kendi kendine mi çözüldü?"

"Sherwood Adam'ı öldürmek istemedi," dedim. "Sana bunun günü kurtaracağını söylemiştim." Görünmeye çalıştığım kadar emin değildim.

"Güzel." Sonra kaşlarını çattı. "Kim olduğunu öğrendin mi? Rasputin miydi?"

"Rasputin'in fotoğrafları var," dedim ona. "Ve Rasputin Sherwood'a hiç benzemiyor." Biraz göz çevresi dışında. "Sherwood'un kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Öyleydi."

"Öğrenmedin mi?" Jesse sordu. "Gerçekten mi? Hiç merak etmedin mi?"

Adam ona, "Bran ile akraba," dedi. "Yakından. Kardeş, oğul, baba, amca - gerçekten yakın bir şey."

Ona göz kırptı. "Marrok'a mı? Charles ya da Samuel olmayan, Marrok'la akraba bir kurt adam mı var? Ben hiç duymadım. Sen duydun mu?"

Nedense ikisi de bana baktı. "Hayır mı?"

"Hayır mı?" dedim.

Jesse, "Sen Marrok'un sürüsünde büyüdün," diye ısrar etti. "Mutlaka biri bir şey söylemiştir?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır," dedim. "Samuel'i arayıp onu rahatsız edeceğim."

"Neden Sherwood'a sormuyorsun?" Adam söyledi.

"Size ağızındaki baklayı çıkaracak birine benziyor muydu?" Sorguladım. "Daha çok konuşuyor ama daha fazlasını söylemiyor. O kadar da değişmemiş." Bunu güven verici buldum. "Her seferinde bir hikâye anlatmasını sağlayacağız." Bir an düşündüm. "Gerçi onu bahis defterine bakıp evet ya da hayır demeye zorlayabilirim, çünkü görünüşe göre Northumberland'ın Büyük Canavarı evet demek. Yine de Samuel kırılması daha kolay bir ceviz."

"Ve bir süredir ondan haber alamıyoruz," diye ekledi Jesse.

Jesse gençken Samuel'e biraz aşık olmuştu ve etkileri hâlâ devam ediyordu. Ama Samuel ya da Sherwood konusunu sürdürmek yerine, "Peki ölüm ve yıkımla sonuçlanabilecek yeni durum nedir?" diye sordu. "Marsilia bize bir bulmaca verdi," dedim ona. "Emin değiliz tam olarak ne anlama geldiğini. Bu gece korkunç bir şey yok." Durakladım. "Muhtemelen."

Adam eğildi ve Jesse'yi alnından öptü. "Yatağa," dedi sertçe, sanki Jesse hâlâ bir çocukmuş gibi.

İkimize de gülümsedi. "Ayakta uyuyorum," diye itiraf etti. "İkinize de iyi geceler."

Telefonumu çıkarmadan önce üst kattaki banyoda dişlerini fırçalamasını bekledim.

"Stefan'ı arıyorum," dedim sessizce. "Wulfe'u bulmaya ya da Marsilia'nın ipuçlarını takip etmeye bir an önce başlamak isteyebileceğimiz izlenimine kapıldım."

Adam tarafsız bir tavırla, "Aramak için iyi bir zaman," dedi.

Saat sabahın ikisiydi ama Stefan bir vampirdi. Artık Marsilia'nın vampirlerinden biri değildi ama ikisinin de insan olduğu İtalyan Rönesans'ına kadar uzanan bağları vardı. Aynı zamanda

Diğer vampir beni takip etmeye karar verdiğinde gözüm Wulfe'un üzerinde olacaktı.

Stefan neler olduğunu biliyordur. Wulfe'nin kayboluşu hakkında Marsilia'dan önce benimle iletişime geçmemiş olmasına biraz şaşırmıştım.

Stefan'ın cep telefonu hemen telesekretere düştü. Mesaj bırakmadım.

"Belki de biriyle konuşuyordur," dedi Adam.

"Evi deneyeceğim," dedim. Cevap vermemesi hoşuma gitmemişti.

Ev telefonu dört kez çaldıktan sonra açıldı.

"Alo?"

Stefan'ın insanların çoğunu tanıyordum; ne o ne de ben onlara koyun diyorduk (Stefan özellikle acı hissetmediği sürece). Stefan için onlar kolay yemeklerden, yavru adaylarından ve vampirlerin oyuncaklarıyla yaptıkları diğer şeylerden daha fazlasıydı. Stefan için onlar aileydi.

Marsilia, Bonarata'nın casuslarına gösteri yapmak için adamlarından bazılarını öldürdüğünde Stefan onu asla affetmemişti. Ve Marsilia'yı sevmişti - romantik bir şekilde değil, sanmıyorum, ama yine de seviyordu.

Hattın diğer ucundaki ses boğuk ve tereddütlüydü, bu da onu yabancı kılıyordu. Bu, Stefan'ın sıradan dünyayla her zamanki sözcüsü olan Rachel olabilirdi. Stefan orada olmadığında telefona genellikle Rachel cevap verirdi. Rachel'in sesine benzemiyordu ama olabilirdi. Eğer soğuk algınlığı geçirdiyse.

"Ben Mercy," dedim ve kulağımda uğuldayan bir çevir sesi duydum. Bir sorun yokmuş gibi davranmaya çalışmayı bıraktım.

Adam'a baktım.

"Tad'i geri arayacağım," dedi Adam. "O buraya gelir gelmez Stefan'ın evine gidiyoruz." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ve

Biraz daha aspirin al. Yorgun ve acı içinde olmanın bir anlamı yok."

-

ASPIRİN ALMADIM ELBETTE; IBUPROFEN ALDIM. ADAM

"aspirin" kelimesini herhangi bir ağrı kesici için kullanan bir nesilden geliyordum. NSAID baş ağrımı hafifletti ama bununla gerçekten başa çıkmak için uykuya ihtiyacım olacağından şüpheleniyordum. Ne yazık ki uykunun yakın geleceğimde olduğu giderek şüpheli hale geliyordu.

Stefan'ın evi Kennewick'teydi, evimizden arabayla yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaydı. Zee'yi aradım - gecenin bir yarısı aramama alışkındı.

"Hâlâ çalışıyorum," dedim, kafatası bardaklarını düşünmemeye çalışarak. "Yarın açabilir misin?"

"Evet," dedi ve telefonu kapattı.

Adam güvenlik şirketini aradı ve bir hafta boyunca olmayacağını, ancak acil bir durumda müsait olacağını söyledi. Bunu bir dakika düşündüm ve Zee'yi geri aradım.

"Bu hafta dükkânla ilgilenebilir misin?" Aynı evet cevabını ve bağlantının kesilmesini bekleyerek sordum.

Zee bunun yerine, "O zaman durum kötü," dedi.

"Muhtemelen," dedim ona. "İşaretler kıyametin kopmak üzere olduğunu gösteriyor."

Zee homurdandı. Oğlunun daha önceki gözlemini yineleyerek, "Durum normal demek istiyorsun," dedi. "Ah, pekala. En azından yakın gelecekte sıkılmayacağıma güvenebilirim." Bağlantıyı kesti.

Bunun bir hafta boyunca dükkânı işletebileceği anlamına geldiğinden oldukça emindim.

"Zee haklı. Bu bir alışkanlık haline geliyor." Adam kaşlarını çattı. "Belki de yeni normal için düzenlemeler yapmalıyız. Sherwood'un eski evinize taşınmasına itiraz eder misiniz? Joel ve Aiden olmadan Jesse'yi evde bırakmak güvenli değil."

ve Tad'in zaten yaptığından daha fazla korumalık yapmasını beklemek adil değil."

Benim evim, yanan evin yerine yapılan tek genişlikteki imal edilmiş bir evdi ve Adam'ın eviyle arka çiti (Tilly sayesinde artık kısmen bir duvar) paylaşıyordu, her ne kadar ikisi de arazide olduğu için aralarında bir futbol sahasından daha fazla mesafe olsa da. Önceki asistanım Gabriel üniversiteye gittiğinden beri evim boş duruyordu.

Yanındaki ev de boştu, bir çift vahşi cinayete sahne olmuştu, ancak geçen Cuma itibariyle üzerinde umut verici bir Satılık tabelası vardı. Hala perili olup olmadığını merak ettim.

Benim evim öyleydi. Boş olmasının sebeplerinden biri de buydu. Diğerleri ise, arka çitimizdeki Underhill kapısı Tilly'nin evimize girmesine izin verse de, aynı zamanda evimin arka çitindeydi. Kendini Tilly'den koruyamayacak birine evi kiralamak istemiyordum ve bu da kiracı havuzunu biraz kısıtlıyordu.

"Sherwood isterse," dedim. Sherwood muhtemelen kendini bizim kendimizi koruyabileceğimizden daha iyi koruyabilirdi. "Yaşadığı yeri sadece kir alıyor, değil mi?"

"Senin evin bir üst model olabilir," dedi Adam. "Ama o kadar yakın yaşamak bizi kıl payı kurtulduğumuz bir kavgaya itebilir. Ona soracağım ve kararına güveneceğim."

"Bu biraz Kral Arthur'un kılık değiştirmiş bir sürü üyesi olduğunu öğrenmeye benziyor," dedim.

Adam sesinde bir hırıltıyla, "O Kral Arthur değil," dedi.

"Muhtemelen hayır," diye onayladım kısık bir sesle. Belki de daha iyi bir insan, şansını biraz daha zorlamak için ilham almak yerine o hırıltıyla karşılaştığında dururdu. "Ama heyecan verici. Belki Kral Arthur'u tanıyordu. Ya da

Robin Hood." Mutlu bir şekilde iç çektim. "Kafasının içinde biriktirdiği tüm o tarih."

"Kıskanç değilim," diye bilgilendirdi Adam beni. "Benimle ne zaman dalga geçildiğini bilirim."

Güldüm ve alnımı omzuna yaslamak için döndüm. "Sence bana bir imza verir mi?"

"Sana bir imza vereceğim," diye mırıldandı Adam.

"Ancak imzanızı da alabilirsem," diye mırıldandım mutlu bir şekilde. Flört etmek çok anlamlı olmak zorunda değildi. "Kurt adamlara dövme yapmak zordur, o yüzden Jesse'nin parıltılı kalemlerini kullanacağım. Sıcak pembe mi yoksa bebek mavisi mi istersin?"

Güldü çünkü şaka yaptığımı düşündü. Muhtemelen haklıydı, gerçi Jesse'nin annesi, Adam'ın eski karısı, sonunda Eugene'e geri taşınmamış olsaydı bunu yapabilirdim. Adam'ın alnına karanlıkta parlayan harflerle Mine yazsam bile dikkat edeceğinden şüpheliysem de, bunun beni daha iyi hissettireceği günler olmuştu.

"Sorun nedir?" Adam sordu.

Başımı kaldırdım. "Hiçbir şey, neden?" "Gülmeyi bıraktın."

"Seni seviyorum," dedim ona.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdi. "Neden gülmeyi bıraktın?"

"Kıskançlık hakkında konuşuyorduk," dedim. "Ve bölgeyi işaretlemekten. Christy sonunda taşındığı için şanslısın, yoksa yüzüne keskin kalemle benim adımı yazabilirdin."

Elimi tuttu. "Adın kalbimin üzerinde yazılı," dedi, çünkü böyle şeyler söyleyip kulağa ciddi gelmesini sağlayabiliyordu. Ben denediğimde, sesim Hallmark filminde oynamaya çalışan biri gibi çıkıyordu.

Omzunu öptüm. "Sadece yüzünde Sharpie ile uyanmak istemezsin."

"Profesyonelce görünmeyecektir," diye kabul etti.

5

STEFAN'IN EVİ NEREDEYSE ADAM'IN VE BENİM Kİ KADAR BÜYÜKTÜ, Ve hemen hemen aynı nedenden dolayı - herhangi bir zamanda çok sayıda insanı barındırması gerekebilir. Bizimkinden farklı olarak, yukarı yerine dışarıya doğru yayılıyordu ve yaklaşık yarım yüzyıl önce inşa edilmiş lüks evlerin bulunduğu bir mahallede yer alıyordu.

Dışarıdaki ışıklar yanıyordu ve pencerelerden birkaçı, sanki evin derinliklerindeki ışıkları yansıtıyormuş gibi loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Sadece bodrum pencereleri tamamen karanlıktı ama onların da siyaha boyandığını biliyordum. Stefan komşularına alt katta bir sinema salonu olduğunu söylemişti.

Adam yepyeni SUV'sini Stefan'ın garaj yoluna çekti. Bu yıl trajik bir şekilde ölen son iki SUV'ye tıpatıp benziyordu. Adam bana en kötü yılında, o ve ben bir araya gelmeden önce, altı aracını kaybettiğini söyledi - ama bunlar çok daha ucuzdu. Ona hepsinin siyah olup olmadığını sordum ve güldü. Ama inkar etmemişti.

Adam, Stefan'ın Gizemli Makinesi'nin yanına park etti, başka kimse onun ne olduğunu bilemezdi. Eski VW otobüsünün boyası koruyucu bir kılıfla örtülmüştü.

"Arabayı tekrar sürmesi için hazırladığını sanıyordum," dedi Adam.

"Yaptım." Endişemi sesimden uzak tutmaya çalıştım. "Duman ejderhası onu gezintiye çıkardıktan sonra bana

otobüse uygun değildi." Ama kapağı iyiye işaret olarak aldım. Şimdi değil ama bir gün, diyordu.

"Kapak iyiye işaret," dedi Adam. "Stefan bir gün onu tekrar kullanmayı planlıyor."

Çiftleşme bağımız bazen böyle şeyler yapardı, Adam yakından takip etmediğinde. Düşüncelerimin onun ağzından çıkmasına alışmışım - ya da muhtemelen o konuşmadan önce düşüncelerinin kafamdan geçmesine. Bundan hoşlanmamışım. Ama birkaç ay önce aramızdaki bağ askıya alındığında, bunun yarattığı rahatsızlıkların altında ezilmeyi sessizliğe tercih ettiğimi öğrenmişim.

İçimin bir kısmını Adam'la paylaşmaya alışmışım. Artık beni kör bir panik içinde bırakmıyordu. Çoğunlukla.

"Ben de tam bunu düşünüyordum," dedim. Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

Anlamıştı. Bir nefes aldım, ona yaslandım ve çenesinin yan tarafını öptüm.

"İyi bir düşünceydi," dedim. "Duman ejderhasından beri onunla gerçekten konuşma fırsatım olmadı."

Stefan son birkaç kötü film gecesinden çekilmişti. Onları Warren'ın evinde düzenliyorduk ve sekiz ya da on kişiyle sınırlı tutuyorduk; bu sayı en fazla dört kişi olduğumuz günlere göre daha fazlaydı ama yine de tüm sürünün gelmesinden daha idare edilebilirdi. İlkinin kaçırıldıktan sonra Stefan'a yaklaşmalıydım ama vampirle aramızda karmaşık bir ilişki vardı.

En eski arkadaşlarımdan biriydi; onunla buraya taşındıktan kısa bir süre sonra tanışmışım. Ben korunmaya ihtiyacım olduğunu bilmeden önce beni yıllarca Marsilia'dan korumuştı. Beni başka bir vampirden kurtarmak için isteğim üzerine kendisine bağlamıştı. İşe yaramıştı ve bu bağ beni kurtardığı tek sefer değildi.

Ama bir vampirin bağı sürünün bağına ya da Adam'la paylaştığım çiftleşme bağına benzemez. Vampir bağı efendi ve köle arasındaki bir bağıdır. Stefan bunu hiç bu şekilde kullanmamıştı ama kullanabilirdi. Bu beni korkutuyordu.

Adam başparmağını yanağımda gezdirdi; yara izi olmayan yanağımda çünkü yara izi hassas olabilirdi. Bir şey söylemedi, çünkü Stefan'la aramdaki her şeyi ve benim endişelerimi biliyordu. Kendisinin de bazen bununla mücadele ettiğini biliyordum. Söyleyecek faydalı bir şey yoktu ama dokunuşu çok yardımcı oldu.

Arkadaşça bir sessizlik içinde verandaya kadar yan yana yürüdük. Loş pencerelere baktım ve arabayla geldiğimizden beri ensemde neden bir kaşıntı olduğunu anladım. Stefan da Adam gibi askerdi ama çok farklı bir yüzyılda, çok farklı bir orduda görev yapmıştı. Halkının kendisini hedef olarak göstermesine asla izin vermezdi. O pencereler perdeli olmalıydı.

Ben pencerelere bakarken önüme geçen Adam kapıyı çalmak için elini kaldırdı, tam o sırada havada tuhaf bir koku dolaşıyordu. İki hızlı adım attım ve Adam'ın kolunu kapıya düşmeden yakaladım.

Hareketinin ortasında durdu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Stefan'ın evi diğerlerine göre daha ses geçirmezdi ama ev sakinlerinin arabayla geldiğimizi duymamış ya da farlarımızı görmemiş olması pek olası değildi. Kimseye sürpriz yapmayacaktık.

Yine de konuşmak yerine burnuma vurdum ve "Fae" diye mırıldandım. Bizi dinleyenlere bildiklerimizi anlatmanın bir anlamı yoktu.

Adam burnundan nefes aldı ve başını salladı. Kokuyu alamıyordu.

Bu ikimize de muhtemelen vücut kokusundan ziyade büyü kokusu aldığımı söyledi. Genelde birini diğerinden ayırt edebilirdim ama bu koku çok zayıftı, sanki biri onu saklamak için biraz uğraşmış gibiydi.

Büyüye karşı tuhaf bir bağışıklığım var. En iyi vampir büyüünde işe yaradığı kesin, diğer her şeyde ise vur-kaç şeklinde. Tad ve ben bazı cadılarla yüzleştikten sonra bir öğleden sonrayı bunu deneyerek geçirmiştik. Üzerimde ne tür büyülerin işe yaradığını anlamamakla hata ettiğimi düşündü. O bunu belirttikten sonra, ben de kabul etmek zorunda kaldım.

Verimli bir öğleden sonra olmamıştı. Her şeyden önce, Tad sadece Fae büyüü yapıyordu. Vampirleri bu işe bulaştırmak istemiyordum ve tanıdığım tek cadı da artık ölmüştü. Fae büyüüyle uğraşırken büyüye karşı bağışıklığımın gerçekten de rastgele olduğu ortaya çıktı. Bana aynı şekilde yapılan aynı büyü bazen beni etkiliyor ama her zaman etkilemiyordu. Zee'den yardım istedik ama o reddetti, "Kaos öngörülebilir değildir. Başka bir şey hayal etmek tehlikeli olur."

Ama biraz bağışıklık hiç olmamasından daha iyiydi.

Loş pencerelere baktım ve içeride kimsenin hareket etmediğini gördüm. Stefan'ın cevapsız telefonuna eklenen bu savunmasız pencereler, ne Stefan'ın ne de adamlarının evden sorumlu olmadığını haykırıyordu. Evin içinde biri Fae büyüü kullanıyordu.

Bu durumun Marsilia'nın gizemli mesajı ve Wulfe'nin ortadan kaybolmasıyla bağlantılı olup olmadığını ya da tamamen yeni bir sorun olup olmadığını merak ettim. Bir tesadüf.

Tesadüflere pek inanmam. Düşüncenin Adam'a ait olduğunu biliyordum ama kabul ettim.

Bir soruyu geri göndermeye çalıştım: Sence Marsilya bizi bir tuzağa mı gönderdi?

Wulfe'yi arıyor olsaydım ilk arayacağım kişinin Stefan olacağını bilirdi.

"Tüm vampirlerimizin başının belada olduğunu düşünmeye başlıyorum," diye mırıldandı Adam kulağıma, o kadar yumuşaktı ki beş adım ötemde duran bir kurt adam onu duyamazdı.

Önüme geçti ve kapıyı tekrar çalmaya başlarken beni arkasından itti. Belli ki içeri ilk o girmek niyetindeydi.

Fiziksel bir kavgada Adam tanktı ve ben de ... şey, ben de bir yırtıcıydım. Dört ayaklı formlarımızda, Adam'ın kurdu benim çakalımın sekiz katından daha ağırdı. Ben biraz daha hızlıydım ama onun kurt adamı çok daha iyi silahlanmıştı.

Benim için dövüşmek için en iyi şekil olan insan formundayken, yakın zamanda zor kazanılmış bir siyah kuşakla desteklenen yıllarca dövüş sanatları eğitimi aldım. Bir silah ve bir kılıç taşıyordum. Ama orada bile Adam daha iyi bir savaşçıydı. Hayatının büyük bir bölümünü savaşlarda geçirmişti; önce orduda korucu ve Vietnam'da LRRP (uzun menzilli keşif devriyesi, aslında bir gözcü) olarak görev yapmıştı. Savaşın sonra bir kurtadam sürüsünün Alfa'sı olmuş ve neredeyse yarım yüzyıl boyunca bu görevde kalmıştı.

Ancak büyüünün güçlü bir olasılık olduğu bir dövüşte, büyüye karşı öngörülemeyen bir bağışıklık bile beni daha az savunmasız hale getirdi. İlk benim gitmem mantıklı geliyordu.

Kolunu yakaladım. Muhtemelen işe yaramayan gizlilik çabamıza devam ederek, parmaklarımı büyüü belirtmek için oynattım, göğsüme iki kez vurdum ve sonra bir parmağımı tek başına kaldırdım.

Adam'ın dudakları gerildi ve çenesini sıktığında yanağında beyaz bir çizgi belirdi. Bu tepki karşısında başını sallaması beni şaşırttı. Aşağı doğru bir hareket yaptı.

Elinin düz kısmıyla diz hizasında bir boşluğu işaret etti.

Bu da mantıklıydı. Çakal formumdayken daha zor bir hedeftim, iki ayak üzerinde yürüdüğümünden daha beklenmedik ve daha hızlıydım. Öyle ya da böyle bunu kendime kanıtlamayı başaramamıştım ama bağışıklığımın çakal benliğimi giydiğimde de daha iyi çalışabileceğini düşünmüştüm.

Omzumun üzerinden Stefan'ın evinin yanından geçen yola baktım. Oldukça işlek bir yoldu ama sabahın bu erken saatinde, karanlığın hüküm sürdüğü bir zamanda etrafta kimse yoktu. Kıyafetlerimi hızla çıkardım ve iç çamaşırlarımı yere atarak üzerimi değiştirdim. Kurt adamların aksine, yer değiştirmem hem acısız hem de neredeyse anlıktı.

Bir pençenin yırtılan kumaşa takıldığını hissettim ve bunun iç çamaşırım olduğunu umdum. En küçük kız kardeşimin doğum günü için bana gönderdiği yeni bir tişörtü giyiyordum. Genellikle ben de doğum günlerimde ona bir şeyler verirdim. Ne zaman ya da neden başladığını hatırlamıyorum ama artık bir gelenek haline gelmişti. Bu tişörtün üzerinde karanlıkta parlayan yazılarla Zombi Kıyameti Geldiğinde Unutma Ben Senden Daha Hızlıyım yazıyordu.

Değişen karıncalanmaların sonuncusundan kurtulmak için kendimi salladım ve hazır olduğumu söylemek için omzumu Adam'ın bacağına bastırdım.

Silahımı giysi yığınının içinden çıkardı, kontrol etti ve beline soktu. Bir an tereddüt etti, sonra kılıfından benim palamı çıkardı, bıçağı vücuduna yasladı ve yoldan geçen hiçbir sürücünün görmeyeceği bir yerde tuttu - yol hala sessizdi.

Bir ses çıkardım. Çapraz koruma gümüştü.

"Bu bir çapraz muhafız değil," diye mırıldandı Adam neredeyse duyulmayacak bir sesle. "Mafsal yayı olan bir muhafız. Sadece mafsal yayı gümüş. Dikkatli olacağım."

Durakladım. Düzeltme değildi. Palanın apraz siperi olmadığını biliyordum. Çapraz siper bıçakla birlikte bir ha şekli oluştururdu. Bir keresinde Auriele'yle bu hatayı yapmış ve beş dakikalık bir derse maruz kalmıştım, bu da sapkınlığımdan dolayı ona her zaman çapraz siper dememi sağlamıştı. Bugünlerde daha iyi anlaşıyorduk ama artık bir alışkanlık olmuştu.

Kimse bana sadece mafsal yayının aslında gümüş olduğunu söylediye de ben hatırlamıyordum. Bunu bilmek güzel bir şeydi.

Ama ona yüksek sesle çapraz koruma dememiştim. akal formumdayken konuşamazdım. Yine aklımı okumuştı.

Daha birkaç dakika önce onunla bunu yapmaya çalışmış olmamın bir önemi yoktu. Sanki boğazımı bir şey sıkıyormuş gibi nefesim kesildi. Ya her zaman aklımı okuyabiliyorsa?

"Genelde olmaz," dedi Adam bana usulca, dikkati hâlâ kapıda ve kapının ardında olanlarda. Belli ki planlarımız sessiz olmalıydı, ama gizlice yaklaşmak konusunda endişelenmenin mantıklı olmadığını düşünüyordu. "Ama bu gece birkaç kez. Biraz yorgun olmalısın ya da kafana vurduğum için olabilir. Sana yalan söylemiyorum Mercy. İhtiyacın olursa sonra konuşabiliriz."

Bana yalan söylemedi, bu doğrudu. Çoğu kurtadam yalanlarla uğraşmayı bırakır çünkü diğer kurtadamlar ve diğer doğaüstü yaratıkların pek azı bir yalanı duyabilir. Ben duyabilirdim. Adam çok acı verici şeyler hakkında bile yalan söylemezdi. Bana bildiklerini anlatacağını hatırlatması, bağlarımızın, sürünün ve çiftleşmenin üzerimde yeniden hafifçe uzanmasına izin vermemi sağladı. ırpınmayı bırakır bırakmaz nefes alabildim.

Ben önünde dururken, Adam kapıyı çalmak için öne doğru eğilmek zorunda kaldı, üç kez sertçe vurdu. Hiçbir şey olmayınca kapının zilini de üç kez çaldı. İçeridekilere bizi karşılama şansı verdikten sonra kapıya hızlı bir tekme attı ve çerçeveyi bir film dekoru gibi parçaladı.

Kapı, görünüşte boş olan bir eve doğru açıldı.

Stefan'ın her zamanki ev kokusunu oluşturan eski kan, çeşitli temizleyiciler ve kişisel kokuların kokusunu alabiliyordum. Eve ait olmayan o fae kokusu da vardı ama dışarıda olduğundan daha güçlü değildi.

Girişteki serin kaldırım taşının üzerinde dikkatle ilerleyerek, giriş ile oturma odası arasındaki küçük boşluğu kaplayan eski dik piyanonun yanındaki koyu gölgelerde çömeldim. Bu bana, boş olduğu anlaşılan oturma odasını engelsiz bir şekilde görme imkânı verdi. Kıpırdayan bir şey olmayınca Adam odaya girdi ve palamı nöbet pozisyonuna getirdi.

Kendisinin ya da benim silahım yerine bıçağı seçmiş olması başlangıçta beni şaşırtmıştı. Ama silahlar gürültülüydü ve komşuların dikkatini çekerti. Stefan'ın evinde karşılaştığımız her neyse, işin içine bir grup insan yemi katarak daha iyi hale getirilemezdi.

Ne yaptığını bilen bir kurt adamın elindeki kılıç sessiz ve neredeyse bir silah kadar ölümcül olurdu. Muhtemelen, ne tür bir fae ile karşılaştığımıza bağlı olarak, daha ölümcül. Onu benim kılıcım ile dövüşürken görmemiştim ama başka kılıçlar ve kılıç benzeri şeylerle dövüşürken görmüştüm. Palanın ona sorun çıkarması pek olası değildi.

Kokladığım fae büyüü hakkında düşünecek zamanım olmuştu. Fae'lerin kullandıkları büyüye bağlı olarak çok farklı kokuları vardı. Bazıları toprak gibi ya da

Su. Diğlerleri ateş ya da orman kokuyordu. Daha fazla fae ile karşılaşana kadar sadece toprak, hava, ateş ve su olduğunu düşünürdüm. Bazı Gri Lordlar avcı kediler ya da şimşek gibi kokuyordu. Bazıları sadece kendileri gibi kokuyordu.

Bu fae daha önce hiç koklamadığım bir şey gibi kokuyordu. Çok farklı bir koku değil ama daha az bir koku. Adam kokusunu alamadığına göre büyü olmalı. Ama bunun için bile doğru kokmuyordu. Neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Adam ön kapıyı arkamızdan kapattı. Yakından bakıldığında mandaldaki hasar görülebilirdi ama yakındaki yoldan geçen insanlar bunu fark etmemeliydi - verandanın basamaklarına ışık sızarken açık duran bir kapıyı fark edecekleri gibi değil.

Stefan'ın evine daha önce birkaç kez girmiştim, genel planını bilecek kadar. Giriş ve oturma odası 1920'lerden kalma bir zanaatkâra ait olabilirdi, bölgedeki diğer evlere uyacak şekilde inşa edilmiş ruhsuz dış cepheyle keskin bir tezat oluşturunuyordu. Kaldırım taşı giriş, yerini dağınık İran kilimleriyle kaplı koyu meşe zeminlere, Shaker tarzı kanepelere ve daha koyu ahşap ve dokuma toprak tonlarında kumaşlarla yapılmış sandalyelere bıraktı.

Oturma odası, yemek odası ve mutfak olan daha geniş ve havadar bir alana açılıyordu. Buradaki görünüm, toprak rengi fayanslarla yumuşatılmış çok sayıda parlak krom ile modern ve şıktı. Evin iki bölümü, değişimi yumuşatacak duvarlar olmadan bu kadar iyi harmanlanmamalıydı. Ama genel etki genellikle ev gibiydi. Ama Stefan'ın evi şu anda böyle hissettirmiyordu.

Atmosfer bana çocukluğumda gezici bir karnavaldaki perili köşke yaptığım yolculukları hatırlattı, sinir bozucu ama aynı zamanda iğrençti. Buna neyin sebep olduğunu tam olarak söyleyemiyordum: büyüünü hâlâ hissedebildiğim fae'ler mi, yoksa

Oturma odasının uzun duvarını kaplayan büyük kanepede oturup beni izleyen hayalet.

Daniel'la hayalet olmadan önce tanışmıştım. Şimdi yeni yetme vampir, vampirlerin sık sık yaptığı gibi tamamen hareketsiz bir şekilde Shaker kanepenin orta kısmında oturuyordu. Dış pencerelerden yansıyan ışığın kaynağı olan büyük Tiffany lambaderin yanında oturuyordu. Işığa gölge düşürmemesi onun bir hayalet olduğunun tek gerçek işaretiydi. Bu onun ürkütücü olmadığı anlamına gelmiyordu. Gözleri bana dikilmişti, onu canlı gördüğüm tek seferde olduğu gibi beyaz ve yavrusuzdu. Ya da en azından vampirler kadar canlıydı. O zaman da olduğu gibi yarı aç ve çelimsizdi, saçları tıraşlı kafa derisinin soluk küresi üzerinde sadece kirli sakaldı. Gözyaşları duygusuz yüzünden aşağı yavaşça damlıyordu.

Daniel birlikte yaşamaktan rahat edeceğim bir hayalet değildi ama Stefan Daniel'ın hâlâ evinde olduğunu bilmiyordu. Ya da Stefan biliyorsa bile, bunu ona ben söylediğim için bilmiyordu.

Daniel'ı görmezden gelmeye çalıştım çünkü benim çok fazla ilgim hayaletleri güçlendiriyordu. Burada avladığımız şey o değildi ve Stefan ölü oda arkadaşını daha güçlü hale getirdiğim için bana teşekkür etmeyecekti.

Adam oturma odasının ortasında durdu. Yavaşça döndü, önce yatak odalarına giden gölgeli koridora, sonra da açık bodrum kapısına baktı. Daniel'ı görmedi ama görmesini de beklemiyordum.

Adam ses çıkarmadan hareket etti ama buna ihtiyacı olduğu için değil. Ön kapının kırılması, arabamızın geldiğini duymamış olan evdeki herkesi varlığımızdan haberdar edecek kadar gürültülüydü. Bu, ne zaman bir tehlike olsa başvurduğu istemsiz bir reflekti. Bunu yapmayı daha önce öğrenmiş olabileceğini düşündüm.

Güneydoğu Asya'da avlanırken ve avlanırken kurt adam olmuştu.

Artık avlandığımızı hissediyordum. Bunun bir tuzak olduğuna dair izlenimim içgüdüsel bir kesinliğe dönüşmüştü. Sadece Adam ve benim onun amaçladığı av olup olmadığımızı ya da Stefan için kurulup kurulmadığını anlayamıyordum.

Eğer aşırı tepki verirsem ve Stefan ve adamları kaynaşmada ya da bir takım kurma egzersizindeyse kendimi gerçekten aptal gibi hissedecektim. Stefan'a ekip kurma egzersizleri yapıp yapmadığını sormak için aklıma bir not aldım, sonra bir vampirin ne tür ekip kurma egzersizleri yapabileceğini düşündüm ve sormamanın daha iyi olabileceğine karar verdim.

Kendi kendime görebildiğim tek hayaletin Daniel olmasının iyi bir haber olduğunu söyledim; gecenin bu saatinde içinde en az sekiz normal insan ve birkaç yavru vampir olması gereken bu evde kimseyi duyamıyordum. Eğer yakın zamanda vahşice öldürüldülerse, burada birden fazla hayalet olması gerekirdi. Burnumu yere dayadım ve avladığımız şeye dair herhangi bir ipucu yakalamaya çalıştım.

Oturma odasının etrafında tam bir daire çizdim, burnum yerde hızlıca çevreyi taradım ve Adam'ın yanında bitirdim. Avımızı yönlendirecek hiçbir ses ya da koku yoktu, bu yüzden bir sonraki adımda nereye gitmek istediğini görmek için durakladım.

Dar alanların kötü şeylerle mücadeleyi daha da zorlaştıracığı yatak odalarına geçmeyi pek istemiyordum. Bodruma gelince. . kara bir cadının bodrumunda biraz zaman geçirmek bende biraz bodrum hastalığı yaratmış olabilirdi, çünkü o karanlık kapıdan geçmek istemiyordum.

Adam mutfağı ve yemek alanını daha iyi görebilmek için iki adım öne çıktı. Mutfığa doğru ilerlemeye başlayacaktım ama Daniel'in bembeyaz gözleri

benimkini yakaladı. Gerçek dünyayla etkileşime giren hayaletlerden biri değildi, olmamıştı, bu yüzden benden tonozlu tavana doğru baktığında beni şaşırttı.

Bakışlarını takip ettim. Bir uyarıda bulundum ama artık çok geçti. Yaklaşık bir VW Beetle büyüklüğünde ve şeklinde soluk bir şey tavandan Adam'ın üzerine düştü ve evi sarsan bir gümbürtüyle onu yere serdi.

Dişlerimi geçirebileceğim bir yer bulma umuduyla geniş ve pürüzsüz sırtına atladım, onu Adam'dan uzaklaştırabilecek bir şey. Yumuşak bir şeyin üzerine inmeyi umuyordum ama yüzey bir buz pateni pisti kadar sert ve soğuktu. Tırnaklarım bir tıkırtıyla yere indi ve altımda hareket ederken üstünde kalmak için çabalamam gerekti çünkü tutunacak bir yer bulamıyordum.

Yaratık beyaza yakındı ve lambanın sıcak ışığında yeşilimsi bir renk alıyordu. Şimdiye kadar gördüğüm herhangi bir şeye benzediği kadar örümceğe de benziyordu. Vücudu iki yuvarlak parçaya ayrılmıştı, biri - üzerine atladığım- diğerinden çok daha büyüktü ve her birinde iki eklem bulunan altı uzun bacağı vardı. Hiç örümcek görmemiş biri, bir anaokulu öğrencisinin tarifine dayanarak bir örümcek yapmaya çalışsaydı, bu yaratığa benzeyebilirdi. Özellikle de anaokulu öğrencisi örümceklerden korkuyorsa ve sekize kadar sayamıyorsa.

İnce "kıllar" vücudun sert kabuğunu yer yer kaplıyordu ve gerçek kıl kadar dostane bir şeyden çok kaktüs dikenleriyle ortak noktaları vardı. Ayaklarımın sert tabanlarına fiberglas lifler gibi batıyorlardı. Gövde ile kafa arasındaki bağlantı da sertti, zırh gibi plakalarla kaplıydı ve dişlerimle endişelenecek bir yer bırakmıyordu.

Bacakları, yüzeye doğru uzanan daha uzun, ince iğnelerle kaplıydı. Ağzım tüylerle dolmadan kirpileri nasıl öldürebileceğimi öğrenmiştim. Doğru açıyla ısırırsam, belki sıkışmaktan kurtulabilirdim.

Bir şeyler denemek zorundaydım çünkü Adam bunun altındaydı.

Ses efektleriyle tamamlanmış bir maraca gibi titreyerek ürperdi. Ayaklarımın kaydığını hissettim, bu yüzden kendimi yaratıktan geriye doğru fırlattım, yerdeyken bir bacak vuruşu yapmak için çekiş gücü elde edebileceğimi umuyordum.

Kafası olduğu anlaşılan daha küçük yuvarlak kısım, hareketimi takip ederken dönüyordu. Esrarengiz bir hareketti - sanki vücuda kemik ya da sinir yerine bir römork topu gibi bağlıydı. Bana bir baykuşun kafasının hareketini hatırlattı ama daha ürkütücüydü. Açık ağzına kısa bir bakış attım -diş ya da dil yoktu ama sallanan parçalar kıpırdıyordu- ve bana tükürdü, belli ki bir silah olarak düşündüğü bir fincan dolusu berrak sıvı.

Hükmünü kabul ettim ve sanki tükürük asitmiş gibi menzilden çıktım. Ahşabın üzerine ve İran halısının kenarına düştü ve bir sis içinde dağıldı. Örümcek tükürüğüne tehlikeli bir şeymiş gibi davranmaya devam etmeye karar verdim.

Kafamın arkasında, Adam'ın yaratığın altında ne kadar süre kaldığını takip ediyordum. Dövüşte saniyeler saatler demekti ve ben şimdiden üç saniye saymıştım.

Neyse ki yerde yatan Adam, çaresiz Adam'dan en uzak şeydi. Ben bacaklardan biri için iyi bir saldırı açısı bulmaya çalışırken, Adam saldırganının ağırlığı altında ayağa fırladı ve onu gürültülü bir etkiyle piyanonun içine fırlattı. Stefan'ın piyanosu, bir süre önce biri beni içine ittiğinde hayatta kalmıştı.

Ya Adam daha sert fırlattı ya da ben Volkswagen büyüklüğündeki canavar kadar ağır değildim. Piyano bir kıymık yağmuru, çınlayan ses tablosu ve kopan kablolarla yıkıldı.

Yaratığı kabuğunda birkaç küçük çatlak bırakacak kadar sert bir şekilde vurdu.

Örümcek-şey cılız bacaklarının mide bulandırıcı bir çırpınışıyla kendini düzeltti. Sonra sıçrayarak -eğer o kadar büyük bir şeyin sıçradığı söylenebilirse- Adam'a doğru geri döndü.

Biraz yıpranmış görünen Adam, sakın bir yüz ifadesiyle ve hazırda duran palasıyla onu bekledi. Arkasına yaslandı ve dört ayağı üzerinde dengede durarak Adam'a en yakın iki ayağıyla saldırdı.

Adam ilk uzuvdan silahını hafifçe çevirerek ve vücudunu hafifçe hareket ettirerek kurtuldu. Yanından geçip giden bacağı bir bakış darbesiyle yakaladı. Sert vurmamıştı ama bıçak sanki bacak metalmiş gibi ses çıkarıyordu.

Kılıcım çizgi filmlerde ve kötü korsan filmlerinde meşhur olan kalın ağızlı versiyonlardan değildi, yine de yeterince sağlamdı. Bacağı hafif kavisliydi ve bir korsan gemisinde olduğu gibi yakın mesafelerde kullanılabilecek kadar kısaydı. Zack bana bunu koluma uygun olduğu için seçtiklerini ve ayrıca tüm grubun takıntılı olduğu korsan bilgisayar oyununu kazanmanın ödülü olduğunu söyledi.

Adam'ın ilk darbesi, bacağın bacağa verdiği hissi test etmek içindi ve biraz hissetmişti. Örümcek-şey'in ikinci bacağı sadece bir kıl payı gerideydi ve Adam bu bacağın eklemine çıkarmaya çalıştı. Yine, sıradan etten ve kandan oluşan bir şeye yapacağı gibi tam güçle vurmadi. Bunun yerine, aynı derecede güçlü başka bir bacağı yapacağı gibi, bir bakış darbesi indirdi.

Bacağın dış katmanını oluşturan şeyin çelik kadar ya da ondan daha güçlü olduğunu düşündü, yoksa farklı şekilde vururdu. Bıçak bacağın üzerinden biraz sekerek tekrar ses çıkardı.

Burada kolay zaferler olmayacaktı ve Seattle'daki güneş kremi kadar işe yaramaz olduğumdan korkuyordum. Saldırılarından kaçabilecek kadar hızlı olduğumu sanıyordum. Ama Adam'ın elindeki kılıç fazla zarar vermiyorsa, ben de veremezdim.

Zayıf bir nokta bulma umuduyla yaratığın alt tarafına iyice baktım, ama söyleyebileceğim kadarıyla, geri kalanıyla aynı maddeden yapılmıştı.

Adam bacakla gövde arasındaki bağlantı noktasına üçüncü bir darbe indirdi. Yaratık vücudunu yerde düz bir şekildeyken yaklaşık altı metre havaya kaldırabiliyordu ve bu noktada eklem Adam'ın omzuyla aynı hizadaydı. O cınlama sesini çıkarmadı, ama herhangi bir hasar verdiğini de göremedim - en azından görsel olarak. Örümcek şey, kızgın yağın içine su damlatmakla aynı hacimde bir tıslama sesiyle geri çekildi. Yani bir şey yapmış olmalıydı.

Bacağına çelik bir kılıçla vurmuştu ve bacak irkilmıştı. Ama soğuk demirle vurulduğunda çoğu fae gibi tepki vermemişti. Çelik yanık izleri bırakmamış ya da onu yakmamıştı. Eğer bıçaktaki demir Adam'a bu fae'ye karşı bir avantaj sağladıysa bile, bu çok fazla değildi. Demire ve onun daha medeni çocuğu olan çeliğe tahammül edebilen fae'ler vardı, Zee de onlardan biriydi.

Fae-şey'in zayıflıklarını çözmeye çalışıyordum ki örümcek-şey'in kokusunu hiç alamadığımı fark ettim; hala kokusunu alabildiğim fae büyüsünün kaynağı o değildi.

Aslında yaratığın o kadar az kokusu vardı ki, bunu gizlemek için büyü kullanıp kullanmadığını merak ettim. Daha önce hiçbir fae'nin bunu yaptığını duymamıştım ama bu yapamayacakları anlamına gelmiyordu. Bu altı bacaklı örümcek şeysi de buna bir örnek olabilir. Koku almadığım için bu yaratığın bir fae olduğundan bu kadar emin olmam için hiçbir neden yoktu. Ama ben emindim.

Eğer kokusunu aldığım fae değilse, evin içinde bir yerlerde büyü yapan başka bir fae yarattığı vardı. Bu düşünceyi aklımın bir köşesine koydum çünkü şu ana kadar pek yardımcı olmamış olsam bile Adam'ı tek başına savaşıırken bırakmayacaktım.

Adam'ın zarif, ölümcül dansını izlerken, daha büyük çıkarımları düşünmek için zamanım oldu. O bir Fae'ydi. Bize saldırdı, sebepsiz yere, müttefikimizin evinde.

Rastgele olmayan bir örnek olarak, diyelim ki bir ahırda karşılaşmış olsaydık, bu konuda o kadar da endişelenmezdim. Tek bir fae bize saldırabilirdi ama biz yapamazsak fae topluluğu bunun icabına bakardı. Ancak, bu Stefan'ın evindeydi. Stefan, vampirler ve kurtadamlar arasında köprü olan kişi. Bu yaratığın Stefan'ın evindeki varlığı, Marsilia'nın bizi uyarmaya çalıştığı şeyin bir parçası olabilir miydi?

Gri Lordlardan biri vampirlerimizi esir mi tutuyordu? Bu, Marsilia'nın bize bir görev vermek için kullandığı tuhaf dramatik yöntemi ve dolaylı iletişimlerini açıklayabilir.

Örümceğin bacaklarından biri Adam'ın baldırındaki kası kesip geçti ve kan akarken nefesimi tuttum. Adam iyileşme hızını artırmak için sürü bağlarından güç çekmekten başka bir tepki vermedi. Daha büyük felaketlerin olasılığına bakmadan önce Shelob'u (Tolkien'den özür dileyerek) öldürüp öldüremeyeceğimiz konusunda endişelenmeye karar verdim.

Adam kısa bir süre yüzünü buruşturdu ve yanık et kokusu aldım. Kavrayışı eklem yayına değmiş olmalıydı. Oturma odasına doğru geri geri giderek kendine daha fazla alan açtı. Tabii ki bu örümcek-şeye de daha fazla yer açıyordu.

Örümcek-yaratık, Adem'e yaklaşmak yerine, şaha kalkmış bir at gibi vücudunu daha da geriye doğru salladı.

Vücudunun alt kısmı yerde kalmıştı. Yaratığın bacaklarının sivri uçları Stefan'ın zemininde oyuklar açıyordu. Bir bacağını iki yanına yerleştirdi ve diğer dördünü kaldırarak garip başını Adam'ı görebileceği şekilde çevirdi. Bacaklarındaki uzun tüyler, Stefan'ın Tiffany lambasının kehribar rengi camından gelen ışığı yansıtırken sıcak altın ışığıyla biraz parlayarak bacaklarının millerinden uzaklaştı.

Kendimi duvara yasladım ve yavaşça odanın kenarına doğru ilerledim. Adam onu meşgul ederken arkasına geçebilirim belki bir şeyler yapabilirdim.

Ne olduğunu bilmiyordum, çünkü dişlerim görünüşe göre ona karşı tamamen işe yaramazdı, ama bir şey vardı. Piyanonun kırılan tellerinin sırtında bıraktığı ince çatlakları düşündüm. Ne yazık ki bir piyanoyu kaldırıp fırlatamazdım.

Bana doğru bakmasa da Adam'ın beni fark ettiğini hissettim. Saldırmak için bir adım öne çıktı. Yapılması gereken doğru şey olduğu için mi yoksa sıyrıldığım duvar yaratığa çok yaklaştığında o örümcek şeyin beni fark etmesini istemediği için mi emin değildim.

Dövüş, her iki katılımcının hızı ve yaratığın uzun bacaklarının garip zarafeti ile şeytani bir eskrim maçına benziyordu. En tuhaf unsur ise yaratığın vücudunun büyük ölçüde hareketsiz olmasıydı. Olduğu gibi yukarı kaldırıldığında, alt kısmını daha kolay görebiliyordum. Hâlâ yumuşak görünen bir nokta göremiyordum. Tek fark, iğrenç tüylerle daha da yoğun bir şekilde kürklenmiş olmasıydı. Bacaklarının hassas vuruşları bana daha önce kılıçlı biriyle dövüştüğünü düşündürdü.

Bana yaptığı gibi, Adam'a da tükürük fırlattı.

O şeyin karnını incelediğim kısa süre içinde Adam'ın yanağında uzun kırmızı bir şerit oluşmuştu. Biri tarafından tokatlanıp tokatlanmadığını anlayamadım.

ya da tükürüğün bir kısmıyla sıçradı. Bacağındaki kanama durmuştu ama yine de hafifçe destekliyordu.

Adam palayı kavrayışını değiştirdi ve bıçağı kullanmak yerine muştı muhafazasıyla yumruk attı. Yaratığın piyanoya çarpmasıyla oluşan dış iskelet kırılmalarından birini hedef aldı ve darbesi yaklaşık on beş santim genişliğinde kılcal çatlaklardan oluşan bir yıldız patlaması deseni bıraktı. Ama yine yanık et kokusu aldım.

Zıpladı ve mafsallı korumasının elinin etrafına dolandığını görebiliyordum. Gümüş dokunduğu her yerde derisini yakarken kendini kurtarmak için metali zorladı. Mafsallı korumasını kılıç elinden çeker çekmez, parlayan bir bacağın altından sıyrıldı ve yaratığa aynı noktadan, bu sefer kılıcın ucuyla vurdu.

Cam kırılması gibi büyük bir çatlama sesi geldi. Bir an için o şeyin kabuğunu kırdığını düşündüm ama sonra sesin yanlış yönden geldiğini fark ettim.

Hasarlı piyanonun yanında, içinden atladığı belli olan kırık camlı pencerenin üstünde, cinlerin kralı duruyordu. Neden hasarlı kapıyı tekmeleyerek açmak yerine pencereden atlamayı tercih ettiğini bilemiyordum.

Ayakkabı giymiyordu ama görünüme göre ayaklarının altındaki parıldayan cam parçalarını umursamıyordu. Sadece siyah bir peştamal giymişti; vücudu tıpkı Âdem'inki gibi sadece kas ve sinire indirgenmişti, ama onda kaslar sanki bizimkilerden farklı çalışıyormuş gibi tel tel görünüyordu. Ekstra eklemliler dört parmaklı elleri, kırık pencereden inerken taşıdığı bir çift kısa kılıcın üzerinde esniyor, omuzlarını sallayarak cam parçalarını döküyordu. Eğer yapsaydım

Peştemalden başka bir şey giymeseydim, kan damlıyor olurdu. Onun derisi benimkinden daha sertti.

Bana sarı-yeşil bir bakış attı, dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Onu bir şekilde eğlendirmiş miydim yoksa sadece şiddet beklentisi miydi bilmiyorum. Goblin kralı Larry şiddete düşkündü.

Adam fae yaratığını pencerenin patlama sesine fazla aldırmayacak kadar meşgul etmişti ve Larry'nin ilk temkinli adımları koşuya dönüşürken goblin Adam'dan daha fazla ses çıkarmadı. O da benim yaptığım gibi örümceğin üzerine atladı ama daha çok bir tarafa doğru, kasıtlı olarak dengesini bozarak. Yaratık öne doğru düştü ve kendini yakalamak için Adam'a saldırdığı bacaklarından birini kullanmak zorunda kaldı.

Bacağın ucu tahtaya saplanmış ve bacağı gerilim altında bırakmıştı. Goblin onu yere düşürdüğünde, bacak daha da büküldü. Adam'ın palası, daha önce hasar görmüş bir ekleme vurmak için yukarı doğru süpürerek bacağı ikiye ayırdı.

Kesik bacak parçası bana doğru uçtu ve yaratığın çeşitli mobilyalara çarpma sesi evin her yerinde yankılanırken bodrum merdiven boşluğunun açık kapısına doğru kaçtım.

Patilerim basamağın pürüzsüz tahtasında kaydı ve hızım beni tam kenara itti. Ama dört ayaklı halim insan halimden daha çevikti ve tamamen aşağı yuvarlanmadan önce kendimi üçüncü basamakta yakaladım. Stefan'ın basamağın güzel figürlü ahşabına attığım derin çizikten dolayı çok üzölmeyeceğini umuyordum.

Örümcek-şey'in bacağı beni kapı aralığından takip etmiş ve arkamdaki en üst basamağın kenarından yuvarlanmıştı. Ayaklarımı toparladığımda, açık merdivenin basamakları arasındaki boşluğa doğru yuvarlandı ve aşağıdaki sert bir yüzeye çarparak düştü. Zemin göremiyordum çünkü bodrum karanlıktı.

Pençelerimi tekrar basamağın tahtasına geçirdim, niyetim kendimi iyi bir şeyler yapabileceğim bir yere fırlatmaktı. Sonra ne kokladığımı fark ettim ve durdum.

İzini sürdüğüm ele avuca sığmaz fae kokusu, bodrumun derinliklerinden kalın ürperti dalgaları halinde yükseliyor ve gücün beklenen vızıltısıyla tüm vücudumdaki tüyleri diken diken ediyordu. Sanki kapıdan içeri girerek, hem fae kokusunu hem de büyüsünü hissetmemi engelleyen bir bariyeri aşmıştım.

Durakladığımda ayaklarımı göremediğimi fark ettim. Sanki bodrum karanlık bir havuzdu ve ben dizlerime kadar içinde duruyordum.

Burası benden çok Larry'nin bölgesiydi ve bir şey beni aştığında bunu itiraf etme konusunda mantıklı olmaya çalıştım. İki şey olmasaydı gidip onu getirirdim. Birincisi, savaş kraliyetinin hâlâ üst katta devam ediyor olmasıydı. İkincisi ise büyüün verdiği histi.

Cadı Elizaveta'nın bodrumunda saklanarak geçirdiğim o zamandan sonra, büyü yapma büyüsü hakkında bir fikir edinmiştim. Tıpkı iyi bir kışlık kazak gibi çözgü ve atkıları vardır. Stefan'ın bodrumunu dolduran büyü, toplanma, eğirilme ve büyük bir şeye dokunma sürecindeydi.

Bu karmaşıklıkta bir büyüü yapmak, büyüü yapanın büyü bitene kadar hiçbir şeye dikkatini vermesine izin vermeyen türden bir şeydi. Eğer fae odağını kaybederse, büyü muhtemelen olağanüstü bir şekilde başarısız olurdu. Ama eğer bir düşman tarafından kasıtlı olarak üzerimize fırlatılan bir büyü ile etkisi bilinmeyen kaotik bir büyü bombası arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, bilinmeyeni her zaman tercih ederdim.

Belki de büyü yapamadığım içindir.

Yine de büyüyü durdurmak için birinin merdivenlerden aşağı, karanlığa doğru koşması gerekecekti. O kişi ben olmak zorundaydım.

Kulaklarımı dikerek hızlı adımlarla merdivenlerden inmeye başladım. Merdivenler düzenli bir şekle sahip olduğu için görmeye pek ihtiyacım yoktu. Daha az ses çıkarabilirdim ama tırnaklarımın batma hissi güven vericiydi. Ve sessizliğin beni kurtaracağını düşünmüyordum.

Stefan'ın bodrum merdiveni, korkulukların altı ve merdivenlerin altı açık, zarif bir olaydı. Korku filmlerinde, bu tür merdivenler her zaman birinin bir basamağın altından uzanıp dikkatsiz ayakları yakalayabileceği anlamına gelirdi. Şu anda evrende benimkinden daha dikkatli pençeler olduğundan emin değildim.

Karanlığa doğru inerken kulaklarımın bana söylediklerine odaklandım. Ama yukarıdaki savaş gürültülüydü, çarpışmalar, cam kırılmaları ve bir iki çıtırtı ile doluydu. Adam'ın acı içinde homurdandığını duyduğumu sandım. Altımda sessizlik vardı. Aşağıda biri nefes alıyorsa bile bunu sessizce yapıyordu.

Sekiz adım kadar indiğimde, çıplak ayaklarımdan biri - Shelob'un sırtındaki kılların açtığı delikler yüzünden yürümek acı veriyordu - ince bir buz tabakasının üzerine geldi. Nefes aldım ve hava sanki bir buzuldan yeni çıkmış gibi geldi. Oluşmakta olan büyüün bir yan etkisi olabilirdi. Ya da yönlendirilmiş bir saldırının başlangıcı olabilirdi. Eğer büyüyü yapan kişinin tüm bu büyüyle uğraşırken neler yapabileceği konusunda yanılıyorsam, o zaman başım beladaydı. Merdivenlerin tepesinde kendimi göstermiştim ve aynı merdivenler yolumun ne olması gerektiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Hedef olmaktan bıktığıma karar vererek parmaklıkların üzerinden atladım, bir metre kadar düştüm ve kitaplık gibi görünen bir şeyin üzerine indim. İnişim garipti çünkü çok daha uzun bir düşüş olmasını bekliyordum,

Çünkü ayaklarımın altında süs eşyaları, saksılar ve başka şeyler vardı. Yere epeyce bir şey düşürdüm, bu da yaklaşık altı metrelik bir düşüş olabilirmiş gibi geliyordu.

Stefan'ın bodrumu çok derindi. Eminim orijinal planları kontrol etseydim, bu evin böyle bir bodrumu yoktu. Kıpırdandım ve tuhaf bir şekilde tanıdık gelen silindirik bir şey ayaklarımın altından yuvarlandı ve dağınıklığın geri kalanını yere kadar takip etti. Belki de bir baston ya da baston gibi hissettiren başka bir şeydi. Kulaklarımı tırmalayan ısıklık gibi bir sesle dikkatim dağıldı, ardından yukarıdan sanki bir VW büyüklüğünde bir cisim bir şeyin içine düşmüş gibi bir gürültü geldi.

Yanı başımda, merdivenin dibinde, ilkbaharda Montana nehrindeki bir buz kütlesinin çatlamasını anımsatan keskin bir çıtırtı duydum. Ses, kemiklerime fiziksel bir darbe vuran bir etkiyle evin her yerinde yankılandı. Sonra üzerinde durduğum kitaplık devrildi, ben de üzerine düştüm.

Yerdeki kitapların ve diğer eşyaların üzerinden geçtim ve altına saklanabileceğim bir şey bulup hareket etmeyi bırakana kadar sağa sola çarptım. Sığınağım alçak bir masa ya da yüksek bir bank olabilirdi.

"Mercy?" Adam yukarıdan seslendi.

Kapının olması gereken yere doğru baktığımda hiçbir şey göremedim. Yukarıdan gelen ışığın bodrumu aydınlatamayacağını biliyordum. Bunun üst kattaki ışığı göremeyeceğim anlamına geldiğini fark etmemiştim.

"Mercy?" Adam ikinci kez seslendi.

Ona cevap vermek istemedim. Bulunduğum yere doğru yaptığım hareket, merdivenin yıkılma sesi olduğunu varsaydığım şey tarafından kamufle edilmişti. Eğer

Karanlığa ne denirse densin, onun tarafından da kör edilmişim, ses çıkarmak ve saklandığım yeri açığa çıkarmak istemedim.

Çok yakınımda, en fazla bir metre ötemde bir şey çığlık attı, ses normal bir insanın duyamayacağına bahse girerim ki bir köpek düdüğünün çıkardığı notanın üstünde başlıyordu ve sonra derim vücudumdan ayrılmaya çalışana kadar oktavlar halinde aşağı doğru sarsılıyordu.

Çığlığın sonuna doğru çok sessiz bir tıkırtı hissettim ve bodrum ışıkla doldu. Adam ve goblin kralı, her ikisi de hırpalanmış ve kanlar içinde, merdivenlerin tepesinde durmaları gereken yerde duruyorlardı. Haklıydım: Büyük bir odadaydım, bir kütüphane, kabaca yukarıdaki oturma odası ve mutfak büyüklüğündeydi, ama diğer odalara açılan bir koridor vardı.

Merdivenler -ya da merdiven olduğunu tahmin ettiğim şey- şiddetli bir don sırasında fıskiye'nin altında bırakılmış, aşırı büyümüş bir kibrit çöpü yığının benziyordu. Ya da Christopher Reeve'in oynadığı eski Süpermen filmindeki Yalnızlık Kalesi gibi. Tüm bunları çevresel olarak algıladım, çünkü önce çığlığın nereden geldiğine baktım.

Sağlam bir Stickley kütüphane sandalyesi, buz tutmuş olsa da hâlâ büyük ölçüde sağlam olan merdiven sahanlığının tam önüne çekilmişti. İçinde çömelmiş bir ... şey, bir kadın vardı, sanırım. Yukarıdaki örümcekle aynı boğulmuş vücut rengindeydi ama eti zırh sertliğinden ziyade fazla yumuşak görünüyordu, çok uzun süre şişirilmiş bir balonun derisi gibi.

Yaşayan bir insanın olabileceğinden daha inceydi, soluk gri saçları, içlerine küçük siyah boncuklar örülmüş uzun örgüler halinde etrafına sarkıyordu. Elleri anormal derecede uzun parmaklı ve siyah uçluydu ve her elinde altı parmağı vardı.

Gözleri simsiyahtı. Neye baktığını anlayamıyordum; bana, Adam'a, goblin kralına ya da onunla benim aramda yerde oturan Daniel'a. Belki hiçbirimize ya da hepimize.

Önünde, kırık merdivenin tırabzanlarına, arkasındaki duvara ve sandalyesinin kol ve bacaklarına tutturulmuş, buzdan örülmüş bir ağ vardı. Ağa dokunmak için bir parmağını uzatırken dudakları çirkin bir gülümsemeye büküldü.

Parmağı dokumasının ipliğine yaklaşırken büyüünün tutarlı bir şeye dönüştüğünü hissedebiliyordum. Hareketlerimi planlayacak ya da düşünecek zamanım olmadığından, Daniel'ın tam ortasına atladım. Ağın ortasına sıçradım ve parmağı ağ yerine bana dokundu.

-

KAR DIZLERİMİN ÜSTÜNÜ KAPLARKEN, ACI

Soğuk ciğerlerime indi ve burun deliklerimi dondurmaya çalıştı. Kulaklarımın ve parmaklarımın uçları soğuktan yandı.

Bir şekilde çakal benliğimden kurtulmuş olmam çok kötüydü. Kürküm bana çok iyi gelebilirdi. Bu haliyle karla kaplı ayaklarım ve baldırlarım çıplak vücudumun geri kalanından çok daha sıcaktı.

Uçsuz bucaksız boş bir kar tarlasında duruyordum. Yüksek dağ çayırlarının bazen olduğu gibi biraz eğikti. Üç tarafta, net olarak göremeyeceğim kadar uzakta, büyük koyu köknar ağaçları vardı. Dördüncü yönü görmek için arkamı dönmek istemedim.

Ben yaptım tabii ki.

Çıplak ayak parmaklarım, içinde durduğum kar ne kadar beyazsa o kadar siyah olan derin bir çukurun üzerindeki uçurumun kenarına dokundu.

"Dikkatli ol," dedi Daniel ve döndüğümde onun yanımda durduğunu ve boşluğa doğru eğildiğini gördüm.

Karanlığa doğru bir kolunu uzattı, sonra bana döndü ve "Hic sunt dracones" dedi.

Latince diye düşündüm, İtalyanca değil. Bir an düşündüm ve sonra kelimelerin neden tanıdık geldiğini anladım.

Yüksek sesle söyledim. "Burada ejderhalar var." Başını salladı. "Hic sunt leones."

"Burada aslanlar mı var?" Dedim.

Tekrar başını salladı. Uçmaya hazırlanan büyük bir kuş gibi kollarını iki yana açtı. Parmak uçları omzuma değdi.

Yavaşça geri adım attım. Ve sonra bir adım daha.

"Hic sunt-" Kollarını hâlâ açmış, sanki atlamayı planlıyormuş gibi duran Daniel bana hüzünlü bir gülümseme verdi, sonra benden uzaklaşıp karanlık uçuruma baktı. Stefan'ın sesiyle, "-kurtlar" dedi.

"Stefan?" Fısıldadım ama boş siyahtan duyduğum korku çok fazlaydı. Ona doğru ilerlemek istedim ama bunun yerine üçüncü bir adım attım, böyle yerlerde coğrafyanın kurallara uymadığını unutarak.

Bu kez ayaklarımın altında hiçbir şey yoktu ve karanlık uzanıp bana dokundu.

Merhaba, Coyote'nin kızı, dedi boşluk.

6

"NEFES AL, LANET OLSUN SANA," **DIYE** HOMURDANDI DOSTUM.

Adam söylediği için nefesimi içime çektim. Ama geri kalan kısmım hâlâ düşüyor, karanlık tarafından tüketiliyordu. Stefan'ın bodrum katındaki kütüphanenin fayans zemininde, ağızımda boş karanlığın solan tadıyla yattığımı anlamam bir an daha aldı.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Ama o buzlu kar setinin üzerinde durduğumda insan formundaydım, yani içinde olmayı beklediğim beden buydu. Dört ayağım da altışar yedişer gibi görünüyordu ve Adam bana yardım edene kadar paniğe yakın bir şekilde debelendim.

Titreyerek durdum, nefesim etrafımda bir buğu halinde yükseliyordu, ancak daha önce bodrumu kaplayan don şimdi sadece nem ve birkaç küçük su birikintisiydi.

Adam yanımda, kırık bir sandalyenin yanında oturuyordu. Bir elini alına götürdü ve gözlerini kapattı, diğer eli ensemdeki saçların arasından sıkıca geçti. Nefes verirken nabzının boynunda attığını görebiliyordum. İkimizin de dikkatini son birkaç panik anından uzaklaştırmak için bana küfretmesi konusunda onu kızdırmak istedim, ama çakal benliğimi takınıyordum, bu yüzden bunun yerine ona sızlandım. Parmakları beni sıkıca kavradı.

Onun nefesi sis yapmadı. Benimki, üçüncü nefesimde soluduğum son havayı da dışarı attıktan sonra kesildi.

olmuştum. Eğer herhangi bir yerde olsaydım.

Ne kadar zaman geçtiğine dair ipucu bulmak için yıkık kütüphaneye baktım. Daniel hâlâ olduğu yerde oturmuş, boşluğa bakıyordu. Acaba kollarını iki yana açmış karanlıkta uçuyor muydu, yoksa ben mi bayılmıştım ve her şeyi rüyamda mı görmüştüm?

Hafif ayak sesleri ve bir hareket hissi dikkatimi karanlık bir koridordan çıkan Larry'ye çekti, her iki elinde de bronz kısa bir kılıç vardı. Soldakinden kan rengine hiç benzemeyen koyu siyah bir sıvı damlıyordu ama bana öyle kokuyordu.

Larry önce bana, sonra da Adam'a baktı. Kılıçlarının ağızları bir an için alev aldı. Alevler söndüğünde bronz yeni parlatılmış gibi görünüyordu ve ince bir kül yere sürüklendi.

"Onu sen mi öldürdün?" Adam sordu. Ağını kırdığım büyücüyü kastettiğini tahmin ettim.

"Evet. Zaten çoğunlukla ölüydü. Ben sadece ona son darbeyi vurdum." Goblin kralı bana kaşlarını çattı. "Kimse bana Mercy'nin bir büyü bozucu olduğunu söylemedi." Sesi yumuşaktı ama yüzünde tehlikeli bir şey vardı.

"Kimse ona bunu da söylemedi," dedi Adam, sesi Ona binen kurtla sert. "Muhtemelen öyle biri olmadığı için. Sana tüm sırlarımızı veremem Goblin Kral. Ama şunu söyleyeyim, Mercy Coyote'nin kızı ve bu da ölülerin büyüünün çoğu zaman ona zorluk çıkardığı anlamına geliyor. Genel olarak büyü onun etrafında gariptir."

Adam sonunda gözlerini açtı ve gözlerinin altın sarısı olduğunu gördüm. Adam ve kurdu son on iki saattir kontrolü ele geçirmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyordum.

Larry kibarca bakışlarını kaçırdı, ama birkaç metre uzaklaşana kadar yaklaştırmaya devam etti. O da

Güzelce değerlendirdim, diye düşündüm. Bir santim daha yaklaşırsa Adam ayağa kalkacaktı. Gözlerinin rengi göz önüne alındığında, sadece bu kadar hareket bile başka bir kurt adamın kontrolünü sarsmaya yetebilirdi.

Larry, "Bu vampir büyüğü değildi," dedi.

"Bazen ..." Adam durdu ve eli üzerimde sıkılaştı. Devam etmeden önce uzun bir duraklama oldu, "Bazen diğer büyü türleri onun üzerinde işe yaramıyor. Ama fae büyüğüne karşı direnci çok ama çok zayıf."

Larry ikimizle de göz hizasında olacak şekilde topuklarının üzerine oturdu ama yine de Adam'ın bakışlarından kaçındı.

"Demek ki oynadığı kumar bu sefer işe yaradı," dedi. "O büyü bu evi yerle bir eder ve hepimizi öldürürdü." Gözlerime baktı ve "Elbette, senin yaptığın gibi büyüğü bozmak şehri yerle bir edebilirdi" dedi.

Etrafına bakındı ve gözlerini yarı kapalı tutarak derin bir nefes aldı. "Ya da değil. Pervasız ve şanslı. Bir müttefikte bunu severim." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Ama bir eşte değil, ha?" Adam'a bakmıyordu ama son cümle ona hitap ediyordu.

"O da bana çok katlanıyor," dedi Adam, sesi neredeyse normal geliyordu. Kürkümü tutuşunu gevşetti, dokunuşu bir okşamaya dönüştü. "Bodrumu temizledin mi, yoksa hâlâ yapmamız gerekiyor mu?"

Larry, "Ağ örücüğü öldürdüm ve burada hayatta kalan tek kişi oydu. Ya da evin geri kalanında. Gözcüm bana gün batımında beyaz bir kiralık minibüsün burada olduğunu ve Stefan'ın adamlarının onunla ayrıldığını söyledi."

"Hepsi mi?"

Larry omuz silkti. "Gözcüm iki yeni yetme vampirden emindi. Stefan'ın halkının geri kalanı bir tehdit oluşturmuyor, bu yüzden onları özellikle not etmedi. Biz

üst katı kontrol etmeliyiz, ama aşağıda kimse yok. Kimse bu gürültünün nedenini öğrenmeye gelmedi."

Onlar konuşurken ben o korkunç soğuk yere yaptığım yolculuğun etkisinden büyük ölçüde kurtulmuştum. Örümcek insanları yerleştiren her kimse daha fazla eğlenceye ihtiyacımız olduğuna karar vermeden önce gitmemiz gerektiğini düşündüm. Adam'ın dikkatini çekmek için hapşırdım ve sonra birinci katın kapısına baktım.

"Doğru," dedi. "Burada takılmanın bir anlamı yok."

Ayağa kalktı, bunu yaparken beni kollarının arasına aldı. "Hazır mısınız?" diye sordu.

Nasıl söylemiş olursa olsun bu bir sorudan ziyade bir uyarıydı. Daha fazla uzatmadan beni yukarı fırlattı ve artık tek parça olmayan merdivenin tepesindeki kapıdan geçirdi.

Kapı aralığından çıktım ve pençelerim yere değmeden önce bir metre daha ileri uçtum. Neredeyse yapışkan bir su birikintisine dönüşmek üzereymiş gibi görünen ilk örümcek-şeyin yapışkan gövdesine doğru sıçırıyordum ama bir zamanlar cilalı olan ahşap zemine bir hakaret daha ederek kendimi tuttum.

Stefan'ın evinden geriye kalanlara baktım. Oturma odasında kırılmamış bir mobilya varsa bile, o da diğerlerinin altında bir yerlerde gömülüydü. Duvarlarda delikler vardı ve onarılması gereken tek pencere Larry'nin atladığı pencere değildi.

Arkamdan gelen bir ses üzerine döndüğümde Adam'ın eşikten atlamayı bitirdiğini gördüm. O yuvarlanırlar yuvarlanmaz Larry de sıçradı ve hafifçe ayaklarının üzerine indi. Goblinler çevik yaratıklardı.

Konuşabilmek için tekrar insana dönüştüm. Eklenen ağırlık ayaklarımın daha fazla acımasına neden oldu ama katlanılabiliyordu.

"Bu Fae'lerin kim olduğunu biliyor musun? Bu Stefan'ı hedef alan bir saldırı mı? Ya da bizi yıkmak için bir girişim mi?

Fae'lerle anlaşma mı?" Larry'ye sordum.

"Konuşmamız gerek," dedi. "Ama başka bir yerde, lütfen. Senin evin mi?"

"Hemen kaynar suya gitmemiz gerekiyor," dedim ona.

Stefan yaşıyordu. Ölseydi bilirdim. Ama vampirler de en az kurtadamlar kadar bölgeciydi. Fae'lerin evini ele geçirmesine isteyerek izin vermezdi. Ona bir şey olmuştu, tıpkı Marsilia'ya olduğu gibi. Ve belki de Wulfe'un başına gelen de aynı şeydi. Ama eğer bu doğruysa, Marsilia neden bizi Stefan'ın peşinden göndermemiştii? Her halükârda, bundan sonra gidilecek en bariz yer seethe'ydi ve saat sabahın dördü civarındaydı, yani birileri uyanık olmalıydı.

Adam tartışmadı. Sadece kıyafetlerimi verdi. Bu vardı pençeyle yakaladığım külotumdu; gömleğimde bir şey yoktu. Kot pantolonumu giydim ve yırtık kumaşı cebime attım. Sonra sütyenimi, çeşitli silah kayışlarımı, gömleğimi, çoraplarımı ve ayakkabılarımı giydim. Adam silahımı uzattı.

"Bu tamir edilemeyecek," dedi bana camı göstererek. Eğilmişti. Ucu kırılmıştı. Sanki biri asit püskürtmüş gibi kararmış delikler bıçağı çukurlaştırmıştı.

Ölü fae'ye baktım, şimdi birkaç dakika öncesine göre daha az önemliydi. "İşini yaptı," dedim. "Ama sanırım bir tane daha alacağım. Belki bu sefer gümüş çapraz koruma olmadan."

"Bu bir çapraz koruma değil," dedi Adam. Daha sonra homurdandı çünkü bu sözleri onunla birlikte söylemiştim.

Larry sessizce, "Bu gece konuşmamız gerekiyor. Bilmen gereken şeyler var."

Adam dedi ki, "Bizimle gelebilirsin. Ya da oraya giderken veya daha sonra eve dönerken seni arayabilirim" dedi.

Larry kaşlarını çattı, yere, sonra da ölü örümcek-şey birikintisine baktı. "Seethe'ye gitme."

"Ne biliyorsun?" Ben sordum.

"Senin evinde mi?" Larry konuşurken dikkatle ön kapıya doğru yürümeyi önerdi. Hâlâ yalınayaktı ve ayaklarının altında çıtırdayan camlara hâlâ aldırış etmiyordu.

Fae'nin sırtındaki dikenler tarafından delinen kendi ayaklarım garip bir şekilde uyuşmuştu. Bu iyi bir şey olmalıydı, çünkü insan şekline ilk kavuştuğumda çok acımışlardı. Ama ben, ok ucuna benzeyen tohum tanelerinin pençelerime saplanıp aylar sonra dışarı çıkabildiği çit otu diyarında yaşıyordum. Benim başıma gelmemiştii ama kedimin başına gelmişti. Onlara bakmayı unutmamam ya da başka birinin bakmasını sağlamam gerekiyordu.

Yarına kadar beklerim, diye düşündüm, sonbahar havası kırık pencereden içeri girerken biraz titriyordum. Adam'a baktım, o da beni izliyordu.

Omuz silktim ve Larry'yi evden çıkarken takip ettim. Adam kapıyı kapattı. İyi bir rüzgârla tekrar açılacakmış gibi görünüyordu ama biri eve girmek isterse pencerenin olduğu yerde bir delik vardı.

Üçümüz de cipe doğru yürüdük.

"Bizi seethe'den uzak tutmamız için bir nedeniniz var mı?" Adam sordu.

"Seni uyarmıyorum," diye karşı çıktı Larry. "Ama bilmen gereken bazı şeyler var. Kulak misafiri olabileceğim bir yerde konuşmak istemiyorum. Telefonda olmaz."

Adam bana baktı.

Stefan'ı bulmam gerekiyordu. Vampirler kadar sert olan insanlara korkunç şeyler yapılabiliirdi. I

Sesini hatırladım, "Hic sunt wolves." İçindeki korkunun sınırı, onu bulmanın acil olduğunu düşünmeme neden oldu.

Alnımı ovuşturdum ve elimin de biraz acıdığını fark ettim. Stefan'ı gerçekten duymuş muydum? Önemli değildi. Yine de onu bulmamız gerekiyordu.

Stefan'ın kırık kapılı ve kırık ön camlı evine baktım.

"Larry?" Ben sordum. "Neden kapıdan girmedin?"

"Pencere kolaydı," dedi. "Ve insanlar sizden kapılardan geçmenizi bekliyor. İnsanların benden yapmamı beklediği şeyleri yapmayı pek sevmem. Bu özelliğim uzun yaşamama katkıda bulunuyor."

Siyah dumanlı elbisesiyle Marsilia'yı ve Stefan'ın evinin boşaltılıp işgal edildiğini düşündüm. Tüm sorular ve hiçbir cevap yok. Belki de uzun bir hayat yaşama şansına katkıda bulunacak bir karar vermeliydim.

"Belki de seethe'yi istila etmek gündüz saatlerinde yapılmalı," dedim. "Ve muhtemelen yanımızda destek getirmeliyiz."

Adam bir kaşını kaldırdı. "İstila mı? Benim niyetim kapıyı çalmaktı. Tıpkı burada yaptığımız gibi." Stefan'ın kırık ön kapısına baktı ve düşünceli bir ses çıkardı. "Bunun da aynı şekilde sonuçlanma ihtimali çok yüksek."

"Bunu şimdi yapmayalım," diye önerdim.

Adam dedi ki, "Pekala. Bizim eve gidiyoruz." Adam Larry'ye baktı. "Seni bırakmamı ister misin?"

Başka bir arabadan iz yoktu.

Larry bir ıslık çalarak, "Bende bir tane var," dedi.

Örtülü Gizem Makinesi'nin uzak tarafındaki gölgelerin arasından, üzerinde hiçbir şey olmayan iri yarı bir midilli tırısla çıktı.

Ne dizgin ne de eyer, toynakları garaj yolunun çimentosunda takırdıyordu. O tuhaf, sadece atlarda bulunan renklerden biriydi. Vücudu fok kahverengisiydi, kalın yelesi ve kuyruğu ise açık, neredeyse gümüşü bir griydi.

Larry ona bindiğinde bana hınzırca bir bakış attı, kulaklarını kısıtı ve burnunu kırıstırdı. Larry onu Galce olmayan (insanların konuştuğunu duyarak büyüdüğüm) ama bir şekilde akraba olan bir dilde yatıştırdı. Cornish, belki. Daha önce de kullandığını duymuştum. Bir gün ona ne olduğunu soracaktım.

Bu kadar küçük bir hayvanın üzerinde gülünç görünmesi gerekirdi. -Bacakları neredeyse dizlerine kadar sarkıyordu ama birbirlerine yaklaşıyorlardı. Kadın yanaştı ve adam da doğuştan bir atlının zarafetiyle onun hareketini takip etti. Bran'ın oğlu Charles da böyle ata binerdi.

"Sizinle evinizde buluşacağım," dedi ve hızlı adımlarla yola koyuldular.

Atlar koşarken, ağırlıklarının yere çarpması ve toynaklarının çarpması nedeniyle ses çıkarırlar. Yol ve kaldırım gibi sert zeminlerde koşarken daha fazla ses çıkarırlar. Larry ve midillisi hiç ses çıkarmaz.

-

İÇERİ GİRDİĞİMİZDE LARRY ÖN MERDİVENLERDE OTURUYORDU. Her zamanki giysilerini -çizme, kot pantolon ve tişört- giymek için zaman ayırmıştı. Arkasında Tad kapıya yaslanmış, sanki Larry'nin içeri girmesini engelliyordu. Vücut dilleri bana arkadaşça olmadıklarını düşündürdü.

"Sihirli midilliler hızlı seyahat eder," diye gözlemledi Adam bana, ama onun dikkatinin verandamızdaki tabloda olduğundan emindim.

"Bana para verseydiniz o midilliye binmezdim," dedim ve yere atlayıp kapımı kapatırken

Elimden geldiğince sessizce. Komşulardan biraz uzaktaydık ama ses geceleri yayılır. Kimseyi uyandırmak istemedim.

Eviniz sık sık bir kurt adam sürüsüyle doluyken komşuları mutlu etmek hem hayati hem de zordur. Pek çok insan etrafta dolaşan kurtadamlardan hoşlanmaz. Sürü büyüğü bazen gürültüyü azaltmaya yardımcı olabilir, ancak biz saldırıya uğradığımızda hasarı gizlemek için illüzyonları yönetebilen fae değildik.

I pişmiş kurabiyeler ve aldı onlar için ve Onları endişelendirecek bir şey olduğunda komşulara haber verirdim ama yolumuz üzerindeki sekiz evden ikisi satılıktı. Ve en son kurabiye götürdüğümde, büyük gri evde yaşayan hoş bayan, evde olduğunu duymama rağmen kapıya gelmedi. Stefan gibi normal bir şehir mahallesinde yaşamıyor olmamız muhtemelen iyi bir şeydi. "Larry, gelebildiğine sevindim," dedi Adam yumuşak bir ses tonuyla.

Aynı nedenle arabamın kapısını çarpmamıştım. "Tad, yardım ettiğin için teşekkürler."

Larry ayağa kalkmadan başını salladı. Tad doğruldu ve birkaç adım öne çıktı, Adam'ın savaşa yırtılmış ve dağılmış giysilerini görünce kaşları yukarı kalktı. Tad bana baktı ama benim yırtık giysilerim onun göremeyeceği bir yere, cebime sokulmuştu. Yüzümdeki morluğun şimdiye kadar tamamen oluşmuş olduğunu hayal ettim, ama beni son gördüğünde de vardı.

Yüzündeki soruya başımı sallayarak cevap verdim. Stefan'ı henüz bulamamıştık.

"Beni yanlış anlama, fazla mesai harika bir şey," dedi Tad, Larry'nin önünde daha fazla sorgulamadan. "Ama senin küçük evini kiralarsam daha kolay olur diye düşünüyordum, Mercy. Ya da en azından yanmadan önce eski karavan evinin olduğu yerde duran evi."

"Adam ve ben de tam Sherwood'a taşınması için yaklaşmayı konuşuyorduk," dedim yavaşça, çünkü Tad'in taşınması Sherwood'dan daha iyi olabilirdi. Adam'a baktım.

"Onunla konuşmadık," dedi Adam. "Ve senin orada olman daha iyi bir fikir olabilir. Kirayı da maaşına dahil edebiliriz."

"Farkında olmanız gereken birkaç dezavantaj var," dedim.

"Underhill'in kapısı." Tad başını evimizin arka tarafına doğru eğdi. "Beni rahatsız etmez. Onun ölçülerine göre ben küçük patatesim. Babamı hem sevmez hem de ondan çekinir. Biri ya da diğeri onun ilgisini çekebilir ama ikisi birlikte beni, diğer fae'lerden intikamını alma konusunda ne yapacağına karar verene kadar güvende tutar. Babam da öyle düşünüyor."

Larry keskin dişlerini gösteren geniş sırıtışıyla güldü. "Yaptığı şey bu mu? Bu olduğunda birileri çok eğlenceli vakit geçirecek."

Tad ona uzun uzun baktı, sonra omuzları biraz gevşedi. Biz gelmeden önce aralarında ne geçtiğini bilmiyorum ama çok kötü bir şey olmamalıydı.

Tad, bana zorla babasını hatırlatan ekşi bir tonla, "Sanırım hâlâ onlardan hoşlanmamasına şaşırıyorlar," dedi.

"Onlar daha aptal," dedi Larry. "Serpintiyi dört gözle bekliyorum."

Tad, Larry'ye sırıttı. Bana dedi ki, "Cumartesi taşınabilirim."

Wulfe beni takip etmeye devam ederse, ki bu şüpheli görünüyordu, Tad ondan güvende olacak mıydı? Muhtemelen, bir parça rahatlamayla fark ettim ki, muhtemelen Underhill'e karşı güvende olmasıyla aynı nedenlerden dolayı. Ya değilse? Tad kendi başının çaresine bakabilirdi, muhtemelen Sherwood'dan bile daha iyi.

Çoğu zaman, fae ve ölümlülerin yarı kan çocukları, fae ebeveynlerinden çok daha az güçlüydü. Ancak arada bir, haç beklenmedik ve güçlü büyüye sahip birini ürettiyordu. Tad'in babasından daha güçlü olduğunu söylemekte çok tereddüt ederdim, ama bunun tek nedeni ikisinin de gücünün boyutları hakkında hiçbir fikrim olmamasıydı.

Ancak evimle ilgili başka sorunlar da vardı.

"Underhill sadece ilk olaydı. Bu eve öldürülen komşum da musallat oldu" dedim.

"Cather'lar mı?" Tad sordu, dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. Komşularımı o da tanıyordu. "Hangisi oyalanıyor?"

"Anna," dedim ona. "Çok uzun zaman olmadı - hala solabilir. Ne kadar görürsün ve duyarsın bilmiyorum ama her gittiğimde orada. Geçen hafta tesisatçı kadının ödünü kopardı."

Yanlışlıkla komşumun hayaletini görebilen tek kişinin ben olduğumu düşünmüştüm çünkü genelde işler böyle yürüyordu. Teknisyeni içeri aldım ve işini yapması için onu yalnız bıraktım. Bir çarşaf gibi bembeyaz bir şekilde dışarı çıkmadan önce evin on adım dışına çıkmamıştım bile. Adil bir uyarı olmadan kimsenin oraya girmesine izin vermeyecektim.

Tad omuz silkti. "Anna ve ben güveç tariflerini değiş tokuş ettik. Sanırım yine de iyi geçiniriz. Hayaletlere alışkınım. Babamın evi de perili."

İrkildim. Öyleydi. Hayaletlerine yanlışlıkla çok fazla dikkat edene kadar pek fazla musallat olmamıştı. Görünüşe göre artık eşyaları raflardan indiriyor ve araba anahtarları gibi küçük ama önemli şeyleri saklıyordu.

Adam bana, "Çok fazla gelirse her zaman taşınmaya karar verebilir," dedi.

"Tamam," diye kabul ettim.

"Anlaştık," dedi Tad. "Cumartesi görüşürüz, eğer daha önce olmazsa." Üçümüze el salladı ve arabasına doğru yöneldi.

"Larry, biz buraya gelmeden önce aranızda ne oldu?" Ben sordum. Boş bir merak değildi bu. Çeşitli müttefiklerimin birlikte yalnız kalmaları konusunda güvenilmez olup olmadıklarını bilmem gerekiyordu.

Larry omuz silkti. "Sanırım evinizi benden koruyordu. Belki de onu rahatlatabilirdim."

Bir at homurtusu duydum ama midilli görebildiğim bir yerde değildi. Larry omzunun üzerinden sırttı; belli ki onun nerede olduğunu biliyordu.

Sırtışı gitmişti ama bize döndüğünde gözlerinde bir gülümseme vardı. "Delikanlınız işini çok ciddiye alıyor gibi görünüyordu. Nasıl başa çıktığını görmek için onu biraz zorlamış olabilirim. Demir Öpüslü'nün oğlunu kızınıza koruma olarak burada bıraktınız, değil mi? İyi fikir."

"Teşekkür ederim," dedi Adam kuru bir sesle.

Larry, "Özellikle de halkım Ateş Dokunmuş'u ve iblis köpeği senin gönderdiğini söylediğinden beri," dedi. Bu tam olarak bir soru değildi.

"Evet," diye onayladı Adam.

Larry ona bıkkın bir bakış attı. "Senden bilgi almaya çalışıyorum dostum. Zaten bildiğim bir şeyi tek kelimeyle teyit etmenin bir yararı yok."

"Evet," dedi Adam, ses tonunda bir eğlence vardı.

Goblin abartılı bir iç geçirdi. "Onları senin güvenliğin için mi yoksa onların güvenliği için mi gönderdin?"

"Belki de evlerinin tadilatı bittiği için taşınmışlardır, böylece geri taşınabilirler," diye önerdim. Fae'ler her zaman sorularla yalan söylerler, Larry'nin bana inanmasını beklemiyordum.

Larry bana gülümsedi. "Ve tibicena'nın kontrol altında kalmasına yardımcı olmak için Ateş Dokunuşları'nı da yanlarında götürdüler," diye onayladı Larry.

"Ama evleri biteli bir ay ya da daha fazla oldu. Neden şimdi?"

Adam, "Wulfe'un Mercy'yi takip ettiğini biliyorsun," dedi. Bu bir soru değildi. Goblinler ilgilendikleri insanları "gözlemlerdi". Bu onları değerli müttefikler yapan şeyin bir parçasıydı. Larry'ye, "Joel ve karısının ikincil hasar haline gelebileceğinden endişelendik," dedi. "Ve tibicena'nın kontrol altında kalmasını sağlamak için Aiden'ı onunla birlikte gönderdik."

"Wulfe'den bahsetmişken," dedim, "nerede olduğunu biliyor musun?" Larry göstermelik bir çabayla kendini ayağa kaldırdı.

"Bu tartışmanın içeri taşınması gerekiyor."

Birinin bizi izlediğini fark etmiş olabileceğinden endişe ederek gece havasından derin bir nefes aldım ve etrafımızdaki karanlığa dikkatlice baktım. Yanımdaki Adam da aynı şeyi yaptı.

Larry'nin bineği -şimdiye kadar kokladığım tüm atlar gibi tesadüfen kokuyordu- hâlâ yakınlarda bir yerdeydi. Ama başka kimseyi tespit edemedim.

Larry bunu gözlemleyerek, "Davetsiz misafir yok," dedi. "Ama yakınlarda yaşayan çok iyi duyabilen yaratıklar var." Tad gibi o da başını eğerek evin arka tarafını gösterdi. "Çok, çok iyi."

Bu bir uyarıydı.

"Evin içi daha mı iyi?" Ben sordum.

"Büyülü kurdun tarafından korunuyor," dedi. "Hiçbir şey dinleyemez." Ve eğer ses tonunda biraz alaycı bir şey varsa, hepimiz bunu görmezden geldik.

Sherwood'un evi koruduğunu biliyordum. Larry bana bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlamadığımı fark ettirdi. Wulfe, Sherwood'un korumalarına rağmen içeri girmekte zorlanmamıştı. Ama Wulfe kendi başına bir kanundu.

Kapıyı davet edercesine açık tutan Adam'a baktım. Larry'nin sözlerinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu;

Muhtemelen Sherwood'un büyüünün ne yaptığını zaten biliyordu.

Adam, Jesse'nin uyuduğu merdivenlere hızlıca bir göz attıktan sonra, onu uyandırmamak için bizi bodruma indirdi. Bodrumumuzun ana odası sürünün dinlenmesi ya da oynaması için düzenlenmişti. Mobilyalar yer değiştirmeye ve hırpalanmaya meyilliydi.

Birisi iki kanepayı birbirine bakacak şekilde çekmişti. Bir tanesi yepyenydi. Diğerinin yakında değiştirilmesi gerekecekti ve muhtemelen birinin üzerindeki kılırları temizlemesi gerekiyordu. Adam yıpranmış olana oturdu. Larry onun karşısına oturdu.

Duvara yaslanmış küçük bir yığından katlanır bir sandalye aldım, açtım ve Adam'ın oturduğu kanepenin yanına koydum. Arkaya doğru oturdum.

"Eğer seninle o rahat koltukta oturursam," dedim Adam'ın kaşlarını kaldırarak, "uyuyakalacağım. Şu anda resmi olarak yirmi dört saattir uyanıkım ve değiştim."

Adam endişeyle kaşlarını çatarak bana baktı; oysa onun da benimle aynı saatte kalktığını biliyordum. Ama beni yatağa göndermeyecek ya da Larry'nin önünde benim ona yapacağımdan daha fazla bana homurdanmayacaktı. Dikkatini Larry'ye çevirdi.

"Neden Seethe yerine buradayız?" Adam sordu.

Larry ona sert bir bakış attı. "Goblinlerin ittifakları var. Bizim her zaman ittifaklarımız oldu. Bizim müttefikimiz yok."

Sanırım Adam'dan önce ne demek istediğini anladım. Müttefikler. Dostlar. Birbirini gerçekten önemseyen insanlar. Bu goblin kralından oldukça iyi bir teklifti. Sadece bir kısmına aşına olduğum fae'lerin uzun tarihinde, goblinlere yalnız oldukları fikri iyice aşılarmıştı.

Adam arkasına yaslandı ve bunu düşündü. "Neden biz?"

Larry dudaklarını büzdü. "Karmaşık bir soru. Kurtadam sürüleri kendi başlarının çaresine bakar. Sadece sürünün güvenliğini ya da sürüdeki bir kurdun güvenliğini etkileyebilecek bir durum varsa -başkalarının işine karışıyorlar mı?"

Dişlerini göstererek bana gülümsedi ama konuştuğunda sesi bir fısıltı gibiydi. "Coyote'nin kızı senin sürünü değiştirdi, Adam Hauptman. Seni değiştirdi. Columbia Basın Sürüsü birdenbire masumları, çaresizleri, hatta düşmanları korumak için herkesi karşısına alan kahramanlarla doldu." Durakladı. "Goblinleri bile. Aslında 'Hak için güç'."

"Camelot," dedim istemsizce, alıntıyı hatırlayarak. Adam bana bir bakış attığında, "'Hak için güç' müzikalden bir alıntı" dedim.

Larry kuru bir sesle, "Sen Kral Arthur değilsin," dedi. "Elbette o da değildi. Ama asıl mesele de bu zaten. Yaptığın şey hepimizin birlikte yaşama şeklini değiştirebilir."

Bana tekrar gülümsedi. "En genç goblinlerim senin kurtlarınla kahramancılık oynamaya bayılıyor. Bazı yaşlılar bile oyuna dahil oldu."

Adam, "Stefan'ın evinde yaptığın gibi. Eğer yardım isteseydim, bu başka bir şey olurdu. Durup dururken kurtarmaya gelmek ise bambaşka bir şey."

"Kesinlikle," diye kabul etti. "Benim ve sizin halkınızın dost olmasını isterim."

Arkadaşlar önemli bilgileri paylaşır.

"Bugün Stefan'ın evinde olmamızın nedeni olaylar zincirinin bir sonucuydu," dedim. Sonra da Marsilia'nın dramatik performansını, bize Wulfe'yi bulmamız gerektiğini söylemesini ve bunun bizi Stefan'ın evine nasıl götürdüğünü anlattım.

Larry, "Stefan'ın yerindeydim çünkü cinlerimden biri arayıp orada olduğunu söyledi," dedi.

"Çabuk oldu," dedim, çünkü arabayı park etmemizle Larry'nin gelmesi arasında belki on dakika vardı.

Omuz silkti. "Yakınlardaydım. İçimde bir his vardı." Seçeneklerini düşünerek durakladı. Muhtemelen düşüncelerini düzenliyordu. Ya da belki sadece dikkatimizi çektiğinden emin olmak için. Larry için bunlardan herhangi biri olabilirdi.

"Beauclaire'i arayalım mı?" Ben sordum.

Larry omuz silkti. "Nasıl isterseniz, gerçi ben olsam ondan yardım istemezdim."

Kastettiğim şey bu değildi.

"Bu, Stefan'a saldıran birkaç yeni yetme fae'den daha organize görünüyor. Eğer vampirlere saldıran, anlaşılmayı bozmaya çalışan bir grup fae varsa, Beauclaire'in bundan haberi olmalı," dedi Adam, ne demek istediğimi açıklığa kavuşturmak için.

Larry omuz silkerek, "Fae değil," dedi.

"Evet, öyleydiler." Burnuma vurdum.

"Melezler mi?" diye sordu Adam, Larry'yi dikkatle izleyerek.

Larry, Adam'ın doğru cevabı verdiğini belirtmek için parmağını havaya kaldırdı. "Gri Lordlar onları kendilerinden biri olarak görmez. Bu yaratıklar herhangi bir anlaşılmayı bozacak güce sahip değiller."

Larry "Gri Lordlar "ı biraz da hoşnutsuzlukla söyledi. Schrödinger'in kedisi gibi, goblinler de aynı anda hem fae hem de fae değillerdi. Bu varsayıma sadık kalırsam, nadiren kimseyi gücendirdiğimi fark etmişim.

Adam öne doğru eğilerek, "Melezler," diye tekrarladı. "Kimin hizmetinde?"

"Kendileri mi?" Ben önerdim. Yarı-fae olan Tad, herhangi bir melez grubuna ait değildi ama bana birkaç kez kendisine yaklaşıldığını söylemişti.

Kedim Medea, gölgelerin arasından çıkıp Larry'nin kucağına atladı. Muhtemelen çok yorgun olduğumuz için

Üçümüz de konuşmayı bırakıp onu izledik. İki kez arkasını döndü ve sonra sakinleşip mırlamaya başladı.

Larry kediye, "Benim halkım seninkileri yiyor," diye bilgi verdi.

Medea onun kalçalarını hafifçe yoğurdu ve mırıltısını birkaç kademe yükseltti. Adam pes etti ve onu okşamaya başladı.

"Kuyruğunu kaybetmiş gibi görünüyor," dedi Larry, insanları kedi yiyen biri için çok endişeli bir sesle.

"O bir Manx," dedim ona. "Kuyruğu hiç eksik olmadı."

"Ah," dedi rahatlayarak ve konuşmamıza geri dönerek. "Sanırım melezler Bonarata'nın."

"Son duyduğumuzda hâlâ İtalya'daydı," dedi Adam.

"Bana da öyle söylendi," diye onayladı Larry. "Ama Cuma günü, kaynaşmayı izleyen goblin orada bir tür karışıklık olduğunu bildirdi." Durakladı, sonra açıkladı, "Wulfe'un varlığı, kaynaşmanın gözlemlenmesinin makul bir mesafeden yapılmasını gerektiriyor. Elektronik cihazlar kullanışlı değil."

Bize baktı ve bir karar verir gibi oldu. "Burası için de, bilmeniz gerekir. Üç bacaklı kurt sürünüze geldikten kısa bir süre sonra iç cihazlarımız çalışmayı bıraktı."

Bağımız bana Adam'ın goblinlerin bizi gözetlemesinden ne kadar mutsuz olduğunu söyledi, mutsuzdu ama şaşırmamıştı. Dışarıdan hiçbir işaret vermedi.

Larry devam etti, "Underhill kapısını açtıktan sonra dış mekan cihazlarımız durdu." Durakladı. "O kameralardan hâlâ görüntü alıyoruz ama güvenebileceğimiz bir şey yok. -ve bazen, bana verilen bilgiye göre, Disney Channel."

"Huh," dedim. Daha önce Tilly'nin ironiden anladığını düşünmemiştim. Ya da Disney Channel'ın ne olduğunu bildiğini.

Adam, "Kameralarımızda herhangi bir sorun fark etmedim," dedi.

"Underhill evinizde bir misafir," dedi Larry. "Tabii ki savunma amaçlı kameralarınıza müdahale edemez."

"Yani Cuma günü Seethe'de bir karışıklık mı oldu?" Konuşmayı yeniden yönlendirerek sordum. Larry Bonarata'nın burada olduğunu ya da yardakçıların burada faaliyet gösterdiğini düşünüyorsa bunu duymam gerekiyordu.

Larry başıyla onayladı. "Çok koyu renkli camları olan bir dizi siyah lüks araç seethe'nin kapısından içeri girdi. Sıra dışı bir şey yoktu. Normalden daha fazla ışık ve hareketlilik vardı ama yine de cinimi çağırmamı gerektirecek kadar olağandışı bir şey yoktu. Gürültü yoktu ama Wulfe komşuların rahatsız edilmemesini sağlıyordu. Yine de sabahın ikisinde on beş araç ayrıldı ve ne taşıdıklarını belirlemek için içlerini göremedi. Adamlarımdan hiçbiri o zamandan beri Marsilia'nın vampirlerinden birini görmedi, bu yüzden arabalarla ayrıldıklarını varsayıyoruz."

"Hiçbirini görmediler mi?" Şaşkınlıkla sordum. Larry'nin cinleri Tri-Cities'in dört bir yanına dağılmıştı. Her şeyi görüyorlardı. "Ama Wulfe Cumartesi günü bir ara buraya geldi."

Larry başını öne eğdi. "Burayı gözetleyen cinim onu görmedi. Ne yazık ki bu Wulfe için alışılmadık bir durum değil. Emin misin?"

"Evet," dedi Adam kuru bir sesle. "Benim yatağымda uyudu."

Larry arkasına yaslandı, dört parmaklı uzun elleri Medea'nın çenesinin altındaki hassas bölgeyi buldu. "O halde Marsilia haklıydı. Wulfe'un mezara döndüğünü görmek için iyi bir nedenin var." Düşünceli gözleri Adam'ın üzerindeydi. "Marsilia'nın performansını bana bir kez daha anlatır mısın? Hatırlayabildiğin kadar ayrıntıyla?"

Bu kez sözü Adam aldı; o benden daha net hatırlıyordu, gerçi ben de birkaç ayrıntı ekleyebildim.

İşimiz bittiğinde Larry, "Kükürt değil de kükürt mü?" diye sordu.

"Brimstone," diye onayladı Adam.

Hidrojen peroksit su için neyse, kükürt de sülfür için oydu; tek fark, yükün sihirli olmasıydı. Sıradan bir insan birini diğerinden ayırt edemezdi çünkü sülfürü sihir açısından daha kullanışlı olan kükürde dönüştüren güç yükünü hissedemezdi.

"İlginç," dedi Larry. "Muhtemelen kükürt taşı duman numaralarında ona yardımcı oldu. Ama kükürt aynı zamanda kokusunu da gizler. Koku teşhis dışında ne işinize yarar ki?"

"Yalanları tespit etmede yardımcı oluyor," dedim. "Ama yalan söylemiyordu." Durakladım. "Sanmıyorum. Bir süre sonra, emin olmak için burnunuzu kullanabildiğinizde, yalanların neye benzediğini hissedersiniz."

Adam başıyla onayladı. "Yalan söyleyecek olsaydı, sözlerine bu kadar dikkat etmezdi." Dudaklarını büzdü. "Kan kokusu alabiliyoruz," dedi Adam yavaşça. "Bir şey vardı ..."

"Boynunda," dedim, çenemin hemen altındaki yan tarafıma dokunarak. "Sanırım bir kesik. Belli kenarları vardı. Ama eğer Cuma günü kaynar suda olanlardan dolayı hasar gördüyse Bir kurt adamın hâlâ savaşın etkilerini göstermesini beklemezdim. Vampirler yaralarını ne kadar çabuk onarır?" Bu retorik bir soruydu. Vampirler beslenebildikleri sürece çok çabuk iyileşebilirlerdi.

"Ya da bir goblin," diye onayladı Larry. "Vampir mi? Eğer düzenli olarak besleniyorsa ve yaraları ağır değilse, bir vampir çok çabuk iyileşebilir. Günler yerine saatler."

"Yardıma ihtiyacı olsaydı bize gelebilirdi," dedim onlara. "Bizim paketimiz ya da sen bile, Larry. Işınlanabilir." Stefan da öyle. Larry'nin bunu bilip bilmediğini bilmiyordum.

"Evet," dedi Larry. Bilmiyorsa bile şaşkınlığını çok iyi gizliyordu. "Yine de bana geleceğini sanmıyorum. Eğer o ve Stefan burada değillerse, bunun nedeni burada olmak istememeleridir." Nefesimi kesmem üzerine avucunu kaldırdı. "Bunun pek çok nedeni olabilir.

Bunu da süregelen gizeme ekleyelim."

"Rehine," dedi Adam acımasızca. "Marsilia bir terörist propaganda videosundaki rehine gibi konuştu. Sözlerine çok dikkat etti."

"Ya da belki," diye ekledim, "sanki yalan söyleyip söylemediğini anlayabilecek biri onu sorguya çekecekmiş gibi."

Vampirler, kurtadamlar gibi birinin doğruyu söyleyip söylemediğini algılayabilecek doğaüstü bir yeteneğe sahip değillerdi. Ancak yerel seethe'mizde yalanları tespit etmek için kan, acı ve büyü kullanan sihirli bir obje vardı. Avuç içlerimi hatırlamak için birbirine sürttüm.

"Hic sunt dracones," diye mırıldandım istemsizce.

Larry sertçe başını kaldırdı.

"Ne?" Adam sordu, bakışları önce bana sonra Larry'ye kaydı.

"Burada ejderhalar var," diye tercüme etti Larry. "Neden böyle söylüyorsun?"

Baştan savmaya çalıştım ama sonra bunun gerçekten bir anlamı olabileceğine karar verdim.

"Büyü ağına çarptıktan sonra bir Sanırım bir rüyaydı." Onlara anlattım.

"Daniel kim?" İsim bittiğinde Larry sordu. "Ne senin çantanda ne de seethe'de Daniel diye biri var."

"Stefan'ın evindeki hayaleti görmedin mi?" Kediler hayaletleri görebiliyordu - nedense ben bunun

Goblinler de olabilir. "Daniel Stefan'ın adamlarından biriydi." Gerisi biraz karmaşık görünüyordu, ben de basitleştirdim. "Vampir politikalarına bulaştı -kendi hatası değildi- ve" -Larry'nin ifadesini çaldım- "mezara geri döndü. Şimdi Stefan'ın evine dadanmış durumda ama şu ana kadar onu görebilen tek kişi benim."

Adam bana, "Biz örümcekle savaşıırken o kanepede oturuyordu," dedi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Daniel güçlenmiş miydi? Yoksa Adam, benim bazen onun komuta sesini ödünç alabildiğim gibi benden yetenekler mi alıyordu?

"Onu sen de mi gördün?" Larry bana sordu. "Az önce Stefan'ın evinde mi?"

"Her iki dövüşten önce, dövüş sırasında ve dövüşten sonra," dedim. "Gerçi biz ayrılırken bizimle yukarı gelmedi."

"Büyü ağına girdiğinde o aklındaydı." Larry'nin sesi sonucun çok açık olduğunu söylüyordu.

Daniel'ın yüzünü yakından görmek için gözlerimi açtığımı hatırlayarak, "Evet," diye onayladım. "Çok taze. Sanırım onu rüyamda görmem daha çok beklenen bir şeydi." Ya da belki o da benimle birlikte rüyanın içine çekilmişti.

"Bu sadece bir rüya mıydı?" diye düşündü Larry yüksek sesle, "yoksa başka bir şey miydi?"

"Kürkünde kırağı vardı ve nefesi soğuktu," dedi Adam. "Sanki bir süredir kutup ormanında koşuyormuş gibiydi."

"Ejderhalar, aslanlar ve kurtlar," dedi Larry.

Boğazımı temizledim. "Ejderhalar, aslanlar ve Wulfe, sanırım." "Bu sana bir şey ifade ediyor mu Larry?" Adam sordu,

çünkü goblin kralı sertleşmişti.

Larry bir saniye sonra, "Adil bir uyarı dışında," dedi. "Bu sadece ... Vampirlere, yaşlı olanlara nasıl isim verildiğini biliyor musun?"

Larry'nin sesi son kelimeyi büyük harfle başlatıyordu, sanki onun için farklı bir anlamı varmış gibi.

"Bonarata'nın Gecenin Efendisi ve Stefan'ın Asker olması gibi mi?" Dedim. "Bana insanların kötülüğün gerçek adını söylemekten çekindikleri için böyle olduğu söylendi, belki sizi duyar diye."

"Eski bir batıl inanç," diye kabul etti Larry. "Gerçi bazılarının gerçeklik payı da var. Ama bir İsim aynı zamanda güçlü bir şey olabilir, kişinin nasıl görüldüğünü etkiler. İnsanlar Stefan'ın Asker olduğunu duyuyor ve onu küçümsüyorlar. Sadece askerlerin emir aldığını görüyorlar."

Adam homurdandı. Sesi eğlenmiş gibiydi.

Hiç böyle düşünmemiştim. "Gecenin Efendisi önemli ve güçlü biri olmalı," dedim.

"Ve Canavar korkunçtu," diye onayladı Larry. "Ve öyleydi."

Canavar ölmüştü. Benim yardımımıla mezara geri dönmüştü.

"Wulfe'a artık Büyücü diyoruz," dedi Larry. "Ama kırılmadan önce Wulfe'ye Ejderha diyorlardı."

Ejderhalar, diye düşündüm. Ejderhalara doymuştum. Bir zombi ejderhamız vardı, bebek bir zombi ejderha, hâlâ gözyaşları ve titreme içinde uyanmama neden oluyordu. Sonra dumanlı bir ısırıkla kurbanlarının kafasına giren duman ejderhası gelmişti. Beni ısırdığı omzumu ovuşturduğumu fark ettim.

"Ejderha," diye mırıldandı Adam, Larry'ye keskin bir bakış atarak. Ben mi? Birkaç saat uyuyana kadar keskin bir şey söyleyemeyecektim. Kemiklerim yorgunluktan ağrıyordu.

"Vampirlerin içinde bulunduğu sorundan Wulfe'un kendisinin sorumlu olabileceğini düşünüyor musunuz?" Adam sordu. "Bonarata değil mi?" Adam bunu düşündü. "Wulfe, Marsilia ve Stefan'ı bize gelmemeleri için tutabilir. Buna inanabilirim. Ama ne amaçla?"

Larry omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama Wulfe'un motivasyonları sadece Wulfe için açık. Marsilia'nın söylediklerini özetleyecek olursak, bu senden Wulfe'u bulmanı isteyen bir talepti."

"Ve eğer yapmazsak, bunun bizim için -sürümüz için-felaket olacağına dair bir uyarı," diye mırıldandım. "Ama Wulfe bir çift yarı örümcek fae'yi nereden bulmuş olabilir? Bonarata yararlı yarı-kanlı fae'leri toplayan kişidir." Tutsak olduğum için onlarla pek ilgilenmemiştim ama Adam Bonarata'nın sarayına gitmişti.

"Ben de Bonarata yerine Wulfe olmasını tercih ederim," diye ekledim, sonra bunun doğru olmadığını fark ettim.

"Sen yapar mıydın?" Larry yüzümü inceledi, sonra omuz silkti. "Bonarata yararlı insanlara kur yapmayı ve onları kendine mal etmeyi nereden öğrendi sanıyorsun? Wulfe'a bu yüzden Ejderha diyorlardı. Her türlü hazineyi biriktirirdi. Gümüş ve altın bunların en önemsizleriydi. Kütüphanesi Charlemagne'ı kıskançlıktan ağlatırdı. Bilginleri, müzisyenleri ve zanaatkârları bir araya toplardı." Larry durakladı. "Bonarata'nın yaptığı gibi onları birer yardımcı ya da serf haline getirmektense çoğunlukla yeniden dünyaya açılmalarına izin verdiğini kabul ediyorum."

Geleneksel bilgelik, goblinlerin hayatlarının insanlar kadar kısa ya da daha kısa olduğunu savunuyordu. Bunu daha önce de sorgulamıştım ve Larry'nin mesafeli bakışları -sanki çok arzuladığı bir şeyi hatırlıyormuş gibi-şüphelerimi doğrular nitelikteydi. Larry Ejderha'nın hazinelerini görmüştü.

Kısa süreli hayalinden sıyrıldı. "Marsilia gibi alışılmadık derecede güzel kadınlar buldu. Bonarata ve Stefan gibi alışılmadık derecede tehlikeli erkekler. Onları genellikle vampire dönüştürmezdi ama istisnalar da vardı."

"Marsilia Stefan'ı dönüştürdü," dedim ona. Tartışmıyordum Sadece daha fazla bilgi istedim.

"Ve onu kontrol edemedi çünkü Wulfe'ye ait olmalıydı," dedi Larry. "Wulfe'yi aramaya yardım edeceğiz. Bunu zaten yapıyoruz. Adamlarımdan herhangi biri Marsilia'nınkilerden birini görürse sizinle temasa geçeceğim. Ya da Stefan'ı. Eğer Marsilia size Mike Amca'nın yanına geldiyse, Tri-Cities'de bir yerdedirler. Ne kadar uzağa gidebileceklerinin bir sınırı var."

Stefan'ın yanına bir kişiyi alıp Spokane'den Tri-Cities'e ışınlandığını ona söylemedim. Bu Stefan'ın sırrı gibi geldi. Stefan'ın sırlarını Larry ile paylaşmaya karar vermeden önce biraz uyumam gerekiyordu.

"Yarın Seethe ve Wulfe'nin evini kontrol edeceğiz," dedi Adam. "Bonarata'nın hâlâ olması gereken yerde olduğundan emin olmak için birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Larry başıyla onayladı. "Adamlarım her zaman Bonarata'yı arıyor. Uçağı yerel havaalanlarının hiçbirine inmedi. Ama bir helikopteri var ve onlar istedikleri yere inebilirler."

Larry ayağa kalktı ve Medea'yı yerine oturttu. "Benim tavsiyem, arkanda daha fazla insan olmadan kaynaşmaya gitmemen. Birisi Stefan'ın evinde kötü bir tuzak kurmuş ve muhtemelen seni hedef almış."

Arkadaşım dişlerini göstererek sırttı. "İlginç zamanlar."

7

LARRY, ŞAFAK'LA BİRLİKTE TÜYLÜ MIDİLLİSİYLE AYRILDIKTAN SONRA. fısıltısını duyduktan sonra yatmaya gittik. Paket merkezinde gündüz uykusu kolay olmayacaktı.

Adam mümkün olduğunca fazla ışığı dışarıda tutmak için perdelerle oynarken, ben de yorgun yüzümü ovalayıp dişlerimi fırçaladım. Adam da aynısını yapmayı bitirdiğinde, battaniyelerin altına gömülmüş ve uykuya dalmıştım.

Soğuk hava dalgasını da beraberinde getirerek içeri tırmandı ve ben de belli belirsiz bir itirazda bulundum. Ama beni kollarının arasına aldığı anda, sıcaklığı battaniye yuvama girmesinin rahatlığında yarattığı kesintiyi fazlasıyla telafi etti. Adam'la evliliğin pek çok faydası arasında, birlikte uyumak listemde oldukça üst sıralardaydı. Sarılmayı severdi ve ısı yayardı.

"Stefan yaşıyor, değil mi?" diye mırıldandı Adam. Başımı salladım.

"Larry etraftayken sormak istemedim," dedi. "Ama o gitmiş olsaydı senin oturup sohbet etmeyeceğinden emindim."

"Başka bir şey bilmiyorum," dedim ona. Adam'la paylaştığım çiftleşme bağının aksine, vampirin üzerimdeki etkisi

eşitler arasında bir bağ değildi - eğer Stefan benimle iletişime geçmek istemiyorsa, bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

"Bunu bilerek mi yapıyorsun?" Adam usulca sordu.

"Evlilikle ilgili en sevmediğim şeylerden biri de uyumak istediğimde beni uyanık tutma huyun," diye homurdandım.

Beni rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Bağlantın hakkında konuşmayı bırak, düşünmekten bile hoşlanmadığını biliyorum. Ama bu önemli olabilir. Stefan seni bilerek mi karanlıkta tutuyor?"

"Stefan'ın neden ipimi çekip kıcımlı her neredeyse oraya sürüklediğini mi soruyorsun?" Aramıza biraz mesafe koymak için kıpırdandım. Stefan'a bağlı olduğumu düşünmek beni klostrofobik yapıyordu. "Buraya gelmemesinin de aynı sebepten olduğunu varsaymak zorundayım."

Stefan daha önce de oturma odamda belirmişti. Bana da bir şeyler yaptırmıştı. Çoğunlukla benim ya da onun hayatını kurtaran şeyler ama Stefan'ın iradesini bana zorla kabul ettirebileceği fikri tüylerimi diken diken ediyordu. "Hiçbir fikrim yok" diye bitirdim.

Adam kıpırdanışımı takip etti ama şakağımı öpmek dışında bana dokunmadı. Kabak çürüğüne rağmen dudaklarının fırçası o kadar şefkatliydi ki acıtmadı. Tekrar çekilirim beni rahat bırakacağını biliyordum.

İçimi çektim ve tekrar onun sıcaklığına sarıldım. "Onu bulamadığımızı varsayarsak, biraz uyuduktan sonra kan bağı aracılığıyla onunla iletişime geçmeyi planlıyordum. Gün batımına kadar bekleyebileceğimi düşündüm."

Adam onaylarcasına homurdandı. Sonunda rahatladığını hissettim ama şimdi onu uykuya kadar takip edemiyordum çünkü Stefan'ın bağını düşünmek beni sinirli yapıyordu. Düşüncelerim birbirini kovalamaya devam etti, sonunda Marsilya'yla ilgili yeni bir bakış açısı gördüm ve Adam'ın da buna bir göz atması gerektiğine karar verdim. Nazik bir insan bunu sabaha bırakırdı ama

Uykuya dalmayacağımdan emin olduğu için onu uyandırmakta haklı olduğumu hissettim.

"Senden hoşlandığına eminim," dedim düşünceli bir şekilde ve onun uyandığını hissettim.

Bekledi, ama ailemizdeki tek sabırlı avcı o değil. Sonunda, biraz temkinli bir sesle, "Beni kim seviyor?" dedi.

"Marsilia," dedim ona. "Senden hoşlanıyor ve bu yüzden seni Wulfe'un peşinden göndermesi muhtemelen seethe'deki tuhaflıkların arkasında onun olmadığı anlamına geliyor."

Mantığıma bir kahkaha attı.

"Ne olursa olsun beni gönderirdi elbette," diye devam ettim. "Beni bir iblis tarafından ele geçirilmiş bir vampirin peşine gönderdiğini hatırlıyorsun."

"Evet," diye onayladı Adam, sesinde hak ettiğinden daha fazla sıcaklıkla. Aradan birkaç yıl geçmişti.

Benim hayatta kalmamdan ve şeytanın ele geçirdiği vampirin hayatta kalmamasından memnun değildi. Onun için planları vardı.

"Ama o benden hoşlanmıyor," dedim. "Senden hoşlanıyor."

"Seni şimdi daha çok seviyor," dedi Adam. "Bana senin başkalarının planlarını altüst etmeni izlemekten hoşlandığını söylüyor."

Ona eğlenceli bir homurtu verdim. "Yaşamamı ya da ölmemi umursayacak kadar değil." Bunu bir an düşündüm çünkü Marsilia, Bonarata beni kaçırdıktan sonra Adam'ın beni bulmasına yardım etmek için tartışmasız bir şekilde büyük bir risk almıştı. "Seninle olan ittifakını etkilemediği sürece," diye ekledim.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Wulfe'un durdurulması gereken biri olduğunu düşünseydi," dedi Adam dikkatle, "bizden onu durdurmamızı isterdi. Bunun yerine bizi onu bulmamız için gönderdi."

Başımı kaldırdım ve ifadesinin ciddiyetini değerlendirmek için yüzüne baktım. Başımı tekrar aşağı

indirdim ve

"Larry'nin haklı olduğunu düşünüyorsun," dedi, olmasını istediğimden daha kısık bir sesle.

Wulfe'nin neden sorun çıkarmasını istemediğimi açıklayamazdım. Bunun bir nedeni de ondan Bonarata'dan daha çok korkuyor olmamdı. Bonarata'dan kaçmıştım. Wulfe'dan kaçamayacağıma emindim. Bir kısmı da, sapkınca, bir noktada Wulfe'u, ne kadar korkunç olsa da, "bizim tarafımıza" koymuş olmamdı. O bizim insanlarımızdan biriydi.

Larry haklıydı: Bir kurt adam gibi düşünmüyordum.

Adam, "Marsilia'nın bizi onun peşinden gönderdiğine inanıyorum ve bunun bize verdiği nedenlerden dolayı olduğundan şüpheliyim," dedi. Benimle tam olarak tartışmıyordu, sadece onun bakış açısını da gördüğümünden emin olmak istiyordu. "Bunun dışında, neden onu bulmamız gerektiğini düşündüğünü bilmiyorum, Larry de bilmiyor."

Bir dakika sonra, "Larry Wulfe'dan korkuyor," dedim. "Bu onun kararlarını etkiliyor olabilir."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum," dedi Adam. "Bu onu haksız yapmaz."

"Seni korkutuyor mu?" diye sordum. "Wulfe?"

Adam bir süre bunu düşündü ve ben uykuya dalmak üzereyken şöyle dedi: "Bazı açılardan. Bonarata beni daha çok korkutuyor. Bonarata senin postunu bir ödül olarak duvarına çivilemek istiyor. Wulfe'un sana zarar vereceğini sanmıyorum."

Bu beni uyandırdı. "Neden bana zarar vereceğini düşünmüyorsun?" Doğruldu ve yüzünü görebilmek için etrafımda döndüm. Ben de Wulfe'un bana zarar vereceğini düşünmüyordum. Eminliğim Wulfe'un davranışlarına ve tavırlarına dayanıyordu. Umarım Adam'ın daha iyi nedenleri vardır.

"Vampirler bencil yaratıklardır," dedi Adam bana. "Oldukları şeye dönüşmek için öyle olmak zorundadırlar. Elizaveta'nın arka bahçesinde o zombileri yatırırken ona her ne yaptıysan Wulfe'un dikkatini çekti. Senin onun için

ya da hayatta kalması için önemli olduğunu düşünmesini sağladı."

Kara cadı bir ailenin nesillerine ait olan zombi ölülerin ruhlarını topluyordum. Bu konuda eğitim almadığım için tamamen içgüdülerimle çalışıyordum. Zombileri yatırmayı başarmıştım ama büyü'nün etkisi Wulfe'yi yere sermişti. Bir tür uyanıklık komasına mı girmişti yoksa daha kötü bir şey mi yapmıştım emin değildim. Yaptığım şey uzun ve korkunç bir gecenin ürünüydü, havada her türden büyü vardı ve bir daha böyle bir şey yapabileceğimden emin değildim.

Muhtemelen tekrarlanamayacağını göz önünde bulundurarak Wulfe bunun hayatta kalması için önemli olduğunu düşünüyordu. Bu bana uzun vadede sağlıksız bir şeymiş gibi geldi.

"Bunun ne önemi var?" Ben sordum.

Adam beni tekrar yatağa çekti ve yorganı üzerime örttü. Ben orada olmasaydım muhtemelen yorganın üstünde uyuyacaktı. Ama ben örtüleri seviyordum, o da bana sarılmayı seviyordu, bu yüzden çok sıcak uyumayı kabul etti.

"Bilmiyorum. O da bilmiyor," dedi Adam. "Bu konuda kafası senin kadar karışık olmasaydı, seni takip etmekten ve uygunsuz hediyeler vermekten daha dikkat çekici bir şey yapardı. Bunu anlayana kadar sana zarar vermeyecek. Ve bu da" -bana sıkıca sarıldı- "onu korktuğum şeyler listesinde çok aşağılara koyuyor."

Sesinin sertliğinden korktuğu, konuşmak istemediği şeyler olduğunu anladım. İkimizin de Elizaveta'nın devam eden laneti hakkında endişeli olduğumuz gerçeği gibi. Sherwood'un Cornick olsa bile hâlâ bir sorun olabileceğini. Sürümüzün bölgemizi koruma görevini yerine getiremeyebileceği ve bunu yapmadaki başarısızlığımızın bir savaşla sonuçlanabileceği, insanların bulabildikleri tüm doğaüstü canlıları yok edebileceği gibi.

İkimiz de hem geçmişimizle ilgili hem de gelecekte olabileceklerle ilgili kâbuslar görüyorduk.

"Larry, Wulfe'un dünyayı ele geçirme planlarıyla seethe'yi ele geçirdiğini düşünüyor," dedim. "Sence bu mümkün mü?"

Adam'ın boğuk kahkahası saçlarımı mahvetti. "Bana aynı soruyu tekrar sorman sana farklı bir cevap getirmeyecek. Larry'nin neden endişelendiğini biliyorum. Bu endişenin haklı olup olmadığını bilmiyorum. Seethe'ye bir şey oldu. Bence başka cevaplarla aramızda en az altı saatlik bir uyku olmalı."

Sırf onu tekrar güldürmek için ona hırladım. Adam güldüğünde midemdeki tüm endişeler biraz olsun gevşedi.

"Ne yaparsak yapalım ya da yapmayalım eninde sonunda öğreneceğimizi umuyorum," dedi. "Uyumalıyız ki kıyamet koptuğunda bununla başa çıkabilelim. Yine."

"Güne yetecek kadar kötülük var," dedim sertçe. Beni kendine çekti ve öptü. "İşte benim iyimserim," dedi ve uyumak için yatağa geri yerleşti.

"Seni seviyorum," dedim ona, sonra esnedim.

"Ben de seni seviyorum," dedi.

-

RÜYA GÖRDÜM.

Büyü ağıyla daha önce karşılaştığım uçurumun kenarında oturuyordum. Hem dipsiz, boş bir delik hem de katı karanlığın vücut bulmuş hali olan siyahlığın varlığı altımda belirliyordu.

Altımdaki zemin daha önce yürüdüğüm kar yerine, büyüdüğüm Douglas köknarının hakim olduğu vahşi doğadaki orman zeminine benziyordu. Sert zeminin üzerinde yumuşak bir tabaka oluşturan kadar kurumuş köknar ve çam iğneleriyle derinlemesine doluydu. Bu genellikle bir uçurumun kenarında bulunan türden bir zemin değildi, çünkü

İğneler sert bir rüzgârla kolayca dağılıyordu. Parmaklarımı içine soktum.

Olanla tartışamayız, diye düşündüm, elimdeki bir avuç toprak ve iğneyi uçuruma fırlatırken, sarkan ayağımın çıplak teninde düşen toprağın gıdıklanmasını hissettim. Diğer ayağım yukarı doğru kıvrılmış ve kenardan sarkan bacağımın dizinin altına takılmıştı.

Çok tehlikeli bir şey yapıyormuşum gibi hissetmedim. Tırmandığım çok uzun bir ağacın dalından ayağımı sarkıtıyormuşum gibi hissediyordum. Sadece midemi biraz ürpertecek kadar korkutucuydu. Uçurum önümde değil de bir yanımda oluncaya kadar etrafımda döndüm, ancak bir bacağımı kenarda asılı bıraktım.

Önümde yere serilmiş beyaz keten bir masa örtüsü üzerinde zarif bir çay servisi vardı, porselenleri o kadar inceydi ki parmaklarınızı kenarlarından görebilirdiniz. Bir tabakta Fransa'yla özdeşleştirdiğim ama artık Costco'dan satın alabileceğim o küçük kremalı sandviç kurabiyeler vardı. Bir tabak da browni vardı ama onlar biraz gerçek dışı görünüyordu, sanki tabağı kim hazırladıysa neye benzediklerini tam olarak hatırlayamamış gibiydi.

Uçurumdan ılık bir esinti yükseldi ve çıplak ayağımı okşayarak geride keskin dikenler bıraktı. Gerçekten acı verici değildi, daha çok küçük çocuklara verdikleri 4 Temmuz maytaplarından birine fazla yaklaşmışım gibiydi. Beni huzursuz eden bir şekilde uçuruma bağlanmışım. Ayağımı yukarı çekmeye başladım ama Stefan konuştu.

"Merhamet."

Orada olduğunu fark etmemiştim, masa örtüsünün diğer tarafında bağdaş kurmuş oturuyordu. Bana bakmıyordu; kaşlarını çatmış keklere bakıyordu.

Gökyüzüne baktım, sanatçıların çok sevdiği o parlak cerulean m a v i s i y d i . Ama gökyüzündeki

Güneş.

"Bu bir rüya mı?" Yavaşça sordum. "Yoksa bunu benimle konuşabilmek için mi yapıyorsun?"

"Ben olsam bunu yapmazdım," dedi Stefan dalgın dalgın. "Bu çok tehlikeli olur. Birileri fark eder. Ama herkes rüya görür."

Sözleri önemli görünüyordu. Onları tam olarak hatırladığımdan emin olmaya çalıştım. Marsilia'nın sözleri de önemliydi ama ben onun söylediklerinin sadece ana hatlarını hatırlıyordum. Umarım bunlarla daha iyisini yapabilirdim.

"Senin için tehlikeli mi?" Ben sordum.

Güldü. Ve bu yanılttı. Stefan'ın sıcak bir kahkahası vardı ve bu kahkaha hayaller ve umut gibi kırık dökük şeylerle doluydu.

"Hayır," dedi, sanki yanaklarında gözyaşları varmış gibi yüzünü silerek. "Benim için değil. Marsilia ve ben hayatta kalanlarız. Faydalı olacak kadar güçlüyüz ama tehdit oluşturacak kadar değil. Hayatta kalabilmek için satmamız gerekenler dostlarımız ve müttefiklerimiz."

O zaman bana baktı ve ben de nefesimi içime çektim. Birisi gözlerini oymuş.

Kalkıp yanına gitmek için hamle yaptım ama elini kaldırdı. "Hayır."

Sesinde öyle bir komut vardı ki, bedenim iradem dışında hareket etmeyi bıraktı. Birden kalbim çarpmaya başladı, ellerim ve yüzüm uyuştı ve o aptal panik ataklardan biri beni yakaladığında nefes alamadım. Belki de bir haftadır panik atak geçirmemiştım. Sonuncusu da bir rüya yüzünden olmuştu. Rüyamda Tim'i ve irademi çalan peri kadehindeki içkiyi görmüştüm.

Tıpkı Stefan'ın vasiyetimi çaldığı gibi.

Stefan bana mutlu olduğumu söyleseydi, ben de öyle hissederdim. Vampirlik bağının doğası buydu. Eğer bana öldürmemi söyleseydi

Adam . . .

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Stefan mesafeli bir sesle. "Kimsenin sana Adam'ı öldürtebileceğini sanmıyorum." Durakladı. "Belki Adam'ın kendisi hariç, eğer seni yeterince kızdırırsa."

Ona baktım. Gözlerinde hiçbir sorun yoktu. Her zamanki gibi koyu kahverengiydiler, Adam'ınkinden birkaç ton daha açıktılar. Panik atağım durmuştu. Sadece durmuştu. Ve bana korkmamamı söyleyip söylemediğini merak ettim. Ve bana bunu söylediğini hatırlamamamı.

Utanmış gibi başını uçuruma çevirdi. "Özür dilerim," dedi bana. "Yapamam, ben ... değilim. Her neyse. Marsilia ve ben size oynamanız için bir oyun verdik." Parmakları, çıkıntının üzerinden sarkan masa örtüsünün kenarında endişeliydi. "Kaybederseniz, ölürsünüz. Oyunu oynamazsanız, ölürsünüz. Ve kazansan bile ..." Yanaklarını tekrar sildi. Fısıltıyla, "Ben devam ederken sevdiğim insanların ölmesinden çok yoruldum," dedi. Başını eğdi ve hala çok sessiz bir şekilde sordu, "Duayı biliyor musun? 'Eğer uyanmadan önce ölürsem...' Ama Tanrı vampirlerin ruhlarını güvende tutmaz, Mercy. Vampirlerin ruhu yoktur."

"Stefan," dedim.

"Benim için endişelenme. Marsilia için endişelenme," dedi zorla.

"Sen iyi misin?" diye sordum. "Güvende misin?"

Yine o korkunç kahkahasını attı. "Hayır. Ve hayır. Ama hayatta kalacağım. Ben böyle yaparım. Evime gittiğinde neler olduğunu anlat bana."

Ona kaşlarımı çattım. "Senin evine gittiğimi nereden biliyorsun?"

"Bilgilendirildim. Lütfen?"

Ona olanları normalde anlatacağımdan daha ayrıntılı anlattım. Bunun bir etkisi olup olmadığını bilmiyordum.

Bir yer ya da yer olmayan bir şey ya da Stefan'ın benden istediği bir şey. "Bu bir rüya mı?" Bitirdiğimde tekrar sordum.

Soruma cevap vermek yerine, "Bir brownie al," dedi. "Sen brownie seversin."

Onlara şüpheyile baktım. "Onun yerine bir acıbadem kurabiyesi alayım lütfen. Brownie'lerinizin görünüşünü beğenmedim."

Güldü ve bu kez biraz yorgun olsa da onun gülüşüne benziyordu. "Macaron," dedi bana. "Makaronlar hindistan cevizli ve sert olanlardır."

"Piyano için üzgünüm," dedim kurabiye almadan. "Ve aslında oturma odasındaki mobilyaların çoğu için. Merdivenler. Buzlar eridiğinde bazı kitaplar da epey ıslandı."

"Piyano umurumda değil," dedi. "Her şeyin yeri doldurulabilir. Kitapların bile." Kaşlarını çatarak bana bakıyordu. Sarkan ayağıma daha iyi bakabilmek için yana doğru eğildi. "Ayağının nesi var? Ayaklarının mı? Neden onu orada tutuyorsun?"

Ben de ayağıma baktım. "İçine biraz örümcek omurgası saplanmış olan." İkisi de yaralanmamış mıydı? "Unutmuşum. Acımıyor."

"Göster bana," dedi Stefan.

Sarkan ayağımı kaldırdım ve sanki beklediğimden çok daha ağırmış gibi dengemi kaybettim. Stefan vurucu bir yılan gibi ileri atıldı ve ayak bileğimi yakalayarak çaydanlığı kenardan karanlığa doğru fırlattı.

Ben yerime oturana kadar tutmaya devam etti.

"Lütfen uçurumdan düşmeyin," dedi, sesi biraz sarsılmış gibiydi. Uçuruma temkinli bir bakış attı. "Gerçek ya da mecazi anlamda. Ne olduğunu ya da neden burada olduğunu bilmiyorum."

"Tamam," diye kabul ettim.

Tehlikede olmadığımı biliyordum. Beni güvende tutması için Stefan'a güvenmiştim.

Stefan ayağıma bakarken bu son düşünceyi inceledim. Beni bu kadar kesin bir şekilde güvende tutacağına inandığım tek kişinin ... hiç kimse olmadığını biliyordum. Ben bile değildim.

Stefan'a şüpheyile kaşlarımı çattım. Panik atağımı durdurmak için başka ne söylemişti?

"Diğerini bana ver."

Dengemi bozmadan bunu başardım.

"Onlara baktırmalısın," dedi tuttuğu ayağı bırakarak. "Bence onları Zee'ye göster. Ve yakında."

Beni bıraktı ve hızlı, neredeyse öfkeli hareketlerle masa örtüsünü katlamaya başladı.

"Korkuyor musun?" Aniden sordum.

Kıpırdamayı bıraktı, sonra elleri masa örtüsünü sıkıca kavradı ve her şeyi -yarı şekillendirilmiş kekleri ve hepsini- onları yutan karanlığa fırlattı.

"Her zaman korkuyorum Mercy," dedi sonsuz karanlığa bakarak. "Her zaman."

Ondan sonrasını hatırlamıyorum.

-

THE İLERİ ZAMAN I

UYAN, IT WAS K

THESES OF BENİM

Yatak odasının kapısı açıldı ve mis gibi sıcak çikolata kokusu geldi. Buna pastırma, peynir ve her türlü kahvaltılık yiyecek kokusu eşlik ediyordu.

"Mmm," dedim. "Evlen benimle."

"Tamam," diye kabul etti kocam. "Bu öğleden sonra saat 14.00 sizin için uygun mu? Sıkıştığım da bir buçukta halledebilirim."

"Üzgünüm," diye mırıldandım, yastığın altına daha da gömülerek, "Sanırım bu adamla bir randevum var."

"Öyle mi?" Muhtemelen kahvaltım olan bir şey yere bırakılırken bir tıkırtı duyuldu.

"Evet." Esnedim. "Seksi bir adam. Eskiden özel kuvvetlerdeymiş. Kahvaltı hazırlayan bir adamla yarışabilir mi bilmiyorum-uhumf."

Kaslı bir kolunu karnımın altına soktu ve beni battaniyeden çıkarıp omzunun üzerinden geçirdi.

"Benim," dedi kendini beğenmiş bir şekilde, bir eliyle popomu okşarken.

Kendimi gevşemeye bıraktım ve "Kahvaltı için katlandığım şeyler" diye mırıldandım.

Güldü ve beni ayağa kaldırdı. Bir an için canım acıdı ama sonra acımadı. Kahvaltımın beklediği çekmeceli dolabıma giderken popomu okşamasına ilgiyle karşılık verdim.

Adam belli ki tabağa yer açmak için bastonu kenara yuvarlamıştı. Hareket ettiğini fark etmemiştim -nadiren fark ederdim- ama Adam'ın tabağı sandığın yarısına koyup yarısını kaldırmayacağından emindim.

Baston kim bilir ne kadar zaman önce Lugh tarafından yapılmış ve beni kurtarmak için kendini yok etmişti. Birkaç hafta önce yeniden ortaya çıkmıştı, sanki hiç kıymıklara ve erimiş gümüş parçalarına dönüşmemiş gibi görünüyordu. Tabağı tekrar sağlam bir zemine itebilmek için ters çevirdim. Rüyalarımda kendini yeniden yarattıktan sonra bastonun hâlâ eski bir eser sayılıp sayılmayacağını merak ettim.

Rüyalar. O rüyayı ya da her neyse onu hatırlayarak durakladım. Paylaşmadan önce kahvaltı etmeye ve rüyayı biraz sindirmeye karar verdim.

"Haber var mı?" Çıtır mücver ve domuz pastırmasını mideye indirirken sordum. Adam harika bir aşçıydı. İyi brownie pişirebilirdim.

Adam başını salladı. "Gizemlerle uğraşmadan önce ikimizin de yakıt kullanabileceğini düşündüm."

Sesi biraz dalgın geliyordu. Kendi kendime gülümsedim. Yatarken hiçbir şey giymemiştım ve şu anda da hiçbir şey giymiyordum.

Şimdi.

"Seks düşkünü," dedim ona. "Gazeteler senin hakkında haklı."

"Alışılmadık bir şekilde," diye kabul etti. "Sanki içeriden bir kaynakları varmış gibi. Yemeğini bitirdin mi?"

-

"PEKİ SENCE NEYDİ?" ADAM SORDU, NEREDEYSE BİR

Bir saat sonra, kahvaltı yapmak için kullandığı tencereleri kaldırırken.

"Rüya mı gördüm, yoksa Stefan'dan bir mesaj mıydı?" Lavaboyu sildim ve başımı salladım. "Bilmiyorum. Stefan'ın evindekiyle aynı hissi veriyordu ve ikisi de normal rüyalarımın pek benzemiyordu. Ama Stefan maddi olarak bilmediğim bir şey söylemedi ve yeni olan şey benim uydurabileceğim bir şeydi." Durakladım. "Ama Zee'ye gidip ayağıma baktıracağım. İyi görünüyor ve iyi hissediyorum ama sanırım daha ağırlı olmalı. O dikenli şeylerin üzerine bastığımda acıdı ve sonra unuttum." Ayaklar, diye düşündüm. Zee'nin iki ayağına da bakması gerekiyordu.

"Ben de seninle geleceğim. Daha sonra kurtlardan bazılarını toplayıp ödemeye gitmeliyiz-" Dışarıdan gelen bir araba sesi dikkatini çekince konuşmayı kesti. Bana baktı.

"George," dedim kesin bir ifadeyle. George on yıllık bir Mazda sedan kullanıyordu. Pakette başka bir Mazda daha vardı ama onun motoru daha küçüktü. Arabalardan anlıyordum.

Mazda'yı ikinci bir araba takip etti. Yepyeni arabalar, eski arabalara göre daha zor ve daha az bireysel olabilir.

"Ve" dedim, "daha yeni bir Chevy Malibu kullanan biri."

-

GEENA REED'İN ELİ KAKAOYU GETİRİRKEN TITREDİ

Ağızına kadar. Uykusuzluk gözlerini çınlattı ve

Genellikle gülümsüyormuş gibi görünen bir ağzı vardı. Kısa boylu, tombul ve belki elli yaşlarındaydı.

Onu çok rahatsız ettik. İlginçtir, onu rahatsız eden sadece Adam ve bendim. George'un yanında oldukça rahat görünüyordu.

Oturma odasında toplanmıştık çünkü mutfak onun kadar korkmuş biri için biraz dar bir alan gibi görünüyordu. Oturma odasında, bizden saklanmaya çalışıyormuş gibi görünmeden biraz mesafe alabileceği daha fazla oturma seçeneği vardı.

"Geena yaklaşık iki haftadır Tri-Cities'te," dedi George. "Kulübümde tanıştık."

George'un kulübü BDSM uygulayan diğer insanlara katıldığı yerdı. Geena bir BDSM grubuna üye olan biri olarak benim kafamdaki tipe benzemiyordu. Ama çoğu insanın aklındaki tamirci tipine de benzemiyordum.

"Ben bir cadıyım," dedi bize - gereksiz yere çünkü cadılar kendilerine özgü bir koku taşırlar. Daha doğrusu üç çeşit cadıya ait üç çeşit koku vardır.

Beyaz cadılar büyü yapmak için yalnızca kendi güçlerini kullanırlar. Beyaz cadı olmak genellikle iyi bir insan olmak anlamına gelirdi. İyi bir insan olmayan ve kendini korumayı bilen cadı doğumlu herkes gri cadı olurdu. Gri cadılar güçlerini diğer insanların güçlü duygularından alırlardı. Olumsuz duyguların -acı, öfke, keder- daha çok işe yaradığını anladım. Gri bir cadı olarak kalabilmek için güç aldıkları kaynakların istekli olması ya da en azından farkında olmaması gerekiyordu. Bu onlara beyaz bir cadının sahip olduğundan çok daha fazla güç veriyordu.

Kara cadılar gönüllü bulmakla uğraşmazdı. Daha zayıf ve potansiyel dolu olan beyaz cadılar, siyah cadıların favori kurbanlarıydı, ancak seçici değillerdi.

"Ben beyaz bir cadıyım," dedi Geena, sanki kendini açıklamaya alışkınmış gibi. "Siyah cadılara hoşgörü göstermediğiniz söyleniyor, ben de bu yüzden buraya geldim. Yaklaşık otuz beyaz cadıdan oluşan bir gruba üyeyim. Çoğumuz uzun süredir burada değiliz. Bir yıl önce bana sadece altı kişi olduğumuz söylendi."

Elindeki kakaoya baktı ve "Hepimiz buranın güvenli bir yer olacağını düşündük ... umduk, gerçekten," dedi.

George onun kakaosunu yan masaya koymasına yardım etti. Biraz kaba saba görünüyordu, karanlık bir sokakta kendi başının çaresine bakabilecek bir adam gibiydi. Ayrıca, on dokuzuncu yüzyılın sonlarında doğmuş olmasına rağmen, onun oğlu olabilecek kadar genç görünüyordu.

George'un vücut dilinde ilginç ve beni ilgilendirmeyen bir koruyuculuk havası vardı. Bu sonuncusu ilgimi azaltmadı. Geena'nın elini tuttu ve öptü. Onun incinmesine izin vermeyeceğini yüksek sesle söylemedi - çünkü Adam buna gücenebilirdi. Ama öpücüğü, onu kendi koruması altında gördüğünü açıkça ortaya koyuyordu.

"Meclisim benden George'la konuşmamı istedi çünkü biz arkadaşız," dedi. George onun elini bırakmamıştı ve şimdi parmakları onun elini sıkıca sarmıştı.

"Onu buraya getirdim çünkü onun bildiklerini duymaya ihtiyacın olduğunu düşündüm," dedi George, kadın başka bir şey söylemeyince. "Cadılar ortadan kayboluyor ve daha da kötüsü oluyor."

"Üç cadının kaybolduğunu düşünüyoruz," dedi Geena, sesi biraz çekingen çıkıyordu. "Bizim meclisten kimse yok. Ama Sandy bizden biri."

Konuşmayı bıraktığında, her kimse, Sandy için iyi oldu diye düşündüm. Bu Sandy'nin ortadan kaybolduğu ve dört kayıp cadımız olduğu anlamına mı geliyordu? Yoksa

Ona başka bir şey mi oldu? Yoksa kayıp cadıları bilen kişi o muydu?

Geena'nın grubu gerçek bir cadılar meclisi değildi. Bana bir cadılar meclisine sahip olmak için belirli kriterlerin gerekli olduğu söylenmişti. Bir kere, tam bir üye sayısına sahip olmaları gerekiyordu - dokuz mu yoksa on üç mü olduğunu hatırlayamıyordum. Ama otuz olmadığını biliyordum. Bir cadılar meclisinde birden fazla cadı ailesinden -çoğu ölmüş olan- temsilciler olmalıydı. Ayrıca, tüm cadıların güçlü insanlar olması gerektiği ima edildiği için, gerçek bir cadılar meclisinin beyaz cadılardan oluşmadığından da oldukça emindim. Yine de Geena isterse grubuna cadılar meclisi diyebilirdi. Umurumda değildi.

"Sandy kaybolan birini tanıyor mu?" diye sordu Adam, sessizlik onun açısından daha da umutsuz bir hal almadan önce. Adam'ın sesi nazikti. Koruyucu hisseden tek kişi George değildi.

Alfalar ve baskın kurtlar koruyucu olma eğilimindeydi. Bu, düzenli olarak evsizler için ekmek pişiriyormuş gibi görünen çaresiz, nazik kadınlara mı yoksa bana mı yöneldiğine bağlı olarak hem sevimli hem de sinir bozucuydu.

"Özür dilerim," dedi, sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşene kadar gerginleşti.

Doğuştan endişeli bir insan olduğunu düşünmüyordum. BDSM kalbi zayıf olanları cezbetmezdi. Ama bir insana korku öğretilibilirdi ve beyaz cadıların korkmak için pek çok nedeni vardı.

George için değil de bizim için endişelenmesinin nedenlerini gözden geçirdim ve bir tanesini denedim.

"Geena," dedim, "bizim işimiz Tri-Cities'teki insanları korumak. Neler olup bittiğini bilmeden bunu yapamayız. Bu konuyu gündeme getirdiğin için sana minnettarız.

dikkatimizi çeker. Bize söyleyeceğiniz her şey cadılar meclisini daha güvenli tutmamıza yardımcı olacak" -eğer o bu kelimeyi kullandıysa ben de kullanabilirim- "dedi."

Sonra çenesini kaldırdı ve bana baktı. Bir elini bana doğru kaldırdı, avuç içi önceydi ve üzerimde ince bir sihir gıdıklaması hissettim. Sonra gözlerini kapadı ve başını salladı.

"Gerçek," dedi. "Gerçekten. Özür dilerim, özür dilerim." Bu kez sesi bir korku tepkisinden ziyade bir özürmüş gibi çıkıyordu.

Sırtını dikleştirdi, George'un elini bıraktı ve çok daha sert bir sesle, "Sandy benim cadılar meclisimden biri. Katie adında bir kadınla aynı evi paylaşıyor, o da bir cadı. Geçen Cuma gecesini Katie meditasyon odasına gitti ve alışkanlığı olduğu üzere kendini içeri kilitleti. Sandy yattı, sabah kalktı ve işe gitti. Kendisi bir hemşire ve Cumartesi günleri düzenli olarak vardiyası var. Sandy eve döndüğünde odanın hala kilitli olduğunu fark etti. Kapıyı çalmasına ya da aramasına kimse cevap vermemiş."

Kaşlarını çatarak bize baktı. "Meditasyon gücü artırmanın bir yoludur ama kendinizi kaptırabilirsiniz ve bu tehlikelidir." Adam başını sallayana kadar bekledi ve ben onun bir tür öğretmen olup olmadığını merak ettim. İlkokul öğretmeni rolü için yaratılmış gibiydi - bin yıl geçse de onu George'un kulüp üyelerinden biri olarak seçmezdim. Bazı insanları sınıflandırmak zordu. Belki Geena bir bankacı ya da sigorta satıcısıydı.

"Sandy kapıyı açmak için menteşelerini sökmek zorunda kaldı," dedi. "Açtığına Katie gitmişti. Oda boştu."

George onu dürttü.

"Burası dönüştürülmüş bir dolap," diye açıkladı aceleyle. "Pencere ya da başka kapı yok. Kilit, kapının iç tarafındaki köşebentlere yerleştirilmiş bir çubuk. Bu yüzden Sandy menteşeleri sökmek zorunda kaldı."

"Bu bir cadının yapabileceği bir şey mi?" Adam sordu. "Kilitli bir odadan kaybolmak mı?"

"Kara bir cadı olabilir mi?" Geena tehlikeye attı. Gerçekten bilmediği çok açıktı. "Sandy, Katie'nin gri bir cadı olduğunu söylüyor, ama güçlü bir cadı değil, beyaz cadı standartlarına göre bile değil. Ve Sandy odanın yanlış hissettirdiğini söyledi. O böyle şeylere karşı hassastır."

Stefan kilitli bir odadan bir cadı almış olabilir. Ya da Marsilia'yı. Bu düşünce hiç hoşuma gitmedi. "Bu ne zamandı?"

"Cumartesi," dedi. "Ya da en azından Cuma gecesi ile Cumartesi öğleden sonra arasında bir zaman."

Cuma gecesi seethe'de garip bir şeyler olmuştu. Cumartesi günü, Wulfe bana kuşağı getirmişti.

"Başka cadıların da kayıp olduğunu mu söylemişsiniz?" Adam sordu.

Başını salladı. "İlkinin Ruben Gresham olduğunu düşünüyoruz. Birkaç hafta önce ortadan kayboldu. Her nesilde birkaç erkek cadı üretmesiyle ünlü eski bir aileden gelen, çoğu erkekten biraz daha fazla güce sahip beyaz bir cadıydı. Onu tanımıyordum, ben buraya taşınmadan önce ortadan kaybolmuştu. Tam olarak cadılar meclisinin bir üyesi değildi, daha çok yalnız biriydi. Ama orada birkaç bağlantısı vardı. Belki de korktu ve gitti." Sesi daha da koyulaştı. "Biz beyaz cadılar nasıl kaçılacağını biliriz."

"Evet," dedim.

İhtiyacı olan şey bu gibi görünüyordu. Devam ettiğinde sesi daha kararlıydı. "Ama Ruben kaçtıysa, her şeyi geride bıraktı, kimseye bir şey söylemedi ve bu sırada yemek masasını devirdi. Bu yaklaşık dört hafta önceydi. Ailesini aradık - grubumdan biri kuzeni sayılır. Geldiler ve dairesini temizlediler ama hiçbiri ondan haber alamamıştı. İtiraf da etmediler,

Her neyse. Muhtemelen diğer ikisi olmasaydı, kimse onun ortadan kaybolduğunu pek düşünmeyecekti."

"Beyaz cadılar kayıp ihbarında bulunmazlar," dedi George. "Adamlarından birinin kaçmak için bir nedeni varsa, polisin -ya da başka birinin- onları aramasını istemezler."

"O haklı," dedi Geena. "Daha fazlası olabilir. Bunlar kimsenin kaçacağını düşünmediği kişiler. Üçüncü cadı Millie Sawyer'dı."

Adam sertleşti. "Onu tanıyorum. Seksen yaşlarında mı? West Richland'da pizzacının yanında mı oturuyor? Elizaveta bir keresinde onu bazı işler için getirmişti." Bana baktı. "Christy ile evli olduğum zamanlar."

Geena, "Bana söylenenlere göre doksana yakınmış," dedi. "Pek dışarı çıkmazdı ama meclisimden bazıları Pazar günleri onunla briç oynamaya giderdi. İki hafta önce kapısını kırık buldular ve Millie'den hiçbir iz yoktu. Ruben gibi o da toplanıp bir yere gitmiş gibi görünmüyordu. Arabası hala garajdaydı."

Adam George'a baktı. "Bunlar ortadan kaybolan üç cadı. Sesin başka bir şey oluyormuş gibi geliyordu."

"Evet." Cevap veren Geena oldu. "Bunun için gerçek bir ismim yok. Kendisine Sarina diyordu. S-A-R-I-N-A ama ismi gibi telaffuz ediliyor. Bir Rus Çariçe'nin reenkarnasyonu gibi davranıyordu-"

Homurdanmama engel olamadım.

Geena kısa bir süre gülümsedi. "Kendisinin bir oda hizmetçisinin ya da aşçının reenkarnasyonu olduğunu söyleseydi inanmaya daha meyilli olurum. Her neyse, Sarina Kennewick şehir merkezinde başka bir cadının sahibi olduğu bir antika dükkânının üst katında kiraladığı bir odada sanal ve yüz yüze okumalar yapıyor."

Dükkân sahibini onaylamıyormuş gibi burnunu kırıştırdı.

"Pazartesi günü, Sarina'nın düzenli müşterilerinden biri mağaza sahibi Helena'ya okuma odasının kapısının kilitli olduğunu söyledi. Dükkan sahibi müşteriye gönderdi ve kendisi kontrol etmek için üst kata çıktı."

Geena telefonunu çıkardı, fotoğraf galerisini açtı ve Adam'a uzattı. "Gri bir cadı olan Helena meclisimizin liderine mesaj attı, ona fotoğrafları gönderdi, dikkatli olmasını söyledi ve bir süreliğine ayrılacağını söyledi."

Ben de görebilmek için omzunun üzerinden eğildim.

Bir dizi fotoğraf vardı. Neye baktığımızı anlamak için dört tanesine bakmak gerekti çünkü fotoğraflar çok yakından çekilmişti: keskin bir şey tarafından kesilmiş bir insan vücudu. Eşit aralıklı kesiklerde bir desen vardı ama tam olarak göremiyordum.

"Bu neden haberlerde yer almadı?" diye sordu Adam kaşlarını çatarak.

"Vakit yok," dedi George. "Geena beni dükkâna götürdü. Vitrinde 'İkinci bir emre kadar kapalıdır' yazısı var ve kapı sürgülü. İçeri zorla girmeyi düşündüm ama onun yerine polisi aradım - yaklaşık bir saat önce."

Kaşlarımı kaldırdım. George "polis "ti.

Bana hafif bir gülümseme verdi. "Kennewick polisini aradım."

Bu onun için ilginç bir şeydi. Daha olağan olan şey, sadece doğaüstü topluluğu ilgilendirdiğinden emin olduğumuz suçları örtbas etmemizdi. Bunlar insan kolluk kuvvetleri için çok tehlikeliydi.

"Ceset hâlâ orada mıydı?" diye sordu Adam.

George başını salladı. "Buna şaşırdım."

"Helena cesedi bıraktığına göre çok korkmuş olmalı," dedi Geena. "Gri bir cadı için, bir cinayet

Kurban . . ." Tereddüt etti.

"Noel ve doğum günü hediyesi bir arada mı?" Ben önerdim.

Başını salladı. "Katil Helena olmadığı sürece -ki öyle olduğunu sanmıyorum- böyle bir ceset, büyü enerjisi sağlayacak kadar taze olmasa bile büyü bileşenlerinin kaynağı olabilir."

"Fotoğrafları kendime göndermemin bir sakıncası var mı?" Adam resimleri ileri geri karıştırmaya devam ederek sordu.

"Hayır," dedi. "Tabii ki. Onları almalısın." Yüzünü buruşturdu. "Çirkin şeyler."

Adam onun telefonuna dokunurken, "Numaramı da rehberine ekliyorum," dedi. "Bize ihtiyacın olursa beni aramaktan çekinme."

"Biz mi?" diye sordu.

"Paket," dedi Adam, Geena'ya telefonunu geri uzatırken. George elini Geena'nın elinin altına koyarak, "Teşekkür ederim," dedi.

dirseğiyle onu ayağa kaldırdı. "Bu işin aslını öğreneceğiz."

"Sadece üç kayıp cadı mı?" Ben sordum.

George omuz silkti. "Eğer kaçan Helena'yı saymazsanız."

"Hepsinin akraba olduğunu mu düşünüyorsun?" Adam sordu. "Beyaz

cadılar ..." Geena'ya baktı ve durdu.

"Avlar," diye bitirdi onun yerine. "Sadece cadıların değil, başkalarının da ortadan kaybolduğuna dair fısıltılar duydum. Birazcık büyü ya da fae kanı olan insanlar. Bazı zayıf fae'ler, hatta goblinler. Sizin ve Gri Lordların biz zayıf varlıklara ne olduğunu umursamadığınızı söyleyen fısıltılar var. Sadece insanları yatıştırmak istiyorsunuz. Üç Şehir'in güvenli bir sığınak olduğu fikri sadece siyasi bir aldatmaca ya da daha kötüsü bir tuzak."

Geena çenesini kaldırdı. "George'a buraya gelmek istemediğimi söyledim. Eğer müttefiklerinizi öldürüyorsanız ya da

Diğerleri onları öldürüyor, kayıp cadılardan size ne?"

"Müttefiklerimizi öldürmek mi?" Ben sordum.

"Geena, Wulfe'un kayıp olduğunu söylüyor." George biraz arkasına yaslandı.

Cesaretlenen Geena başını salladı. "İnsanların söylediği bu. Marsilia bu konuda seninle yüzleştğinde, kara cadıları öldürdüğü gibi tüm vampirleri öldürmekle tehdit ettiğini söylüyorlar. Wulfe'u çoktan öldürdüğünü söylüyorlar."

Birden dehşete düşmüş gibi göründü. Wulfe'u öldürebilecek birinden ben de korkardım. George'a baktı, o da iç çekti.

"Diyorlar ki," dedi George, belirsiz zamire biraz vurgu yaparak, "belki de Hardesty cadılarını kötü oldukları için değil, gücümüzü tehdit ettikleri için öldürdük. Ve şimdi bunu vampirlere de yapıyoruz. Ya da en azından Geena'nın meclisinin hikayesi bu. Wulfe kayıp mı?"

Adam'la bakıştık.

"Bilmiyoruz," dedi Adam. "Ama Marsilia bize onu bulmamız gerektiğini söyledi."

"Marsilya ile bizim aramızda bir çatışma olduğunu ne zaman duydunuz?" Ben sordum.

"Bu sabah," dedi Geena. "Seninle Mike Amca'nın evinde buluştuğunu duydum."

"İlk ayrılan bendim," dedi George yarı özür dileyerek yarı kızgın bir şekilde.

"Marsilia ortaya çıktığında orada olan tek kişiler Mike Amca, Sherwood, Zack, Adam ve bendim," dedim. "Sence onlardan herhangi biri bu sabah telefonda bu konu hakkında konuşmuş mudur?"

"Sürü biliyor," dedi Adam kayıtsızca. "Onları kendim aradım."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Yine yanıldım," dedim. "Unutmuşum çeneni kapalı tutamıyorsun."

Adam güldü. "Yine de seni anlıyorum. Bu sabah kimseyle konuşmadım. Yaklaşık iki saat önce Darryl ile temasa geçtim ve ona hikayeyi anlatıp sürüye yayılmasını sağlamasını söyledim."

"Her kim konuşuyorsa," dedim, "bizden gelmiyor." "Tüm vampirleri öldürmekle mi tehdit ettin?" diye sordu George, sesi biraz fazla hevesli geliyordu.

"Hayır," dedi Adam. "Biz müttefikiz. Marsilia bizden Wulfe'u aramamızı istedi ve Mercy ile ben de gecenin geri kalanını bunu yaparak geçirdik."

"Huh," dedim. "Marsilia suçlanacağımızı söylemişti ama buna pek inanmamıştım. Görünüşe göre Wulfe'yi gerçekten bulmamız gerekiyor." Geena'ya baktım. "Ve kayıp cadıları. Ve kayıp olan diğer herkesi."

George'un gözleri kısıldı. "Huh."

"İlginç," dedi Adam. "Keşke bu kadar ilginç olmasaydı."

Geena Adam'a ciddiyetle, "Sizinle tanıştıktan sonra cadıları öldürdüğünüze inanmıyorum," dedi. Kadınlar kocama genellikle bu ifadeyle bakarlar. George bana hafif bir gülümseme verdi.

Gözlerimi devirerek cevap vermediğime sevinmişim çünkü Geena daha sonra bana döndü. "Sen acımasız bir katil değilsin, insanları önemsiyorsun." Bir elini diğerinin üzerinde gezdirerek garip bir fırçalama hareketi yaptı. "Ellerim bir insanın doğası hakkında bana yalan söylemez."

"Bildiğim iyi oldu," dedim. Aslında ben de insanları acımasızca öldürmüştüm. Ya da en azından pişmanlık duymadan.

"Gel," dedi George. "Seni arabana kadar geçireyim."

"Anlayışınız için teşekkür ederim," dedi Adam. "Özür dilerim."

Halkınızı güvende tutmayı başaramadığımız için. Neler olup bittiğini öğreneceğiz ve durduracağız. Lütfen, daha fazla bir şey öğrenerseniz, bize bildirin. Beni ya da George'u istediğiniz zaman arayabilirsiniz."

Hepimize baktı ve sonra başını salladı. "Teşekkür ederim."

George ona kapıya kadar eşlik etti. "Hemen döneceğim."

Kapı kapanır kapanmaz Adam telefonu aldı ve Larry'yi arayarak Geena'dan öğrendiklerimizi kısaca anlattı.

"Beyaz cadılar hep kaybolur," dedi Larry.

"Evet," diye kabul etti Adam. "Ama bu genellikle sürümü onların kaybolmasına neden olmakla suçlayan bir dedikodu dalgasıyla birlikte olmaz. Ölü bir cadı da var." Larry'ye falcıdan söz etti.

"Bilgilendirici cadımız başka insanların da kaybolduğuna dair söylentiler olduğunu söyledi, Larry," dedim Larry'nin beni duyabileceğini bilerek. "Goblinler, küçük fae'ler. Arkalarını kollayacak kimsesi olmayan insanlar."

Larry, "Onlar da seyahati kendilerini güvende tutmak için bir araç olarak kullanma eğilimindedir," diye homurdandı. "Goblinler hariç."

Bir an için başka bir şey söylemedi.

"Goblinlerin kaybolduğunu mu söyledi?" diye sordu. "İsim verdi mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Adam. "Sadece söylentileri var. Goblinler kayboluyor mu?"

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Larry. "Ama bir süredir haber alamadığım birkaç adamım var. Recluses. Eğer kayıp insanlar varsa, evimizi ve halkımızı çok iyi tanıyan bir düşmanımız var demektir."

"Sadece söylenti olabilir," dedi Adam. "Ama öğrenebilerseniz çok memnun olurum."

"Bilgi benim oyunum," diye kabul etti Larry ve bağlantıyı kesti.

Adam bana, "Zack ve Ben'e de kontrol ettireceğim," dedi.

Zack kasabadaki daha savunmasız doğaüstü insanları tanıyordu. Bizimle iletişim kurmak için onu kullandılar çünkü diğer kurtadamlar kadar korkutucu değildi. Ben bir bilgisayar dehasıydı ve kendi deyimiyle, küfürler hariç, eğer hackleyemediği bir veri tabanı varsa, bunun nedeni bunu yapmak istememesiydi.

George, Zack'i aramanın ortasında geri döndü ve Adam Ben'i ararken benimle birlikte bekledi.

Adam Ben'le konuşmasını bitirdiğinde George yerine oturdu. "Beyaz cadılar mükemmel kurbanlar, değil mi?"

Adam yüzünü buruşturdu. "Birkaçını kaybetmek sürpriz değil, kaçıp gitmeleri de sürpriz değil. Ortadan kaybolduklarında onları aramaya bile zahmet etmiyoruz."

"Geena'nın adamlarının kayıp cadılar hakkında konuşması daha şaşırtıcı," diye kabul etti Adam, sesi hem yorgun hem de üzgün geliyordu. "Genelde dikkatleri bu şekilde üzerlerine çekmek istemezler."

George başıyla onayladı. "Dün gece toplantıdan çağrıldığımı hatırlıyor musun?"

Adam konunun değişmesine bir kaşını kaldırdı ama başını salladı.

"Pasco'daki Altmış Sekiz Numaralı Yol üzerindeki bakkaldı," dedi. "Küçük olan."

"Bu sabah haberlere bakmadım," dedi Adam. "Ne oldu?"

George, "Henüz haberlere çıkmadı ama yakında çıkar," dedi. "Üniversiteli bir çocuk oda arkadaşlarıyla alışveriş yapıyormuş, fırın reyonuna gitmek için ayrılmış ve ortadan kaybolmuş. Tezgâhtarlardan biri, arkadaşlarının onu son görüşünden yaklaşık on beş dakika sonra cesedini bulmuş. Olay şu ki, cesedi Geena'nın elindeki fotoğraflardaki cesede çok benziyordu."

"O bir cadı mıydı?" Ben sordum.

George başını salladı. "Bana insan kokusu geldi. Ama katilinin insan olduğunu sanmıyorum. Geena'nın resimleri bunu göstermiyor ama cesedi gördüm. Silah bir çeşit keskin bıçak ve onu bu şekilde sallıyor." George elini sekiz şeklinde hareket ettirdi. "Cesedi çapraz hareketlerle kesmiş. Etrafindan dolanırken kenarlarında biraz yuvarlaklık olan çapraz çizgili diyagonaller bıraktı. Sanırım en azından ilk dört darbeyi ceset düşerken yaptı. Sonra katil cesedi yuvarlamış ve işini bitirmiş. Yaralar çok derin, omurgaya kadar iniyor."

Bu yüzden George ölü cadı için polisi aramıştı. İşin içinde bir insan vardı. Sadece bunu Geena'nın önünde söylemek istememişti.

"Pazartesi bir cadı," dedim. "Ve dün gece de bir insan. Oldukça hızlı."

"Başka ne biliyorsun?" diye sordu Adam. "Kurbanın Pazartesi günkü cadıyla bir bağlantısı var mı?" Yüzünü ovuşturdu. "Ve kayıp cadılarla bir bağlantıları var mı?"

"Bilmiyorum. Tony'ye ölü cadıdan bahsettiğimde Pasco cinayetimiz hakkında bilgi vermiştim." Tony Montenegro Kennewick Polis Departmanı'nda çalışıyordu ve çeşitli doğaüstü gruplarla irtibat halindeydi -çoğunlukla da benim arkadaşım olduğu için.

"Bu," dedi George, "sürü için siyasi bir kabus olacak. Özellikle de biri polise kayıp cadılardan bahsederse."

Adam başını salladı. "Bu kesin. Dün geceki cinayet hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Bakkal gibi halka açık bir yerde düşündüğüm kadar değil. Gecenin yarısını markette izini bulabildiğimiz herkesi sorgulayarak geçirdik. Elimizde kurbanı ait bazı videolar var ama kurbanın kim olduğunu gösteren bir şey yok."

Katil. Cesedin bulunduğu bölgeyi gören kameralar kapalıydı."

"Kapalı mı?" Adam'ın işi güvenlikti. "Yani biri onları kapattı mı? Bunu yapmak için kimin erişimi var?"

"Bu kapalı bir sistem, sadece güvenlik ofisinden çalışıyor. Kameralar kesilmeden önce ve cinayet sırasında o ofis kilitliydi. Ofis hala kilitliyken, katip cesedi bulmadan hemen önce kameralar tekrar açıldı. Yaklaşık on dakika boyunca kapalıydı."

"Şüpheli var mı?" Ben sordum. "Kimse bir şey görmedi mi?" "Sayılır." George'un yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Ne?" diye sordu Adam.

George, "Mesele şu ki, bu muhtemelen kırmızı bir ringa balığı," dedi. "Ama müdür yardımcılarında biri kurbanımızın kaybolduğu saatlerde vardiyadan çıkmış. Park ettiğı yerden çıkarken Harvester'ı arabasının arkasında yürürken gördüğüne yemin ediyor - ki bu cesedin bulunduğu yerden çok uzakta değil."

"Kim?" diye sordu Adam.

"Harvester mı?" Ben sordum. "O filmdeki gibi mi? Korkuluk gibi giyinip pelerin giyen ve orak taşıyan?"

"Müdür yardımcısı bunun bir tırpan olduğunu söyledi. Harvester gibi giyinmiş biri arabasının arkasından yürürken yedek kamerasını izlediğini söyledi. Ama kendisi bakmak için döndüğünde orada kimse yokmuş."

"Ona inanıyor musun?" diye sordu Adam.

George düşünceli bir mırıldanma sesi çıkardı. "Çalışanların park yeri büyük, iyi aydınlatılmış ve gecenin o saatinde çoğunlukla boş. Olayı kısmen kameraya aldık. Kesinlikle sert bir şekilde frene basıyor ve geri çekilmeden önce bir süre duruyor. Güvenlik kamerası arabasının arkasındaki alanı iyi göremiyor, gerçi -karanlık-

ve beyaz ve biraz grenli. Arabanın arkasındaki gölgeler çok karanlıktı. Hareket olabilir de olmayabilir de."

"Altmış sekiz numaralı yoldaki bakkal," dedim. "Oralarda bir sinema salonu yok mu?"

George başını salladı. "Ve The Harvester'ın özel bir gösterimini yapıyorlardı. Daha yeni bitmişti. Tiyatro müdürü birkaç kişinin Biçerdöver kılığında geldiğini söyledi."

Adam benimle sert bir bakış alışverişinde bulundu. Jesse, Izzy ve Tad dün gece The Harvester'a gitmişlerdi. Şehirde başka sinemalar da vardı ama bu onların her zamanki tercihiydi.

George, "İkinizi cinayet mahalline ve cesede bakmak için adli tabibin ofisine götürme iznim var. Sorun şu ki, senin burnun benimkinden daha iyi, Mercy. Bir şeyler yakalayabilirsin."

Sihir demek istedi.

Seethe'ye gitmek için hazırlanıyorduk. Adam'a baktım. "Seethe'ye gitmeden önce buna vurmamız," dedim.

"Dükkânına uğradıktan sonra," dedi

Adam. Ona kaşlarımı çattım. "Ne yapmak için?"

"Ayaklarına bakması için Zee'ye ihtiyacın var," dedi.

Ona kaşlarımı çattım. "Ayaklarımda hiçbir sorun yok."

"Örümcek mi?" diye sordu.

Bir an için ne demek istediğini anlayamadım. Sonra soğuk bir ürperti tenimi sardı.

"Evet," dedim. "Bence daha iyi olur."

8

"PEKALA," DEDI ZEE, ELLERİNİ KUMLA TEMİZLERKEN sert yağ ve diğer maddeleri temizlemek için kullandığımız portakal sabunu. "Örümcek benzeri yarı vampir bir yaratığın üzerine bastın ve ayağın delindi. Ve vampir sana ayaklarını kontrol etmemi söyledi." Durakladı. "Bir rüyada."

"Böyle söyleyince kulağa çok aptalca geliyor," dedim ona, midemdeki kelebekleri gizlemeye çalışan sinirli bir sesle. Birdenbire ayaklarıma bakmasını gerçekten ama gerçekten istemedim.

Ellerini kuruladı ve sonra bana baktı. "Kulağa nasıl geldiğine yardım edemem, Liebchen."

Telefon çaldı ve sinirli bir şekilde tısladı ve gözleri gerçek bir öfkeyle parladı. "O şeyi duvardan çekip çıkaracağım," diye homurdandı. Adam'a baktı ve düşünceli bir tavırla göz kapaklarını indirdi; yüz ifadesi onu yiyeceği bir sonraki çocuğu düşünen bir şeytana benzetiyordu.

"Sen," dedi, "ve sen." Önce Adam'a sonra George'a baktı. "Dışarı çık ve telefona cevap ver. Beni rahatsız etmeye gelen insanları tut-"

"Müşteriler mi?" dedi Adam kuru bir sesle.

Zee bunu parmaklarının bir hareketiyle geçiştirdi. "Müşteriler. Haşereler. Nenn sie wie Du willst."

"Onlara müşteri diyelim lütfen," dedim. "Onlar bana para ödüyor, ben de size ödeyebiliyorum."

Zee umursamaz bir tavırla homurdandı ve ellerini arkadaşımın George'a doğru salladı. "Git ve onlara en azından bir saatliğine kapalı olduğumuzu söyle."

Adam'ın Zee'nin ses tonuna alınmasını bekledim ... umdum Belki o zaman Zee'nin ayaklarımı incelemesini geciktirebilirdim.

Adam bana kurnazca bir bakış attı, başını George'a doğru salladı -Zee'nin tavrından rahatsız olmuş gibi görünen oydu. Adam kapıyı arkasından kapattığında kapı biraz kırıldı ama yine de beni Zee'yle yalnız bıraktı.

Ve bu iyiydi, değil mi? Çünkü Zee'nin ayaklarıma bakmasına ihtiyacım vardı. Bunu yapmasını neden istemediğimi anlayamıyordum.

"Bunu yapamam," dedi Zee kaşlarını çatarak, "ödeme yapmadan."

Bu da pazarlıkların başlangıcıydı. Fae'lerden iyilik istediğinizde pazarlık yapmaları için iyi sebepleri vardı. Denge, fae büyüğü için çok önemliydi ve insan kültüründe başarı ihtiyacının olduğu gibi onların da kanında ve kemiklerinde vardı. İlk sözlerinde hissettiğim umut kırıntısına rağmen, çok geçmeden Zee'nin yumuşak başlı olduğu anlaşıldı. Belki de ayaklarım için endişeleniyordu, çünkü çok sıkı pazarlık etmedi.

Doktorluğunun karşılığı olarak, morarmış yüzümden başlayıp dükkanın soğuk beton zemininde ayaklarım Zee'nin kucağında, o da kısa tamirci taburesinde otururken olan biten her şeyi anlatmamı istedi.

Sherwood'la ilgili kısmı atlayabilmek için pazarlık yapmıştım çünkü bu sürü işiydi ve vampirlerin içinde bulunduğu karmaşayla hiçbir ilgisi yoktu. Muhtemelen kayıp ve ölü cadılarla ilgili kısmı da atlayabilirdim-

ve bakkaldaki ölü genç adam. Ama Zee yararlı bir bilgi kaynağıydı. Ona ne kadar çok şey anlatırsam, bir şey biliyorsa bana anlatma şansı o kadar artıyordu.

"Örümcekler," dedi Zee düşünceli bir şekilde, yağdan kararmış parmağını ayağımın altında gezdirirken.

Gittikçe daha da rahatsız oluyordum, neredeyse gerginleşiyordum. Ellerim ve kığım soğuk beton yüzünden çok üşüyordu. Garaj yanık yağ, mazot ve lastik kokuyordu - ki her zaman öyleydi, ama şimdi nefes alamıyormuşum gibi hissettiriyordu. Tepedeki ışıklar çok parlaktı. En önemlisi, yaşlı demir öpücülü fae'nin ellerini ayaklarıma koymasını hiç istemiyordum. Hem de hiç.

Çaresiz bir acelecilikle ayağımın birini çektim ama Zee'nin tuttuğu ayağımı kurtarmaya çalışmaktan kendimi alıkoymayı başardım. Zee'nin kaşları havaya kalktı ve elini hala tuttuğu ayağın bileğine doladı.

Adam kapıyı açtı ve kafasını garaj bölmesinden içeri soktu. "Sorun ne?" dedi sertçe. Ani paniğimi hissetmiş olmalıydı.

Zee klinik bir tavırla, "Mercy'ye özellikle kötü niyetli bir büyü bulaşmış," dedi. "Bir dahaki sefere bir fae örümceği içine bir parça sokarsa, onu hemen bana getirebilir misin? Olay olduktan hemen sonra düzeltmek çok daha kolay olurdu."

Bacağımı salladığımda, görünür bir çaba sarf etmeden bileğimi tutmaya devam etti.

"Bence," dedi Zee düşünceli bir şekilde, "sen ve yoldaşın ofisi boşaltmalı, kapıyı kilitlemeli ve 'Kapalı' tabelasını asmalısınız. İşiniz bittiğinde ikiniz de buraya gelin. Bu iş tahmin ettiğimden biraz daha uzun sürecek."

Garajın önüne doğru baktı ve bölme kapılarına güç veren motorlar çalıştı. Büyük kapı

Kapılar çınladı, titredi ve beni içeri kapattı.

-

ASLINDA ZEE BENİM ÜZERİNDE ÇALIŞIRKEN PEK BİR ŞEY GÖRMEDİM. Çünkü zamanımın çoğunu betonun üzerinde yüzüstü yatarak geçiriyordum. George bir dizini omuzlarımın arasına koyarak ve iki eliyle bileklerimi kavrayarak beni tuttu.

Hiç rahat değildi, genellikle Adam'ın gerçekten tehlikeli olduğunu düşündüğü biri üzerinde kullanılacak türden bir tutuştu. Ama denedikleri ilk iki tutuştan kurtulmuştum. Adam bir bacağını dizlerimin arkasına geçirdi ve Zee çalışırken kimseyi tekmelememem için ayaklarımı tuttu.

"Bazı fae türleri bu şekilde üreyebilir; bunlardan bazıları örümceklerle bazı özellikleri paylaşır. Gerçi örümceklerin kendileriyle aynı özellikleri paylaştığını iddia etmekten hoşlanıyorlar," dedi Zee çalışırken. "Bazılarının vücutları kurbanlarının etinin içinde kırılmak üzere tasarlanmış ince tüylerle kaplı."

Üzerinde çalıştığı ayağım yandı ve elektriksel acı şimşekleri bacağımdan yukarı, omurgama doğru fırladı ve siyah-beyaz bilim kurgu ve korku filmlerinin çok sevdiği o korkunç mekanizmalardan biri gibi alnımı sardı. Çığlık attım.

Zee şaşırmadan konuşmaya devam etti. "Parçalar döllenmiş yumurtaya eşdeğer hale gelir. Bu gerçekleştiğinde, konakçılarını onları mümkün olan her şekilde savunacak bir koruyucuya dönüştürmek için büyümlü bir kirletici salgırlar."

Metalik bir çınlama oldu. Tıpkı Zee'nin teneke bir tavaya somun düşürdüğü zamanki gibi bir ses. Ne yaptığını göremiyordum çünkü George başımı yeterince çevirmeme izin vermiyordu. Ayaklarımdan parçalar kopardığına ikna olmuşum ve duyduğum şey

Tehlikeli yaşı demirci tarafından mücevhere dönüştürülen atılmış kemiklerimin sesi.

"Eğer daha fazla bekleseydiniz," dedi Zee, "bununla ilgilenmesi için şifacılarından birini bulmamız gerekecekti ve bunun maliyeti bir hikâyeden çok daha yüksek olacaktı."

"Hikâye mi?" Adam'ın sesi kurdun öfkesiyle sertleşmişti.

"Mercy dün gece olanları anlatarak bana ödeme yaptı - ikimizin de özel kalması konusunda anlaştığı bazı sürü işleri hariç. Bana vampirlerden, Stefan'dan, kayıp cadılardan ve ölü insanlardan bahsetti. Benim de buna ekleyeceklerim olabilir." Birkaç tıkırtı daha duyuldu.

Ayaklarımı yapması yaklaşık yirmi beş dakika sürdü. Görünüşe göre daha az örümcek parçası emmiş olan ikinci ayağıma başladığında, ne pahasına olursa olsun onu durdurma kararlılığım büyük ölçüde ortadan kalkmıştı. Bu sayede çılgılık atmayı bırakabildim, gerçi o sırada boğazım yanıyordu.

"Daha iyi mi?" Zee sordu.

Başımı salladım. "George üzerimden kalkabilir."

"Hayır." Zee'nin sesi sertti. "İşim bitmedi. Olduğun yerde kal, George."

Sırtımdaki George, Zee'nin ses tonuyla sertleşti ama bir şey söylemedi. Yaşlı fae'yi böyle kötü bir ruh haline neyin soktuğunu merak ettim. Şimdi daha net düşündüğümde, Zee'nin daha önce bu kadar yıpratıcı olması garipti. Adam'ın alınacağını ummuştum ama Zee genellikle bu şekilde zorlama yoluna gitmezdi. Adam'ı seviyordu ve bir Alfa kurdunun rolünü anlıyordu.

Önceki kabalığı benim için endişelenmesine bağlayabilirim. Belki de. Ama şimdi böyle davranmak tuhaftı. Izzy'nin Zee'nin onu kurtarma hikâyesini ve bunun beni nasıl endişelendirdiğini düşündüm. Zee çoğu zaman - hayır- gibi davranırdı. Yumuşak kalbini çok az insana gösteren huysuz, yaşlı bir tamirciydi.

Ama başka bir gerçek daha vardı, daha fazlası olan bir Zee. Acımasız ve tehlikeli olan kadim bir varlık ve bu yaşlı fae, çocuğunun mücevherli kafatasında bir baba şarabına hizmet edebiliyordu.

Zee benimle işini bitirdiğinde ter ve kir içindeydim. Boğazım acıyordu ve omuzlarım ağrıyordu. Daha fazla çürük vardı ama uzun kollu giyseydim hiçbir görünmeyecekti. Bileklerim bile ağrıyordu, gerçi George beni sertçe tutmak zorunda kalmıştı - ince denge, polis memuru olarak öğrendiği bir beceri olmalı. Ya da BDSM katılımcısı olarak.

Her iki ayağım da ağrıyordu; sağ ayağım sol ayağımdan çok daha kötüydü.

"Cesedimin altı bacaklı örümcekler doğurmayacağına sevindim," dedim Zee'ye, sesim boğuk çıkmıştı ama bu ona teşekkür etmeye en yakın olduğum andı.

Ödeme konusunda anlaşmıştık ama ona teşekkür etmek beni ona karşı borçlu kılacaktı. Bu konuda hiçbir şey yapmayacaktı ama endişelenecek ve öğüt verecekti.

Zee düşünceli bir ifadeyle, "Çakal formundayken fae'lerle savaştın," dedi.

"Evet."

"Ellerini göreyim," dedi.

Adam benimle en iyi çıkışım arasında durmasaydı, tepkileri böyle olmasaydı, kaçabilirdim.

Adam beni kollarıyla sarıp bacaklarımı kendi bacaklarının arasına hapsederken, George da Zee'nin çalışmadığı elimi tutuyordu.

Ellerim ayaklarımdan daha uzun sürdü.

Zee'nin işi bittiğinde Adam başka bir tabureye oturdu ve terden kirlenmiş benliğimi kollarına aldı. Yüzümü omzuna gömdüm ve nefes aldım. Kokusunu içime çektim.

Terlemiştim de. Bana tekrar kendim olduğumu hatırlattı. Çoğunlukla güvendiğim bir vampire bağlı olmaktan daha kötü şeyler olduğunu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım varsa, o da buydu.

"Yani," dedi Zee, "Mercy'nin bana anlattığı hikâyeye bir ekleme yapacağımı söylemiştim. Bakkalın, korku filmindeki kötü adam Harvester'ı dikiz aynasında gördüğünü söyledi?"

Bu beni terör sonrası yaşadığım sarsıntıdan uzaklaştırdı. Zee'nin ona anlattığım hikâyenin bu yönünü seçmiş olması değil, Zee'nin bir filmdeki karakterin adını bilmesi. Zee sinemaya gitmezdi ve nadiren televizyon izlerdi.

"Evet," dedi George. Ses tonuna bakılırsa, Zee'nin kabalığından dolayı hâlâ yıkılmıştı.

"Filmde ana karakter, onu Biçerdöver'e dönüştüren bir orak edinmişti."

"Zee?" Yavaşça sordum. "Filmi izledin mi?"

Gözlerini kıstı. "Ne olmuş?"

"Aslında henüz açılmadı," dedim ona. "Dün gece gördün mü?"

"Evet." Yüzü bir şeyler yapmam için bana meydan okuyordu.

"Tad'i takip ettin mi?" diye sordum. Sonra bir elimi kaldırdım. "Bekle. Izzy onun için arabasını tamir ettiğini söyledi." Ona baktım. "Doğal olarak burayı arayacağı bir zamanda lastiğinin patlamasını mı sağladın?" Ama aramamıştı, değil mi? "Ya da Izzy'nin arabasının ne kadar yakın olduğunu duyan Jesse'nin ona yardım etmen için seni arayacağını?"

Dudaklarını düzleştirdi ve cevap vermedi.

Adam'ın kucağında dik oturdum, ayaklarımı yere koydum ve sonra tekrar yukarı çektim çünkü canım acımişti. "Izzy senin için tehlikede mi?"

"Herkes benim yüzümden tehlikede," diye hırladı yaşlı fae.

"Tad'le çıktığı için mi senin için tehlikede?" Fae'lerden bilgi almak doğru soruları sormaya bağlıydı.

"Eğer oğlumun iyiliği için bir tehdit oluşturmuyorsa," dedi Zee dikkatle, "o zaman benim için endişelenmesine gerek yok."

Birbirimize baktık.

"Arkadaşlığımızın düzelmeyeceği bazı şeyler vardır," dedim ona. "Izzy'ye zarar vermek de bunlardan biri."

Sanki düşünceliymiş gibi başını eğdi. "Oğluma zarar verirse hakemliğinizi kabul edeceğim," dedi yavaşça.

"Benimle konuşmadan ona hiçbir şey yapmayacaksın. Bu konuda," diye yorumladım. "Ve eğer sana onu rahat bırakmanı söylersem, bunu yapacaksın."

Aniden başını salladı ve ben de rahatlardım.

Adam düşünceli bir ifadeyle, "Doğu'da üniversitedeyken biriyle çıkmadıysa, Tad'in daha önce ciddi bir kız arkadaşı olmamış," dedi. "Nereden geldiğini anlıyorum."

Sesinde o kadar çok sempati vardı ki onu görebilmek için boynumu çevirdim.

"Jesse'yi takip etmedin," dedim. Adam cevap vermedi.

George ciddiyetle, "İkiniz de beni hayal kırıklığına uğrattınız," dedi. Sonra da, "Zee, senin emrinde harika büyüler var ve sen Tad'i bir ölümlü gibi takip ettin. Adam, senin de bir insanın isteyebileceği tüm casus teknolojisine ve yardım isteyebileceğin bir sürü kurt adama sahipsin."

"Teknoloji bir ihanet olurdu," dedi Adam. "Jesse beni etrafta sinsice dolaşırken yakalasaydı, saklanmamı isterdi. Ama onu kameralarla izlediğimi öğrenirse . . bana bir daha asla güvenmezdi."

Zee'nin yüzünü izliyordum.

"Seni yakaladı," dedim hayretle. Düşüncesizce, öne doğru eğilebilmek için ayaklarımı yere koydum ama sonra tekrar yukarı çektim. "Onları tiyatroya kadar takip ettiğinde Tad seni yakaladı."

Zee'nin yüzü ve tüm vücudu bir an için kaskatı kesildi, sonra gevşedi ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bu çocuk annesi gibi akıllı," dedi. "Gurur duyuyorum."

Bu yüzden Izzy konusunda onunla yüzleştiğimde pes etmişti. Tad de araba olayını biliyordu. Daha da rahatladım. Zee, Tad öğrenmeden Izzy'ye bir şey yapamazdı. Bu da Izzy'yi çok daha güvenli kılıyordu.

"Bize Harvester'ı mı anlatacaktın?" Ben önerdim.

"Elbette," dedi Zee, gülümsemesi solmuştu. "Bu bir orak tarafından ele geçirilen bir adam hakkında bir film - anlamadığım bir nedenle buna tırpan diyorlar."

"Bunu duyduk," diye yorum yaptı Adam.

"Evet, gut," dedi Zee. "Filmde, bu orak adamı öldürmeye ve sonra da daha ayrıntılı şekillerde takip etmeye ve öldürmeye itiyor, değil mi?"

"Tamam," dedim.

"Böyle bir orak vardı," dedi Zee ağır bir sesle. "Buraya, bu yere nasıl geldiğini bilmiyorum. Ama yaklaşık kırk yıl önce, lanet olası aptal bir çocuk onu buldu ya da ona verildi. Bu orak tıpkı senin bastonun gibi duyarlı, Mercy. Ama bundan daha fazlası. İnsanları kendi amaçları için askere alıyor. Bu çocuk, insanları öldürmeye başladı."

"İnsanlar mı?" George kaşlarını çatarak sordu.

Zee başını salladı. "Ama kurbanlar dikkatle seçildi. Kanlarında büyü var ama çok fazla değil. Kimse daha büyük bir gruba bağlı değildi; ne vampirler, ne kara cadılar, ne de büyük fae'ler. Birkaç küçük fae, goblinler, beyaz cadılar, zayıf bir gri cadı, doğaüstü halklardan herhangi birinin yarı kanları."

"Bu orağın bu tür hesaplamalar yapabilecek kadar bilinçli olduğunu mu söylüyorsun?" Adam sordu.

"Olanları anlatıyorum," dedi Zee sert bir ifadeyle.

"Elimizde bir model oluşturacak kadar ceset yok," dedi George. "Bir cadı, evet. Ama ikinci kurban bir insan."

Zee bu konuya doğrudan değinmedi. "Bir polis vardı. O günlerde kendimizi saklıyorduk ama gözleri açık olan ölümlüler var. Açıklanamayan şeyler için dünyevi açıklamalar bulmaya çalışmazlar. Bu polis de onlardan biriydi. Biri buğday biçiyormuş gibi parçalara ayrılmış cesetler gördüğünde onlara bakıp normal bir insanın onları öldürdüğünü düşünmedi. Olaya karışması, durumla ilgili bir şeyler yapmaya karar veren birini ilgilendiriyordu. Neler olduğuna dair bir fikri vardı ve ben de Tri-Cities'e geldim. Orak benim yapımım değildi ama o bunu bilmiyordu."

Zee omuz silkti ve tekerlekli arabalardan birinin üzerindeki birkaç aleti düzeltti, yüzü gelişigüzel bir şekilde geri kalanımızdan uzaklaştı. Acaba bir çağrıya cevap vermenin kızgınlığı mıydı diye düşündüm ama bunu gizleyebileceğini sanmıyordum.

Telefonum çaldı.

Cebimden çıkardım ama Zee'yi izliyordum ve yüz ifadesini bir an için yakaladım.

Açgözlülük ölümcül günahlardan biriydi, değil mi?

Telefonumun ekranına baktım. Arayanın numarasına ulaşamıyordum. Zee'nin yüzünde gördüklerimi düşünerek yeşil tuşa bastım.

"Alo?" Bu sabah Sherwood hakkında bilgi almak için Samuel'i aramıştım. Açmamıştı, ben de mesaj bırakmıştım. Bazen aramaları ulaşamıyor olarak kaydediliyordu.

"Alo?" Dedim.

Sessizlik. Telepazarlama şirketleri bazen otomatik arama yapar ve çalışanlarının bir kerede başa çıkabileceğinden daha fazla çağrı ile sonuçlanır. Genellikle birkaç saniye sonra kapatırlardı. Bu kapatmadı.

Kimsenin nefes aldığını duyamıyordum ama bir şeyler duyabiliyordum. Rüzgârın ve trafiğin zayıf fısıltıları. Bir şey ensemdeki tüyleri diken diken etti. Diğer uçtakinin Samuel olmadığını biliyordum. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama Samuel gibi hissetmiyordum.

"Stefan?" Ben sordum.

Bir klik sesiyle arama kesildi.

"Mercy?" Adam sordu.

Başımı salladım. Şimdi bağlantıyı kestiğime göre, neden bu kadar korktuğumu anlayamıyordum. Ellerimi esnettiğimde acıdılar. Titredim.

"Mercy? Stefan mıydı?" Adam'ın sesi beni ortaladı.

"Bir şey yok. Paranoya." Elimi salladım, tavan pencerelerinden süzülen gün ışığına baktım. "Gündüz vakti. Stefan uyuyordur ve beni arayıp sonra da konuşmama ihtimali yok." Bazı vampirler gündüzleri de çalışabilirdi. Wulfe yapabilirdi. "Telepazarlamacıydı." O zamana kadar son cümleyi doğru bir cümle haline getirebilmişim. "Cehennemden gelen örümcek-fae tarafından zehirlenen herkes birkaç saatliğine paranoyak olur."

"Kim olduğunu bulabilirim." Adam kendi telefonunu çıkardı ve mesaj attı.

George sırtıttı. "Adamlarınız telefon sistemine yasadışı yollardan mı giriyor?" diye sordu. "Yine mi?"

"Sen bir polissin," dedi Adam. "Ne kadar aptal görünüyorum?"

"Eğer bir şey bulamazsan, bana verebilirsin," diye teklif etti George. "Arkadaşlarım var."

Zee'ye baktım. "Nelere katlanmak zorunda olduğumu görüyor musun?"

Bir tele pazarlamacı arar ve kıyamet kopar."

"Bir Alfa kurt adamla çıkmaya başladığında neler olacağını sana söylemiştim," dedi Zee sempati duymadan.

Telefon görüşmesi sona erdiğinde George'un yüzü ciddileşti. "Kaç kişi öldü, Zee?" diye sordu. "Bu ne zaman oldu? Faili meçhul davalarda görev yaptım ve bazı seri katil seminerlerine katıldım, özellikle Washington'da faaliyet gösteren ya da faaliyet göstermiş olanlara odaklanan birkaç tanesine ve orakla öldürülen insanlar hakkında bir şey duymadım."

"Bunu duymuş olamazsınız," dedi Zee. "Kurbanların çoğu hiçbir zaman rapor edilmedi, tıpkı sizin kaybolan cadılarınız gibi. Sanırım üçü hakkında resmi raporlar vardı, ancak bunlar yok edildi. Durum öyle yönetildi ki hiçbir şey kamuoyuna duyurulmadı ve soruşturma memuru kapatıldı." Zee kaşlarını çatı. "O kısmı hiç sevmedim. Zor bir iş yapan iyi bir adamdı ve susturulma şekli çok kabaydı. Kısa süre sonra işinden ayrıldı."

"Katili yakaladınız," dedim.

"Durdu," dedi Zee bana ağır bir sesle. "O ben değildim. Orak ve kullandığı çocuk benim için bırakılmıştı. Mike Amca'nın bulabileceği bir yere bırakılmışlardı ama benim için bırakıldıkları ikimiz tarafından da anlaşılmıştı."

"Orağa ne oldu?" Adam sordu.

"Onu yok ettim." Zee'nin dudağı kıvrıldı. "Kaba, eski bir kara zanaattı. Büyücülük." Sanki fikrini yeniden gözden geçiriyormuş gibi durakladı. "Etkili," diye izin verdi. "Ama yine de kaba."

"Buğday biçer gibi kesilmiş cesetler," dedi George. "Dün geceki çocuğu ben de böyle tarif ederdim. Ama sen orağı yok ettin."

"Bir orağı yok ettim," dedi Zee. "Bana cinayet silahı olarak sunulan bir orağı. Buraya bulmaya geldiğim orak bu değildi."

Sözlerini düşünceli bir sessizlik izledi.

"Onları duymuş olmalıydım," dedi George kesin bir ifadeyle. "Evrak işi olsun ya da olmasın, insanlar cesetleri gördü. Bunu kim örtbas ettiyse iyi iş çıkarmış."

"Ve yine de"-Adam'ın sesi dikkatliydi- "bir filmimiz var."

"Evet," dedi Zee. "Bir filmimiz var. Yaşlı bir polisin torununa anlattığı hikâyelere dayanıyor. Genel hatlar dışında - lanetli bir orak tarafından kontrol edilen bir katil - film tamamen kurgusal."

"Huh," dedim. "Sanırım sinemaya gitmem gerekecek." Adam'a baktım. "Randevu gecesi."

Başını salladı ama pek mutlu görünmüyordu. Slasher tipi korku filmleri bir kurt adam için sağlıklı bir yemek değildi. Ani sesler, çok fazla gerilim ve korku yüklü insanlarla dolu bir sinema felaketin reçetesiydi.

"Onun yerine Tad'i götürebilirsin," diye önerdi Zee. "Bu sabah ona Biçerdöver hikayesinin gerçek bir olaya dayandığını söylediğimde, sanki ikinci kez izlemeyi planlıyormuş gibi konuştu."

"Marketteki çocuk kesinlikle bir orakla öldürülebilirdi," dedi George, bir filmle dikkatini dağıtmamak için. Telefonu çaldı ve ona baktı. "Tony, Kennewick olay yerini adli tıp görevlilerine bırakmaya hazır olduğunu söylüyor. Eğer şimdi gidersek, Tony bizimle Pasco'daki markette buluşacak."

Zee'ye baktım. "Olay yerine bakmak için bizimle gelmeye ne dersin?"

Zee başını salladı. "Hayır."

"Burada kalıyorsun," dedi Adam bana kararlı bir şekilde. "Ayakların ağrıyor."

-

HEPİMİZ GITTİK TABİİ KI.

"Alfa KURT ADAM buluşuyor Çakal."
mırıldandı Ben atlarken George neşeyle Adam'ın
cipinin arkasından seslendi. "Fae
."

"Dur," dedi Zee, onun yanına tırmanarak.
George sırtımayı bırakmadı ama konuşmayı da bıraktı.
George aptal değildi.

Bakkal kapalıydı.

"Herhangi bir soruşturmayı engellemek istemiyoruz,"
dedi müdür ön kapıları arkamızdan kilitlerken.

Kırkılı yaşlarının sonunda ya da ellili yaşlarının başında,
platin sarısının gümüşü buğday rengindeki saçları ağarmaya
yüz tutmuş, sağlam yapılı bir adamdı. Yuvarlak, Noel Baba
tipi bir yüzü vardı, kısa beyaz sakalı da bu izlenimi
güçlendiriyordu. Bana sert bir bakış attı ama bir şey
söylemedi.

"O zavallı çocuğa ne olduğunu bulmalısın." Sesi biraz
sert çıkmıştı.

"Dikiz aynasında bir şey gören sen miydin?" Adam sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. O Andy'ydi. Andy Vargas."
Durakladı, anahtarlar yarıya kadar cebindeydi. "Andy bir
şeyler uyduracağını düşüneceğiniz biri değil," dedi ayık bir
sesle. "O dürüst bir adam ve dün gece çok korkmuştu."
Omuz silkti. "Bugün utanç içinde ve kimseye bir şey
söylediği için pişman. Kostüm giymiş biri olduğuna ikna
olmuş durumda."

Burnumu yere dayadım ve girişin etrafını hızlıca
kokladım. Pek çok koku vardı ama benim için sıra dışı olan
hiçbir şey yoktu.

"Affedersiniz," dedi müdür biraz çekingen bir ifadeyle,
"bu bir çakal mı?"

Adam başını salladı. "Evet, öyle. Bize neler olduğu
hakkında biraz daha bilgi verecek."

"Sizden birini getirmediğiniz-" Adam ona bakarken müdür el yordamıyla durdu. Yetkili olmaya alışmış bir adamın Adam gibi biriyle tanışması rahatsız ediciydi.

Arkadaşım gülümsedi ve müdür rahatladı. "Burada daha fazla canavara ihtiyacınız olduğunu düşünmemiştim," dedi.

"Siz canavar değilsiniz," dedi müdür beklenmedik bir şekilde. "Ben Batı Pasco'da yaşıyorum. Kurtlarınız o zombi ineği evimden yüz metre ötede öldürdü ve torunlarım ziyarete gelmişti."

Adam'ın başı öne eğildi. "Bunun için teşekkür ederim. Diyelim ki, kimseyi gereğinden fazla korkutmak istemedim. Zaten böyle bir şey için daha iyi."

"Çakal mı?" diye sordu müdür.

"Çoğunlukla." Adam beni düşündü. "Önce doğrudan çocuğun öldürüldüğü yere gidelim. Bakalım katilin izini geriye ya da ileriye doğru sürebilecek mi?"

Müdür bizi doğrudan arka tarafa götürdü ve geniş bir kapının önünde durdu. "Buranın hemen ötesinde," dedi gergin bir gülümsemeyle. "Ben sizi yalnız bırakayım. Bir şeye ihtiyacınız olursa, ben yukarıda ofiste evrak işleriyle uğraşıyor olacağım. Aksi takdirde, işiniz bittiğinde çıkış kapılarından herhangi birinden çıkabilirsiniz - otomatik olarak kilitlenirler."

"Teşekkür ederim," dedi George. "İyi olacağız."

Müdürün uzaklaşırken attığı rahatlama iç çekişi muhtemelen normal bir insan tarafından duyulamazdı. George'u kapıdan cinayet mahalline kadar takip ettik.

Sanırım, bir marketin yükleme bölümünün tam olarak herkesin beklediği gibi görünmesini bekliyordum. Bir köşeye bir forklift park edilmişti, yanında da turuncu trafik konileri ve duvara yaslanmış bir sürü çadır tipi tabela vardı. Görebildiğim bir tanesinde Dikkat: Islak Zemin.

Bir TIR'ın geçebileceği büyüklükte bir açılır kapanır kapı, iki kapıyla daha çevrelenmişti. Uzak tarafta, büyük kapının arasında

ve duvarda ikinci bir açılır kapı vardı, bu bir forklift için boyutlandırılmıştı. En yakındaki kapı, üzerinde bir Çıkış işareti bulunan itme çubuklu bir tipti. Uyarı işaretleriyle kaplı bu kapının yanında, geri dönüşüm için karton kutuları düzleştirmek için kullanılan bir makine vardı. Bunu biliyordum çünkü içi artık kana bulanmış düzleştirilmiş karton kutularla doluydu.

Plastik sınırlayıcı direkler üzerine asılmış olay yeri şeridiyle çevrili forklift, itme barlı kapı, en yakın duvarlar ve yaklaşık on fit karelik beton zemin de kurumuş kanla kaplıydı. Kanın bir kısmı yerde birikmişti ama büyük bir kısmı duvarlarda çeşitli yüksekliklerde püskürtülerek etrafa saçılmıştı.

Kan sıçramış bölgeye bakarken Leydi Macbeth'in sözünü hatırladım: Yine de yaşlı adamın içinde bu kadar çok kan olduğunu kim düşünebilirdi? Ben bir yırtıcıydım ve çoğunlukla fare ve tavşan öldürürdüm. Kan genellikle beni rahatsız etmezdi. Ama buradaki kan spreyinde kendimi bir avcıdan çok bir av gibi hissetmeme neden olan bir şey vardı.

Geyik ve bir geyik avlayan kurtadam sürüleriyle birlikte olmuşum. Her ikisinin de kan hacmi bir insanınkinden çok daha fazlaydı. Ve yine de . . .

Adam, "Sanki bunu kim yaptıysa pisliği olabildiğince uzağa yaymak istemiş gibi," dedi. "Bunların çoğu katilin kullandığı silahtan dökülen kan. Buna benzer bir şeyi daha önce de görmüştüm, birkaç yıl önce Christiansen ile ormana gittiğimde-"

David Christiansen, Adam ile aynı zamanda değiştirilmişti. David fidye kurbanlarını kurtarmakta uzmanlaşmış küçük bir paralı asker grubunu yönetiyordu.

"Orada insanları korkutmak için özellikle kanlı şekillerde öldüren bir uyuşturucu baronunun peşindeydik -düşmanları kadar takipçileri de." Adam'ın gözleri duvarda yukarılara kaydı. "İşe yaradı."

George, "Bizden bantlanmış alanın dışında kalmamız istendi," dedi.

Zee, kendisi kadar yaşlı görünen hiç kimsenin yapamayacağı bir şekilde topuklarının üzerine çömeldi ve odayı inceledi. Başını eğerek duvarlardaki yüksek sıçramaları görebildi.

"Dört kesik demiştiniz" -Zee tekrar ayağa kalktı- "ceset düşerken." Kolu, George'un öldürücü darbeleri anlatırken yaptığından farklı bir hareket yapmıştı. George'un ki zarif ve hızlıydı. Zee'ninki de hızlıydı ama akıcı bir sekiz şeklinden ziyade kendine doğru geri çekiliyordu.

"Ceset öyle görünmüyordu." George kaşlarını çatmış, onu izliyordu. "Kesikler ön tarafta."

Zee, "O zaman kurban katilden uzağa bakıyordu," dedi. Kan izlerine kaşlarını çatı, sonra başını salladı. "Orağın iç kıvrımı keskindir. Onu dairesel bir taramada kullandın, kendine doğru geri döndün. Cinayet silahının bir orak olduğunu varsayarsak. Ama bu, orak kullanıcımız ölmeden önce gördüğüm tek bir öldürme alanından farklı değil." Kan izlerine bakarak kaşlarını çatı. "Eğer tarihin bir tekerrürüne bakmıyorsak, bu"-elini salladı-"sanırım uzun bir bıçakla yapılabilir. Cesedi görseydim size söyleyebilirdim."

George, "Adam'ı cesedi görmeye götürmeyi planlıyordum," dedi.

"Ben de gideceğim." Zee ellerinin tozunu aldı ama ben onun hiçbir şeye dokunduğunu görmemiştim. "Mercy, katilimizin kokusunu buldun mu?"

Evet, benim de burada bir işim vardı. Adam'la yaptığım uzlaşmanın bir parçası da çakal şeklimi giymekti. Dört ayağa bölünmüş otuz beş kilo, yaralarım için iki ayak üzerindeki insan ağırlığımdan daha kolaydı. Kesinlikle acıtıyordu ama

kimsenin görmesine izin vermeyecekti. Dört ağırlı ayağın en güzel yanı topallamanın pek sorun olmaması.

Burnumu yere dayadım ve tek tek izleri bulmaya çalıştım. Kurbanın kokusunu almak kolaydı; vücut sıvıları yükleme alanını demirle kaplı sıçramalarla kaplamıştı. Ölen çocuğun adını bilmiyordum ama kokusunu biliyordum; bu, konuşulan bir ismin olabileceğinden çok daha samimi bir şeydi. Hangi şampuanı kullandığını biliyordum ve ter önleyicisini bir sıralamadan seçebilirdim.

Burada da sihir vardı.

Çakal formuma geçtiğimde, büyük ölçüde hala bendim. Ama çakal ben, insan benin sahip olmadığı duyulara sahipti. Ve çakal bu bilgiyi biraz daha farklı işliyordu. Arada bir, özellikle de genellikle çakal formumu giymediğim bir yerdeysem, bu beni şaşırtıyordu.

Bu yüzden ilk başta hissettiğim tuhaflığın ilk kez bir markete giren çakaldan kaynaklandığını düşünmüştüm. Buraya gelirken bir şey yakalamıştım ama burnumu yere dayadığımda karanlığın tadını alabiliyordum.

Paltomun kürkünde büyü parıldadı ve ölü çocuğun kokusunda bir şeyler değişti. Onun kim olduğunu biliyordum. Adını değil. İsmi önemli değildi. Düşüncesiz ve neşeli biri olduğunu biliyordum. Etrafındakileri çok önemserdi ama okul ya da işle pek ilgilenmezdi. Fae yarısı hakkında bir fikrim vardı - yanık kokusu bana onun bir ateş fae'siyle ilişkili olduğunu söylüyordu. Ondan aldığım büyülü destek bana annesinin uçabildiğini ve öldüğünü söylüyordu.

Onun kokusunda boğuluyordum, ölümünün ardından çiçek açan sihirde. Olmaya çalışan büyü.

Öldüğüm güne kadar bu çocuğun kim olduğunu hatırlayacağımın dehşet verici bir şekilde farkındaydım. O kadar bunaltıcıydı ki, kurbanın ötesine bakabilmem biraz zaman aldı.

Genç adamın öldürölme şekliyle ilgili bir şey olduğunu düşündüm ve bu da içimi kaplayan büyölü çorbayı yarattı. Bundan kurtulmaya ve katil hakkında bir şeyler bulmaya çalıştım.

Buna niyetlenmişken, yeni bir sesin sessizce konuştuğunu duydum. Tony, Kennewick suç mahallinden buraya gelmişti.

Bir an için onu görmezden geldim, dikkatimi işimden ayırırsam bilgi bataklığında boğulacağımdan ve kendimi kurtaramayacağımdan endişelendim. Biraz çaba sarf etmem gerekti ama ölü çocuk ve cinayetinden başka bir şey algılayabilmek için büyü dalgasını geri çekmeye zorladım.

Mağazada çalışan insanları buldum. Onların kim olduğunu biliyordum çünkü kokuları günler ve haftalar boyunca katmanlaşmıştı. Yanlarında silahların metalik kokusunu taşıyan polis memurlarını buldum - barut, silah yağı. Kimyasal madde ve nitril eldiven kokan adli tıp çalışanlarını buldum. Ağzımı dolduran karanlığa rağmen, bu kokular bana her zamanki kokular gibi geldi.

Basmalı kapıya doğru giden kanlı ayak izleri vardı ve katilin kokusunu etraflarından almaya çalıştım. Polis şeridi yüzünden tam üzerlerine gidemiyordum ama bunun bir önemi olmamalıydı.

Ayak izleri kurbanın kanının kokusunu taşıyordu. Rüyalarımnda onun kokusunu alacaktım. Neredeyse vazgeçiyordum. Adam'a bakmak için başımı kaldırmıştım ki ne olduğunu anladım.

"Mercy?" Adam dedi ki.

Onu görmezden geldim. Gözlerimi kapattım çünkü bu geçici bir şeydi, fark edememem gereken bir şeydi. Kanlı ayak izlerinin kenarı boyunca ve

kurbanın kim olduğunu anladım - tam o sınırdı, uçurumu hissettim.

Bunu Stefan'la paylaştığım o imgelemde ve Stefan'ın evindeki örümcek ağı büyüü kırdığımda hissetmişim. Sonsuz, dipsiz derinliğini unutmuşum. Hiçbir şey kokmuyordu ve aynı zamanda her şey kokuyordu. Büyü. Delilik. Farkına vardığımda, buradaki ölümden beslendiğini hissedebiliyordum, besleniyor ama tüketmiyordu.

Büyünün örümcek ağından düşüp dikkatini çektiğimden beri onun tadını alabiliyordum. Paniklemem gerekirdi ama çakal formumda, katilin bıraktığı kokuyu takip etmeye odaklanmışım.

Adam, ben sarı bandı geçmeden önce elini göğsüme atarak beni yakaladı. Kafamda uçurumun kokusuyla bir an bocaladım - bandı geçemezsem onu nasıl takip edebilirdim? Adam'la boğuşurken ağzımın açık olduğunun ve acı çekiyormuş gibi nefes nefese kaldığımın farkındaydım.

"Aç şunu," dedi Adam.

George, büyük bölme kapısının uzak tarafında, polis şeridinden oldukça uzaktaki açılır kapılardan küçük olanı açtı. Adam beni yere bıraktı ve ben de koşarak dışarı çıktım, beton basamaklardan aşağı atladım ve katilin bıraktığı kapının dışına doğru sürgülendim. O da olay yeri bandıyla kapatılmıştı ama kapıdan içeri girmeme gerek yoktu.

Koku olmayan kokuyu yakaladım; uçurum hissini yakaladım ve onu Çalışan park yeri olarak işaretlenmiş küçük alana kadar takip ettim, orada kayboldu.

Tekrar denedim. Park yerine geri döndüm, kokunun kesildiği yere. Katil bir arabaya falan binmiş gibi değildi. Ama ortadan kaybolmuş gibi.

Sanki Stefan ortadan kaybolabilirmiş gibi.

Stefan gibi kokmuyordu. Emin olmak için burnumu tekrar yere dayadım.

Kurtadamlar, canavarlar tarafından büyütüldüm. Canavarca şeyler gördüm. Vampirlerin neler yapabileceğini biliyordum. Stefan bunu yapabiliirdi. Markete yiyecek almaya giden genç bir adamı öldürebilirdi. Çok yaşlıydı ve aramızdaki bağlar onun kokusunu tanımamamı emredebileceği anlamına geliyordu; katilin kokusunu, beraberinde taşıdığı uçurumun tadı dışında alamamamın nedeni bu olabilirdi.

Stefan'ın sesindeki kendinden nefreti düşündüm.

"Hayatta kalacağım. Benim işim bu," demişti. Ve, "Marsilia ve ben sana oynaman için bir oyun verdik."

Stefan bunu yapabiliirdi.

Dükkâna geri döndüm ve kurbanın kokusunu takip ettim, çünkü takip etmek uçurumdan daha kolaydı. Genç adamı kaçırıldığı yere kadar takip ettim; un ve baharat reyonunun ortasına. Bunun kasıtlı olup olmadığını merak ettim, çünkü baharatın ezici kokusu başka bir şeyin kokusunu almayı çok zorlaştırıyordu.

Hapşırarak, uçurumun geride bıraktığı kaygan hissi yakalamaya çalıştım. Gözlerinizi odaklamadığınızda üç boyutlu hale gelen optik illüzyon resimleri gibiydi. Bu tam bir benzetme değildi ama yakındı.

Onu takip ettim. O kadar odaklanmışım ki ancak arka tarafa açılan geniş kapıya ulaştığımda katilin izini kurbanı öldürüldüğü yere götürürken yakaladığımı fark ettim. Ayrıldım, kurbanın kokusunun uçurumla karşılaştığı yere geri döndüm ve biraz etrafı araştırdım. Hiçbir şey yoktu. Sanki karanlık tam orada, tam kurbanın götürüldüğü yerde birleşmişti.

Burada öldürülen her neyse, Stefan ve Marsilia gibi ışınlanabildiğine inanabilirim. Belki de sadece

Bu düşünce midemi ağrıttı. Ama sağduyu bana katilin bir şekilde avının yerini tespit etmiş olması gerektiğini söylüyordu. Doğru kurbanı buldu ve yalnız kalana kadar bekledi.

Yukarı baktım.

Bu mağaza Costco ya da malları depolamak için baş üstü raflar koyan diğer depo mağazaları gibi değildi. Ama rafın üstü yine de oldukça yüksekti, baş hizasının birkaç metre üzerindeydi. Pek gözden uzak sayılmazdı ama yeterince hareketsiz kaldıklarında görünmeden kalabilen pek çok büyümlü yaratık vardı. Kurtadamlar olabilirdi. Vampirlerin de yapabildiğinden oldukça emindim.

En üst rafa zıpladım ve un çuvallarının üzerine kondum. Karşılıklı iki raf ünitesinin birleştiği sırt boyunca tırıs gittim. Hiçbir şey yoktu.

Koridorun diğer tarafına sıçradım ve uçurumu buldum. Katil bir süre raflarda beklemişti. Karanlığın derinliğinden bunu anlayabiliyordum. Onu o tünekten alıp rafların tepesine kadar takip ettim; bir buçuk santimden daha geniş olmayan bir patikada koşacak kadar becerikliydı. Onunla hiç sorun yaşamadım ama insan formumla koşamayacağımdan oldukça emindim. Koridorun sonunda yere düştüm ama karanlık kayboldu.

Bir an düşündükten sonra bir sonraki koridorun üstüne atladım ve onu tekrar buldum. Bir birimden diğerine dolaştı ve sonunda ön girişin yakınında yere düştü. Tekrar kaybolmadan önce neredeyse kapılara kadar takip ettim. Pencereden dışarı baktım ve ışınlanabilen bir şeyin pencereden bakıp mağazanın içinde görünebileceğini düşündüm.

Neden açık kapıdan girmediklerini bilmiyordum.

. . . bir oyun . . .

Ya da belki ben yaptım.

9

A D A M

ADAM, ZEE, GEORGE VE TONY'Yİ BENTON İLÇESİNE GÖTÜRDÜ Adli Tabip Ofisi, devasa ceza adaleti merkezinin köşesinde yer alan küçük bir bina. Teknik olarak bakkal cinayeti kurbanının cesedinin Franklin County Adli Tabipliği'ne gitmesi gerekiyordu, ancak Benton County'de doğaüstü suçlar için bir uzman vardı, bu nedenle hem çocuğun hem de cadının cesedi oraya götürülmüştü.

"İyi misin?" George sordu.

Adam başını salladı. Kendisine izin verdiği kadarıyla yalan söylemeye yakındı. Kurdu Mercy'yi SUV'de bıraktığı için çok mutsuzdu.

İnsan şekline döndükten sonra, eşi alışılmadık derecede sessizleşmiş ve titremeye başlamıştı. Normalde şokta olduğunu söylerdi ama Mercy'yle uğraşırken normallik pencereden dışarı çıktı. Ona yemek getirme teklifini reddetmişti ve arabada diğerleri olduğu için ısrar etmemişti. Ayakları ağrıdığı için arabada kalmayı teklif ettiğinde, kendine nasıl bakacağını en iyi onun bileceğine güvenmişti.

Bu zorlu bir savaş olmuştu. Etrafındaki insanlarla ilgilenmek hem insan hem de hayvan olarak onun doğasında vardı. Mercy'ye kur yaparken, isteksiz bir şekilde

Hayatının kontrolünü ele geçirmenin -hatta belki de özellikle kendi iyiliği için- özen göstermenin tam tersi olduğunu anlamıştı. Bu anlayışı deneysel olarak sürüsüne de uygulamış ve sürünün daha sağlıklı, daha güçlü hale geldiğini görmüştü. Goblin kralı Larry, Mercy'nin Adam'ı ve sürüyü değiştirdiğini söylerken yanılmamıştı.

Yine de, Mercy istediği zaman onu terk etmenin yapılacak en doğru şey olduğunu bilmek bunu kolaylaştırmıyordu.

Onu arabada bırakmadan önce Mercy'yi paltosuna sarmıştı çünkü sanki cipin kaloriferi su kaynatacak kadar sıcak üfleliyormuş gibi hâlâ titriyordu. Ona bir bakış atarak neler olup bittiğini en kısa zamanda kendisine anlatmasını beklediğini söylemişti. O da başını sallamıştı. Ve bu söylenmemiş söz onun kapıyı kapatıp onu geride bırakmasına izin vermişti.

Titriyorum.

Bu şekilde titremesinin pek çok nedeni olabilirdi. Kolay olanların hepsi herkesin önünde konuşabileceği şeyler olabilirdi. Karanlık bir şekilde kaşlarını çatı.

Ne kendisi ne de kurdu onun SUV'da tek başına olmasından memnundu. Kurdundan daha hayvani bir şey canlandı ve dudaklarına bir hırıltı yükseldi. Bunu duyulabilir hale gelmeden önce durdurdu.

Mercy hâlâ kötü biçimli canavarı cadı Elizaveta'nın yarattığına inanıyordu. Mercy, cadının lanetini bozduğunda, bir tankın Mercy'nin sevgili ve merhum Tavşan'ına benzediği kadar kurduna benzeyen kötü yaratığın ortadan kaybolması gerektiğini düşünmüştü. Yaratık varlığını sürdürdüğünde, yok olması için zamana ihtiyacı olduğuna karar vermişti.

Adam daha iyi biliyordu.

Elizaveta ona şekil vermiş olabilirdi, ama bu canavar Mercy'nin hayatta olduğundan daha uzun süredir onundu.

Dünyanın çoğunlukla iyi insanlarla dolu iyi bir yer olduğunu düşünen Tanrı korkusu olan çocuk, Güneydoğu Asya'da bir savaşı tanıştı. Adam bu canavarı kendini korumak için büyüttmüş ve onu öyle dehşet sahnelerinin içinden geçmek için kullanmıştı ki, yarım yüzyıldır kurt adam olarak yaşamasına rağmen, anıları hala en kötü kabuslarında ortaya çıkıyordu. Adam canavarı hiçbir ahlaki varlığın yerine getiremeyeceği emirleri uygulamak için kullanmıştı, çünkü ne kadar korkunç olursa olsun bu emirlerin doğru olduğunu biliyordu.

Diğer askerler kendi canavarlarına teslim olduğunda, o canavarı kontrol etmeyi öğrenmişti. O insanlardan bazılarını öldürmüştü - müfrezesi bir ayakkabı boyacısı tarafından paramparça edildikten sonra Vietnamlı çocukları avlayan adamı. Parmak toplayan albay. Adam bunların çoğunu hatırlamıyordu bile, çünkü ölümleri onu rahatsız etmemişti ve ruhundaki mezarlık pişmanlık duyduğu ölümlerle dolup taşmıştı.

Adam ilk ısırıldığında kurt ruhunu kontrol etmek onun için çok zor olmamıştı. O zamana kadar birkaç yıl boyunca çok daha kötü bir canavarın tepesinde kalmıştı. Vietnam'da geçirdiği zaman sona ermişti. Daha eski, daha ilkel canavara ihtiyacı yoktu, bu yüzden onu bir kafese tıktı ve Elizaveta onu bir kez daha serbest bırakana kadar unuttu.

Adam bu sefer burada kalacağından oldukça emindi. Bir an için Mercy'nin garajında canavarın onu gafil avladığı ve serbest bıraktığı geceye geri döndü.

İnanmanın önemli olduğunu kendine şiddetle hatırlattı. Canavarlarını kontrol edebilirdi, her ikisini de. Ve onları sürüsünü, bölgesini korumak için kullanabilirdi. Eşini.

"Homurdanman kötüye işaret, değil mi?" diye sordu Zee.

"O iyi," dedi George. "O küçük çakal kötü bir zaman geçirirken onu terk etmek zor. Mercy gibi değil

cesetlere bakmaya gittiğimizde geride kalmamızı söyledi. Belki de onu yalnız bırakmamızı bekleyen bir hortlak vardır." George arkasındaydı ama Adam onun sesindeki yemleme sırtışını duyabiliyordu. "Böyle düşünmek zorunda. Alfa olmak zor." George, Adam'ın da canavarlarını kontrol edebildiğini düşünüyordu.

Adam, George'un sesindeki minnettar yalanı duyacağını bildiğinden, "Yardımcı olmuyor," dedi. George'un güvenini dile getirmesi yardımcı oldu.

"Doğru değil," dedi Tony kararlı bir şekilde. "O silahlı. Tehlikeli biri. Ve Transilvanya'nın ortasındaki eski bir mezarlıkta değil, ceza adalet merkezinin otoparkında oturuyor."

Adam'ın kendisinden bunu talep ettiğinde onu terk etmesine izin veren düşünce de aşağı yukarı buydu.

Adam ofisin kapısını açık tuttu ve diğerlerinin içeri girmesini bekledi. George yanından geçerken ona sempatik bir bakış attı. George güvenilir bir kurttu; kendisinden istenileni yapar, kendi başına iyi kararlar verir ve etrafındaki insanlarla elinden geldiğince ilgilenirdi. Genelde konuştuğundan çok daha fazla düşünürdü - ki bu da bir polis ve kurt adam için iyi bir şeydi.

Tony Montenegro . . . Mercy, Tony'yi Adam onunla tanışmadan önce edinmişti. Kıvrak zekâlıydı, uyum sağlayabiliyordu ve -Adam onu hiç iş üstünde görmemiş olsa da- çok kavga etmiş biri gibi hareket ediyordu.

Tony gizli bir ajandı. Adam'ın bağlantılarına göre, Tony Tri-Cities'de olmasa da birkaç kez gizli görevde bulunmuştu. Uyuşturucu tüccarlarının ve birkaç insan kaçakçısı çetesinin çökertilmesine yardım etmişti. Adam, Tony'nin muhtemelen Adam'ın canavarının kendi versiyonuna sahip olduğunu düşündü. Eğer öyleyse, onu iyi taşıyordu.

Tony, KPD ile irtibat kurmak için ideal kişiydi çünkü Tony ne zaman yalan söyleyeceğini biliyordu ve bunu çok iyi yapıyordu

Öyle ki polis arkadaşları bile ne zaman yaptığını bilmiyordu. Kişisel dürüstlüğü olan bir yalancı bulmak zordu.

Son giren Zee oldu.

Mücevherli gözleri olan kafatası bardaklarıyla ilgili hikâye Adam'ı şaşırtmamıştı. Yerel bölgedeki Gri Lordlardan bazıları tanrı olarak görülüyordu ve hâlâ Zee'nin etrafında usulca dolaşıyorlardı. Bunu yapmayan tek kişi, Mike Amca, Adam'ın yargısına göre, tehlikeden kaçmak yerine ona doğru koşan türden biriydi.

Mercy, Zee'ye huysuz, yaşlı bir tamirci gibi davranıyordu ve o da öyle biri olmuştu. Büyü ile uğraşırken böyle bir inanç önemliydi. Zee cazibesini, kılık değiştirmesini ne kadar uzun süre takarsa ve insanlar Smith'in bu versiyonuna ne kadar çok inanırsa, kılık değiştirme o kadar gerçek oluyordu.

İnanç önemliydi.

Adam'ın kurdu, eşlerini daha güvenli kıldığı için Zee'yi onayladı. Adam, Zee'ye Mercy'nin davrandığı gibi davranmaya büyük özen göstermiş, tel tel kaslara ve seyrelmiş saçlara bakıp sadece sert bir ihtiyar görmemek için çok uğraşmıştı. Ama demir öpüslü yaşlı fae'nin ne kadar tehlikeli olduğunu asla unutmadı.

Adli tabibin ofisinin içi hükümetin ucuz ve uzun süredir giydiği kıyafetlerle dekore edilmişti. Ölüm gibi kokuyordu. Adam'ın vahşi bir yanı tetikte beklerken, ellili yaşlarının başında Kızılderili bir adam olan sorgu yargıcı George ve Tony'yi eski dostlar gibi karşıladı.

"Rahul, Tony ve ben fazladan birkaç kişi daha getirdik," diye açıkladı George. "Bu Zee Adelbertsmiter. Zee, Rahul Amin. Soyadı bilinmeyen Aubrey Worth ve Sarina'ya bakmak için buradayız."

Emin, yağlı tamirci tulumu giyen yaşlı adama profesyonel bir gülümseme verdi. Adam tanıştırıldığında da profesyonellik konusunda oldukça iyi bir iş çıkarmıştı.

Adam'a diğ er ziyaretçilere davrandığı gibi davranmaya çalıştı. Neredeyse başarıyordu.

Adam yerel bir şöhret olmaya alışmıştı ve son zamanlarda kahraman statüsünün eklenmesi hoşuna gidiyordu çünkü bu daha az insanın ondan korktuğu anlamına geliyordu. Mercy'nin kılıcı gibi - son kılıcı - yerel halk onu geri tepebilecek tehlikeli bir silah olarak değil, kendileri için bir koruma olarak görüyordu. Bu tutum herkesi biraz daha güvende kılıyordu.

"Uzmanımız Dimitri yarına kadar burada olmayacak," dedi adli tabip onları kapıdan geçirip morga götürürken. "Bu yüzden sizden cesetlere dokunmamanızı istemek zorundayım."

"Elbette," dedi Adam.

Morga, girdikleri kapının karşısındaki duvarda yer alan büyük soğutma  nitesi h kimdi. Zemin ve duvarlar kolay temizlenebilmesi için seçilmiş malzemelerle kaplanmıştı. Kokular dışında burası lüks bir restoranın mutfağı olabilirdi. Tüm oda bir et dolabı kokusuna sahipti -taze et, eski et, eski kan ve yeni. Yemekler.

Bir zamanlar bu düşünceyi aklının bir köşesine atmak için mücadele ederdi ama artık bir canavar olduğunu, kurdun ne tür et yediğini umursamadığını kabullenmişti. Ayrıca çürüyen et kokusu da onu pek rahatsız etmiyordu.

" nce kimi görmek istiyorsun?" Amin sordu. "Adil bir uyarı, Sarina oda sıcaklığında birkaç gün geçirdi." Zee ve Adam'a baktı. Belli ki polis memurlarının midelerinin sivillerden daha güçlü olduğu varsayılıyordu.

"Bu hiç önemli değil," dedi Zee. " nce kadın."

Amin bu kararı beklemediği için diğ erlerine göz gezdirdi. George başıyla onayladı.

Onu. Adli tabip küçük bir omuz silkmeye metal bir çekmeceyi açtı.

Oda beş kişi için küçüktü. Adam geri çekildi ve Tony ile George'un gözlerini yakalayarak onlar da aynı şeyi yaptılar ve Zee ile adli tabibe ölü kadının etrafındaki boşluğu bıraktılar.

Yüzü zarar görmemişti ve Adam buna bakarak cadı Sarina'nın iyi korunmuş bir altmış yaşında olduğuna karar verdi. Düz siyah saçları kısaydı ve ölüm sırasında ve sonrasında vücudunun maruz kaldığı onca eziyete rağmen keskin hatlara sahipti. Makyajı ağırdı, neredeyse sahne seviyesindeydi. Kan damlacıkları Adam'ın en yakınındaki yanağın solgunluğuna dağılmıştı. Kan kırmızısı ruju bulaşmıştı.

George'un onlara gösterdiği fotoğraflar bir yere kadar doğruydu ama asıl noktayı gözden kaçırmıştı. Gerçek cesede bakıldığında, yaralar kadının ön tarafını etkilemiş olsa da, en büyük hasarın yan taraflarda olduğu açıkça görülüyordu. Kesikler derindi; Adam'ın durduğu yerden net bir şekilde görebildiği iki yerde vücut neredeyse parçalanmıştı.

Yıllar boyunca kendi fikirlerini oluşturacak kadar çok sayıda vahşice öldürülmüş ceset görmüştü. Silah bir insandan daha güçlü biri tarafından kullanılmıştı ama kesikler düzensiz olduğu için keskinleştirilmesi gerekiyordu. Ayrıca verilen hasarın George'un orijinal versiyonundan ziyade Zee'nin öldürme alanında gösterdiği senaryoyu oldukça doğru bir şekilde yansıttığını düşündü.

Zee sol elini cesedin üzerinde, tenine yaklaşık bir santim mesafede gezdirdi ve Adam, Mercy'nin duyularına sahip olsaydı odanın büyüyle dolacağından emindi. Bu haliyle bile ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Yaşlı fae'nin yüzünde ekşi bir ifade vardı - ki bu onun standart yüz ifadesiydi.

düşünceli bir ifade. Adam, Zee'nin onu şaşırtacak bir şey bulmadığından emindi.

Adam adli tabibi bu cesedin, onu tanıyan herhangi bir gri cadının hedefi olacağı konusunda uyarmalı mıydı diye düşündü - gerçi Amin'in uzmanı bunu ona söyleyebilirdi. Antika dükkânının sahibi olan cadı Helena'yı korkutan ne olabilirdi ki cesedi kendisi almamıştı? Onu korkutan neydi?

Her yırtıcı gibi, çoğu gri cadının da alınganlıkla bir sorunu yoktu. Fotoğraf çekmek için durmuştu. Neden cesedi almamıştı? Ya da cesedin parçalarını - organlar en kullanışlı olanlarıydı ve kimsenin ölü cadının kalbini ya da karaciğerini almaya çalıştığına dair bir işaret yoktu.

"Zee?" Adam Mercy'yi getirmek için ısrar etmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı, onu yalnız bırakmaktan endişe ettiği için değil. "Cesede dokunursan daha fazla şey öğrenebilir misin?" Helena'nın muhtemelen yaptığı gibi - sadece olay yerini değil tüm şehri terk etmeden önce. Ne keşfetmişti?

"Evet," dedi doğrulurken. Şöyle bir baktı
"Ama biz burada misafiriz. Çocuğa bakmaya hazırım."

İkinci ceset Adam'a beklenmedik bir şekilde sert çarptı. Çok fazla ceset, çok fazla ölüm görmüştü ve bugünlerde, ölen kişi tanıdığı biri değilse, genellikle etkilenmiyordu. Ama Aubrey Worth, Jesse'nin yaşındaydı.

Kızı yarım blok ötede film izlerken, biri Aubrey'nin etini parçalamış ve hayatını cilalı beton zemine dökmüştü. Planları vardı, sevdiği insanlar da onu seviyordu. Şimdi dünyada daha önce hayatının sığıdığı yerde bir delik olacaktı.

Katilini bulacaklar ve başka kimsenin zamanından önce ölmediğinden emin olacaklardı. Adam kendini düşünmeye zorladı.

Kurt kendini göstermeye karar vermeden önce başka bir şey hakkında.

Adli tabip, Adam'ın dikkati dağılmışken Zee'nin korkutucu olduğunu anlamış olmalıydı. Ya da belki de Adam Zee'ye cesede dokunmakla ilgili soru sorduğunda iki kere ikiyi toplayıp beş etmişti. Sebep ne olursa olsun, Amin sohbet etmeye çalışmayı bırakmış ve çekmecenin yanındaki yerini terk etmeden Tony ve George'a birkaç adım daha yaklaşmıştı. Sanki kendini Zee ile Aubrey Worth'un cesedinin arasına sokmamak için mücadele ediyormuş gibi, ölü suçlamalarına karşı biraz korumacı görünüyordu.

Zee genç adamın vücuduna ilkinde olduğu gibi davranmaya başladı. Ama ellerini kullanmayı bitirdiğinde yüzünü bedene oldukça yaklaştırdı. Amin itiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama Tony elini koluna koydu. Tam olarak kısıtlama değil ama işbirliği talep ediyordu.

Sessiz tartışmayı duymazdan gelen Zee gözlerini kapadı ve içine çekti. Adam bir şeylerin kokusunu almayı biliyordu. Bazen havayı birkaç saniye ciğerlerinizde tutup sonra burnunuzdan geri vermek, ince kokuları farklı bir şekilde algılamanızı sağlardı. Yaşlı fae'nin burnunun bir kurt adamınki kadar iyi olduğunu düşünmüyordu ama yanılıyor da olabilirdi.

Oldukça yakından izliyordu, bu yüzden Zee'nin donup kaldığı anı gördü. Yaşlı fae'nin gözleri açıldı ama Adam onun hiçbir şeye bakmadığı izlenimine kapıldı. Zee'nin gözleri genellikle maviyle gri arasında bir tonda olurdu ama şimdi parıldayan gümüş bir bıçak rengindeydi, ne gözbebeği ne de beyaz vardı ve morgdaki hava keskin bir ozon ve potansiyel tehlike kokusu almıştı.

Zee gözlerini tekrar kapadı ve bir nefes daha aldı. Sonunda doğruldu ve gözlerini açtığı anda

Fırtınalı ama insani görünüyordu. Sonra hafifçe kaşlarını çattı ve Âdem'e döndü.

"Bence Mercy'nin burnu burada işimize yarayabilir," dedi, sesi tamamen kendisi gibi çıkıyordu.

Yaşlı fae diğerlerinin önünde asla, "Mercy bazı büyü türlerinin kokusunu benden daha iyi alır," demezdi. Ama Adam onun bunu kastettiğinden emindi.

Adam başını salladı. "Ona soracağım."

Zee yine hırpalanmış eski bir tamirci gibi görünüyordu, elleri ceplerinde ve düşünceli. Ama hava hâlâ ozon kokuyordu ve Adam demirle öpüşen fae'ye sırtını dönerken derisi seğirdi.

-

ADAM, MERCY'YI HÂLÂ PALTOSUNA SARILMIŞ HALDE BULDU. YÜZÜ sadece başının üst kısmı dışarı çıkana kadar kumaşın içine sokulmuştu.

Dikkatini çekmek için penceresine dokunmadan önce adını söyledi, böylece onu ürkütmeyecekti. Yine de biraz sıçradı - hala ne kadar gergin olduğunun bir işaretiydi bu. Kapıyı açtığında, arabanın sıcaklığı dışarı taşı, ancak dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordu.

Kimse izlemediği için emniyet kemerini çözdü ve onu kendine doğru çekerek son bir saattir istediği gibi sarıldı. Kadın ona sokuldu. Bir süre sonra titremesi azaldı.

George'u ve mutsuz bir fae ile birlikte morgda mahsur kalan insanları düşünmeyi ihmal etmedi. Ama bu daha önemliydi ve Zee'nin öfkesini birkaç keskin kelimedenden daha ölümcül bir silahla masumlardan çıkarmayacağına güveniyordu. Muhtemelen kafatasları fincana dönüştürülen o kralın çocukları masum değildi.

"Buna ihtiyacım vardı," dedi Mercy, sesi ceketinin kıvrımlarına karışmıştı. "Teşekkür ederim."

"Bana sorunun ne olduğunu söylemek ister misin?" diye sordu.

Otoparka bir araba girdi ama sürücü onlara bakmak için başını çevirmedi. Otoparkın çoğunlukla boş olan bu köşesi adalet merkezinden epeyce uzaktı; şüphesiz daha yakın bir park yeri arıyordu.

Mercy onun boynuna doğru fısıldadı: "Katilin kokusu yoktu."

Sesi iyice ürkmüş gibiydi.

"Kokusunu gizleyen bir tür büyü mü kullanıyor?" Adam tahmin yürüttü. "Ama yine de onu takip ettin." Adam onun iddiasından şüphe duymuyordu; katilin kokusunu kendisi bile alamamıştı. Ama bir avın neye benzediğini biliyordu ve o da bir iz üzerindeydi.

Başını salladı ve bariz bir isteksizlikle, "Bu kulağa aptalca gelecek," dedi.

Bekledi.

İç çekti. "Örümceğin büyü ağını kırdığımda sana büyük, karanlık bir uçurum gördüğümü söylemiştim, değil mi? Stefan'la gördüğüm rüyada da yine oradaydı. Nereden geldiğini bilmiyordu."

Başının üstünü öptü.

Küçük bir sesle, "Sanırım onu yanımda getirdim. Sanırım örümcek-şey'in ağını kırdığımda çenesini bana batırdı ve o zamandan beri benimle birlikte."

"Zee'nin ellerinden ve ayaklarından çıkardığı dikenlerle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Bunu düşündü ama başını salladı. "Hayır. Bir şekilde ikinci örümcek-şey ile bağlantılıydı, bodrumdakiyle sanırım."

"Tamam," dedi. "Bunun katilin kokusunun olmamasıyla nasıl bir bağlantısı var? Bil diye söylüyorum, onun kokusunu alamadım,

ya da. Kurt olmadığım zamanlarda burnum o kadar iyi değildir ama kanlı ayak izlerinin hemen yanında dururken katilin kokusunu alabilmem gerekirdi."

Tereddüt etti. "Sen morgdayken bir teori geliştirdim. Oldukça zorlama."

"Vur bana," dedi.

"O katilin izini uçurumu hissederek sürdüm," dedi. "Aslında bir koku değildi ama büyüye benzer bir şeyin iziydi." Durakladı ve "Bu konuyu Zee'yle konuşmam gerek, çünkü o olay yerinde büyüyle ilgili garip bir şeyler oluyordu" dedi.

"O da seninle konuşmak istiyor," dedi Adam. "Ama pençelerini sana batırdığını ve o çocuğun öldürülmesiyle de bağlantılı olduğunu düşündüğün uçuruma geri dön."

Omuz silkti. "Sana garip olduğunu söylemiştim. Tuhaf. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. İrade ve güçle ilgili bir şey ve-" Sesi gerginleşti. Bu düşüncayı bitirmedi. "Takip ettiğim şey, katilin izi, arkasında bıraktığı bir izdi."

Adam, "Zee bize orağın -buraya aramaya geldiği orağın-hissedilebilir olduğunu söyledi," diye yorum yaptı. "Ya hissettiğin şey o oraksa?"

Başını salladı. "Birisi onu insanları öldürmek için kullanıyor. Kokusu olmayan biri ama benim uçurumla, orakla bir bağım olduğu için onu takip edebilirim."

"İçgüdülerin oldukça iyi," dedi.

Onun haklı olduğundan bir an bile şüphe etmemişti. Coyote'nin bir armağanı olan büyü, tıpkı hilekâr bir tanrının verebileceği herhangi bir armağan gibiydi - mantıksız, kaotik ve sadece bazen işe yarıyordu. Ama Mercy içgüdülerini ve aklını kullanarak bununla nasıl başa çıkacağını bulmakta ustaydı.

Kendini tehlikeye atmakta, büyüünün onu götürdüğü yere gitmekte de iyiydi. Ölülerin bir görüntüsü

kadının harap olmuş bedeni gözünün önüne geldi. Bu Mercy'nin başına gelmeyecekti. Buna izin vermezdi.

"Bana inanıyor musun?"

"İnanıyorum," dedi ona.

"Tamam," dedi. Sonra sanki kendini konuşmaya zorluyormuş gibi vücudu biraz sertleşti. "Katilin Stefan olabileceğini düşünüyorum."

"Neden?"

Adam gibi, Stefan da bir katildi. Ama vampir dünyasındaki adının Asker olmasının bir nedeni vardı. Adam gibi, Stefan'ın cinayetleri de düzgün ve hızlıydı. Bir obje kullanıyor olsa bile, burada sergilenen türden bir tiyatro Stefan'a aitmiş gibi hissettirmiyordu.

Zee'nin onlara kullanıcısını kontrol edebildiğini söylediği bir obje. Stefan yaşlı ve güçlüydü. Adam bir objenin onu kontrol edebileceğine inanmakta zorlanıyordu.

"Çünkü katilin izini sürdüm," dedi Mercy. "Dükkânda ortaya çıktı, sadece ortaya çıktı. Sonra arka tarafta kayboldu. Bir arabaya binmedi - bir kapı kapandığında iz bırakan bir his vardır."

Adam onun ne demek istediğini biliyordu. Katili hissedemediği için, birisi arabaya bindiğinde kokuya ne olduğunu ve Mercy'nin hissettiği şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Ama katil her neyse ve her kimse, geldiği gibi ortadan kaybolduğuna dair yargısına güveniyordu. Ve bu Stefan'ın yapabileceği bir şey gibi geliyordu - Stefan ve Marsilia, Stefan'ın yaratıcısı.

"Marsilia olabilir mi?"

"Bir koku yoktu," dedi Mercy. "Stefan bana onun kokusunu tanımadığımı söyleyebilirdi."

"Bana söyleyemezdi," diye hatırlattı Adam ona. "Ben de katilin kokusunu alamazdım. Marsilia da ışınlanabiliyor."

"Öldürdükten sonra-" Tereddüt etti. "O ya da o çocuğu öldürdükten sonra-" Tekrar durakladı.

"Aubrey Worth."

İçini çekti ve başını adamın çenesinin yan tarafına hafifçe vurdu. "Bunu bilmek istemedim. Adını öğrenmek istemedim."

"Çocuğu öldürdükten sonra . . . ?" Adam sordu, çünkü kadın düşüncesini bitirmeye niyetli görünmüyordu. Kadın hâlâ bir şey söylemeyince, "Belki de orak, onu kullananın kokusunu alamamamızı sağlıyor," dedi.

Sinirli bir ses çıkardı.

"İşin içine sihir girince, onu nasıl sınırlayacağınızı bilmek zor," diye sempatik bir şekilde gözlemledi Adam.

"Sihirdi ya da daha doğrusu her yerde çok fazla sihir vardı." Sinirli bir nefes verdi, sesi ilk kez neredeyse normal çıkıyordu.

Elinde sadece duygular varken büyüü kelimelerle açıklamaya çalıştığında böyle oluyordu. Özellikle de bir kadın teknisyen olarak, deneysel kanıtlar olmadan sorgulanabilecek şeyleri açıklama konusunda temkinliydi - Adam'a bile. Bir şey ne kadar "woo-woo" (onun deyiimiyle) olursa, o kadar savunmacı oluyordu.

"Zee ile orada hissettiklerim hakkında biraz konuşmak istiyorum. Tüm bunların ne anlama geldiğini düşünüyor. O çocuk-" Sesi kesildi. "Tamam, tamam."

Nefesini içine çekti, sinirli bir hırıltı çıkardı ve aralarına biraz mesafe koymak için kıpırdandı. İş bittiğinde, sanki cipten inmeye hazırmış gibi koltuğunda yan oturuyordu. Adam açık kapıya doğru geri çekildi, böylece kadın isterse dışarı çıkabilecekti ve ona biraz yer açacaktı, ki onun gerçekten ihtiyacı olduğunu düşündüğü şey de buydu.

Yaralanmamıştı. Titremesi azalır azalmaz fiziksel olarak geri çekilmesini bekliyordu. Mercy değildi

Sevgisini herkesin önünde göstermekten pek hoşlanmazdı; rahatlama ihtiyacından kaynaklanıyorsa bu daha da az olurdu. Zayıflığını kolay kolay belli etmezdi, bunu tamamen anlıyordu.

Ellerini teslim olmuş gibi salladı. "Tamam. Tamam," dedi tekrar. "Bunu konuşursam daha iyi olur. Çok saçma olduysa özür dilerim."

"Sorun değil," dedi.

Kız ona şüpheli bir bakış attı ama belli ki adam onun rahatsızlığından duyduğu eğlenceyi gizlemekte başarılı oldu çünkü kız konuşmaya başladı. "Aubrey öldüğünde, bir çeşit büyü patlaması da oldu. Kalıntılarını hissedebiliyordum. Sanki yerdeki kan hâlâ bir şekilde katille bağlantılıymış gibi hissediyordum. Bu hissin izini her iki yönde de sürebiliyordum."

"Aubrey'e ve katile," dedi Adam, kulağa hoş gelmeyen bir sesle.

Başını salladı ve vücudu sarsıcı bir şekilde titredi. Kaşları biraz kalktı ve derin bir nefes daha aldı. Onun gözleriyle karşılaştı.

"Sanırım o sihrin izini sürebilirim çünkü o da bana bağlı. Bir tür korkunç üçlü bağ." Arka koltuğa baktı ve yüzü gerildi.

"Şirket mi?" Adam sordu. Onun gücünün bu yönüne alışmıştı. "Bilemiyorum."

Bazen hayaletleri hissedebiliyor, hatta Stefan'ın evindeki çocuğu gördüğü gibi onları görebiliyordu. Ama görebiliyorsa, bu kötü bir şeydi. Mercy'nin eski evine ne zaman girse, kendini sallanan sandalyelerle dolu bir odada uzun kuyruklu bir kedi gibi hissediyordu.

Başını salladı, yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Hayaletin algılayamayacağı kadar zayıf olduğu için mi rahatlamıştı, yoksa bu konuda konuşmak zorunda kalmadığı ve onu daha da güçlendirme riskini almadığı için mi rahatlamıştı anlayamadı.

Hayaletin kim olduğuna dair bir tahminde bulunabilirdi.

"Bu büyülu bağlantı bana çocukla ilgili içgörüler verdi" - yüzünü buruşturdu ve sanki biri onu dürtmüş gibi omzunu oynattı- "Aubrey'le ilgili normalde elde edemediğim bilgiler verdi. Bir insanın kokusunun ruhani karşılığı gibi bir şey. Hani güzel bir koklamayla hangi şampuanı kullandığını, arabasının deri döşemeli olup olmadığını, kaç kedisinin onu sahiplendiğini anlarsın ya?"

Adam başını salladı.

"Kurbanımızın çok zeki olmadığını ama çok tatlı olduğunu söyleyebilirim. Oda arkadaşlarından birine yarı aşıkta ve çalışma gruplarından birinde şimdiye kadar konuşamayacak kadar utangaç olduğu sevimli bir kıza da yarı aşıkta. Köpüklü çayı ve suşiyi çok severdi. Bir gün Japonya'yı ziyaret etmek istiyordu. Matematikte iyiydi ama bilgisayar bilimlerine kaydolmaya hiç hakkı yoktu."

Belli ki bu hayaletten bir tür tepki almış çünkü Mercy kendini tutmadan önce omzunun üzerinden kaşlarını çatmış. Ellerini yüzüne sürdü ve arabadan dışarı kaydı. Biraz kaskatı kesildi ama ayaklarının hâlâ ağrıyor olduğu gerçeğini başka türlü örtbas etti. Adam'a doğru ilerledi ve alnının Adam'ın göğsüne dayanana kadar öne düşmesine izin verdi.

"Bir yabancı yerine bir arkadaşını kaybetmişsin gibi hissettiriyor," dedi Adam nazikçe, onun kollarını ovuşturarak. Aubrey'nin hayaletinin oturduğundan emin olduğu arka koltuğa bakmamaya özen gösterdi.

Kadın başını salladı. Aralarına sessizlik çöktü ve o da bundan memnundu.

Çok kısa bir süre sonra Mercy, "Neden diğerleri olmadan buradasın?" diye sordu.

"Zee beni içeri gelip gelmeyeceğini sormam için gönderdi. Cesetlere bakmanı istiyor. Orada bulduğu bir şey onu çok üzmüş." Adam, Zee'nin yüzünü hatırladığını düşündü. "Kızgın, sanırım."

Her iki kaşı da havaya kalktı. "Benden ne yapmamı istiyor? Ne zamandan beri cesetler konusunda uzman oldum?" Dehşete düşmüş bir ses tonuyla devam ederken gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büzdü. "Ve ben aptal woo-woo şeylerinden bahsederken onları morgda beklettin? Zee kızgınken mi?"

"Bekleyecekler," dedi.

Homurdandı ve kapatmak için cipe geri döndü. Aracı kilitledi, anahtarları ona verdi ve topallayarak adli tabibin ofisine doğru yola koyuldu.

"Çakala gitmek ister misin?" diye sordu, onu yakından takip ederek. Onu taşıyıp taşıyamayacağını sormadı; aptal değildi.

Başını iki yana salladı. "Bu şekilde konuşamam. Zee'nin çakalın yardımına ihtiyacı olursa, kimseyi şok etmemek için üzerimi değiştirebileceğim bir banyo olduğuna eminim."

Aniden durdu. Gerildi. Adam etrafına bakındı ama onun tepkisine neden olacak bir şey göremedi.

"Tamam," diye mırıldandı kendi kendine. Sonra döndü ve sağında duran birine baktı -Aubrey'nin hayaleti olduğunu tahmin etti.

"Bak," dedi. "Gitmen gerek. Işığa git ya da her neyse." Durdu. "Ne ışığı bilmiyorum. Bir ışık olması gerekiyordu. Ya da bir yol." Duraklama. "Bak, elimde bir kılavuz yok. Ne yapacağımı bilmiyorum ama bence yapmalısın." Duraklama. "Çünkü çoğu insan ölür ve bir yere gider. Hayaletleri kalsa bile ruhları burada kalmaz. Bunun senin için iyi olduğunu sanmıyorum." Çok daha uzun bir duraklama.

Adam elini onun omzuna koydu ve dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Çantayı çek," dedi. "Benim üzerime. Ona gitmesini söyle."

"Ya bu onu benden uzakta bir yerlerde dolaşırken bırakırsa?" dedi, omuzları adamın elinin altında kamburlaşarak.

"Herkes'e yardım edemezsin," dedi ona.

Ona bir bakış attı. "Bu tavsiyeyi dinlediğin gün, benim de senden dinleyeceğim gündür."

Bu adıldı.

"Yardım etmesi için birini çağırabilir misin?" diye sordu. "Kardeşin Gary mi? Diğer aylaklardan birini?"

Başını iki yana salladı. "Tad her zaman yarı bir şey yarı başka bir şey olmanın en havalı yanının kimsenin seni anlayamaması olduğunu söyler. 'Gerçekten havalı' kısmı hakkında alaycı davranıyordu."

"Toplandım."

"Gary'nin güçleri bile benimkilerden farklı çalışıyor," dedi. Bir an kaşlarını çattı ve Adam onun paket bağlarını çektiğini hissetti - işleri hızlandırmak için biraz itti.

"Aubrey Alan Worth," dedi Adam'ın sürü üyelerini itaate zorlamasına izin veren Alfa yumruğuyla.

Adam Aubrey'nin göbek adını bilmiyordu. Mercy'nin duyacağı şekilde kimsenin yüksek sesle söylediğini de sanmıyordu.

"Buradaki zamanın doldu." Sesi, içindeki tüm güce rağmen nazikti. "Huzur içinde ol."

Adam nadiren sihir hissedirdi - bir kurtadam ve sürüsünün Alfa'sı olmanın doğasında olan sihir dışında. Ama Mercy onun eşiydi, ona dokunuyordu ve sesini yükseltmek için onun gücünü kullanıyordu. Onun büyüsünün ağırlığını hissetti ve soğuk, eski ve boş bir şeyin geri ittiği tepkiyi hissetti.

Kadın sendeledi ve Adam bir an için onu ayakta tutan tek şeyin kendi tutuşu olduğundan emin oldu. Kadın uzanıp soğuk eliyle Adam'ın ellerinden birini tuttu ve sıkıca kavradı.

"Hayır," dedi hızla, sesi yatıştırıcıydı. "Anlıyorum. Anlıyorum. Anlıyorum. Henüz gidemezsin. Hayır. Panik yapma. Halledeceğiz. Sakin ol." Bu sonuncusuna bir sürü büyüğü daha ekledi.

"Tamam," dedi. "Anlıyorum. Ama seni o binaya götürmeyeceğim çünkü orası senin için iyi bir yer değil. Cipun yanında bekleyebilir misin?"

Bekledi, sonra Adam'ın elini bırakarak adli tabibin ofisine doğru yürümeye başladı ve mırıldandı: "Eğer hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacaklarsa, en azından emir alan tatlı bir çocuk tarafından olacak."

"Sence bu mümkün mü?" diye sordu, sesini alçaltarak. Her ne olduysa onu korkutmuştu ve dikkatini dağıtmaya ihtiyacı vardı. Onu da korkutmuştu çünkü büyük kötü bir kurdun Mercy'yi koruyabileceği bir şey gibi gelmemiştir.

Mercy omuz silkmeye başladı ve sonra şöyle dedi: "Bence katili bulabilirsek, Aubrey'i burada tutan şeyi kırabiliriz. Frost'un Peter'a yaptığı gibi değil ama etkisi aynı."

Frost ölümlerin ruhlarıyla beslenen bir vampirdi ve Adam'ın kurtlarından biri de dahil olmak üzere kurbanlarını bedenlerine bağlı tutuyordu. Frost çok kötü biriydi.

"Tamam," dedi sesine güven vererek. Frost da dahil olmak üzere başlarına gelen diğer tüm lanet şeylerin üstesinden gelmişlerdi. Bunun da üstesinden geleceklerdi. Umarım.

"Neden bahsettiğimi bilmiyorum," diye hatırlattı ona. "Keşke nasıl çalıştığımı anlatan bir Haynes ya da Chilton tamir kılavuzu olsaydı."

"Bir yolunu bulacaksın," diye ona içtenlikle güvence verdi. O döndü içinOnu, gözleryanmak ile ire-ve sonra kaşlarını çattı. "Bana yem atmayı bırak." Sırıttı. Kendine engel olamadı. O ne büyük bir hediye-ydi.

-

MERCY TEKRAR KOKLADI. ZEE GIBI, O DA

Çocuğun vücuduna dokunmamaya dikkat ediyordu. Kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı ve sanki belli belirsiz bir ses yakalamaya çalışıyormuş gibi başını eğdi. Birdenbire kaskatı kesildi ve gözlerini kapattı; Adam onun güç için değil ama bir dayanak olarak yüke sarıldığını hissetti. İçgüdüsel olarak bir adım öne çıktı ve ona dokunmak için uzandı.

Zee onun yoluna çıktı. Odada başka biri olsaydı Adam onu kenara iterdi. Ama Zee Mercy'yi koruyordu ve sihirden anlıyordu. Eğer Adam'ın ona dokunmaması gerektiğini düşünüyorsa, Adam onun kararına güvenmek zorundaydı. Yine de bundan hoşlanmak zorunda değildi.

"Ölümleri hakkında bir şeyler biliyorsun," dedi Amin, Mercy'yi izleyerek. "Otopsi sırasında Dimitri'ye dikkat etmesini söylemem gereken bir şey var mı?"

Mercy doğruldu, titredi ve sorgu yargıcına baktı. "Bence otopsileri mümkün olduğunca ertelemelisiniz. Bu katile işaret eden yararlı bir şey öğrenemeyeceksiniz," dedi. "Ve ..." Zee'ye baktı.

Adam yokken fae'nin öfkesi hiç azalmamıştı. Zee'nin etrafında yıldırım düşmeden önceki an gibi toplanmıştı ve Adam Mercy'yi almaya gittiğinde olduğundan çok daha büyük hissediyordu. Tehlikenin farkındalığı Adam'ın omurgasından aşağı kaydı ve demir zengini savaş öfkesinin kokusu gelecekteki bir anı gibi burnuna geldi.

Adam, Mercy'nin bunu hissedebildiğinden emindi, sadece bundan etkilenmemiştir. Marrok'un deliller sürüsünde büyümek Mercy'yi öfkeden pek etkilememiştir.

George kendini fae ile diğer ikisi arasına koymuştu, bu da Adam'a George'un neler olduğunu bildiğini söylüyordu. Ama Tony ve sorgu yargıcı duvara yapışıp korkudan titremiyorlardı, bu yüzden hiçbir fikirleri olmadığını düşündü. Bu muhtemelen iyi bir şeydi.

"Muhtemelen yeterince güvenli olur," dedi Zee, sesi bir salatalık kadar soğukkanlıydı. "Ama sadece muhtemelen."

"Bu bizim işimiz," dedi Amin. Elini soğutma ünitesine doğru salladı. "Onlar bizim sorumluluğumuzda. Dimitri'nin ve benim."

"Bize bir hafta verebilir misiniz?" Mercy sordu. "Henüz neler olup bittiğini tam olarak bilmiyoruz. Bize biraz zaman vererseniz daha fazla şey öğrenebiliriz."

"Katilin kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Onları neyin öldürdüğünü biliyoruz," diye yanıtladı Zee. "Diğer soru sandığınızdan daha az ilginç olabilir."

Amin başını salladı. "Onlarla ilgileniyoruz," dedi onlara. "'Muhtemelen güvenli' yeterli. 'Kesinlikle güvenli değil' sonucuna varırsanız bana haber verin; aksi takdirde prosedürü takip edeceğiz."

-

ZEE'NİN İSTEĞİ ÜZERİNE MEZARLIKTAKI DURDULAR.

Yakima Nehri'ni Richland'dan ayıran otoyol. Nedenini söylememiştir ve cipteki hiç kimse de soracak kadar aptal değildi. Tony oldukça zeki idi. Bir terslik olduğunu anlamıştı. Muhtemelen Mercy hariç herkesin Zee'ye davranış şeklinden.

Zee onları durdurmadan önce bakımlı çakıl taşlarından oluşan labirentin içinden geçirdi. Sonra Mercy'i alıp

ve diğerlerini SUV'de bekletti.

"Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandı Tony, yaşlı adamla Mercy'nin arazinin bakımını kolaylaştırmak için yerleştirilmiş taş işaretlerin arasından geçişlerini izlerken.

"Ben de mezarlıklardan pek hoşlanmam," diye itiraf etti George, boya işi için kötü bir işaret olacak şekilde SUV'a yaslanarak.

Adam itiraz etmeyi düşündü ama araçlarının ikinci el değerini düşüren şey çizikler değildi. Bir tanesinin takas edilecek ya da satılacak kadar uzun süre hayatta kalmasının üzerinden birkaç yıl geçmişti.

"Mezarlıklar iyidir." Tony George'a sinirli bir bakış fırlattı. Sonbahar soğuşunda bile yemyeşil olan bakımlı araziye baktı. "İyi değil. Ve burası bir mezarlık. Mezarlıklar kiliselerin yanındadır. Nefret ettiğim şey, etrafımda cesetler düşerken neler olup bittiğine dair hiçbir şey bilmemek." Adam'a kaşlarını çattı, sanki Adam neler olup bittiğini biliyordu ve bunu ondan saklıyordu.

"Orduda hiç zaman geçirmedi, değil mi?" diye sordu George alaycı bir tavırla.

Adam kendi dudaklarının büküldüğünü hissetti. George'un ordudaki zamanı Birinci Dünya Savaşı sırasında olmuştu ama bazı şeyler değişmemişti.

Zee ve Mercy bir mezarın yanında durmuşlardı. Mercy çimlerin üzerine bağdaş kurarak oturdu ve elini bir mezar taşının üzerine koydu. Hah. Zee, Mercy'nin büyü konusunda kendisinden daha iyi bir burnu olduğunu söylemişti. Ve Mercy'nin büyü, burunla yapılsın ya da yapılmasın, ölümlerle daha iyi çalışıyordu. Bu konuda mutlu olduğundan değil.

Adam telefonunu çıkardı ve kontrol etti. Bu mezarlık 1956'dan beri varmış.

"ÖĞRENDİĞİN ZAMAN BANA NELER OLDUĞUNU ANLATACAK MISIN?"

Tony, bunu yapmalarını beklemediğini açıkça belli eden bir sesle sordu.

George omuz silkti. "Nasıl olduğunu bilirsin."

George ve Zee'nin arabalarını bıraktıkları Mercy'nin garajında durdular. Adam Mercy'nin garajı yarına kadar açmayı planladığını sanmıyordu ama Zee'yle birlikte ofis kapısının kilidiyle uğraşıyorlardı, belli ki Zee'yle birlikte bir şeyler planlamışlardı. Belki içeride bir şey bırakmıştı ama daha büyük olasılıkla buldukları şey hakkında konuşacaklardı.

Tony'nin mezarlıktaki şikâyeti Adam'ı derinden etkilemişti. Maaşından biraz daha fazlasını bilmek ne kadar sıklıkla daha az insanın ölmesine neden olurdu? Bu hiç yoktan iyidir, diye düşündü.

"Tony," dedi Adam düşünceli bir şekilde, "bu tavşan deliğinde ne kadar ilerlemek istiyorsun?"

Tony sertleşti ve ona bir bakış attı. "Bu bir teklif mi?"

"Bir süredir bizi destekliyorsunuz," dedi Adam. "Cesetlerin nereden geldiğini bilmeniz adil olduğunu düşünüyorum. Bence onlar" -Mercy'nin geri çekildiği ve Zee'nin kilidi açmasını izlediği kapıya doğru başıyla işaret etti- "neler olduğundan emin değiller. Ama işe yarar bir teorimiz olduğunda size söyleyeceğim."

"Yakalamak mı?"

"Memur arkadaşlarınıza bu konuda yalan söylemek zorunda kalacaksınız, cehaletin onları öldürebileceğini bilerek - belki de neler olup bittiğini gerçekten bilmekten daha yavaş olsa da."

Tony'nin gözleri kısıldı. "Bunun benim için yeni olduğunu mu sanıyorsun? Organize bir savaşta savaşmamış olabilirim ama kimin dost kimin düşman olduğuna karar vermenin zor olduğu siperlerde bulundum."

"Organize," dedi George dikkatle, "savaş. Ben onlardan birinde bulunmadım."

Adam bir kahkaha attı. "Gerçek bu değil mi?" Elindeki konuya geri döndü. "Bilmene izin verebileceğim şeylerin hâlâ katı bir sınırı var. Bana ait olmayan sırlar. Güvenliğinizi düşünmeden paylaşabileceğim şeyleri paylaşacağım ama dışarıdakilerin bilemeyeceği şeyler konusunda size sessizlik dayatacağım. Bu, bazen o cesetler düştüğünde, ölmelerine izin verenin sizin sessizliğiniz olduğunu bileceğiniz anlamına gelecektir. Sadece benim değil, sizin sessizliğiniz."

Tony onun bakışlarını karşıladı ve Adam'ın kurdunu zapt etmek zorunda kalmasına neden olacak kadar uzun süre bakışlarını korudu.

"Makul bir teklif," dedi Tony. "Üzerinde düşünebilir miyim?"

"Açık teklif," diye kabul etti Adam. George'un arabası otoparktan çıkana kadar dışarıda bekledi.

ZEE'YI GARAJA **KADAR** TAKIP ETTİM.

bana neler olup bittiğini anlattı. Çok fazla bilgiye sahipmişim ve hiçbiri birbiriyle uyuşmuyormuş gibi hissediyordum. Elimde bir kutu yapboz parçası vardı ama hepsinin tek bir yapboza mı yoksa üç farklı yapboza mı ait olduğunu anlayamıyordum.

Muhtemelen bir aptal gibi görünerek Adam'ın paltosuna sarıldım. Yorgun, ağrılı ve korkmuştum ve nasıl göründüğümü umursamanın ya da en azından bu konuda bir şey yapacak kadar umursamanın çok ötesindeydim.

Aubrey beni takip etti.

Onunla konuşmayı bırakmıştım ama muhtemelen artık çok geçti. Ona ilgi göstermemin Aubrey'i etkileyip etkilemediğini bilmiyordum çünkü o tipik bir hayalet değildi; "ışığa gitmesine" ya da her neyse ona yardım etmeye çalışmadan önce bunu gerçekten anlamamıştım. Hayaletler ruhlardır, bazen insanlar öldüğünde geride kalanlardır. Aubrey, bedeni hariç her şeyiyle sanki hâlâ yaşıyormuş gibi bu dünyaya bağlı bir ruhtu. Aslında bedensiz de değildi, gerçi o da ölmüştü. Ama onu göndermeye çalıştığımda, onu bedenine bağlayan bağların olması gerektiği gibi kesilmediğini hissettim.

Zee, tekerlekli olan kısa tamirci taburelerinden birine oturdu, kollarını kavuşturdu ve ağzını kapattı. Bugün erken saatlerde başlayan ve giderek artan mutsuzluk

Bakkal, morg ve mezarlık ziyareti boyunca öfke hâlâ onunla birlikteydi. Zee öfkesini tanıdığım herkesten daha uzun süre tutabilirdi.

"Mercy," diye başladı ama ben onu durdurdum. "Adam'ı bekleyebilir misin?" diye sordum.

Bir kaşını kaldırdı.

Adam, Zee ve benim bütün gün içinde debelendiğimiz sihri algılayamıyordu. Hepsini anladığımdan emin değildim. Anladığım şeyin ne anlama geldiğini anlamadığımı umuyordum - çünkü ne anlama geldiğini düşündüğüm şey kötüydü. Zee'nin açıklamasının beni daha iyi hissettirmeyeceğini, daha az korkutmayacağını hissediyordum.

Ellerimi ve ayaklarımı istila eden yumurtalara dönüşen dikenler ya da başka bir şey bırakan bir örümcek vardı ve bu embriyonik yaratıklar zihnimi kontrol altına almıştı. Kendime onları düşünme izni verdiğimde örümcek yumurtaları günlerce tüylerimi ürpertecekti. Bir katilin büyü ve fiziksel kalıntıları arasında dolaşmış ve ardında bıraktığı cesetleri incelemiştim. Eğer daha korkunç haberler alacaksam -ki bundan oldukça emindim- Adam'ın da benimle birlikte bu korkunç haberleri almasını istiyordum.

Zee'nin kaşlarını kaldırmasına karşılık çenemi kaldırarak Adam'ın tartışmaya katılıp katılmamasının umurunda olmadığını, onu beklemek istediğimi belirttim. Bu Zee'yi eğlendirmişe benziyordu.

-Ondan yayıldığını hissedebildiğim öfkeyi soğutmadan. Aptalca davrandığımı düşünse bile Adam'ı beklemekte bir sakınca görmediğini belirtmek için omuz silkti.

Ellerim ve ayaklarım ağrıyordu, beni volta atmaktan alıkoymayan rahatsız edici bir ağrı. Volta atmak, Aubrey'nin kişisel alanıma girmeye çalışırken daha zorlanacağı anlamına geliyordu. Bonus olarak, yürüdükçe ayaklarımın hafif ağrısı beni günümün o ana kadarki en kötü kısmından

uzaklaştırdı.

O karanlık varlığa bir şekilde bağılı olduğuma dair farkındalık, rüyamda gördüğüm gibi kaybolmamıştı. Belki de Aubrey'i bedenleri öldüğünde ruhların gittiği yere göndermeye çalışmasaydım ya da belki Aubrey'in bedenini incelemeseydim, o sonsuz karanlıkla olan bağlarımı kullanarak katilin izini sürmeseydim -hey, belki de bu sabah kalkmasaydım- ağızımdaki karanlığın tadının boğulacak kadar güçlü olduğunu fark etmeyecektim.

Muhtemelen, goblin kralı Larry'nin olaydan sonra beni pek de faydalı olmayan bir şekilde uyardığı gibi, örümcek-fae'nin ağını kırmak için bedenimi kullanmak gerçekten iyi bir fikir değildi. O amaçsız büyü dalgasıyla ilgili bir şey beni uçurumun ya da her neyse onun benimle bağlantı kurması için yeterince savunmasız hale getirmişti.

Adam'ın ofis kapısını açıp arkasından kilitlediğini duydum. Bu akıllıcaydı; bir müşterinin içeri girip seri katil hakkında konuştuklarımıza kulak misafiri olmasına gerek yoktu.

Adam içeri girdi ve kendimi hemen daha iyi hissettim. Onun yetkinlik ve güven havası bulaşıcıydı. Sürüde işe yaradı ve bende de işe yaradı. Adam odadayken, durum ne kadar kötü olursa olsun, en azından diğer tüm yollardan daha az aptalca olan bir yol bulacağını biliyordum.

Adam Zee'ye baktı, eğer kendini bu kadar tehlikeli hissetmeseydi kısa taburenin üzerine çömelmiş biraz gülünç görünebilirdi. Adam'ın ilk olarak Zee'ye dikkat etmesi bana Zee'yi bir tehdit olarak gördüğünü gösterdi. Dostum aptal değil.

Adam bana baktı ve sıcaklığın gömlek kolları için uygun olduğu kapalı bir yerde hâlâ paltosunu giydiğimi gördüğü anı yakaladım. Gözlerime baktı ve gülümsedi. Bu gülümseme eğlenmek için değildi. Onun kıyafetlerini giymemden hoşlanıyordu. Tek bir gülümsemeyle kendimi gülünç hissetmekten seksi hissetmeye geçtim.

Adam bir parmağını kaldırarak, "Ben başlayayım," dedi. "Mercy, Stefan'ın evindeki büyü ağını kırdığından beri bir tür zekâya bağlı ve bu giderek güçleniyor."

"Bu doğru mu?" Zee bana döndü.

Omuz silktim, Adam'ın paltosunun sıcaklığından memnundum. "Evet." "Bu hiç iyi değil."

Adam homurdanarak, "Katılıyorum," dedi. İkinci bir parmağını kaldırdı ve "Mercy markette bu istihbaratın genç adamın öldürülmesiyle bağlantılı olduğunu söyleyebilirdi - bu da muhtemelen bu hafta başındaki cadı anlamına geliyor. Bu istihbaratın ölümlerden beslendiğini ve onları kullandığını düşünüyor."

Zee başını salladı.

Adam üçüncü bir parmağını kaldırdı. "Dün geceki çocuğun hayaleti Mercy'yi takip ediyor, o zekâ tarafından tutulduğu için hareket edemiyor. Morgdaki cesetlere verdiğiniz tepkilerden ve daha sonra mezarlığı ziyaret etmemizden, zekânın yaptığı büyü'nün kurbanlarının cesetleriyle de bağlantılı olduğunu düşünüyorum."

Zee'nin ya da benim tepki vermemi beklemeden bir parmağını daha kaldırdı. "Dördüncü." Adam konuşmayı kesti ve başını salladı. "Bunun beni ne kadar rahatsız ettiği hakkında hiçbir fikrin yok. Mercy'nin bastonuyla yaşamıyor olsaydım, bunun mümkün olduğunu düşünemezdim. Dördüncüsü, Mercy'nin bulduğu istihbarat, senin, Zee'nin bize bahsettiği, kırk yıl önce insanları öldüren eser. Durduğumuz mezarlık o insanların öldürüldüğü zamandan çok daha öncesine ait. Sanırım kurbanlardan bazıları orada gömülüydü ve ikiniz de onların mezarlarını kontrol ediyordunuz. Tahminimce o bedenlerin hala onlarca yıl önce ölmüş olması gereken ruhlara bağlı olduğunu gördünüz. Aslında mahkumlar."

Başını eğdi ve Zee'nin yüzünü inceledi. "Lanet olası bir şey insanları kontrol ediyor, kurbanları seçiyor, onları bağlamak için büyü yapıyor ve bu bağı savunuyor. Ve şimdi de kendini Mercy'ye bağlamış." Adam'ın sesi son kısımda öfkeyle sertleşti ama odağı Zee'de kaldı.

"Evet," dedi Zee. "Dürüst olmak gerekirse, bu çok eski bir şey." Omuz silkti, hareketi taburesinin gıcırdamasına neden oldu. "Ve zaman içinde uygulanan büyü garip ve güçlü bir kuvvettir."

"Sonunda," dedi Adam, "on yıllar önce güçlü bir eserin peşindeyken biri sana uyduruk bir zil çalarak gözünü boyadığı için deli divane oldun."

Zee ekşi bir ifadeyle, "Sihirden anlamayan biri için sezgileri kuvvetli," dedi. Bir an Adam'ı düşündü ve sonra, "Mercy'nin algıladığı zekânın Seelennehmer olarak bilinen bir obje olduğuna inanıyorum," dedi.

"Ruh Alıcı mı?" Paslanmış Almancamın tozunu alarak sordum. "Çocuk duasındaki gibi mi?"

Zee boş boş bakınca Adam onun için okudu. Stefan'ın da bunu alıntıladığını hatırlayarak son satırda ona katıldım. "Eğer uyanmadan önce ölürsem, ruhumu alması için Tanrı'ya dua ediyorum."

Zee bize baktı. "Ve bu çocukların okuyabileceği bir dua mı?"

Başımı salladım.

Yüzünü buruşturdu. "Büyüleyici. Evet. Ruh Alıcı. Ya da muhtemelen Ruh Çalan. Ja. Uzun zamandır bu eserin peşindeydim. Kırk yıl önce bana burada olabileceği söylendi ve buraya gelmemin nedeni de bu olasılıktı." Adam'a vahşi bir gülümseme verdi. "Emirlere uyduğumu."

"Seni anlıyorum," dedi Adam.

Zee başını salladı. "Bakmaya geldiğimde, katil ölü bulundu ve bana katilin kullanmış olabileceği bir silah verildi.

cinayet silahı. Hayal kırıklığımın ötesine bakamadığım için utanç duyuyorum." Kaşlarını çattı ve bir an için tüm garaj öfkesinin kokusunu aldı, sonra öfkesini daha soğuk bir şeye dönüştürdü. "Biri benimle oyun oynadı."

"Aubrey'nin öldürüldüğü şekilde insanları öldürebilecek ikinci bir orakları mı vardı?" diye sordum, çünkü hikâyenin bu kısmı mantıklı gelmiyordu. "Sen olay yerinde belirlediğinde kullanmaları için öylece duran bir şey mi?"

"İşte bu yüzden daha fazla bakmadım," dedi Zee mağdur bir ses tonuyla. "Kim böyle bir şeye sahip olabilir ki? Ruh Alıcı'dan daha aşağı düzeydeydi ama yine de ölümlüler tarafından yapılmış olmasına rağmen, yapımı için çok zaman ve emek harcanmış bir eserd. Birkaç asırlık olsa da kendi çapında değerliydi. Ve orak da bu kadar iyi işlenmiş bir silah değildir. Bir tarım aleti olarak çok daha kullanışlıdır."

Adam homurdandı, sonra da şöyle dedi: "Birinin hem işi yapabilecek bir orak hem de sorgulanamayacak bir ceset üretmesi çok uygun. Sanırım cesedin öldürme işini yapan kişi olduğundan eminsiniz?"

Zee başını salladı. "Evet. Ve onları Mike Amca'nın bulması için kimin bıraktığını asla öğrenemedim. Varsayımlarda bulundum ama daha fazla zorlamadım çünkü nasıl ya da neden olduğu ile ilgilenmiyordum, sadece Ruh Alıcı'yı elde etmekle ilgileniyordum."

"Buraya onu bulmaya geldin," dedim. "Orağın yanlış olduğunu düşündün ve onu yok ettin. Ve burada kaldın. Neden?"

Durakladı ve arkaya doğru sallanırken sandalyesi tekrar gıcırdadı. "Çok uzun zamandır Ruh Alıcı'yı arıyordum ve benim kadar yaşlı yaratıklar eninde sonunda hayatı ilginç kılan şeyleri tüketir. Buraya yerleşip beklemeye karar verdim."

"Kırk yıldır bir eserin ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için mi bekliyordunuz?" Ben sordum.

"Bu şekilde başladı," dedi. "Kırk yıl uzun bir süre değil, Liebchen. Ben sabırlıyım."

Adam dükkânımızdaki taburelerden birini çekti ve bacağıma çarptı. "Otur," dedi. "Ayaklarımı acıtıyorsun."

Bir gümbürtüyle oturdum.

Adam arkama geçti ve ellerini omuzlarıma koydu. "Ele almamız gereken bazı bilinmeyenler var," dedi bize. "Kırk küsur yıl önce bir eserin tesadüfen bulunmuş olması ve bilgisiz bir çocuğun-" Durakladı ve Zee başını salladı.

"O özel biri değildi. Kaçırılmadan önce sıradan bir insan genciydi," dedi Zee.

"Ama biri onu öldürdü ve sana bir zil verdi," diye devam etti Adam.

Tekrar sinirlenene kadar Zee'nin tartışmamız sırasında sakinleştiğini fark etmemiştim.

"Evet," dedi Zee.

"Bunun kim olduğunu bilmiyoruz," dedi Adam. "Ama Ruh Alıcı'nın tekrar aktif olduğuna dair kanıtlara dayanarak, o genci öldüren ve size yedek orak veren kişinin Ruh Alıcı'nın tekrar insanları öldürmeye başladığını gören kişi olduğunu varsayacağım."

Zee başını salladı. "Katılıyorum. Ve muhtemelen son olaydan da o kişi sorumlu. Bu olaydan önce, Ruh Alıcı en son üç yüzyıl önce Doğu Avrupa'da aktifti. Birisi onu oradan buraya getirdi."

"İkinci bilinmeyen kişi şu anki katilimiz," dedi Adam. "Bu katilin sıradan biri olmadığını düşünüyoruz." Bana bir bakış attı.

"Işınlandı," dedim Zee'ye, elimle zıplama hareketi yaparak ve pop-pop sesleri çıkararak. "Sanırım bu

Stefan, ama bir şey gerçek bir koku alma yeteneğimi engelliyor." Bunu sanki benim için önemli değilmiş gibi söyledim ama Zee bana sert bir bakış attı ve Adam'ın elleri omuzlarımda sıkılaştı.

"Marsilia olabilir," dedi Zee. Onun ışınlanabildiğini bilmesine şaşırmamalıydım ama şaşırmıştım. "Ya da bu yeteneğe sahip olan soylarından herhangi biri."

"Ben de öyle dedim," diye kabul etti Adam. "Ama ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, ikisinin de zihinlerini bir objeye teslim ettiklerini düşünemiyorum. Vampirler doğal olarak zihin büyüüne sahipler ve Marsilia ile Stefan yaşlı ve güçlüler."

"Katılıyorum," dedi Zee düşünceli bir ifadeyle. "Ruh Alıcı'nın sahibini ele geçirmeden kullanılma ihtimali var ama bu daha da düşük bir ihtimal çünkü vampirler, hepimizden daha fazla, kötü reklam istemiyorlar. Herhangi bir tanıtım istemiyorlar."

Rüyalarımı düşündüm. "Peki ya işkence?" diye sordum.

Adam ne demek istediğimi hemen anladı. "Stefan'ın oyuk gözlerle ortaya çıkışını kastediyorsun."

"İşkence iradeyi zayıflatır," dedi Zee, arkadaş olarak gördüğüm birinde görmek istediğimden daha fazla bir özgüvenle. Yavaşça başını salladı. "Bu işe yarayabilir ama usta vampirlerin zihinlerini korumak için kullandıkları kalkanları kırmak haftalar, hatta daha da uzun sürer."

"Bu obje birine ışınlanma yeteneği verebilir mi?" diye sordum. "Yani eser tarafından sihirli güçler verilmiş normal bir insana bakıyor olabilir miyiz?"

Zee omuz silkti. "Ruh Alıcı'yı kendi ellerimle tutmuş olsaydım, sana söyleyebilirdim. Kendi silahlarım vasıfsız bir savaşçıyı daha vasıflı hale getirebilir. Onlara güç, dayanıklılık ve başka şeyler verir." Kaşlarını çatı. "Diğer fae zanaatkârları daha fazlasını yaptı, insanı görünmez yapan pelerinler,

ya da takan kişiyi bir geyiğe veya ata dönüştürebilir." Bir parmağını kaldırarak düşünürken beklememizi istedi. Sonunda başını salladı. "Kullanan kişiye daha fazla güç vermek hikayelerde Ruh Alıcı'ya atfedilen bir şey değil. Bu mümkün ama pek olası değil." Yüzümü görünce, "Bu nadir bir yetenek ama ışınlanabilen fae'ler ve birkaç başka varlık daha var. Mike Amca bilir."

"Tamam. Bazı olasılıklar bulursa lütfen bana haber verin," dedim. Sonra konuyu değiştirdim. "Ruh Alıcı'yla bir ilgisi olsun ya da olmasın, kaynaşmayla ilgili bir şeyler oluyor. Stefan kayıp. Biz de Wulfe'u arıyoruz. Ve Larry'nin dediğine göre, kaynaşmadaki tüm vampirler süslü arabalara binip uzaklaşmışlar ve kaynaşmayı boş bırakmışlar."

"Larry, Wulfe'un işleri sarstığını düşünüyor," dedi Adam. "Ona katılmıyor değilim. Bonarata İtalya'da olmasaydı, ona bakardım - gerçi daha önce de Wulfe'u yaramazlık yapmak için kullanmıştı." Başını iki yana salladı. "Ama bunun Ruh Alıcı ile bağlantılı olduğundan emin değilim."

"Ancak," dedi Zee bana bakarak usulca, "Mercy bize Ruh Alıcı'nın onu fark ettiğini ve Stefan'ın evindeki örümcek-fae tarafından yapılan büyüü kırdığında kendisine bağlandığını söylüyor."

Ellerimi refleks olarak esneterek başımı salladım.

"Örümcekler ve Ruh Alıcı hakkında bir şeyler var," dedi Zee. Alnına vurdu. "Buralarda bir yerde ama ben çok yaşlıyım ve sanırım bu eski bir hikâye. Bunun üzerinde biraz daha düşüneceğim. Hatırlayabilecek insanlar var."

"Sanki iki değil de bir sorununuz varmış gibi görünüyor," dedi Adam. "Bunun durumumuzu daha iyi hale getireceğini sanmıyorum."

"Hayır," diye kabul ettim.

"Yarın buraya gelemeyeceğim, Liebchen," dedi Zee tamamen anlamsız bir şekilde. "Ya sen

dükkânda çalışmak ya da dükkânı bir günlüğüne kapatmak zorunda kalırsınız ki bu da işler için kötü olur."

Ben cevap verene kadar ayrıntıya girmeyeceği belliydi.

Yüzümü ovuşturdum ve Adam'a baktım.

"Yarın seethe'ye gireceğiz," dedi. "Sürümüzün bir kısmını yanımızda getirmeyi ayarladım. Dükkânı açman gerekirse 'bizimle' demek 'benimle' demek olabilir. Sana ihtiyaç duyacağımız bir şeyle karşılaşırsak, her zaman arayabiliriz."

Onunla gitmeliydim. Ama zihinsel ve fiziksel olarak çok yorgundum. İşe gelip nasıl yapılacağını bildiğim bir şeyi yapma fikri çok cazipti. En azından, karbüratörleri sökerken ayaklarıma örümceklerin yumurta bırakması pek olası değildi.

"Mary Jo da bizimle birlikte kaynaşmaya gelecekti," dedi Adam. "Eğer burada kalırsanız, o gün için onu yanınızda tutmanızı rica edeceğim."

Gözlerime baktı ve bekledi. Bu bir "Seni güvende tutmak istiyorum, küçük kadın" ricası değildi. Bu, sürümüzün Alfa'sının, kendisini doğaüstü bir seri katilin hedefine koymuş ya da koymamış olabilecek bir sürü üyesinin, bulunabileceği tahmin edilen bir yerde tek başına çalışmasına izin vermek istememesiydi.

"Evrak işlerini yapabilir." Adam en sevmediğim iş için Mary Jo'yu önerdi ve hiç itiraz etmedi.

Birkaç korkunç olaydan sonra Mary Jo ve ben birbirimizi garip bir şekilde kabullenmeye başlamıştık. Bu tam anlamıyla bir arkadaşlık değildi, her ne kadar böyle bir olasılık olsa da, daha çok karşılıklı bir saygı meselesiydi.

"Yani ona işkence mi edeceğim?" diye sordum. Adam başını geriye attı ve güldü.

"Elbette seninle geliyorum," dedim ona. "Bugün dükkânı ben kapatacağım." Zee'ye baktım. "Arada bir rastgele bir gün izin almazsak, müşterilerimiz kendilerinin yetkili olduğunu düşünecek."

"Passt," dedi Zee, ses tonundaki memnuniyet ifadesi Almanca kelimenin anlamını bilmiyordum, bu da muhtemelen ofiste bir çekmecedeki sakladığım Langenscheidt'in Almanca-İngilizce, İngilizce-Almanca Sözlüğüne bakma zahmetine girmeyeceğim anlamına geliyordu.

"Zee," dedim. "Ruh Alıcı hakkında konuşmamız gerek. Ne olduğunu. Ne yaptığını. Ve onu nasıl zararsız hale getireceğimizi."

Botlarına baktı. Sonra zorlu bir göreve hazırlanmış gibi parmaklarını birbirine geçirdi ve gerdi.

"Çoğu eser bilinçli olarak yapılmıştır," dedi. "Kazara değil, bilerek. Ve eğer yapıldıysa, çoğu fae tarafından üretilmiştir."

Bir elini uzattı ve bastonu, benim bastonumu havadan çekti. Elleri bakıyordum ve bastonun hangi anda ortaya çıktığını tam olarak kestiremiyordum. Sanki bir şekilde bu obje hep oradaymış, Zee'nin ellerindeymiş gibi hissediyordum. Sanki inceliyormuş gibi bastonu çevirdi ve tepedeki yapay ışıkların eski ahşap ve gümüşü aydınlatmasına izin verdi.

Sonunda şöyle devam etti: "İnsanlar da büyülü nesneler yaratabilir, ancak ölümlü oldukları için çoğu kişi kendilerinden daha uzun yaşayacak bir şey yapmakla ilgilenmez. Aslında daha bilinçli ölümlüler, yaptıkları hiçbir şeyin kendilerinden uzun ömürlü olmamasına çok dikkat ederler, böylece istemeden zarar vermezler." Yüzü, sanki belirli birini düşünüyormuş gibi, daha nazik bir ifadeye büründü. "Bir cadının büyüsü genellikle öldüğünde yok olur. Ölmezse de zamanla kaybolur. İnsanlar nadiren

gerçek eserler. Fae'ler ve insan büyü kullanıcıları dışında, büyülu işçiliğı eser yapımına uygun olan çok az varlık vardır."

Garajdaki herkes bunların hepsini biliyordu. Ayaklarım ağrıyordu. Çok yorgundum. Ve fark ettim ki acıkmıştım. Adam'ın daha önce yemek getirmesine izin vermeliydim. Zee'nin nadiren uzun konuştuğunu kendime hatırlattım. Eğer bu işe zaman ayırıyorsa, bunun önemli olduğunu düşündüğü içindi.

"Fae'ler arasında, bunun gibi küçük bir eseri bile yapabilen pek kimse olmamıştır."

Bastonuna hafifçe vurdu, sonra onu döndürdü. Yaşlı fae'nin bir davul binbaşısının yeteneklerine sahip olduğundan asla şüphelenmezdim, ama o kadar hızlı döndürdü ki bulanıklaştı.

"Ariana" -Samuel'in eşi- "kendini kasten sakatlamadan önce en iyi yapımcılardan biriydi" dedi.

Bastonunu havaya fırlattı ve yakaladı.

"Lugh."

O bu ismi söylerken, Lugh'un kim bilir ne kadar zaman önce yaptığı eserin gri ahşabını bağlayan işlenmiş gümüşte bir ışık kıvılcımı parıldadı. Muhtemelen Zee'nin bir fikri vardı ama ben bundan şüpheliydim. Tanıdığım birkaç çok yaşlı varlık geçmişe takılıp kalmama ya da yılları saymama eğilimindeydi.

"Bir eser yapılır ve sonra bitirilir, mühürlenir. bütünlüğü sayesinde ne sihir kazanır ne de kaybeder. Amacı da değıştirilemez. Lugh sonraki yıllarında dikkatsiz davrandı, ancak bu çoğunlukla eserlerinin güç kaybettiğı, azaldığı ve sonra kırıldığı anlamına geliyordu."

Bastonu hiç uyarmadan bana doğru fırlattı. Ben yakaladım. Ya da muhtemelen elime geldi.

Zee, "Bastonunuzun yanlış yapılmış olması söz konusu değil," dedi. "Ona olağanüstü şeyler oldu

değiştirmek senin elindeyken. Değişmesine izin vermek için." Bana baktı.

"Öyle demek istemedim," dedim.

Bastona bir şeyler yapmışım, elimde tuttuğum nesnenin ortaya çıkmasına neden olan pek çok şey. Onu ölümsüz bir canavarı öldürmek için kullanmışım. Bunu düşündüm ve birden fazla ölümsüz canavar için değiştirdim - en azından biri tanrı olarak kabul edilebilirdi. Onu Coyote'ye hediye etmişim - ki geçmişe baktığımda yapabileceğim en akıllıca şey bu olmayabilirdi. Baston güçlenmiş, çok yönlülük kazanmış ve ... duygusallaşmıştı. Ne yapabileceğini ya da ne yapacağını bilmiyordum, başka kimse de bilmiyordu.

"Çünkü bir objenin yapılmasının başka bir yolu daha var." Zee'nin sesi yumuşaktı. "Tapınma. Kan. Çaresiz ihtiyaç - Lugh'un bastonunu yeniden yaptığın gibi. Diğer katalizörler arasında zaman ve inanç da var."

Tulumunun ceplerinden birine uzandı ve küçük metal bir nesne çıkardı. Adam'a fırlattı, o da kolayca yakaladı.

Adam avucunu açtı ve donuk gri bir metal halka gördüm. "Kurşundan yapılmadığı sürece olması gerekenden daha ağır."

"Demir," dedi Zee ona.

Dokundum ve bir tıslamayla parmağımı geri çektim. Tam olarak acıtmamıştı ama içimde bir yanlılık ve arayış hissi bırakmıştı.

Adam'a "Bunu ona geri ver." dedim.

O da Zee'ye geri attı.

Adam'ın ellerini ellerime aldım ve onları çevirerek inceledim. Ne aradığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve hiçbir şey bulamadım ama kendi ellerimin avuç içleri kaşınıyordu. Muhtemelen bunun nedeni hala içlerinden örümcek yumurtası çıkarılmış olmasıydı.

"Git yıkan," dedim. Akan su büyüü yok etmekte etkiliydi. O iğrenç şeyin geride bıraktığı her türlü lekeyi temizlemeliydi. "Bunların sana yapışmasını istemezsin."

Tartışmadı ya da "bunun" ne olduğunu sormadı.

Banyodaki musluğun açılma sesini duyar duymaz aceleciliğimin bir kısmı dağıldı ve yerimi öfkeye bıraktım.

"Ne? vardı sen düşünüyorsun?" I

homurdandı. "Bu değil

Sanki Walmart'tan almışsın gibi etrafa savurduğun bir şey. Ve sen, Tanrı ve tüm melekleri adına, eşime asla böyle bir şey fırlatmayacaksın."

Arkamdan Adam güldü. Ona kızgın bir bakış atmak için döndüğümde ellerini bir bezle kuruladığını gördüm. Ama o Zee'ye bakıyordu.

Zee'ye, "Bran ona saldırdığında böyle görünüyor," dedi. "Küçümsenmiş ama aynı zamanda kuşkulu ve sevinçli. En son ne zaman biri sana aptalca bir hareket yaptığın için bağırdı?" -ve sesi neşesini kaybetti- "aptalca bir hareket?" Kelimelerin bir an çınlamasına izin verdi ve "Bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin?" dedi.

"Perili," dedim.

Zee aynı anda, "Bir obje," diye cevap verdi.

Zee omuz silkti. "Perili haklı olabilir. Eşiniz tehlikede değildi. Etkilerini hissetmek zaman alır ve tensel temas sona erdiğinde büyüü de dağılır."

"İtirazımın arkasındayım," dedim. "Ne kadar zararsız olduğunu düşündüğünüz umurumda değil. Kocamın üzerine küfürlü nesneler atmayın."

Zee ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Tamam."

Adam bizi tekrar yola soktu. "Beş dakikadan daha uzun süre takarsam ne olur?"

Zee bana baktı. "O yüzüğü düzenli olarak takan insanlar kendilerini öldürürler. Eninde sonunda."

"Bu seninle çalışan insanların çoğu gibi mi?" Ben tersledim ve Adam bir kahkaha attı.

Zee suratını ekşiterek beni düşündü.

Bir süre sonra, "Sevdiğim insanlara tehlikeli nesneler fırlatmazsan, bu gece sana bir daha kızmam," diye teklif ettim.

"Bitti ve tamamlandı," dedi memnun bir şekilde. "Yüzük önemsiz bir obje."

"Küçük ya da değil, o şey iğrenç." Bozulmuşluk hissinden kurtulmak için parmaklarımı birbirine sürttüm. "Böyle bir şeyi öylece cebinde mi taşıyorsun?"

Zee bir kaşını kaldırdı. "Ben ceplerimde pek çok şey taşırım," dedi üstün bir ses tonuyla. "Cepler bunun için var."

Adam'ın sırtışı parladı ve ben de "Onu cesaretlendirme" dedim. Zee'ye döndüm. "O yüzüğün sihrini kimse yapmadı mı?"

"Doğru," dedi Zee. "Çok eski, belki de bin beş yüz yıllık. Bin beş yüz yıl içinde insanların başına pek çok kötü şey gelebilir ve bu yüzüğün etrafındaki insanların başına o kadar çok kötü şey geldi ki, sonunda o da bu şeyleri kendisiyle birlikte taşımaya başladı. Perili demiştin, Mercy. Belki bu doğrudur. Ama yüzüğün onu takan herkes üzerinde tahmin edilebilir bir sihirli etkisi var ve neredeyse iki yüzyıldır bir insanın elinde olmamasına rağmen gücünden hiçbir şey kaybetmedi. Bu iki şey onu bir obje yapıyor. Doğal olarak oluşan bir obje diyebiliriz. Ve kasıt olmadan yapıldığı için yıllar içinde çok değişti. Onu takarak ölen son dört kişinin hepsi açlıktan ölmüş. Bundan bin yıl sonra hiç sihri kalmayabilir ya da sadece varlığı bile şehirdeki herkesin yemek yemeyi bırakmasına neden olabilir."

"Aubrey'i öldüren orak da bu yüzük gibi bir şey," dedim. Zee başını salladı. "Öyle."

Durakladı ve dudaklarını büzdü, taburesini bir ergen gibi önce geriye sonra ileriye doğru itti. Durduğunda tabureyi daireler çizerek döndürmesini bekliyordum.

"Çok, çok uzun bir süre boyunca Ruh Alıcı'nın fısıltıları kulağıma geldi," dedi. "Duyduğumu hatırladığım ilk hikaye, sekiz yaşındaki bir çocuğu kendisine saldıran haydutları öldüren bir savaşçıya dönüştüren bir kılıçla ilgiliydi. Çocuk öldü ve orak birkaç yüz yıl boyunca ortadan kayboldu."

Kucağımdaki bastona baktım, baston beni onlarla savaşmak için kullandığında bir grup fae savaşçısıyla yaptığım bir savaşı hatırladım. Mavi bir kıvılcım tahtanın uzunluğunca dans ediyor, bazen bir bıçağa dönüşen ucuna giderken hafif bir ısırıkla parmaklarımın üzerinden geçiyordu. Zee'nin Lugh'un ismiyle birlikte çağırdığı kıvılcımla aynı renkteydi.

"Peşinden mi gittin?" Adam sordu.

"Yabani yapım eserler, özellikle de silahlar bulmak benim alışkanlığımdır. Böyle bir şeyi cahil ellere bırakmak akıllıca değildir çünkü -yüzükte gördüğünüz gibi- düzgün bir şekilde işlenmemiş eserler yaşlandıkça daha da güçlenebilir. İhtiyatlı biri olarak, onları düşmanlarımın eline geçmeden önce buluyorum."

Gülümsedi ve bu arkadaşımın yüzüne ait olmayan sert, soğuk bir gülümsemeydi. "Ama Ruh Alıcı farklı." Sanki onu avucunun içinde hissediyormuş gibi ellerini kapattı.

"Sanırım bu şimdiye kadar var olmuş en güçlü, doğal yollarla oluşmuş eser olabilir," dedi ve bizimle birlikte odada bulunan yaratık Drontheim'ın Kara Smith'iydi. Düşmanlarının kafataslarını içki kadehine çeviren ve gözlerini mücevherlere dönüştüren Smith'ti.

"Bunu sen de hissettin, değil mi?" Adam'a hitap etmiyordu ve sesi tüylerimi diken diken etti.

Kemikler. "Bunun bir amacı var. Bedenleri ve ruhları birbirine bağlayan bağları hissedebilirsiniz."

"Evet," dedim. Sonra kendimi tutamayarak uzandım ve Adam'ın elini sert bir şekilde kavradım. "Ve ben de," dedim onlara. "Beni yakaladı."

Zee'nin kafası tuhaf bir şekilde sarsıldı, gözlerini iki kez kırptırdı ve eski dostum yüzünde ciddi bir endişe ifadesiyle bir kez daha karşıma oturdu. "Evet."

Bir nefes aldım. "Bu konuda bana yardım edebileceğinizi umuyordum."

Zee başını salladı. "Benim büyüm soğuktur ve kökleri taş ve metale dayanır. Zihin ve beden arasında bağ kuramam. Ruh Alıcı ile ölümler arasındaki bağlantıları çok az hissedebiliyorum." Durdu ve düşünmeye başladı. "Bu konuda güvenebileceğim, yardım edebilecek herhangi bir fae tanımıyorum. Benim halkım kadar güç açlığı çekmiyorlar."

Adam Zee'den bana baktı. "Ne söylemiyorsun?" "Oldukça eminim," dedim özür dileyerek, "Ruh'un Taker bir kurban hazırlıyor."

"Ruh Alıcı'nın bir tanrıyı onurlandırmak için ölüm getirecek bir araç olarak dövüldüğüne inanmaya başladım," dedi Zee. "Eski dinlerde kurban etmek, kurban etmemekten daha olağan bir şeydi. Hasadın sembolü olan orak, yaygın olarak kullanılan bir araçtı."

Zee'ye "Benimle aynı fikirde olmaman gerekiyordu," dedim.

"Hangi tanrı?" Adam sordu. Arkamda durmak için hareket etti ve ellerini omuzlarıma koydu.

Zee omuz silkti. "Keine Ahnung. Belki de orağın bir hasat aleti olduğu ve hasat tanrılarının genellikle kana bulanmış olduğu düşünülürse, bunlardan biriydi - yine de örümceklerle bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum." Kaşlarını çattı ama başını salladı. Belli ki hafızası hâlâ yerine gelmemişti.

"Büyüsünün karşılaştığım hiçbir tanrıya benzemediğini söyleyebilirim - gerçi elime alsaydım size daha fazlasını anlatabilirdim. Orağın çok eski olduğunu söylediğimde, sadece bunu kastediyorum. Onu ilk duyduğum gün de eskiydi. Tanrısının adı çoktan kayboldu."

"Ama tanrının kendisi değil," dedi Adem.

"Ne yazık ki tanrılar, biri onları öldürmedikçe nadiren ölürler," dedi Zee, benim bildiğim kadarıyla bunu en az bir kez yapmıştı.

-

EVE DÖNERKEN TELEFONUM ÇALDI.

"Buna cevap verecek misin?" Adam sordu.

Arayanın kimliğine baktım.

"Müsait değilim," dedim ona. "Minibüsün tamiratiyle ilgilenmek için garantiye ihtiyacım yok. Ve hiçbir garanti SUV'larınıza yardımcı olmayacak."

Takdirle sırttı. "Doğru. Ama şimdi halletmen gereken yirmi yıllık bir vergi borcun olabilir, yoksa federaller seni aramaya gelir."

"Sen benden daha ilginç spam çağrılar alıyorsun," dedim ona.

Daha ciddi bir şekilde, "Adamlarım size gelen son telefonun izini süremedi. Eğer şimdi arayanlar aynı kişilerse, onlara bir şans daha vermek isterim. Neden telefonu açıp onları hatta ne kadar tutabileceğinizi görmüyorsunuz? Eğer üç dakika yaparsan-"

O ödülleri düşünürken ben de "Bir sonraki SUV'unun rengini ben seçeceğim" dedim.

Homurdandı. "Aptal gibi mi görünüyorum? Telefonu aç lütfen." "Peki," dedim ve aramayı kabul ettim.

"Mercy?"

Samuel'in sesi beni şaşırttı. Ondan aramasını istediğimi neredeyse unutmuştum. Sherwood tam olarak

ama artık en acil sorunumuz o değildi. SUV bir an yavaşladı ve sonra eski hızına geri döndü. Hava kararmaya başlamıştı, Adam ışıkları yaktı.

"Selam," dedim. "Afrika nasıl?"

"Hâlâ bir kıta," diye cevap verdi Samuel, ama sesi yanılttı.

Kaskatı kesildim, sanki dünyanın öbür ucundan sıçrayıp ona yardım edebileceğim gibi koltuğun kenarına doğru ilerledim. "Bir sorun mu var?"

Bir duraklama oldu.

"Samuel," dedim ısrarla.

"Seni kandıramam," dedi, sesi neredeyse rahatlamış gibi çıkıyordu. "Ariana?"

"O iyi. Ben de iyiyim." Bu sözler bir an havada asılı kaldı.

"Yalancı." Ona bunu söyledim. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ya da ben?" Adam sordu. Telefonum cipin ses sistemine bağlı değildi ama bu önemli değildi. "Ya da sürü? Neye ihtiyacın varsa, bunu biliyorsun."

"Teşekkür ederim dostlarım," dedi Samuel, sesi yorgun ama bir şekilde daha iyi geliyordu. "Sanırım şimdilik bu işi hallettik. Siz benim ikinci takımımınız ama top birinci takımımda."

"Futbol metaforları sana göre değil," diye denedim.

"Bir grup doktorun ne kadar rekabetçi olabileceğine inanamazsınız," dedi Samuel, sesi daha çok kendisi gibi çıkıyordu. "Geçtiğimiz yıl çok fazla futbol oynadım - Amerikan futbolu değil, gerçek futbol -."

"Şimdi neredesin?" Adam sordu.

Afrika kocaman bir kıtaydı. Samuel ve Ariana'nın tam olarak nerede olduklarını hiçbir zaman tespit edememiştim.

o. Bazen geçen hafta ya da geçen ay nerede olduklarından bahsederdi ama nerede olduklarından bahsetmezdi.

"Kar fırtınasının ortasında," dedi Samuel. "Birden fazla şekilde. Telefonumda yaklaşık üç dakikalık şarjım kaldı, Mercy. Neye ihtiyacın vardı?"

"Afrika'da kar fırtınası mı?" diye sordum. Koca bir kıta olduğunu kabul ediyordum ama Afrika deyince aklıma ormanlar ve çöller geliyordu.

"Beni neden aradınız?" Samuel söyledi.

Sesine bakılırsa, kendisinden bahsetmeyi bitirmişti.

"Sherwood'un hafızası geri geldi," dedim.

"Hah!" Samuel dedi ve gülümsemesini duyabiliyordum.

"Da'ya numara yapmadığını söylemiştim."

"Bran onun öyle olduğunu mu düşünüyordu?" Ben sordum.

"Biliyor musun? Emin değilim. Yine de Da'yı çok rahatsız ediyor gibiydi."

Sesi daha çok kendisi gibi geliyordu, ama yine de umutsuz bir şeyin ortasında olduğunu gösteren bir şey, küçük bir kenar vardı. Gizemli Sherwood'umuz hakkında konuşmak ona biraz eğlence, biraz soluklanma sağladıysa, Sherwood hakkında konuşabilirdik -en azından önümüzdeki üç dakika boyunca.

"Kim o?" Ben sordum.

Samuel, "Bunu size söyleyebileceğimden emin değilim," dedi. "Sizden biri olduğunu söyleyebilirim, bir Cornick. Ve yaşlı." "Ona sordun mu?"

"Bana yaşlı kurtlara asla geçmişlerini sormamamı söyleyen kimdi?" Ben de karşılık olarak sordum. Sherwood bize kim olduğunu söylemek niyetinde olsaydı, bunu yapardı.

"Bunu ben mi yaptım?" Güldü. Dürüst eğlencesi sesinin yorgun çıkmasına neden oldu.

Kaşlarını çatmış olan Adam'la bakiştık.

"Evet," dedim. "Eğer bana söylemeden önce telefonun pes ederse, Noel hediyeni eBay'de satacağım ve gelirini bağışlayacağım-" Nefret edeceği bir yer düşünmeye çalıştım. "John Lauren Topluluğu." John Lauren Topluluğu, Yukarı On Binler için bir anti-fe, anti-kurtadam, anti-doğaüstü nefret grubuydu.

Samuel güldü. "Neyse ne. O babamın en büyük kardeşi."

Sonunda Samuel'in bana Ariana'yla nasıl tanıştıklarını anlatmasını sağlamıştım. Bu, duymayı beklemediğim pek çok geçmişi de beraberinde getirmişti.

"Bran'ın tüm erkek kardeşleri Ariana'yı babasından kurtarıırken öldü," dedim. "Bu hikâyeyi bana sen anlattın."

Samuel, "Büyükanne'nin sürüsünü ondan çok önce terk etti," dedi. "Büyükanne'nin Da'yı avlamaya gelmesinin nedenlerinden biri de onun kaçıydı. Bulamadı" -başka bir isim söylemeye başladı ve fikrini değiştirdi- "Sherwood."

Adam'la baktık. Bran kardeşini bizimle birlikte saklamak için ne düşünüyordu? Bizi mi koruyordu? Sherwood'u mu koruyordu?

"Bak," dedi Samuel. "Ona karşı dikkatli ol. Ona karşı. Charles'ın Da için ne yaptığını biliyor musun?"

"Dışarı çıkıp haydut kurtları mı öldürüyor?" Dedim.

"Ve geri kalanları korkutarak uslu durmalarını sağlıyor," diye onayladı Samuel. "Korkunç bir iş ama gerekli. Sherwood, Charles'tan önce babamın öcüsüydü. Birini istikrarlı ve iyi ayarlanmış bırakan bir iş değil."

"Charles öcü olmadan önce Bran Marrok değildi," dedim.

"Öyle değil miydi?" Samuel'in sesi eğleniyor gibiydi. "Sherwood tehlikelidir," dedi Adam.

"Hepimiz tehlikeliyiz," dedi Samuel ona. "O bundan daha kötü." Hafif bir bip sesi duydum. "Seni seviyorum," dedi Samuel.

"Gitmem gerek. Güle güle."

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden telefonu kapattı. "Bundan hoşlanmadım," dedim.

"Sherwood'un tehlikeli olduğunu bilmiyorsan, dikkatini vermemişsin demektir," dedi Adam.

"O değil." Sherwood konusunu daha sonra düşünmek üzere bir kenara bıraktım. "Samuel'i kastetmiştim."

"Biliyorum," dedi Adam nazikçe. "Ama o yaşlı bir kurt ve aptal değil. İhtiyacı olursa desteği var. Görünüşe bakılırsa Bran çoktan bu işe bulaşmış."

Telefonum yine çaldı.

"Samuel?"

Hattın diğer ucundaki kişi hiçbir şey söylemedi. Nefes alış verişlerini duyamıyordum ama bazı ağaçlardaki rüzgârın belli belirsiz sesini duyabiliyordum. Bağlantıyı kestim.

"Yanlış numara falan," dedim Adam'a. Düşünecek daha ilginç şeylerim vardı. "İlk arayan Bran olamaz. Bran takımın bir parçası değil. Bran ... olurdu. Bilmiyorum. Koç olabilir. Ya da franchise sahibi. Birinci sıra, Charles'ın ta kendisi."

"Katılıyorum," dedi Adam.

Başımı salladım. "Tamam, bu iyi. Charles arkasını kollarsa iyi olacak."

"Ve bize gelebileceğini biliyor," dedi.

"Yapabileceğimiz bir şey olmadığından emin olmak için Charles'a danışabilirim."

"Evet."

Yağmur yağmaya başladı. Alışkanlıktan dolayı sıcaklığı kontrol ettim ama donma yağmuru konusunda endişelenmek için birkaç derece fazla sıcaktık. Bu yağmur bizi sadece ıslatacaktı.

"Samuel'in kaçmasına neden olacak kadar kötü olan şey nedir sence?" Sesim kendi kulaklarımda cılız çıkarken sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Adam.

Elini dizime koydu ve sıktı. Hiçbir mantıklı sebep yokken, bu yardımcı oldu.

-

JESSE VE TAD MUTFAKTA EV ÖDEVLERİNİ YAPIYORLARDI.

Eve gittiğimizde masaya.

"Hayatta olmana sevindim," dedi Jesse. "Buzdolabında pizza var, sana biraz ayırdık. Evde üçümüz artı birimizin olması güzel bir şey. Buzdolabına bir şey koyduğunuzda sihirli bir şekilde yok olmuyor."

"Senin de hayatta olmana sevindim," dedim belki biraz fazla vurgulayarak.

Hem Tad hem de Jesse başlarını kaldırıp baktılar.

"Ölümünün süresiz olarak ertelendiğini sanıyordum baba." Jesse'nin sesi endişeli geliyordu.

"Öyleydi," dedi Adam. "Ama bu evde can sıkıntısı olmasını asla istemediğimiz için, bugün Mercy'nin peşinde bir katil var."

Tad ve Jesse bana baktılar.

"Hasatçı beni yakalamak için dışarıda," dedim mükemmel bir dürüstlikle. Neredeyse mükemmel bir doğrulukla. "Öyle düşünüyoruz."

Sırf ona bağlı olduğum için Ruh Alıcı'nın benim peşimde olduğundan emin olmanın bir yolu yoktu. Ama Zee ve Adam, mecazi anlamda, muhtemelen onun hedefinde olduğuma karar vermişlerdi.

Jesse gözlerini devirdi ama cevabımdaki gerçeği duyabilen -ya da en azından Harvester'ın hikâyesi hakkında dün geceye göre biraz daha fazla şey bilen- Tad sertleşti. Adam'a baktı, o da bir kez başını salladı.

Jesse bu konuşmayı kaçırdı. Aklında başka şeyler vardı.

"Baba, Güneydoğu Asya'ya gitmişsin. Güney Kore'ye gittin mi?"

"Evet?" dedi temkinli bir şekilde.

Gözlerini ona dikti. "Ne kadar zaman önce?"

"On yıl mı?"

Yanındaki koltuğu işaret etti. "Otur, tam buraya. Sana ihtiyacım var. Sen benim birincil kaynağım olacaksın."

Bana baktı ve ellerini salladı. "Sen. Üvey anne. Ben adamına on yıl önce Güney Kore'de kadınlara nasıl davranıldığını sorarken sen de pizzanı başka bir yerde ye."

Sırıtarak bir tabağa iki parça mutfak lavabosu pizzası, ananaslı ve poblano biberine benzeyen üçüncü bir parça koydum ve arka kapıya doğru yola çıktım.

Tad zıpladı ve benim için kapıyı açtı. "Eğer peşinde bir katil varsa, belki ben de seninle gelmeliyim."

"Yazman gereken bir ödevin yok mu?" Ben sordum.

Ama haklıydı, daha dikkatli olmam gerekiyordu. Beni kapıdan dışarı kadar takip ettiğinde itiraz etmedim.

Normalde evimizin benim için en güvenli yer olduğunu söyledim. Ama normalde burada üç ya da dört kurt adam ve bir iblis köpek vardı. Hepsini göndermiştik.

Dışarısı serindi ama daha önceki titremelerimi atlatmıştım. Adam'a montunu geri vermiştim ama kendi montumu çıkarmadım. Tad'in üzerinde sadece bir kazak vardı ama üşümüş gibi görünmüyordu.

Tad ve ben yıllarca birlikte çalışmıştık. Piknik masalarından birine doğru yürürken ve tabağımı masanın üzerine koyarken sohbet etme ihtiyacı hissetmedim.

Bankı kullanmak yerine masanın üzerine çıktım ve bağdaş kurarak eve bakacak şekilde oturdum. Tad masanın diğer yarısına oturdu, yüzü ters yöne, kapıya dönüktü.

Underhill'e ve birkaç gün içinde taşınacağı eski evime doğru.

Yemeğe başlamadan önce telefonumu çıkardım ve "Afrika'da kar" diye arattım. Görünüşe göre Fas'taki Atlas Dağları düzenli olarak karla kaplanıyormuş. Hava durumu uygulamasına geçtim. Aspen Creek'i göstermiyordu ya da en azından son kontrol ettiğimde göstermiyordu. Ama Troy, Montana yakındı. Cumartesi öğlene kadar kış fırtınası uyarısı vardı. Bölgede şiddetli rüzgârlar ve önümüzdeki yirmi dört saat içinde on sekiz santime kadar kar birikmesi bekleniyordu, dağlarda ise kar kalınlığı üç metreye kadar çıkabilirdi.

"İyi misin?" Tad sordu.

"Hayır," dedim. "Bir arkadaşım için endişelendim." "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," dedim ona. "Ben de." "Bu berbat," dedi.

"Elbette."

Pizzadaki biber poblano değil, çok daha acı bir şeydi, ancak ananasın asit-tatlılığıyla tahmin edemeyeceğim bir şekilde uyum sağladı.

C şeklini alan aya baktım ve gülümsedim. Uzun zaman önce Samuel bana ayın evrelerinin bilimini anlatırken bir piknik masasının üstüne oturmuştum. Ona ayın küçüldüğünü anlamanın yolunun, bir kurabiye canavarının onu ısırmış ve yerine bir "C" bırakmış gibi görünmesi olduğunu söylemiştim. Ona "C Is for Cookie" şarkısını söylemiştim. Beni ilk kez o zaman öpmüştü.

Bu uzun zaman önceydi. Ve Bran'in aşkımıza son vermesi muhtemelen en iyisi olmuştu, gerçi o zaman minnettar olmamıştım. On altı yaşındayken, bazen odadaki yetişkinlerin devreye girmesine ihtiyaç duyarsınız.

"Sen ve Izzy iyi misiniz?" Ben sordum. Tad on altı yaşında değildi. Ama hâlâ oldukça gençti.

Tad nazıkçe, "Diğer arkadaşına yardım edemezsin, belki bana yardım edebilirsin?" diye önerdi.

"Burnumu sokmayayım mı?" Ben sordum.

İç çekti. "Şimdilik. Onu babam ve kendim hakkında da uyarmıştım. Ama sanırım beni dinlemedi."

Pizzadan bir ısırık daha aldım ve peynirin altında gizlenen, ilkinden daha baharatlı bir biberi ezdim. Etrafıma bakındım ve içecek bir şey getirmediğimi fark ettim.

"Sana bir su getireyim," dedi Tad, masadan atlayarak ve aşk hayatı hakkındaki tartışmamızdan kaçarak.

Kapı arkasından kapanırken tekrar aya baktım. Sonra çok dikkatli bir şekilde bakışlarımın tekrar eve kaymasına izin verdim. Çatı çizgisinde bir sorun vardı.

Sanki sadece benim onu fark etmemi bekliyormuş gibi, bir şekil gölgelerin arasından sıyrılıp gökyüzüne karşı siluet halinde durdu. Ayın soluk ışığı üzerine düşene kadar birkaç kasıtlı adım attı, böylece onu net bir şekilde görebildim.

Yırtık pırtık giysiler giymişti, tıpkı bir korkuluk gibi, filmdeki Biçerdöver gibi. Bu benzerliğin kasıtlı olduğuna hiç şüphe yoktu. Beynimin küçük bir kısmı Adam'la o lanet filmi gerçekten izlememizin iyi bir fikir olabileceğini düşündü. Geri kalan kısmım ise bir elimde yarısı yenmiş bir pizza parçasıyla kıpırdamadan oturuyordu.

Ay tarafından arkadan aydınlatılmış olsa da gece görüşüm iyiydi. Yüzünü görebilmem gerekirdi. Ama film afişinde olduğu gibi, tek görebildiğim siyahlıktı. Önemli değildi. Kim olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

"Olamaz," dedim, boğazım kurumuştı. "Hayır."

Bir elinde Ruh Alıcı'yı tutuyordu. Kafamda parlayan bir kılıç, taşıdığı güce layık bir şey görmüştüm. Ama hiç de öyle değildi. Bıçak çukurlu ve kaba işlenmişti. Sapı deri ya da elektrik bandı olabilecek bir şeyle sarılmıştı, koyu renkli bir şey.

Sanki ekstra yükseklik detayları daha net seçmeme yardımcı olacakmış gibi ayağa kalktım. Yüzündeki boşluğa baktım ve bunun bir maske olup olmadığına karar vermeye çalıştım. Hareketimi takip ederek başını eğdi, belli ki neredeyse alaycı bir şekilde dikkatime karşılık veriyordu.

Bana doğru yürüdü, çatının dik açısı hareketlerinin zarafetini etkilemiyordu.

Tad elinde bir bardak suyla arka kapıyı açtı. Vücudu kaskatı kesildi ve gözleri arkama baktı. Biçerdöver'in yere inip gölgeler arasında kaybolduğunu görmek için yanlış yöne bakıyordu. Bir saniye boyunca olduğu yere baktım ve tam olarak nasıl kaybolduğunu anlamaya çalıştım.

"O da ne?" dedi Tilly soluk soluğa. "Oh, o da ne?"

Piknik masasından atladım ve Underhill'le yüzleşmek için döndüm. Kızıl bukleli saçları neredeyse kirli olan ayaklarına kadar dağınık bir şekilde sarkıyordu. Genelde çocuk kılığında görünürdü ama bu gece genç kız olmayı seçmişti ve üzerinde Adam'ınkine çok benzeyen bir ceket vardı - tıpkı Adam'ınki gibi.

Bana ıslıl ıslıl gülümsedi, yüzü açgözlülükle parlıyordu - bugün erken saatlerde Zee'nin yüzünde gördüğüm bir ifade. Bu yüzden, "Genelde hayal kırıklığı yaratırlar, öyle değil mi? Ama bu hikâyelerdekinden bile daha iyiydi. Çok karanlık ve uçsuz bucaksızdı. Aynı anda hem boş hem de dolu, evren boyunca uzanan bir uçurum. Yapabilir misin

Bunu benim için alır mısın, Coyote'nin kızı? Eğer onu benim için getirirsen, ben-" Tad aramıza girdi, o da suratını asarak ayrıldı.

"Demir öpücüklü evlat," diye kızgın bir kedi gibi tükürdü. "Kendine iyi bak."

"Mercy," dedi Tad, "sanırım yemeğimizi içeride bitirmek iyi bir fikir olabilir."

"Ben de," dedim.

Tilly, "Onu benim için al," dedi, "ben de halkını güvende tutayım."

Yemeğimi topladım ve iyice düşündüm. Bir şeyler söylemeliydim, çünkü kabalık sessizlikten daha tehlikeli olabilirdi.

"Korkarım Tilly, böyle bir şeyi elde etmek benim yeteneklerimi aşar," diye idare ettim.

Dar gözlerle onu izleyen Tad, bana eve kadar eşlik ederken geriye doğru yürüdü. Kapıdan içeri girmeden önce omzumun üzerinden hızlıca bir göz attığımda, yüzü ay ışığıyla aydınlanmış ve kendinden geçmiş bir halde çatıya bakıyordu.

Ben içeri girdiğimde Adam ayaktaıdı.

"Marsilia haklııdı," dedim ona. "Wulfe'yi bulmamız gerek. Ruh Alıcı'ya sahip olan kişi o."

RÜYA GÖRDÜM.

"Onu nasıl bulacağını neden bizim hanıma sormuyorsun Stefan?" Andre'nin biraz titiz ses tonunu taklit ederek kendi kendime mırıldandım. "Nerede olduğunu biliyor."

Sağduyulu bir adam derin uykudayken kırlarda dolaşmayı beklemiyordum ama hanımımın bazen tuhaf bir mizah anlayışı oluyordu. Geceydi, ama dolunay ve parlak yıldızlar, patika bir tarlanın kenarındaki oyun parkurundan biraz daha fazlası olsa da, görmek için bol miktarda ışık bırakıyordu. Hava güneşin hatırası gibi kokuyordu ve gölgeler bile dostça bir his veriyordu.

Tam yönü yanlış anladığımı düşünmeye başlamıştım ki, onu gördüm. Büyükanнемin hikâyelerinden fırlamış gibi duran kocaman, yaşlı bir ağaç yakındaki ağaçların üzerinde yükseliyor, etrafındaki ormana hükmediyordu.

Göz hizasının hemen üzerinde gövde ikiye ayrılıyordu. İkiye ayrılan parçaların arasındaki bankta bir genç, gözleri kapalı, bir elinde vielle, diğerinde yay, sanki oyunun ortasında uyuyakalmış gibi uzanıyordu.

Tamamen beyaz giyinmişti. Belinden kuşaklı bol tuniği, baldırının ortasından bağlanmış hortumunun üzerinden sarkıyordu. Köylü giysisi, ancak hiçbir köylü beyaz giysiyi

Kıyafetleri tertemizdi ve dar belini iki kat saran kemeri ipek işlemeliydi.

Çocuğun ayakları, biri yaslanmadığı gövdenin yarısına dayanmış, diğeri ise dikkatsizce sallanıyordu, çıplak ama temizdi; sanki tarlaların çamuru tenine yapışmaya cesaret edememiş gibiydi.

Aydın aydınlattığı soluk altın rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Birbirine bağlanmış düzinelerce ince örgü halinde yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Teni saçlarından bile bir ton daha açıktı, sanki hiç güneş görmemiş ya da çocukluğundan bir gün bile geçmemiş gibi lekesizdi.

Ben daha konuşmadan ve gözlerini açmadan, vielle'i yerine çekti ve yayı bir çift telin üzerinden geçirerek güçlü, çift bir nota çıkardı. Gecenin sessiz seslerine karışan bu ilk nota sert bir şeydi. Ama o çaldıkça müzik yumuşadı.

Müdahale etmek istemediğim için ağzımı kapattım.

Yüzü hareketsiz olsa da, vücudu yayın hareketiyle sallanıyordu. Sol elinin parmakları kutu gibi, süslü enstrümanın klavyesi üzerinde dans ediyor, ondan prenslerin saraylarında bile hiç duymadığım bir müzik çıkarıyordu.

Buraya, bedenimi bir bıçakla hizmet ettiğim kadının arasına koyduktan sonra beni kurtaran şifacıya teşekkür etmeye gelmiştim. Hiçbir şey hatırlamıyordum ama arkadaşım Andre iltihaplı yaralarımı gereğinden fazla ayrıntıyla anlatmıştı. Ölmekte olduğuma inanıyorlardı.

Sonra hanımım bir şifacı getirdi ve iki gün iki gece boyunca odamda benimle yalnız kaldı. O gittiğinde arkadaşlarım beni uyurken ve yaralarımı enfeksiyondan temizlenmiş halde bulmuşlardı.

Hayırseverime teşekkür etmem gerektiğini söylediğimde hanımım gülmüştü. Ama yine de onu nerede bulacağımı söylemişti.

-Tuhaf bir adamı bulmak için tuhaf bir yer, demişti. Onun adını nadiren kullanır, ona "gezgin bilginim" ya da "şair dostum" derdi. Ona kitaplar getiren, hikayeler anlatan, matematik, coğrafya ve yabancı diller öğreten gizemli bir adamdı o. Ondan başka kimseye görünmeyen bir adam. Onun aynı zamanda bir şifacı olduğunu bilmiyordum.

Arkadaşlarım o geldiğinde ağır pelerinli bir figürden başka bir şey görmemişlerdi. Ama benim tecrübelerime göre bilgili adamlar yaşlı ve kır saçlı, sakallı ve gıcırdayan vücutlu kişilerdi. Gözleri kapalı ve kapalı gözlerinin ardında Tanrı'nın yüzünü gören bir adamın ifadesiyle yıldızlara müzik çalan genç güzeller değillerdi.

"Sen bir melek misin?" Fısıldadım.

Hınzır, şehvet dolu bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Okyanusun derinlikleri kadar mavi ve karanlık olan gözlerini açtı ve bana baktı. Oturduğu yerden kalkarken müziği hiç kesilmedi. Ancak o zaman kemerin leydimin çok sevdiği bir kuşak olduğunu fark ettim, zengin aşıklarından birinin hediyesiydi ve şimdi gencin dar beline üç kez sarılmıştı.

"Öyle bir şey de değil, sevgili Stefan," diye cevap verdi leydimin bilgini hafif aksanlı ama kullanışlı bir İtalyanca ile. "Marsilia'nın bana hediye göndermesi ne büyük incelik."

-

UYANDIM, MERHAMETLİ BENLİĞİM BİR KEZ DAHA. BENİM KOKULARIM Adam'ın bacağına benimkine dolanması gibi, ev beni ortaladı. Kendi kendime, bu koşullar altında Wulfe'yi rüyamda görmeyi beklemem gerektiğini söyledim.

Ama onu Stefan'ın gözünden görmüştüm ve rüyalarım genelde böyle olmazdı. Gerçek bir imgelemdeki keskinliğe, orada bulunduğum hissine sahip değildi.

vardı. Ama bu geceki macera gerçek olmasa da, doğru olduğunu hissettirmişti.

Yanımda Adam yuvarlandı. Uykusu hafifti.

"Tamam mı?" diye mırıldandı. Uyuyor olsaydım, onu görmezden gelebilirdim.

"Wulfe'yi düşünüyorum," dedim ona, hâlâ kendi derimin içinde huzursuzdum.

"Oh?" Sesi iliklerime kadar işleyen alçak bir hırıltıydı. "Sence bu konuda bir şey yapmalı mıyım?"

Bir süre tekrar uyuyamadım. Doymuş ve zevkten gevşemiş bir halde uyuduğumda bir rüya gördüm.

-Wulfe'nin.

-

"STEFAN, STEFAN!"

Kapımın kilitleri onun aceleciliğiyle tıkırdadı.

"Marsilia?" Ölmüş olmasından korkmuş, kaçmış olmasını ummuştum. Ayağa kalktım, benden ne isterse yapmaya hazırdım.

Kapıyı açtı ve iki yanında birer muhafızla durduğunu gördüm. Uzun süre hapsedildiğim için zayıflamışım gibi biraz yalpaladım - ki bu yeterince doğruydu, o kadar. Sanki bu zayıflık bir tehdit olmadığım anlamına geliyormuş gibi rahatladıklarını gördüm ki bu doğru değildi. Ben her zaman bir tehdittim. Sadece insan olduğum zamanlarda da bir tehdittim. Leydimin gündüz hizmetkârı olarak hizmet ettiğim yüzyıllar boyunca bir tehdittim, orada işe yaradığım sürece yavru kuşların alacakaranlık dünyasına hapsolmuştum. Beni daha az tehlikeli yapmak için biraz açlıktan fazlası gerekirdi.

"Odalarınıza gidin," diye emretti bana acilen. "Bir çanta al ve toparlan. Zaman kaybetme. Gidebileceğimi söyledi. Seni ve Andre'yi de götürebilirim. Sürgüne gönderileceğiz."

Uzun zaman önce terk ettiğim Tanrı'ya şükretmem için neredeyse yeterliydi. Sonra meşale ışığı onun üzerine düştü ve ben

Efendimizin ve efendimizin ödettiği bedeli anladım ve minnettarlığımı geri aldım. Eğer buradan çıkmayı başarırsak, bunu mümkün kılan leydime gerektiği gibi minnettar olacaktım. Eğer başaramazsak, hayatımın geri kalanını -muhtemelen o kadar da uzun değil- alabileceğim intikamı alarak geçirecektim.

Onu gördüğümde bu yana geçen haftalar içinde hanımım sağlıklı halinden kadavra zayıflığına düşmüştü. Saçları gevşek ve kirliydi ve sanki kafa derisini yüzmekle tehdit etmiş gibi saç çizgisinin kenarında kırmızı bir iz vardı. Yüzü, ürkmedim. Korkmazdım.

Efendimiz ve efendimiz oyun eşyalarına zarar vermeyi severdi. Burnu parçalanmıştı. Belirsiz ışıktaki ve kurumuş kanın altında, onu sadece dövmüş mü yoksa gerçekten kesmiş mi anlayamadım. Sevdiği bu kadının güzelliği hakkında soneler yazmıştı. Burnu yeni hasar görmüştü, belki de birkaç saat önce. Gözündeki hasar ise haftalar öncesine ait gibiydi.

"Önemli değil," dedi Marsilia sabırsızca, tek sağlam gözüyle bana bakarak. "Stefan, git. Benimle buluş-" Durdu ve korumalarına baktı. "Hazinemi nerede sakladığını biliyorsun. Mümkün olduğunca çabuk benimle orada buluş. Sanırım o hazineyi yanımızda götürebilirim."

Söylemedi, çünkü tanıklar vardı, yeter ki Fikrini değiştirmeden gidelim, ama efendimizi en az onun kadar iyi tanıyorum.

İçgüdülerim eşyalarımı bırakıp ona eşlik etmemi söylüyordu. Gittiği yer, hazinesinin olduğu yer güvenli değildi. Ama o da benim kadar tehlikeliydi, hatta yaralıydı ve daha iyiydi - ona eşlik edenler asla öyle düşünmezdi. Ve odalarımda sürgün hayatı için gerekli para ve mücevherler vardı.

ÇIĞLIKLARI DUYDUM.

gizli zindanlardı. Burada, sarayın gizli derinliklerinde sadece bir mahkûm vardı ve o da artık çığlık atmıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu.

Çantalarımı bıraktım ve tüm eşyalarım gibi odamdaki yerinde asılı duran kılıcımı çektim. Gecenin Efendisi'nin onun yanındaki yerime devam edeceğimi mi yoksa dikkatini çekemeyecek kadar önemsiz olduğumu mu düşündüğüne karar verememiştim. Onu tanıyorsam, ikisi de olabilirdi.

Zayıf düşmüştüm ama bir ölümlü kadar zayıf değildim ve burada çalışacak vampirlerin hepsinden daha yetenekliydim. Dövüş kısa sürdüğü sürece, oraya vardığımda galip gelebileceğimden şüphem yoktu.

Merdivenlerin üstündeki kapı menteşelerinden sökülmüştü, ama altta bir dönüş vardı, bu yüzden neler olduğunu göremiyordum. Ortalık birdenbire çok ama çok sessizleşmişti.

"Stefan," dedi Marsilia, sesi oldukça sakindi.

"Evet?"

"Dikkatli hareket edin," dedi.

Merdivenleri iki sıçrayışta çıktım ama onun isteğine itaat ederek köşeyi dönerken yavaşladım. Alan, titreyen tek bir fenerle loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Karanlıkta görebilme yeteneğime rağmen, ilk başta ne olduğunu anlamak zordu. Her yerde kan vardı -hem taze hem de çürümüş- ama bu bir işkence odasında beklenen bir şeydi.

Cesetler daha az beklenen bir şeydi - Lordum çalışma alanlarını cesetlerden uzak tutmayı severdi. Marsilia, kaba ahşap kapısı açık olan kafeslerden birinin yanında kıpırdamadan duruyordu.

Oda gibi o da kanla kaplıydı.

"Kapısını ben açtım," dedi Marsilia. "Ve sonra ben hariç herkesi öldürdü."

Ne demek istediğini anlamadım ve sonra ayaklarının dibine çömelmiş, kirli elleri elbisesinin altına dolanmış figürü gördüm. Hareketli bir iskeletten başka bir şeye benzemiyordu.

Beni görünce bir tıslama ve mavi gözlerin parlamasıyla kendine geldi - Wulfe'un tanınabilir tek parçası. Durdum ve benimle ilgili ne yapacağına karar vermesini bekledim.

Kanlı kalıntılar Marsilia'nın eskortlarıydı. Bir adamın ayakkabısının şeklini tanıdım. Vampirlerdi ve tetikteydiler ve bu onlara hiçbir fayda sağlamamıştı.

"Emin misin-" diye sordum, şüphe ettiğim için değil, inanmak istemediğim için.

"Evet," dedi hanımım.

Zeki ve uçarı dostumuz Wulfe, yüzyıllardır burada Bonarata'nın sevgi dolu bakımı altındaymış da haberimiz yokmuş. Marsilia'nın Bonarata'yla yatağına aldığı kurtadam sürtük yüzünden yaptığı şiddetli kavgada tesadüfen söylediği bir söz beni ava göndermişti. Bir düzine yanlış başlangıçtan sonra, mutfaklardan bir angaryacıyı bu gizli alana kadar takip etmiştim.

Burası Wulfe'ye aitken, hazinelerini bu odalarda saklardı - müzik aletleri, duvar halıları, bir çocuğun annesini iyileştirmesi karşılığında ona verdiği kötü dokunmuş bir sepet. Wulfe kuru çiçekleri de zarif mücevherler gibi biriktirirdi.

Bu odalara sadece onu hissedecek kadar yaklaşmıştım. Wulfe kaybolduktan sonra beni buraya getiren Marsilia olmuştu ama onunla olan bağlarım yeterince yaklaştığımda onu hissedebilmem için hâlâ yeterince güçlüydü.

Onu kaçırıp tek başıma kaçabileceğimi düşünecek kadar aptal değildim. Leydime gitmiştim.

Wulfe'nin hatırı için tehlikeli lordumuzla yüzleşmişti çünkü ikimiz de bizi sürgüne gönderenin o olması gerektiğini biliyorduk. Eğer ayrılmak bizim fikrimizse, bizi dünyanın öbür ucuna kadar avlardı.

Sesimi duyunca, eskiden Wulfe olan şey dört ayak üzerinde yerde sürünmeye başladı, ama bunun için daha az çevik değildi. Yaklaşırken, kokusu tarif edilemeyecek kadar kötüydü. Parçalanmış bedeninin en korkunç kısımlarına bakmamaya çalıştım. Bedenler yeterli zaman ve yiyeceklerle iyileştirilebilirdi. Hızlı ve alışılmadık olan zihnini onarmak daha zor olacaktı.

Dişlerini baldırıma geçirdi ama sadece tadına baktı. Ayaklarımın dibine oturup düşündü, sonra da Marsilya'ya geri döndü.

"Seni burada bulmayı bekliyordum," dedi arkamdan tanıdık bir ses.

Wulfe bir panik sesiyle Marsilia'nın eteklerinin arkasında kayboldu.

Dikkatimin dağılmasına izin verdiğim için sessizce küfrederek döndüm ve aynı hareketle kılıcımı kaldırdım.

Iacopo Bonarata bıçağıma eğlenen bir bakış attı. Büyüleyici bir gülümseme ve vahşi gözlerle, "Bunları isteyeceksin," dedi. Dikkatsiz bir hareketle, terk edilmiş çantalarımı ayaklarımın dibine fırlattı.

Marsilia'ya baktı ve bir an için yüzündeki tüm ifade kayboldu ve hiç de çekici görünmedi. "Yani o kurt değildi. Ya da daha doğrusu başka bir Wulfe'ydi." Maskesi yeniden ortaya çıktı. "Benim güzel, ölümcül çiçeğim, Parlak Hançer'im, izin verebileceğimden daha fazlasına cüret ediyorsun. Sensiz kederden ve sıkıntıdan öleceğim ama bu yapılmalı. Yukarıda seni Fransa'da kalacağın bir malikâneye götürecek arabalı hizmetkârlar var." Şöyle bir baktı

Yüzünü tekrar Marsilia'ya çevirmeden önce önce Wulfe'ye sonra da bana baktı. "Kendini benim için bir tehdit haline getirme."

"Kurt yaptı," dedi ve Bonarata'nınkinin aksine üzüntüsü gerçektir. "Her iki kurt da. Tüm o kendine düşkünlükler ve küçük zalimlikler. Ama bunu öğrendiğimde, ona ne yaptığını öğrendiğimde, sevdiğim adamın artık senin derinin içinde olmadığını anladım. Iacopo Bonarata, kalbimin prensi, bunu asla yapamazdı."

Yanıldığını düşünüyordum. Bonarata onunla ilk tanıştığım andan beri çekici, acımasız, kendini beğenmiş bir piçti ve vampir olması da durumu iyileştirmemişti.

Bonarata'nın yüzü değişmedi.

Wulfe'ye doğru başını sallayarak, "Bunu alabilirsin," dedi. "Ve" dedi Wulfe'ye doğru başını sallayarak, "bu da sende kalabilir." Wulfe'nin bir zamanlar sahip olduğu melek gibi, yetenekli bilginden geriye kalanlara baktı. "Özellikle bağlı görünüyor. İlk bir ya da iki yıl hücrede bıraktım." Gülümsedi. "Bir nezaket."

İşte, diye düşündüm, ona bak, Marsilia. İşte gerçek Bonarata.

Elindeki şeyi çantalarımın üzerine bıraktı ve bunun, hepimiz insanken metresi Marsilia'ya verdiği kuşak olduğunu gördüm. Sanırım o zaman bile bir canavardı.

Marsilia, "Bana bunun intikam olduğunu mu söylüyorsun? Yüzyıllar önce hiç yapmadığı bir şey için mi? Korseyi ona ben verdim."

"Bunu senin için yaptım Parlak Bıçağım," dedi Bonarata. "Bir anı hediyesi. Bana ihanet ettiğinde, unutma ki acı çeken asla sen olmayacaksın." Gitmek için döndü.

"Bunu intikam için yapmadın," dedim ona. "Sadece intikam için değil."

Dondu kaldı ve bana döndü, yüzünde sanki atlarından biri konuşmaya karar vermiş gibi kuşkulu bir ifade vardı. Benim hakkımda daha az şey düşünmesine izin vermek, bana onun hizmetkârı gibi davranmak alışkanlığımdı - ki öyleydim. Ve eğer tehlikeli olduğumu unuttuysa, bu iyi bir şeydi. Ama Wulfe'a yapılanların onun suçu olduğuna inanarak yaşamasına izin veremezdim.

"Ondan korkuyordun," dedim gözlerine bakarak.

O pis zindanda birbirimize baktık. Ama dönüp giden Bonarata oldu.

-

BU ZAMAN NE ZAMAN I UYANIŞ, THE GÖKYÜZÜ WAS
BAŞLANGIÇ K

Adam duş alıyordu. Yataktan kalktım, dolaba gittim ve Wulfe'un yatağın üzerine bıraktığı kemeri -kuşağı-koyduğum kasayı açtım.

Aslında kontrol etmeme gerek yoktu çünkü Stefan'ın anılarını hayal ederken bile Wulfe'un Stefan'la ilk karşılaştığında taktığı kemerin, Bonarata'nın Stefan'ın çantalarının üstüne attığı kemerin ve kasamda asılı olan kemerin aynı olduğunu biliyordum.

"Günaydın," diye seslendi Adam. "Kahvaltı hazırlayayım." "Teşekkürler," dedim. "Bir dakika içinde aşağıda olurum."

Duş alırken Wulfe'yi, aslında hiç de hediye olmayan hediyeleri düşündüm. İntikam ve kurbanlar hakkında.

Her zamanki iş kıyafetlerimi giydim - kot pantolon ve tişört. Saçlarımı ördüm ve yanağımda en son bir tanrıya karşı çıktığımda oluşan ince beyaz yara izine baktım. Merdivenlerden inerken Tad ve Jesse'nin kapıdan çıktığını gördüm.

"Bu senin için erken," dedim. Perşembe günleri dersler genellikle on bire kadar başlamazdı.

Jesse gözlerini devirerek, "Çalışma grubu toplantısı saat yedi buçukta," dedi.

Gözlerini saate mi, çalışma grubuna mı, yoksa Tad'in ona kapıyı açmasına mı çevirdiğini anlayamadım. Herhangi biri ya da hepsi olabilirdi.

"İyi şanslar," dedim.

Jesse durdu ve bana baktı. "Ölme," dedi bana. "Ölmesine izin verme." Parmağını mutfağa doğru uzattı.

"Ölme," diye karşılık verdim. "Ölmesine izin verme." Parmağımı Tad'e doğru uzattım, o da güldü.

Jesse onu düşündü, içini çekti ve "Bazen fedakârlık yapmak gerekir" dedi. Sonra da kapıdan çıkıp gitti.

"Beni ölmekten kurtarmak için mi fedakârlık yapıyorsun?" Tad'in kapının diğer tarafından neşeli bir sesle ona sorduğunu duyabiliyordum. "Yoksa ben başkalarının güvenliği için yapılacak bir fedakârlık mıyım?"

"Arabaya bin, Tad," dedi. "Umarım Izzy ile yakında barışırsınız. Sadece senin yanında uzun süre kalmaya dayanabilir miyim bilmiyorum."

Arabanın kapıları kapandı ve Jesse'nin arabası uzaklaştı.

Bazen fedakarlık yapmak gerekir.

-

MUTFAĞA GİRDİĞİMDE ADAM'A "HEY, SEN," DEDİM.

"Günaydın Günışığı," diye cevap verdi bana bir fincan kakao uzatırken. "Bugün fırtınaya hazır mısın?"

Dumanı tüten sıvının üzerine üfledim. "Bu konuda-" Durmak için sendeledim.

Adam bitirmemi bekledi. Beni dinlerdi. Bana kanıtımın saçma olduğunu söylemedi, öyle olsa bile. "Bir rüya gördüm..." diye başlamayan bir konuşma yolu bulmaya çalıştım.

Cümlemi tamamlamadığımda, Adam buna izin verdi. Yine de bunun geçici bir durum olduğunu biliyordum. Eğer bu konuya değinmezsem, söyleyeceklerim konusunda beni sıkıştıracaktı.

Dikkatini pişirmekte olduğu dev omlete çevirerek, "Sherwood dün gece Wulfe'un evine uğradı. Önünde emlakçı tabelası olan boş bir ev. Bu sabah emlakçıyı aramış, o da Sherwood'a evin tadilatta olduğunu ve Salı günü satışa çıktığını söylemiş. Saat dokuzda emlakçıyla orada buluşacak ve evi kontrol edecek. Sherwood'un iyi bir burnu var. Wulfe'un geçen Cumartesi ile bugün arasında oraya gidip gitmediğini anlayabilir."

"Sherwood bu sabah emlakçıyı mı aradı?" Saate baktım; saat ancak yediydi.

Adam bakışımı gördü ve başını salladı. "Bana erken kalkan yol alır demişti."

"Haklı," diye kabul ettim. "Ama yine de kabaydı. Emlakçı ben olsaydım Sherwood'a benimle sabah ikide buluşmasını söylerdim."

Adam gülümsedi ama "Kaynama hakkında ne söyleyecektin?" diye sordu.

Bunun geçmesine izin vermeyeceğini biliyordum.

Nasıl cevap vereceğime karar veremedim kapı çaldı.

Adam tencereyi ocaktan aldı, gizli silahını kontrol etti ve bana el sallayarak kendisi kapıya bakarken mutfakta kalmamı söyledi. Bu sabah üzerimde silah yoktu ve bu düşünce aklıma gelir gelmez mutfak masasının üzerinde duran bastonu fark ettim.

Adam kapıya varmadan, gelen her kimse kapıyı çalmaya başlamıştı. Adam kapıyı açarken bastonu elime aldım. Larry'nin sesini duyar duymaz objeyi masadakinden biraz daha az dikkat çekecek bir yere, tezgâhın üzerine bıraktım.

"Adam," dedi, sesi oldukça gergin geliyordu. "Konuşmamız gerek."

Adam sessiz bir davette bulundu mu bilmiyorum ama sert tabanlı botlar giyen birinin hızlı adımları Larry'nin mutfağa girdiğini müjdelemeden önce hiçbir şey söylemediği kesindi. Ona göz kırptım.

Neredeyse çıplak, barbar goblin gitmişti. Ya da eski iyi çocuk goblin. Bugün Larry kovboy olmak isteyen lüks bir Teksaslı işadamı gibi giyinmiş, egzotik bir deriden yapılmış gri çizmeler giymişti. Western kesim gömleği ve kot pantolonu ona bu kadar iyi uyması için ısmarlama olmalıydı. Eksik olan tek şey bir şapkaydı.

Ben Montana'da büyürken, böyle kıyafetler giyen insanlara kıs kıs gülerdik. Çoğu zaman. Ancak bazen pahalı kovboy kıyafeti giyen kişinin at üzerinde gerçekten çok fazla saat geçirdiğini anlayabilirdiniz. Larry bunları öyle bir şekilde takardı ki, Montana'lı bir politikacının aksine, eğer kovboy şapkası takıyor olsaydı, onu ne tarafa takacağını bildiğinden emin olurdu.

Görünüşü karşısındaki şaşkınlığımı görmezden gelen Larry, beni selamlama zahmetine katlanmadan yerel gazetenin bir nüshasını masanın üzerine bıraktı. "Bunu gördün mü?"

"Henüz değil," dedi Adam ona, bakmak için eline alarak.

Birkaç ay önce, son gazete dağıtım elemanımız tibicena formundaki Joel ile karşılaştı ve bir daha gelmeyi reddetti, ki bu haklıydı. Gazetenin dağıtım elemanlarına ne kadar ödediğini bilmiyordum ama bir yanardağ tanrısının şeytan köpeğini cesaretlendirmek için yeterli değildi.

Gazeteyi ben de görebilmek için Adam'a yaklaştım. Manşette 15 Kişi Kayboldu yazıyordu. Sürü Nerede? Adam'ın koyu renk takım elbiselerinden birini giymiş, Warren'in da kurt formunda olduğu bir fotoğrafını kullanmışlardı. Fotoğrafın, Adam'ın acil durum müdahale ekipleriyle yakın zamanda yaptığı bir eğitim tatbikatında çekildiğini biliyordum.

Kurtadamlara defalarca maruz kalan insanların, kurtadamlar yardım etmeye çalışırken onları vurma ihtimali daha düşük olurdu. Ama arka plandaki nehirle birlikte bu çekim Adam'ı bir playboy gibi gösteriyordu. Ya da belki zengin ama tehlikeli bir suçluya. Bu onun görünüşünün bir tehlikesiydi.

Zaman kazanmak için, tıpkı eski üniversite hocalarımdan birinin bana öğrettiği gibi, makalenin ilk satırını ve son satırını okudum. Yerel muhabirimizin sesi sarsılmış gibiydi, diye düşündüm, ve dürüstçe çok fazla işimiz olduğunu, şehri güvende tutamayacağımızı düşünüyordu.

Başlığa baktım ama kimin yazdığından emindim çünkü üslubunu tanıyordum. Tamra Chin genç ama zeki biriydi. İyi bir gazeteciydi ve sürü hakkında birkaç haber yapmıştı.

"Bingo," diye mırıldandım ve hem Adam hem de Larry bana baktılar. "Marsilia bunun olacağı konusunda bizi uyarmıştı" dedim. Motivasyon, motivasyon, motivasyon diye düşündüm. "Sürümüzün koruyucu konumunu zayıflatmak için halkın güvensizliği."

Larry kâğıda başıyla onay verdi. "Bu benim hatam. Siz beni aradıktan sonra adamlarımı aramaya ve sorular sormaya gönderdim. Gördüğünüz gibi, George'dan daha fazla kayıp insan bulduk. Bunların hepsi sizin kriterlerinize uyuyor - doğaüstü olaylarla bağlantılı, ancak kendileri güçlü değil ya da güçlü gruplarla ilişkili değiller. Karşılaştırma yapmak gerekirse, Ocak ve Temmuz ayları arasında kaybolan üç kişi vardı. Daha savunmasız insanların hareketli doğası göz önüne alındığında, beklediğim gibi." Sadece goblinlerden bahsetmiyordu. Bölgemizde yaşayan insanlardan bahsediyordu. Bunu geçen hafta yapmazdı. Dostluk teklifini ciddiye alıyordu.

"Ağustos ayında hiç kimse kaybolmadı," diye devam etti.

"On

Eylül ayının son iki haftasında insanlar kayboldu ve

Bu ay beş tane daha."

Adam dişlerinin arasından tısladı. "Ortadan kaldırılacak çok fazla ceset var," dedi. "Ya da zulalanacak bir sürü insan."

Larry başını sallayarak onayladı. "Cesetler, sanırım. Kimsenin onları tutsak etme zahmetine katlanmasını gerektirecek kadar ilginç değillerdi."

Cebinden bir kağıt parçası çıkardı ve masanın üzerine koydu. Üzerinde isimler, unvanlar ("cadı" ya da "melez fae" gibi şeyler), tarihler (muhtemelen ortadan kayboldukları tarihler) ve nasıl kaybolduklarına dair düzgün bir liste vardı. "Bunlar zaman sırasına göre," dedi.

"Gazetenin haberi bu kadar çabuk alması senin suçun mu?" Adam listeyi okumaya başladığında ben de sordum.

Larry başını salladı. "Aramaya çıktığım goblinlerden biri fae dostu değil. Kayıp insanların sayısını öğrendiğinde, Tri-Cities'in güvenliğini sağlamak için bu insanları fae'lere, cadılara ya da vampirlere kurban ettiğinize karar verdi."

"Fedakârlık mı?" Mırıldandım.

Bana baktı. "Kullandığı kelime buydu. İsimleri gazetede bir arkadaşına götürdü." Yüzünü buruşturdu. "En azından arkadaşı daha ölçülü. Makale seni insanların kaybolmasının sebebi olmakla suçlamıyor, sadece yapabileceğini iddia ettiğin işi yapmamakla suçluyor."

Bu işi Bayan Chin yaptığı için şanslı olduğumuzu düşündüm.

Adam, "Biz bir şeyler döndüğünü anlamadan önce on beş kişi burnumuzun dibinden kaçırıldıysa, işimizi yapmıyoruz demektir," dedi.

"Makaleden dolayı üzgün görünmüyorsun." Larry anlaşılabilir görünüyordu. "Sadece kayıp insanlar."

"Tanıtım listenin oldukça alt sıralarında yer alıyor," dedim.

"Reklam eteleri harekete geçirir," dedi Larry.

Adam, "Önce adamlarımızı kaıranlarla ilgilenmemiz gerekiyor," dedi. "O zaman kamuoyunu idare edebiliriz."

Larry başını salladı. "Pekala. Pekâlâ. Katılıyorum." Bana baktı. "Marsilia'nın seni uyardığını söyledin. Ama ben sana insanlar sana güvenmemeye başlamadan önce Wulfe'u bulman gerektiğini söylediğini sanıyordum. Topluluğumuzun savunmasız üyelerini kimin ortadan kaldırdığını bulman gerektiğini değil."

"Sana Pazartesi günü öldürölen cadıdan bahsetmiştim," dedi Adam. "Salı gecesi -arşamba sabahı- marketteki çocuk melez bir fae'ydi."

Aubrey henüz haberlere çıkamamıştı ama Larry onun öldüröldüğünü biliyordu. Larry'nin adamları bilgi ticareti yapıyordu. Sanırım Adam Larry'ye katilin Wulfe olduğunu bildiğimizi ve Marsilia'nın bizi bu yüzden onun peşinden gönderdiğini söyleyecekti ama Larry'nin şok olmuş tepkisi dikkatini dağıttı.

Bir sandalye çekti ve oturdu, belli ki bilgiyi işliyordu.

"Bu Bonarata," dedi. "Adamlarım dün gece bana onun hâlâ İtalya'da olduğunu söylediler ama o Bonarata."

Başımı salladım. "Ben de bunu söyleyecektim," dedim Adam'a. "Daha önce seethe hakkında konuşurken."

Adam başını salladı. "Halkım onun da İtalya'da olduğunu söylüyor. Ama o bir vampir ve insanlar Bonarata'nın onlara inanmalarını söylediği şeylere inanıyorlar. Wulfe'un rolünü öğrendiğimizde, Bonarata olmak zorundaydı." Larry'yi izliyordu. "Ama Wulfe'u bilmiyordunuz. Son iki ölümün Bonarata'ya ait olduğunu düşündüren şey ne?"

"Gri cadının falcıyı öldürdüğünü sanıyordum," dedi Larry. "Elimde fotoğraflar var. Çocuğun da fotoğrafları var. Ama onları birleştirmedim çünkü onun

insan." Durakladı. "Ve o aptal film, Biçerdöver."

"Ruh Alıcı'yı biliyorsun," dedim.

"Bonarata ile nasıl bir bağlantısı var?" Adam sordu.

"Şey, uzun zamandır onda, değil mi?" dedi Larry.

"Yüzyıllardır. Bonarata bir şeyler biriktirmeyi sever."

Sandalyede arkasına yaslandı ve ayaklarını bileklerinden çaprazlayarak gerindi. Bu botlar da kesinlikle özel yapımdı. Larry'nin ayakları insan ayağı için yapılmış ayakkabılara sığmayacak kadar garip bir şekle sahipti.

"Dün gece Mike Amca'dan bir telefon aldım. Kırk yıl önce bir cesedin ve Ruh Alıcı'ya benzeyen ama ona ait olmayan bir objenin kapısının önüne nasıl geldiğini biliyor muydum? Zee bilmek istedi." Biraz kızgın görünüyordu. "Kırk yıl önce İzlanda'daydım, 2000 yılına kadar ABD'ye gelmedim."

"Yani bilmiyor musun?" Ben sordum.

"Elbette biliyorum," dedi, sesi daha da öfkeli çıkıyordu.

"Mike Amca'nın sorgusunu şu anki sorunlarımızla ilişkilendirmedim. Zee neredeyse bin yıldır o lanet eseri arayıp duruyor. Muhtemelen iki bin yıldır. Onu onun elinden uzak tutmak halkımın itici güçlerinden biri oldu."

Nedenini sormak için ağzımı açtım ama Adam önce kendi sorusunu sordu.

"Ölü çocuk ve Ruh Alıcı'nın bir benzeri kırk yıl önce Mike Amca'nın bulması için nasıl bırakıldı?"

Larry'nin kaşları havaya kalktı. "Onları oraya goblinlerimden biri koydu." Parmağıyla masaya vurdu ve Adam'a bir bakış attı. "Şimdi yapacağımız bir şey değil ama buradaki goblinler korumasızdı. Zorunlu olarak seethe için çalıştılar ve fae'lerden saklandılar. Ama izlediler. Ve bir şeyler biliyorlardı." Larry keskin dişlerini gösterdi. "Tıpkı şimdi bizim izlediğimiz ve bildiğimiz gibi."

"Ne biliyorlardı?" diye sordu Adam.

"Bonarata, seyahat etmek mümkün olur olmaz Marsilya'yı Yeni Dünya'ya sürgün etti. Ve orada bir çöl, az sayıda insanın yaşadığı güneşli bir yer olduğunu öğrendiğinde, halkını buraya taşımalarını sağladı. Bu kadarını biliyorsun."

Bizi davet ettiği gibi başımızı salladık.

"Uluslararası seyahat daha hızlı ve kolay hale gelince," diye devam etti, "Bonarata'nın her birkaç on yılda bir ziyaret etme alışkanlığı oldu. Bunu yapmayı bıraktı" - Larry'nin dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti-"yaklaşık kırk yıl önce."

Bir an için belgeseldeki dış ses gibi konuşmayı bırakıp ekledi: "Prag ziyaretimizden sonra Bonarata hakkında biraz araştırma yaptım. İtalya'daki birkaç arkadaşımı aradım. Onun hakkında epey bir dosyam var. Sanırım bir psikiyatriste gün doğacak."

Boğazını temizledi ve anlatmaya devam etti. "Çoğu zaman Bonarata ziyaretlerini duyurur ve çok güçlü olduğunu düşündüğü vampirleri ayıklarken onlardan kutlamalar yapmalarını isterdi. Bunlardan birkaçını hayatta tutar ve kendi kullanımı için alırdı ama çoğunlukla onları güneşin altında bırakırdı. Gelecek vaat eden yavruları da öldürdü. Marsilia'nın halkından hiçbirinin ona fazla sadık olmadığından emin oldu."

Larry dudaklarını büzdü. "Marsilia kendini bir tür kış uykusuna yatırdı, yaşlı vampirlerin yapabildiği bir şey." Karanlık bir şekilde gülümsedi. "Gözümüz yüzyıllardır uyuyan bir ya da iki vampirin üzerinde."

"Bran de öyle," dedi Adam.

"Belki onunla notlarımı karşılaştırırım." Larry hikâyesine geri döndü. "Marsilia'nın halkı onu ziyaretleri için uyandırdı ama bu tür uyandırmalar sadece yarı etkilidir. Yaşlı bir vampirin kış uykusundan gerçekten uyanması onlarca yıl alabilir. Marsilia'nın bunu bir vampir olduğunu düşündüğü için mi yaptığını öğrenemedim."

Halkını bu şekilde mi kurtaracaktı, yoksa sadece içinde bulunduğu durumun sefaletinden kaçmaya mı çalışıyordu?"

"Şimdi yeniden uyanmaya karar vermesi ilginç," dedi Adam düşünceli bir ifadeyle.

Larry Adam'a gülümsedi. "Öyle değil mi? Aslında on yıl önce başladı. Sürünüzle birlikte Tri-Cities'e geldiğinizde, buradaki doğaüstü topluluğu daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hale getirdiniz." Bana baktı. "Sen de aynı zamanlarda buraya geldin, değil mi?"

"Tri-Cities'e ne zaman geldin?" O bu iki olayı bir araya getiremeden ben sordum.

Larry bana sadece eğlenen bir bakış attı. Konuştuğunda, önceki konusuna devam etti. "Diğer zamanlarda Bonarata varlığını gizlerdi ama goblinler bunu her zaman bilirdi. O zamanlarda sadece Marsilia'nın adamlarını izlerdi - ki bunlar Stefan ve Andre'nin liderliğindeydi." Masaya vurdu. "Andre'yi hatırlıyorsun, değil mi Mercy?"

"Elbette," dedim.

Andre'yi, sevdiğim insanlara zarar vermek için iblis ruhlu bir vampiri harekete geçirdikten sonra öldürmüştüm. Stefan ve Wulfe, Andre'nin ölümüne karıştığımı Marsilya'dan saklamak için komplo kurmuşlardı. Stefan, sanırım beni önemseydiği için. Wulfe'un neden bir şey yaptığını kim bilebilirdi ki? Şu anda bile bahsettiğim bir şey değildi ama Larry'nin şüphelenmesi beni şaşırtmadı.

Larry bana düşünceli bir bakış attı. Yüzümde ne okudu bilmiyorum ama başını sallayarak hikâyesine geri döndü. "Biri ya da diğeri kaynayan ateşin üstesinden gelebilirdi ama ikisi de lider olarak görebileceğim kişiler değildi. Birlikte felakete yakındılar. Belki de Marsilia böylesinin daha iyi olduğunu düşündü." Bunu düşünüyor gibi görünüyordu.

"Ama yine de, yaklaşık kırk beş yıl önce, vampirler organize oldular ve Tri-Cities'in doğaüstü topluluğunun kontrolünü ele geçirdiler; bu kontrol ancak Mercy bir köprünün üzerinde durup bizi kendine mal ettiğinde azaldı." Bana keskin dişleriyle gülümsedi. "Biz goblinler bunu sana söylediğimden daha çok takdir ediyoruz, sanırım."

"Bir şey değil mi?" Dedim ve gülümsemesi genişledi.

"İkisinin bunu başarmasını her zaman tuhaf bulmuşumdur," dedi Adam. Kaşlarımı kaldırmam üzerine gerekçesini açıkladı. "Stefan'ın vampir topluluğundaki adı Asker, Mercy'dir. Askerler emir alırlar, emir vermezler. Ve Andre . . ."

Larry yavaşça, "Her zaman Wulfe olduğunu düşünmüşümdür," dedi. Sonra daha hızlı konuştu. "Ama o zamanlar burada değildim. Bonarata yaklaşık kırk yıl önce gizli ziyaretlerinden birine geldi ve Marsilia'nın kaynaşmasının geliştiğini, onun desteği olmadan ayakta kalabilecek kadar para ve güce sahip olduğunu gördü. Bundan hoşlanmadı. Bildiğiniz gibi, vampirlerin güzel şehirlerimizdeki hakimiyeti eskiden Mafya tarzı bir koruma raketine dayanıyordu."

"Bizimki gibi," diye mırıldandım. "Para almamamız dışında."

Adam güldü, döndü ve beni dudaklarımdan öptü. "Bir şey unuttuğumuzu biliyordum."

Larry boğazını temizledi. "Bonarata, şimdi garip bir şekilde tanıdık gelen bir planla, Marsilia'nın seethe'sini destekleyen ve paralarını veren vampir olmayanların kalplerine korku salmaya karar verdi. Kötü günler için sakladığı bir objeyi getirdi: Ruh Alıcı. Belli ki zaman onu bu konuda kayıtsız bırakmıştı ama kendisi de onu alacak kadar aptal değildi. Bu iş için doğru araçtı, çünkü kanında biraz, sadece biraz büyü olan insanları avlıyor. Kimse nedenini bilmiyor."

"Zee bunun eski bir tanrı için kurban topladığını düşünüyor," dedim. Yine de işin ruh toplama kısmına girmedim çünkü Larry'yi konunun dışına çıkarmak istemiyordum.

Larry yüzünü buruşturdu. "Bu düşündüğümünden de kötü. Her neyse, onu insanları öldürmesi için gönderdi ve o da öldürdü. Ve zeki biri daha güçlü fae'lerden biri olan Gri Lord'dan koruma istemeyi düşünmüş. Gri Lordlardan biri dikkatini çektikten sonra Siebold Adelbertsmiter'ı çağırdı."

Başını iki yana salladı. "Akıllıca bir hareket miydi yoksa aptalca bir hareket miydi bilmiyorum. O da bilmiyor, çünkü o öldü. Her halükarda, bu haber Bonarata'ya bir şekilde ulaştı."

Larry durdu ve bana sert bir bakış attı. "Mercy, bunu bilmen çok önemli. Onun senin arkadaşın olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama kimse Karanlık Smith'in Ruh Alıcı'yı ele geçirmesini istemez."

"Ben hallederim," dedim.

Larry başını salladı. "Bonarata da bilmiyor. Ruh Alıcı'nın ele geçirdiği ölümlü çocuğu öldürdü ve goblinlerden birine cesedi ve bir yedek objeyi Mike Amca'nın kapısının önüne bıraktırdı. Mike Amca, goblinimin orağı kendi kullanımları için çalıp Zee'yi hâlâ avda bırakmak yerine onlarla ilgilenmesi için Zee'yi arayacağından emin olabileceği tek kişi."

Larry hafifçe öksürdü. "Mike Amca bu sabah beni aradı ve Zee'nin hiçbir cinin kendisine yanlış orak verildiğini söylememesinden rahatsız olduğunu bildirdi. Ama o sırada ben burada olmadığım için meseleyi oluruna bırakacak." Durakladı.

"Bonarata Ruh Alıcı'yı kırk küsur yıl önce oyundan çıkardıysa," dedi Adam, "neden şimdi geri getirdi?"

"Daha yüksek riskler," dedim. "Bizden kurtulmak, eserin kontrolünü kaybetme riskine değer." Larry'ye baktım.

"Zee'ye bile."

Larry, "Belki de Kara Smith'in kaldığını bilmiyordur," diye önerdi.

Başımı salladım. "Hayır. Daha birkaç ay önce ona kendim söyledim."

"Belki de Zee'yi kendi amaçları doğrultusunda çalıştırabileceğini düşünüyordur," dedi Adam. "Yeterince büyük bir rüşvet verirse."

Larry, "Bu çok tuhaf bir düşünce," dedi. "Olabilir, olabilir." Adam'a ilgili bir bakış attı. "Açık sözlülüğünle ün salmışsın."

Adam gülümsedi ama bir şey söylemedi.

"Filmin bununla ne ilgisi olduğunu biliyorum," dedim ani bir şaşkınlıkla. "Vay canına. Bu bakış açısından oldukça açık, değil mi? Tri-Cities kırk yıl öncesine göre daha büyük ve antlaşma nedeniyle daha az büyülü insanlardan oluşan çok daha büyük bir nüfusumuz var. Henüz hiçbir topluluğun parçası olmayan bir sürü yeni insan. Ve onların geçici olduğunu biliyoruz, bu yüzden ortadan kaybolduklarında endişelenmiyoruz."

Adam başını salladı. "Sanırım doğru iz üzerindesiniz. Bonarata onları kurtarmamız için bize güvenen insanları ortadan kaldırıyordu." Sesi biraz sertti. "Ama kimse fark etmedi. Belki de bu kasıtlıydı. Yeterince zarar verdiğinde, belki de gazetelere bir çağrı yapmayı planlıyordu." Adam parmağıyla Larry'nin yanında getirdiği gazeteye dokundu. "Ama sonra o filmin afişleri şehrin her yerine asıldı -Ruh Alıcı'yı burada serbest bıraktığı zamanı konu alan bir film."

Larry çok ama çok yorgunmuş gibi yüzünü ovuşturdu. "Sürdürdüğümüz güvenlik illüzyonunu sarsmak için daha dramatik bir yolu olduğunu fark etti. Ruh Alıcı'yı yine burayı öldürmesi için görevlendirdi."

"Evet," dedim.

12

"SEN DE BONARATA OLDUĞUNA KARAR VERDİN" DEDİM. "NE ZAMAN? NE ZAMAN?

hiçbir şey söylemedin mi?" Bu biraz samimiyetsizdi çünkü düşmanımızın Bonarata olduğu sonucuna ancak onu rüyamda gördükten sonra varmıştım.

Sabahı çalışarak geçirdik. Adam ofiste olmadığı süre boyunca ortaya çıkan sorunları halletmek için çoğunlukla çalışanlarıyla telefonda konuştu. Ben de dükkân sahibi olmanın gerektirdiği bitmek bilmeyen evrak işleriyle uğraştım.

Öğle yemeğimizi yemiştik ve şimdi savaşa hazırlanan diğer kurtadamlarla buluşmak üzere garajıma gidiyorduk. Palam kızarmıştı, bu yüzden Adam'ın silah deposundan benzer büyüklükte bir katana taktım. Gizli taşıma silahım belimdeydi ve her zamanki tişörtümün üzerine hafif bir ceket giymiştim. Kutsal sembolüm olan kuzu, Adam'ın künyelerinden birini ve evlilik yüzüğümü de taşıyan yeni zincirle boynumda güvendeydi.

Gündüz vaktiydi ama biri beni tekme tokat sürüklemese kuzum olmadan kaynayan suya girmezdim.

Adam dedi ki, "Emin değilim. Şimdi de emin değilim. Bir tür zihin kontrolü uygulayan bir fae örümcek tarikatı olduğu ortaya çıkabilir."

Yüzümü buruşturduğumda bana baktı. "Kusura bakma. Kemiğe biraz yakın."

"Bir dahaki sefere örümcek kuluçka makinesi sen olacaksın," dedim ona.

"Yeterince makul," diye uysalca kabul etti. "Her neyse, halkı korkutmaya ve sürümüzün işimizi yapma becerisine olan güveni azaltmaya odaklanmak, Bonarata'nın sizi kaçıрма nedenine tam olarak uyuyor."

Konuşmayı kesti ve nedenini anlamak için ona baktığımda gözleri parlak altın renginde parlıyordu.

"Doğrusu, bu kadar çabuk tekrar harekete geçmesine şaşırdım," dedim, Adam'a önemli bir şey iletmek kadar dikkatini dağıtacak bir şey vermek için. "Bana sanki onu Üç Şehir'deki gerçek gücün Gri Lordlar'da olduğuna ve onların da bizi bir kalkan olarak kullandığına ikna etmişsin gibi geldi."

Adam bunu başarmıştı çünkü bu kesinlikle doğrudu.

Başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, bize karşı hareket etmesini bekliyordum.

-Sadece Marsilia'nın konumunu ona bağlı olmayacak şekilde daha güçlü hale getirdiğimiz için. Ama Bonarata uzun vadeli düşünen biri olarak tanınıyor. Bu yüzden bizimle tekrar çatışmaya girmeden önce önümüzdeki kırk yılı oyununu inşa etmekle geçirmesini beklerdim."

Silah kasamızdaki ipek kemeri düşündüm. Adam haklıydı, Bonarata sabırlı bir avcıydı.

"Dürüst bir adama göre çok dolambaçlı düşünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi. "Onca yıl boyunca Bran. Aklına giriyor."

Teatral bir şekilde yüzümü buruşturdum. "İnsanlar Eylül ayından beri ortadan kayboluyor. Yani her şey Avrupa'da Bonarata ile uğraşıp döndükten sadece birkaç ay sonra başladı."

"Belki de bu yeni bir şey değildir," dedi Adam yavaşça. "Belki de Marsilia'yı bilmem kaç yıl önce sürgün ettiğinden beri ona karşı beslediği kan davasının bir devamıdır."

"Bu kulağa doğru geliyor," dedim. "Yani belki de bu yaz kaçırılmam çok daha uzun bir planın parçasıydı."

Adam acımasızca gülümsedi. "Tanrı yardımcımız olsun. Bran'ın bir araya getirdiği ya da övgüyle bahsettiği bir şeyi çözmeye çalışmak gibi. Sanırım eninde sonunda her şeyi çözeceğiz. Hayatta kaldığımız sürece."

Kurtlarımız otoparkta bizi bekliyordu. Bölme kapılarından birinin açık olduğunu ve Zee'nin dışarıda durup Adam'ın ikinci adamıyla konuştuğunu görünce biraz şaşırdım. Zee, Darryl'in kaslı şıklığının yanında çelimsiz ve ufak tefek görünüyordu. Kimse ikisinden daha tehlikeli olanın o olduğundan şüphelenmezdi.

Arabadan indim ve toplanan kurtadamlara el salladım ama doğruca Zee'ye yöneldim.

Darryl'i selamladıktan sonra, "Bugün burada olmayacağını sanıyordum," dedim.

"Konuşabileceğimiz bir dakikan var mı?" Zee sordu.

Adam'a baktım ve "Bana beş dakika verir misin?" dedim.

"Hâlâ Warren ve Zack'i bekliyoruz," dedi. "Acele etmeyin."

Zee banyoya doğru ilerledi ve kapıyı kapatarak vantilatörü açtı. Hafif uğultuyu dinledi ve tiksinti dolu bir ses çıkardı.

"Eski binadaki vantilatör, kulağını kapıya dayamış oturan bir kurt adama sesimizin ulaşmasını engellerdi," diye yakındı.

Vantilatörü kapattı ve elini salladı. Sihrinin odayı doldurduğunu hissettim.

"Bonarata burada," dedi.

"Öyle düşünüyoruz," diye kabul ettim. "Hem Adam hem de Larry onun hâlâ İtalya'da olduğunu söylediler ama tüm işaretler bunun

yanlış."

"Seattle'daki bir arkadaşımla konuştum," dedi Zee. "Bonarata orada bir ev inşa ediyor. Arkadaşım, haftanın üç, dört günü siyah bir helikopterin araziye girip çıktığını söylüyor. O helikopteri kullanan tek kişi Bonarata. Beş, belki de altı haftadır Washington'da."

"Tamam," dedim. Emin olmadığımız zamanlarda kendimi daha iyi hissediyordum. "Bu iřin merkezinde Bonarata var," dedi Zee. "Buldum Ruh Alıcı'yı yüzyıllardır elinde tutuyormuş. O yöne bakmadım çünkü birkaç yüzyıl gečeşeydi, Ruh Alıcı'nın öyle ya da böyle onun elinden kurtulmanın bir yolunu bulacağını düşünürdüm."

"Bonarata'yı alamayacağını düşündüğünü söylemiştin," dedim.

"Bonarata şatosunu yaşlı ve güçlü vampirlerle doldurmaz," dedi Zee. "Birini bulmuş olmalı." Kaşlarını çattı. "Sanırım onu kontrol altına almanın bir yolunu buldu. Ölülerıyla tam olarak ne yaptığını anlamama yardım ettikten sonra, ölçmemiz mümkün olmayan bir uçuruma yayılan bir ölüm büyüğü ağı, kimsenin güvende olduğunu sanmıyorum. Sen güvende değilsin. Bonarata da değil. Ne de ben."

Farkındalığımın sınırında hissedebildiğim uçurumun uçsuz bucaksız karanlığını düşündüm ve ürperdim.

"Tamam," dedim.

Zee'nin alnında boncuk boncuk ter vardı. Banyonun sıcaklığının altmış beş derece olduğunu biliyordum çünkü yetmişe çıkarmak için onunla yaptığım savaşı kaybetmiştim. Ruh Alıcı hakkında konuşmak beni korkutuyordu, Zee'ye de başka bir şey yapıyordu.

Zee kırk yıldan uzun bir süre önce Tri-Cities'e yerleşmişti çünkü Ruh Alıcı'nın tekrar buraya gelme ihtimali olduğunu düşünüyordu. Ruh Alıcı

Dolunay bir kurt adam üzerinde nasıl bir etki yaratıyorsa, onun üzerinde de aynı etkiyi yaratıyordu. Onun hevesinin kokusunu alabiliyordum.

"Bonarata kendini nasıl korudu?" Ben sordum. "Bu bizim yapabileceğimiz bir şey mi?"

"Artık değil," dedi Zee. "İşte örümcek-fae burada devreye giriyor. Mike Amca hikayeyi hatırladı. Yaklaşık sekiz yüz yıl önce, bir örümcek-fae kolonisi Ruh Alıcı'yı keşfetmiş. Onlarla işi bittiğinde, tehlikesiz bir şekilde ele alınabilmesi için gücünü nasıl kontrol altına alacağını öğrenmiş olan iki melez genç dışında hepsi ölmüştü."

"Stefan'ın evinde öldürdüklerimiz mi?" Ben sordum.

"Bana verilen tarife uyuyorlar," diye onayladı Zee.

"Tamam," dedim.

"Tüm bunları Adam'a ve halkına anlatmalısın," dedi.

"Ama bunu sana yalnız söylemek istiyorum."

"Tamam mı?"

"Ruh Alıcı'yı bulduğunuzda, ona dokunmayın. Değer verdiğiniz kişilerin ona dokunmasına izin vermeyin. Onu kullananı öldürün ve beni arayın."

-

GARAJDAN ÇIKTIĞIMDA ADAM ORTADAYDI.

Düşman hakkında şu ana kadar bildiğimiz her şeyi açıklamak. Bana baktı.

"Bonarata burada," dedim. "Seattle'da bir evi ve bir helikopteri var. Bir ayı aşkın süredir burada."

Adam Zee'ye baktı, o da başıyla onayladı.

Benim gibi normal insanlar Gecenin Efendisi'nin ziyarete geldiğini öğrendiklerinde korkarlardı. Sürünün alarma geçtiğini, vücutlarının sertleştiğini görebiliyordum. Sürü bağları aracılığıyla onlardan aldığım hissin avlanma hevesi olması, tüm kurtadamların deli olduğunun bir kanıtıydı.

Adam etrafındakilere baktı, dudakları benimle aynı şeyi yakaladığını söyleyen bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Seethe'de ona karşı mı çıkacağız?" diye sordu George. "Çünkü eğer öyleyse, daha fazla insana ihtiyacımız var."

Adam, "Muhtemelen bugün Bonarata'yla karşılaşmayacağız," dedi. "Larry kaynaşmanın boş olduğunu söylüyor. Bonarata sabırlı olabilir ama boş bir binada sineklerin ağına düşmesini bekleyen bir örümcek gibi oturmaktan daha iyi yapacak işleri var."

"Örümcek metaforlarını bırakabilir miyiz?" Kibarca sordum. Yüzlerini buruşturmalarından George'un örümcek hikâyesini anlattığını anlayabiliyordum.

"Marsilia'nın adamları hâlâ dost canlısı mı?" diye sordu Mary Jo. "Bonarata bu işe karıştıysa, Bran'in de karışması gibi bir şey değil mi bu? Ona bağlılık borçlu değiller mi?"

Adam, "Marsilia'nın adamlarının bize saldırması konusunda endişelenmemizi gerektirecek bir noktaya geldiğimizi sanmıyorum," dedi.

"Wulfe hariç," diye hatırlattım ona. "Wulfe'yi hepiniz biliyor olmalısınız."

Adam Hasatçı ile karşılaşmamı anlattı. "Gün ortasında kaynayan suya giriyoruz,

insanlar," dedi Darryl. ne zaman Adam oldu

Bitti. "Ortalıkta dolaşan vampirler daha zayıf ve yavaş olacaktır." Adam onlara, "Bonarata'ysa buna güvenmeyin," dedi.

"Eğer onu görürseniz, müdahale etmeyin."

"Neye benzediğini bilmiyorum patron," dedi Warren kesin bir ifadeyle. Alışılmadık bir şekilde tamamen siyah bir tişört ve siyah bir kot pantolon giymişti. Vücudunun duruşu ... yanlıştı, her zamanki rahatlığı görünürde yoktu.

"Tanımadığınız bir vampirle karşılaşırsanız," dedi Adam ona kuru bir sesle, "neye benzediğini bilen biri öyle olmadığını söyleyene kadar Bonarata olduğunu varsayın."

"Mafya babasına benziyor," dedim onlara.

"Her zaman değil," diye mırıldandı Zee. Adam'a baktı ve daha yüksek sesle konuştu. "Onu tanıyorum. Seninle gelmemi ister misin?"

Adam başını eğdi. Kurtadamların her zaman yaptığını gördüğüm bir hareketti bu ama insanlar nadiren kullanıyordu.

Adam dikkatle, "Teklifiniz için teşekkür ederim," dedi. Zee "teşekkür ederim "i sorunlu ve kabalığı sakıncalı bulacak yaşıyordu. "Ama eğer yanılıyorsam, sürüyü Marsilia'nın kapısından içeri sokmamı haklı çıkarabilirim. Elimizde daha fazla neden olmadan Kara Smith'in evine girmesine izin verdiğimi ona açıklamak istemiyorum. Bu sadece müttefiklerimizin orada olmadığını teyit etmek ve muhtemelen nereye götürüldüklerine dair bazı ipuçları bulmak için hızlı bir tarama."

"Yeterince makul," dedi Zee, eski mekanikçi kılığının vücut diline geri dönerek. O ana kadar bunu bıraktığını fark etmemiştim.

Araştırmamızı yapmamız için bize zaman tanıyıp sonra da gidip kendi araştırmasını yaparsa hiç şaşırmam.

Darryl, "Eğer Larry denizin boş olduğunu söylüyorsa," dedi, sesi biraz sertti, "neden gidiyoruz ki?"

Adam ona baktı ve düşmanca bir sesle, "Yapacak daha iyi bir işin var mı?" dedi.

Darryl'in burun delikleri alevlendi. Vampirlerden hoşlanmıyordu ve ben de onu suçlamıyordum. Ben de çoğu için aynı şeyleri hissediyordum. O da kendisine haddinin bildirilmesinden hoşlanmıyordu.

Durum daha da kötüye gitmeden Darryl'e, "Marsilia bizim müttefikimiz," dedim. "Biri onu ve vampirlerimizi kaçırdı. İpuçları olabilir. E-postalar, mektuplar - nereye ve neden gittiklerini bize söyleyecek bir şeyler."

"Yeterince makul," dedi Darryl. Adam'a kıyasla benimle daha kolay baş edebiliyordu. Anna gibi bir Omega değildim ama herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda bir tehdit de değildim. Bu yüzden onun kurdu kılını kıpırdatmadı ve

ben de Alfa'nın eşı olarak

bana haddimi bildirme ihtiyacı hissetmeyecek kadar otoriteye sahipti.

Adam on kurdu iki araca yüklemek için hiç vakit kaybetmedi. İşe koyulmak için can atıyor olabilirdi. Ama bunun Zee'yle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Warren ve Darryl birlikte Honey'nin Suburban'ına bindiler. Normalde bu bir sorun olmazdı. Birbirlerinden hoşlanıyorlardı. Ama Darryl vampirler yüzünden gergindi ve Warren'ı rahatsız eden her neyse hâlâ onu rahatsız ediyordu.

Adam onu gördü, Zack'in dikkatini çekti ve sürü itaatkârimız Honey'nin arabasında Warren'ın yanında bir koltuk buldu. Felaket umarım önlenmiştir, Adam'ın arabasını diğerleriyle birlikte yükledik.

"Ölmediğimi varsayarsak," dedim Zee'ye Adam'ın SUV'unun ön koltuğuna geçerken, "öğleden sonra gelip seni rahatlatacağım."

Zee başını salladı. "Hayır, Mercy. Her şey yolunda. Bugün dükkân benim."

"Tamam," dedim. "Müşterileri kaçırmayın."

"Aklımın ucundan bile geçmez," dedi masumca.

Beni yemlediğini fark etmemiş gibi yaptım, ona elimi salladım ve kapıyı kapattım.

Yolun yarısına kadar gelmiştik ki, Ben arka koltuktan seslenerek, "Warren'ın kafasını neyin bozduğunu bilen var mı?" dedi.

"Biz serserilerden herhangi biri Ben'in az önce ne sorduğunu biliyor mu?" George'un sesi çok kuruydu.

"Hallediyorum," dedi Adam, George'a değil Ben'e cevap vererek. "Ona sorununun ne olduğunu söylemesi için iki günü olduğunu söyledim. O zamana kadar onu zorlamayın yeter."

"Bunu Darryl'e söyledin mi?" diye sordu Mary Jo. Adam ona "Auriele'ye söyledim," dedi.

"Belki de eve dönerken senin kamyonetinde av tüfeği kullanmalı," diye önerdim.

"Hayır," dedi Adam. "Benim aracımda, orası senin yerin."

"Tamam, o zaman," I dedi, a küçük
Sesindeki hırıltıya şaşırdı ve beklenmedik bir
şekilde biraz da mutlu oldu.

-

SEETHE'Yİ ZİYARET ETMEYELİ UZUN ZAMAN OLMUŞTU. BİR ÇİFT
Belki birkaç yıl. Şehrin gitmek için pek nedenim olmayan
bir bölgesindeydi ve belki de oradan kaçıyordum. Stefan
benim arkadaşımdı ama diğer vampirler söz konusu
olduğunda Darryl'le birlikteydim.

Kennewick'in doğusu ile şehrin geri kalanı arasındaki
sınırı belirleyen otoyol olan 395 boyunca çok sayıda inşaat
yapıldığının farkındaydım. Ama bunun Marsilia'nın evi için
ne anlama geldiğini düşünmemiştim.

En son ziyaret ettiğimde, Tri-Cities'in bakir vahşi doğa
versiyonu olan çalılık-bozkırla çevriliydi. Şimdi ise etrafı
yeni evlerle çevriliydi.

"Eskiden buralarda iki katlı tuğla sütun gibi garip şeyler
yok muydu?" Tek şeritli çakıllı yolun yerini alan asfalt
yoldan aşağı dönerken sordum. Seethe'nin kapılarını
görebiliyordum, yani tuğla yapıların arasından çoktan
geçmiş olmalıydık.

"Tehlike arz ettiği için yıkıldı," dedi George. "Bu konut
sitesinin inşa edilmesiyle hemen hemen aynı zamanda."

Seethe'nin hâlâ geniş olan arazisini lüks evler
çevreliyordu. Vampirlerin evlerinin bulunduğu alanı
belirleyen sekiz metrelik beton duvarlar, buraya son
gelişimde seethe'yi çevreleyen duvarlardan çok daha
sağlamdı. Yine de devasa ferforje kapılar aynıydı.

"Bazı insanlarda kendini koruma duygusu yok," diye hayret etti Ben. "Şu lanet evlerin ne kadar yakın olduğuna baksana."

Adam'ın neden baskın kurtları bir araya getirmenin olası tehlikesine rağmen hepimizi mümkün olduğunca az araca tıktırmakta ısrar ettiğini anladım. Burası gündüz vakti bir sürü arabanın kaynayan suya girdiğini fark edecek bir mahalleydi.

Mary Jo, "Acaba bütün bu insanlar neden her gece kâbus gördüklerini anlamaya mı çalışıyorlar?" dedi.

Adam bir aşağı bir yukarı yola baktı. Öğle yemeği için çok geç kalmıştık ve çocukların okuldan eve dönmesi için yeterince erken değildi. Görünürde kimse yoktu. Bu, boş pencerelerden dışarı bakan insanlar olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Mercy, kenara kay ve sür," dedi inerken.

Adam, biri izliyor olsa bile gözden kaçması kolay olacak hızlı bir hareketle sekiz ayak yüksekliğindeki kapıların üzerinden geçti. Diğer taraftaki kontrol kutusunda bir şey yaptı ve kapılar açıldı. Honey egzozuma yakınken arabayı sürdüm.

Adam'ın SUV'unun önü, kayarak kapanan kapılara neredeyse değene kadar geniş dairesel sürüşün tamamında pazarlık yaptım. Hızlı gitmemiz gerekiyorsa, zaman kaybetmek istemiyordum. Bunu kolaylaştırmak için kapıları açık bırakabilirdim ama Adam muhtemelen başka kimseyi içeri almamayı düşünüyordu.

Ben motoru kapatırken Adam Honey'nin penceresine doğru yürüdü ve onunla konuştu. Cevap olarak, Suburban'ını yanıma park edene kadar manevra yaptı ve araç girişini etkili bir şekilde engelledi.

Ana bina, içine iki evimizi sığdırabileceğimiz iki buçuk katlı İspanyol tarzı bir evdi-

ve evimiz küçük değildi. Zarif kemerler ve mimari detaylar çoğunlukla pencere eksikliğini gizlemeye yarıyordu. Ana evin arkasında geniş bahçeler, bir yüzme havuzu ve bir misafirhane vardı - ya da en azından ben hala orada olduklarını varsayıyordum. Park ettiğimiz ön yol, dış duvarı takip eden ve muhtemelen kendi garajları olan misafirhaneye giden tek şeritli asfalt bir yol dışında arazinin geri kalanından duvarla ayrılmıştı.

Yer üstündeki yapılar çoğunlukla bir cephe, misafirleri göstermek ve yerel ileri gelenleri ve politikacıları karşılamak için bir yerdi. Seethe'nin arazisinin büyük bir kısmı tüneller ve seethe sakinlerini gerçekten barındıran bodrum katlarıyla doluydu.

Honey'nin arabasının içindekiler sanki içeride bir arı sürüsü varmış gibi dışarı fırladılar. Warren'ın yüzü kızarmış, gözleri sararmıştı. Darryl de pek mutlu görünmüyordu. Zack, Adam'ın bakışlarını geniş gözlü bir endişe ifadesiyle yakaladı.

"Warren," dedi Adam sert bir sesle.

Warren sarsıldı ve derin bir nefes alıp gözlerini kapatmadan ve bir kez başını sallamadan önce neredeyse üç saniye boyunca Adam'ın bakışlarıyla karşılaştı.

"Üzgünüm patron," dedi.

Gözlerini kaldırmadan Darryl'e doğru döndü ve hepimiz bunun ne kadar çaba gerektirdiğini gördük.

Görevi isteseydi, muhtemelen Darryl'i hem mücadele hem de baskınlık açısından ikincilik için yenebileceği oldukça iyi saklanan bir sırdı. Adam ve ben bunu biliyorduk. Warren da biliyordu. Darryl'in de bunu bildiğinden oldukça emindim (Honey'nin SUV'sinde birlikte kapana kısılmışken bu hiç de yardımcı olmazdı). Ancak Warren sürü tarafından birkaç yıl öncesine göre daha fazla kabul görse de, eşcinsel olması hâlâ bir sorun teşkil ediyordu. Çoğu sürü gibi bizim sürümüz de

sürüler, çoğunlukla geçen yüzyılda doğan erkeklerden oluşuyordu. Sürü büyüünde sürünün görüşü geçerliydi ve onun ikinci sıraya yükselmesi bunu bozacaktı.

Sürüyü bozmanın sırası değildi. Warren da ikinci olmak istemiyordu. Warren bana birkaç ay önce Darryl'in işinde iyi olduğunu söylemişti: "Bozuk olmayan bir şeyi neden tamir edelim ki?"

"Özür dilerim Darryl," dedi Warren içtenlikle. "İçimde bazı şeyler var. Ama bunun acısını arkadaşlarımdan çıkarmak zorunda değilim."

Darryl bir an için onu düşündü; bu, her zamanki tepkisinden farklı olarak Honey'nin Suburban'ındaki tartışmanın ne kadar kötü olduğunu merak etmem için yeterliydi. Ya da belki Warren'ın tuhaf davranmasına neden olan şey sürüye yayılıyordu. Darryl başını salladığında, hâlâ öfkeli olduğu çok açıktı.

Adam bana sessizce, "Bu kaynama," dedi.

Başımı salladım. Darryl'in vampirlerden hoşlanmaması, buraya ilk taşındıktan kısa bir süre sonra, ben sürünün bir üyesi olmadan çok uzun zaman önce, Marsilia'nın vampirlerinin isteksiz misafiri olarak birkaç gün geçirdiğinde iyice pekişmişti. Bir çeşit yanlış anlaşılma olmuştu. Sürü buraya taşındığında Darryl bazı iş projelerini bitirmek için New Mexico'da kalmıştı. Adam onu bir hafta daha beklemiyordu. Marsilia onun geleceğini hiç bilmiyordu. O zamanlar hâlâ kış uykusu uyuşukluğuna oldukça dalmıştı, bu yüzden halkını şimdiki kadar iyi denetleyemiyordu. Belki de zamanlamaya bakılırsa, Darryl'le yaşadığı olay yeniden uyanmaya başlamasının nedeni olabilirdi.

Her neyse, bir grup vampir etrafta koşuşturan tuhaf bir kurt adam buldu ve onu oynaması için eve getirmeye karar verdi. Her ne kadar gafil avlanmış olsa da

Buradaki vampirler ve kurtadamlar aktif olarak düşmanca davranmasalar da Darryl yine de ikisini parçalamıştı. Diğer üçü onu yakalamayı başarmış ve sanki iki arkadaşlarını öldürmüş gibi davranmışlardı.

Birisi Marsilia'yı durumdan haberdar etti ve o da Adam'la irtibata geçecek kadar heyecanlandı. Darryl serbest bırakılmıştı ama kin besliyordu. Ne yazık ki bu olay, kaynayan yerin düzenini diğer kurtların hepsinden daha iyi bildiği anlamına geliyordu, yoksa Adam onu keşif gezisinin dışında bırakabilirdi.

Adam askerlerini gözden geçirdi. "Mercy ve" -aslında beni başka biriyle göndermeyi planladığını anlayabileceğim kadar uzun süre tereddüt etti- "Warren, sen ana evi ara. Zemin kattan başla ve yukarı çık. Darryl, Auriele, Honey ve Zack misafirhaneye gidin, tünellere girin ve ana eve doğru geri dönün. Ben, George ve Mary Jo benimle. Tünellere ana evden gireceğiz ve ortada buluşmayı planlıyoruz. Eğer bir sorunla karşılaşırsanız, seslenin. Cep telefonları tünellerde çalışmaz ama kurt sesleri ulaşır. Size verdiğim gruplardan ayrılmayın."

"Peki ya hasar?" dedi Darryl. Sesi genellikle kalındı ama mutsuz olduğu için kelimeleri ayırt etmek neredeyse zorlaşana kadar düşmüştü. "Kilitli kapıları kırabilir miyiz?"

Adam başıyla onayladı. "Yangını temizlememiz gerekiyor ve oyalanmayacağız. Açılmamış kapı, aranmamış oda kalmayacak. Titiz olun."

Belirlenen dört kişi duvardan atlayarak konukevine giden en kısa yolu seçti. Daha fazla yükseklik için biraz zıplarsam çatısına bir göz atabileceğimi fark ettim.

"Merhamet," dedi Adam.

"Hâlâ orada olduğundan emin olmak istedim," dedim ona. Ön kapıya geldiğinde ona yetiştim.

Kilit açıldı.

Bunun bir anlamı olup olmadığına karar veremedim. Marsilia hırsızlar konusunda endişelenmezdi ama gündüzleri her yeri kilitlemesini beklerdim.

"Sinek kapanı gibi," dedi Ben, fuayeye girmeden önce tereddüt ederek. "Bilirsin işte, sinekleri içine çekmek için ağzı açık." "Bunun için teşekkürler," dedim ve o da sırtıttı. daha az ürkmüş görünmüyordu.

Evin içi son gördüğümünden bu yana hiç değişmemişti. Dış cephede olduğu gibi, dekorun çinilerinde, dokularında ve renk seçimlerinde İspanyol kaşiflerin etkileri görülüyordu. Bizim yaz sıcağımız İspanyol etkisindeki mimarının Üç Şehir'de oldukça yaygın olduğu anlamına geliyordu.

Adam yolu gösterirken, "Bodrumun girişi mutfakta," dedi.

"Biliyorum," dedim. "Buraya ilk geldiğimde bu şekilde kaçmıştım."

Başını salladı. "Bu ev çoğunlukla göstermelik ama Marsilya'nın ne yapacağı belli olmaz, o yüzden rehavete kapılmayın." Bunun Warren ve bana yönelik olduğunu düşündüm. Kan, ölüm ve vampir kokan tünellerde kimse rehavete kapılamazdı. "Bize nereye gittiklerini söyleyebilecek herhangi bir şey arayın."

"Misafirhanede olması daha muhtemel," dedim. Marsilia gündüz saatlerini düşmanlarının onu beklemeyeceği küçük binada geçiriyordu. "Ama tetikte olacağız ve her yere bakacağız."

Bakışlarını yakaladım, bir dakika öyle kaldı ve sonra başını salladı. Mutfak ilk seferinde olduğu gibiydi.

Görmüşüm. Kuşbakışı akçaağaç dolaplar ve krem rengi

İspanyol taş tezgahlar, duvarlardaki arkadan aydınlatmalı vitray panellerin etkisine katkıda bulunarak pencerelerin olmamasına rağmen mutfağın aydınlık ve havadar görünmesini sağladı. Paslanmaz çelik asansör kapıları buzdolabı ve derin dondurucu ile aynı hizadaydı, bu da parmak izi lekesi bile olmayan metalik gri bir duvar oluşturdu.

Adam ve ekibi asansöre bindi ve Adam Warren'a baktı. "Sakin rehavete kapılma."

"Tamamdır patron," diye söylendi Warren. Honey'nin cipinden indiğindeki halinden daha iyi görünüyordu ama omuzlarındaki gerginliği fark etmemiştim.

Asansör kapanıp arkadaşımı yeryüzünün derinliklerine indirdikten sonra, "Bebek bakıcılığı görevi sana kaldığı için üzgünüm," dedim.

En az yetenekli savaşçı olarak, her zaman ana evi keşfetmeye mahkumdum çünkü en güvenli yer orasıydı. Tüm korkunç şeyler tünellerde olurdu. Warren ise sürünün en büyük silahlarından biriydi.

"Benim için en iyisi," dedi Warren. "Seninle ölümcül bir kavgaya tutuşmam pek olası değil." Neredeyse kendi kendine, "Vampirlerle yüzleşmek zorunda kalmadan önce Darryl'i dürtmekten gerçekten kaçınabilirdim," diye homurdandı.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

Bana düşünceli bir şekilde baktı. "Bonarata bölgemizi koruma yeteneğimize meydan okuyor. Vampir müttefiklerimiz ortadan kayboldu - lanetli bir silahla insanları öldüren Wulfe hariç. Korumakla yükümlü olduğumuz insanlar kayboluyor ve ölüyor. Yakıt geçen yıl bu zamanlar olduğundan daha pahalı ve ben hala galonunun yirmi beş sent olması gerektiği inancına saplanıp kaldım. Mali eşitsizlik tüm zamanların en yüksek seviyesinde."

Ona kaşlarımı çattım. Ne demek istediğimi biliyordu.

"Önemli bir şey değil," dedi sesinde bir hırıltıyla. "Hiçbir şey, Mercy." Warren fazla küfür etmedi. Bakışımı gördü ve "Bırak onu" dedi.

"Yardım edemeyeceğime emin misin?" diye sordum.

Önce bana baktı, sonra başka tarafa. "İtilmekten çok yoruludum," dedi. "Sana bunun nasıl olacağını anlatayım. Bu evi arayacağız ve her şeyi bulacağız. Ve biz bunu yaparken sen de beni rahat bırakacaksın. Küçük Bayan Ben Tamir Edebilirim meraklı benliğini benim işime sokmandan bıktım."

Aniden gelen acı dolu gözyaşlarımı geri kırdım.

Yorulmuştum. Korkmuştum. Adam ve tünellerdeki diğerleri için endişeleniyordum. Zee için endişeleniyordum. Gizli aşkını asla öpemeyecek olan zavallı Aubrey için.

İki seçeneğim vardı. Burada durup ağlayabilirdim ya da sinirlenebilirdim. Tahmin et hangisini seçtim.

Warren metodik olarak mutfağı aramaya başladı. Ben de karşı taraftan başlayarak aynı şeyi yaptım.

Buzdolabı ve derin dondurucu hiç kullanılmamıştı, bulaşık makinesi de öyle. Üç yıl önce burada bulunan buzdolabının aynısı olduğundan emin olmama rağmen, her ikisinde de hâlâ kutudan yeni çıkmış gibi bir koku vardı. Dolaplarda yiyecek yoktu, ancak uygun yerlerde tabak ve tencere takımları vardı.

Warren boş kileri incelerken, "Sahnelenmiş," dedi. "Devam edelim mi?"

Cevap vermedim. Ona bakmadım. Mutfaktan çıkıp bir sonraki odaya doğru yürüdüm. Ben incinmemiş gibi davranana kadar haklı öfkemi içime atarken sessizce çalıştık.

Çoğunlukla.

Tüm bu devasa evin çoğunlukla bir tuzak olduğunu bilmeme rağmen, yerel seethe'mizin evini keşfetmenin daha ilginç olacağını düşünmüştüm. Ama Warren doğru kelimeyi bulmuştu - ev sahnelenmişti. Evin tamamı insanların yaşadığı bir yermiş gibiydi. Dolaplar ve çekmeceler boştu. Odalar güzelce dekore edilmiş, duvarlar iyi ama pahalı olmayan sanat eserleriyle doldurulmuştu. Hiçbir yerde kişiliğin izi yoktu.

Adam tünellerde hayatını riske atıyordu ve ben de Güneybatı temalı bir mobilya kataloğu için showroom olabilecek bir evde dolaşıyordum. Ve bunu benden bıkmış biriyle yapıyordum.

Acelesi olduğu o kadar belliydi ki sırf onu kızdırmak için yavaşlamaya başlamıştım. Warren sonunda patladığında ana kattaki son odadan, ofis gibi görünen ikinci odadan geçiyorduk.

Masayı, iki dolabı ve küçük bir kitaplığı karıştırmıştı ve beni beklemek zorundaydı. Az önce beş dakika boyunca incelediğim üç çekmeceli, tamamen boş dosya dolabının en alt çekmecesini kapattığımda ayağını bir kez yere vurdu.

Ayağına baktım. Sonra dosya dolabını yan yatırdım, böylece gizli bir saklanma yeri olması ihtimaline karşı altını inceleyebildim. Ama sağlamdı.

"Ne arıyorsun sen?" Warren homurdandı. Bu sözler mutfaktan ayrıldığımızdan beri ikimizin de birbirimize söylediği ilk sözlerdi.

Ona göz kırptım. Dosya dolabını sağlam metal tabanına geri koydum ve odayı düşündüm. Dolaplara ve masaya bakmıştı. Kitaplığa baktım. Büyük bir kitaplık değildi. Dört raf, her birinde bir

eşleşen kitap seti. Gözlerimi kısarak başlıklara baktım; bankacılık ve borsa üzerine kitaplar gibi görünüyordular.

"Eskiden kitapların içine gizli bölmeler yapardım," dedim düşünceli bir şekilde. Kitaplığa geri döndüm ve en üst raftaki ilk kitabı, Banka Denetimleri ve İncelemeleri'ni çıkardım.

"Üvey annem bana nasıl yapılacağını gösterdi." Konuşurken ona bakmadım. Ona bakmak, söyleyeceğim herhangi bir şeyi önemsediğini düşündüğümü düşünmesine neden olabilirdi. "Hâlâ bir tane var bende. Sayfaların kenarlarını birbirine yapıştırıyor ve ortasını keserek bir oyuk oluşturuyorsun."

"Şaka yapıyor olmalısınız," dedi.

Ses tonuna neredeyse gülümseyecektim. Hâlâ kızgınlık vardı ama kenarları temkinliydi. Sanki sonunda (canımı yakamayacağını) burnumu kıramayacağını ve bedelini ödemedi bana küfredemeyeceğini anlamaya başlamıştı.

"Adam titiz olmanı söyledi," dedim ona ve kitabı rafa geri koyup başka bir kitap aldım. Özellikle hızlı hareket etmiyordum.

Sevinçle gördüm ki, bir üst kattaki tüm odalarda kitap rafları vardı. Sanki biri Marsilia'ya "İnsanların yaşadığı yerlerde ikinci katta kitaplık olur" demiş gibiydi. Kitapların hepsi set halindeydi, ancak bunun dışında tamamen rastgele görünüyordu; Charles Dickens'ın tüm eserleri, geçen yüzyılın başından kalma özel olarak ciltlenmiş Thoroughbred soy kütüğü setinin yanına yerleştirilmişti. Tam da Warren gibi kitapları gerçekten seven bir adamı sinirlendirecek türden bir koleksiyon.

Her kitabı neden incelediğimi biliyordu ve (muhtemelen) kendisini bu ıstıraptan kurtarmak için tek yapması gerekenin özür dilemek olduğunu da biliyordu. Özür dilemedi, ben de her raftaki her kitabı açtım.

İki oda ve dört kitap rafı sonra bir kitabı açtım ve içinin boş olduğunu gördüm. Maalesef içinde hiçbir şey yoktu ama

Birisi Gibbon'un 1974'te basılan Roma İmparatorluğu'nun Gerileyiş ve Çöküş Tarihi, 4. Cilt'inde -başlığı kontrol ettim- bir saklanma yeri yapmış.

"Her zaman Gibbon okumam gerektiğini düşünmüşümdür," dedim. Warren'a değil. Henüz Warren'la konuşmuyordum. Daha çok, söyleyeceklerimle ilgilenebilecek görünmez bir arkadaşla konuşuyormuşum gibi. "Ama Savaş ve Barış'ı bitirdim ve tarih tanrılarına olan borcumu ödediğime karar verdim." Kitabı kapattım ama bir kenara koydum.

"Muhtemelen satın aldığımda içi boştu," dedi Warren, arayışımı haklı çıkaracak olan kitaba mutsuz bir teslimiyetle bakarak.

Aslında ben de aynı şeyi düşünmüştüm, bu yüzden Marsilia'ya anlatmak için bir kenara koymuştum. Yine de Warren'a söylemedim.

Vazgeçerek -ama özür dileyecek kadar değil- bulduğumuz her kitabı gözden geçirmek için bana katıldı. Bu konuda benden çok daha hızlıydı.

"Sana küfrettiğim için özür dilerim," dedi Warren. "Ama dürtmeyi bırak."

Nasıl cevap vereceğimi düşündüm. "Özür dilerim" ile başlayıp "ama" ile biten bir özür, özür sayılmaz.

"Biliyor musun," dedim, Bir Çocuğun Ayetler Bahçesi'ni Dr. Jekyll ve Bay Hyde'ın Tuhaf Hikayesi ile Kara Ok'un arasındaki rafa geri koyarken, "biz kimsenin açıp bakmadığı kitapları karıştırırken, yurttaşlarımız cehennem iğrençlikleri arasında debeleniyor."

Söylenmeyen ama açıkça duyulabilen şey şuydu: Ve eğer daha önce birinin sana yardım etmesine izin verseydin, işe yaramaz çakala bakıcılık yaparak neredeyse ölümcül bir sıkıntıyla yüzleşmek yerine gidip korkunç zindanlarda oynayabilirdin.

Belki de Warren'ın yardım etmeye çalıştığım için bana kızmasından daha fazla üzülmüştüm. Geri kalanlar

Kötü bir şey olsa bile. İstediginde sürü bağlarından pek çok şey öğrenebilen Adam değildim ama tünellerdeki bir kavga hem Warren'ın hem de benim hissedebileceğimiz kadar yakın olurdu.

Warren, "Bana Darryl'le kavga etmeyi öğretin," diye mırıldanarak beyaz deri ciltli son koleksiyonu eline aldı.

H. P. Lovecraft'ın eserleri.

Bir sonraki odaya geçtik. Yarıısı kitap dolu beş kitaplık daha. Bir sonraki odada da beş kitaplık vardı.

Bir süre sonra Warren'ın hırıltısı kesildi. Warren kitapları severdi. Marsilia'nın raflarındaki başlıkları biriktiren saçma sapan umursamazlık miktarına rağmen, 1900'den 1965'e kadar Dünya Almanaklarının eksiksiz bir koleksiyonu ile Time-Life koleksiyonları arasına yerleştirilmiş bazı iyi kitaplar vardı. Time-Life kitapları gerçekten de iyi saklanamayacak kadar ince çizgiliydi ama yine de içlerine baktım.

"Warren," dedim elimdeki kitaba bakarak. Kaldırdığı miğferinden hayalet sisi görünen bir şövalyenin yakın çekimi vardı ve altın kabartmalı harfler bana Büyülü Dünya'yı tuttuğumu söylüyordu: Hayaletler.

Belki de Warren'ın derisinin altına girmeye çalışmak ve Adam için endişelenmek yerine burada ne için bulunduğumuza daha iyi dikkat etmeliydim.

"Ne?"

"Burada hayaletler olmalı," dedim ona, kitabı rafa geri koyarken.

Vampirlerin uyuduğu yerlerde her zaman hayaletler olurdu; travmatik ölüm hayaletleri yaratan şeylerden biriydi. Daha önce de vampirlerin inlerini bulmak için hayaletleri kullanmışım; Wulfe'un evinin yerini ilk kez bu şekilde tespit etmişim.

Warren kendine geldi ve etrafına bakındı. "Burada, bu odada mı?"

"Hayır," dedim. "Burada, bu evde."

"Bana hayaletlerin vampirlerden kaçındığını söylediğini sanıyordum," dedi Warren, gerçekten işe yarayabilecek bir şeyden bahsettiğimiz için tavrı tamamen işle ilgiliydi. "Kediler gibi - sizinkiler hariç."

"Vampirler dışarıdayken yakınlarında bir hayalet bulamazsın," dedim ona. Doğruyu söylemek gerekirse, "Genelde olmaz. Ama uyudukları zaman, yaşadıkları yerler kurbanlarının gölgeleriyle dolmaya meyillidir."

Stefan'ın evinde yoktu. Ama onu tanıdığımdan beri, kendisinin ve yavrularının beslendiği insanların başka bir günü görecektik kadar yaşamasına çok dikkat ederdi. Daniel, Stefan'ın evindeki tek hayaletti.

"Buralarda dolaşan bir vampir var mı?" Warren sordu.

Burnuma vurdum. "Bu odaya en son altı ay önce bir vampir girmişti." Giderek daha fazla vampir ve zombiyle uğraştıkça, burnumun ölü ama hâlâ hareket eden yaratıklar konusunda kurtadamlarınkinden daha iyi olduğunu fark etmiştik. Özellikle de dört ayak yerine hâlâ iki ayak üzerinde koşturuyorsak.

Warren, "En son buraya geldiğinizde burada hayaletler var mıydı?" diye sordu.

Bunu düşünmek zorundaydım. "Bu evde değil," diye kabul ettim. Gerçi tünellerde onları sinirlerimin sınırlarında hissetmiştim.

"Belki Marsilia evi bir şekilde korumaya almıştır," dedi Warren, çalışılmış bir rahatlıkla kitabına geri dönerek. Hayalet konusuyla ilgilendiğinden değil, daha çok kitapla ilgilendiğinden ve benim bunu bilmemi istemediğinden.

"Bunu ona soracağım," dedim.

Annem bir keresinde bana iki şekilde sonuçlanan cezalara karşı dikkatli olmamı söylemişti. Ellerim kirliydi ve yüzümdeki deri dokunduğum yerde kaşınıyordu. Kitaplarla uğraşmak parayla uğraşmak kadar kötü değildi ama o kitaplar yıllardır tozlanmadan öylece duruyordu.

İkinci kattan, evin sadece yarısı kadar olan üçüncü kata merdivenleri sürüyerek çıktık. Pencere olmadığı ve aşağıdan ışık sızmadığı için -çünkü her odayı bitirdiğimizde ışıkları kapatmıştık- zifiri karanlıktı. Karanlıkta görebiliyordum ama zifiri karanlıkta göremiyordum ve artık ona da yaklaşmıştık. Merdivenin benim tarafımdaki duvarını karıştırdım ve Warren'ın da aynı şeyi yaptığını duydum.

Ellerim bir düğmeye dokundu ve ışıkları açtım. İki yanında üç kapı ve koridorun en sonunda bir kapı bulunan uzun bir koridorun bir ucunda duruyorduk. Bu kat o kadar nadiren kullanılıyordu ki vampir kokusu bile yoktu.

"Sol mu sağ mı?" Warren ve ben tekrar birbirimizle konuşmaya başladığımız için sordum.

Warren omuz silkti çünkü ikimiz de bunun bir önemi olmayacağını biliyorduk. Ani bir kararla sağdaki ilk kapıya doğru yürüdü. Işığı yaktı ve kapı aralığında dondu kaldı. Onu bu kadar ani durduran şeyin ne olduğunu merak ederek onu takip ettim ve odaya baktım. Bir yatak, bir komidin ve bir şifonyerden oluşan bir yatak odasıydı. Ayrıca tüm duvarlar, kitap setleriyle dolu tavandan tabana kitap raflarıyla kaplıydı. Yüzlerce, belki de binlerce kitap vardı ve bunların çoğu o kadar sıkıcıydı ki, yayıncı satabilmek için onları güzel göstermek zorunda kalmıştı.

"Kimse üçüncü kata içi boşaltılmış kitaplar koymaz," dedim kararlı bir şekilde.

Warren güldü, hem de azıcık değil; kapının çerçevesine yaslandı ve bir sırtlan gibi kükredi.

"Şey," dedim ona ekşiyerek, "eğer burada gizlenen birileri varsa, artık burada olduğumuzu biliyorlar."

Gülmeyi bıraktıktan sonra, "Seni terslediğim için özür dilerim. Sadece yardım etmeye çalıştığımı biliyorum."

"Eğer bir daha 'ama' dersen ve bunun için beni suçlarsan, o odadaki tüm kitapları tek tek gözden geçiririz," diye uyardım onu.

Bu onu yine güldürdü. Bu da her kitabı aramalıyız cezasını başarılı kıldı.

"Sana yardım etmeye çalıştığım için özür dilerim," dedim ona. "Şimdiye kadar sana yardım edilemeyeceğini bilmem gerekirdi."

Bana sarıldı. "Yardım ettin," diye bana güvence verdi.

Yatağın altı da dahil olmak üzere odayı aramamız yaklaşık üç dakika sürdü ve Warren her ne ise onu huysuzlandırmadan önceki haline geri döndü. Bu bana, kuyruğunu karıştıran her neyse, hayati tehlike arz etmediği konusunda güven verdi, bu yüzden belki de bununla başa çıkması için ona güvenmeliydim.

Dolaptayken şiddetli bir gümbürtü beni sıçrattı ve silahımı çekmeme neden oldu. Düşmanlara karşı hazır bir şekilde dolaptan çıktım ve Warren'ı yerde sınav pozisyonunda yatağın altına bakarken gördüm. Sadece kollarının gücünü kullanarak kendini ayağa kaldırdı ve masumca gülümsedi.

"Seni korkuttum mu?"

Silahımın emniyetini tekrar açtım ve belimdeki kılıfa geri koydum. Sonra üzüntüyle başımı salladım. "Tarihten ders almayanların kaderi onu tekrarlamaktır."

Tekrar güldü. "Eminim," dedi.

Diğer beş oda, kitap setlerinin biraz farklı olması dışında ilkiyle aynıydı. Bir oda, birbirinin aynısı olan yatak odalarının sonuncusu, sadece ansiklopedi setleriyle dolu kitap raflarına sahipti - bunlardan birkaçı

Eksik ciltlerin olduğu ya da olması gereken yerlerde bırakılan kitap boyutundaki boşluklara bakılırsa eksik. Eğer hepimiz hayatta kalırsak, belki Marsilia'ya onları sorabilirim.

Her odayı iyice aradık - ki bu kolay oldu. Hiçbirinde bir yatak, boş bir çekmeceli dolap, boş bir komodin ve kitap raflarından başka bir şey yoktu. Warren tüm yatakların altını aramak için o gümbür gümbür sıçrayışını yaptı. Kitapları tek tek kontrol etmeyi bırakmıştık ama kitapların arkasında kâğıt olup olmadığına bakıyorduk. Her odada yatağın üstündeki tablounun arkasında bir kasa vardı. Alt katlarda bulduğumuz üç büyük kasa gibi, hepsi de kilitsiz ve boştu ve şifreleri dışarıya bantlanmıştı.

Koridorun sonundaki kapı ana yatak odası süitine açılıyordu.

Bir banyo, bir yatak odası ve yan tarafta küçük bir ofis vardı. Tavan diğer yatak odalarından daha yüksekti, belki de on iki metre civarındaydı. Odanın ortasındaki süslü bir madalyondan büyük bir avize sarkıyordu. Ampullerin yaklaşık yarısı sönmüktü, belki de ampulleri değiştirmek için merdiven gerekeceğinden. Belki de kimsenin umurunda olmadığı için.

Yatak odadaki tek mobilya parçasıydı ve muhtemelen kapıyı açmadan önce onu oldukça doğru bir şekilde tarif edebilirdim. Maun ağacından yapılmış ve kadife perdelerle çerçevelenmiş kocaman bir şeydi. 1950'lerden kalma bir Zorro filminin setinden çıkmış olabilirdi ve tam da bir dekoratörün bu ev için seçeceği türden yavan bir seçimdi.

Warren odayı gözden geçirirken, "Ben ofisi kontrol edeceğim," dedi. "Sen de banyoyu hallet. Sonra aşağı inip mutfakta dinlenebilir ve diğerlerinin dönmesini bekleyebiliriz."

"Sen de o Lovecraft kitabını alıp okumaya devam edebilirsin," dedim.

Bana utangaç bir sırıtış attı ama inkar etmedi.

Banyo da yatak gibi, tam da bu eve benzeyen bir evde bulmayı beklediğim türden bir banyoydu. Bir yerlerde tam da olması gerektiği gibi görünen odalar yaratma konusunda uzmanlaşmış bir dekoratör olmalı.

Warren'ın göndermeyi anlayacağını bildiğimden, "Belki de burası Sokrates'in bahsettiği biçimler dünyasından bir odadır," diye mırıldandım.

Bir keresinde bana Platon'un Cumhuriyet'ini iki yıl boyunca heybesinde taşıdığını ve her gün okuduğunu söylemişti. Bir üniversite dersi için onu okumam ve bir sınavdan geçmem gerekmişti. Pasajları ezberlemişti ve benim hatırlayabildiğim tek şey formlar dünyasıyla ilgili kısımdı. Ve Sokrates'in insanlara soru sorarak öğretmeyi sevdiğini.

Warren yatak odasının karşı tarafındaki ofisten, "Diğer tüm İspanyol tarzı konakların örnek aldığı form," diye mırıldandı.

Odanın köşesinde, sabun ve banyo yağlarıyla dolu olması gereken, el üflemleri boş cam şişelerin bulunduğu tepsilerin yer aldığı küçük masalarla çevrili büyük bir antika küvet vardı. Beyaz kabarık havlular, banyo yapan bir kişinin uzanıp alabileceği kadar yakın bir tel rafın üzerine yığılmıştı.

Döndüm ve aynada kendime bir göz attım. Yüzüm dokunduğum yerlerden dolayı kirlenmişti. Ellerime baktım.

"Marsilia'nın kirli kitaplardan oluşan geniş bir koleksiyonu olduğu kesin," dedim.

Bir duraklama oldu. Warren bana "Tuvalettesin," dedi, sesinde hafif bir kahkaha vardı. "Tahmin ediyorum ki

ellerini yıka."

"Sence sakıncası var mıdır?" diye sordum. Komikleştirmeye çalıştım ama banyonun beni huzursuz eden bir dokunulmamışlığı vardı - sanki kullanılmak istemiyormuş gibi.

"Eğer isterse, Darryl'in yok etmekten zevk aldığı kapılarla birlikte ona yeni bir havlu alabilirsin." Warren'ın sesi kuruydu, sanki tereddütümü anlamış ve bunun saçma olduğunu düşünmüş gibiydi.

Ki öyleydi.

"Teşekkürler," dedim.

"Ne zaman istersen hayatım," dedi, sesi sanki yatak odasına geri dönmüş gibi çıkıyordu. Yatağın altına bakmak için eğildiğini duyabiliyordum.

Tabağın üzerindeki sabun sarılı değildi ama hiç kullanılmış gibi de görünmüyordu. Suyu açtım ve şüpheyi izledim. Bazen bir musluk yeterince sık kullanılmadığında su bulanık olurdu. Görünüşü ve kokusu iyiydi, hatta çabuk ısınıyordu. Sabun limon kokuyordu ama çok güçlü değildi.

Yüzümü keselemek için bir bez kullandım ve ellerimde biraz zaman geçirdim. Su berraklaştığında suyu kapattım ve yakındaki bir havlunun üzerinde kurulandım. İşim bittiğinde beyaz havlu lekelenmişti, anlaşılan bezle tüm kiri almamıştım. Pislikleri bir araya toplayıp lavabonun yanına, temizlik ekibinin gözünden kaçmayacak bir yere koydum.

"Banyo temiz," diyerek kapıya yöneldim ve kocaman eski küvetin içinde bir şey gördüm. Birkaç dakika önce kontrol ettiğimde içinde hiçbir şey yoktu.

Şimdi içinde çeşitli ansiklopedi ciltleri vardı. Beş tanesi küvetin arka kenarına yaslanmış, alttaki üç tanesi tarafından desteklenmişti. Birbirleriyle uyumsuzdular.

ve alfabenin farklı yerlerinden. İlki altın kabartmalı deriden Dünya Kitap Ansiklopedisi, Cilt 19, W-X-Y-Z. İkincisi Britannica Ansiklopedisi setindendi, Cilt 1, A-ak, Bayes. Gözlerim üçüncüye kayd, onu farklı bir Dünya Kitabı setinin T cildi olarak kaydetti ve o zaman fark ettim ki, bir bütün olarak ele alındığında, WATCH OUT yazıyorlardı.

Hollywood korku filmlerinden ders alarak yere düştüm. Hiçbir şey olmadı. Ayağa kalkarken kendimi aptal gibi hissettim. Umarım Adam kalbimin nasıl çarptığını hissetmemiştir.

"Warren?" Dedim ki. "Sanırım kayıp ansiklopedileri buldum. Ve muhtemelen burada olması gereken hayaletleri de."

Hiçbir şey söylemedi.

Duyduğum o gümbürtüyü düşündüm. Yatağın altına baktığı anlamına geldiğini düşündüğüm ses. Yere düşen bilinçsiz bir ceset de böyle ses çıkarırdı. Silahımı çektim ama olduğum yerde kaldım.

"Warren?"

Sürü bağları aracılığıyla ondan herhangi bir sıkıntı hissedemiyordum. Ölmemişti. Acı ya da stres hissetmiyordu, hissetseydi bunu anlayacağıma emindim. Eğer bu başka bir şaka olsaydı, onu vururdum. Silahım gümüş mermilerle dolu değildi, bu yüzden muhtemelen onu öldürmezdi.

Bütün ışıklar söndü.

ADAM'IN SÖZLERİ KAFAMDA ÇINLADI. "AYRILMAYIN. DON'T rehavete kapılmayın."

Warren ve ben ikisini de yapmıştık. Benim hatam ondan daha fazlaydı. Ama şu anda "olsaydılar" ve "keşkeler" için zamanım yoktu. Şimdi ve buraya odaklandım.

"Silahlar özel ekipman olmadan karanlıkta çalışmaz," demişti Adam bize bir eğitimde ya da başka bir yerde. "Hedefinizi net olarak göremiyorsanız, arkadaşlarınızı vurma olasılığınız çok yüksektir."

Kurtadamlar ve ben geceleri, her zaman bir çeşit ışığın olduğu dışarıda gayet iyi görebiliyorduk. Penceresi olmayan bu evde kördüm.

Silahımı kılıfına koydum ve kılıcımı çektim. Bu konuda sessiz kalmaya zahmet etmedim. Warren'ı indiren her kimse nerede olduğumu zaten biliyordu. Bir mağara kadar karanlıktı ve düşmanım bu koşulların onlara fayda sağlayacağını düşünüyordu. Onları yanıltmak benim işimdi.

Görmeden çaresiz değildim. Hareketlerim döşeme tahtalarının kaymasına, kumaşların sürtünmesine neden oluyordu ve kulaklarım çok keskindi. Duyularımın bana söyleyebileceklerine odaklandım. Bir kişinin nefes aldığını duydum ve Warren olduğunu umdum.

Bir vampirin evindeydik. Öğleden sonra olabilirdi ama Wulfe'u daha önce gündüz vakti uyanık ve hareket halinde görmüştüm. Vampirler sadece istedikleri zaman nefes alırlar.

Daha insan gibi davranmak ya da konuşmak istediklerinde - ki bunun için hava gerekir. Kurtadamlar arasında bile çok iyi bir burnum vardı. Havadaki sihri hissetmemi sağlayan diğer duyumu da açtım.

Hiçbir şey duymadım ve koklamadım. Dahası, çiftleşme bağımızı kullanarak Adam'a ulaşmaya çalıştığımda, ulaşamadım. Hâlâ oradaydı ama ona dokunamıyordum. Aynı şey sürü bağları ve Stefan'la aramdaki bağ için de geçerliydi; çaresizlik içinde bunu denedim. Biri müdahale ediyordu. Bir şey. Ne olduğunu biliyordum.

"Ruh Alıcı," dedim.

Bir hava akımının etkisiyle katanayı vücuduma doğru kaldırdım. Onu orada tuttuktan sonra bir şey ona çarptı. Bir dokunuş, bir darbe değil, metalin metale çarpması, düzgün bir çınlamadan ziyade yumuşak bir şekilde çınılıyordu.

Wulfe benimle alay ediyordu.

Rakibimin tam olarak nerede olduğumu bildiğini varsaymak zorundaydım. Belki de Wulfe, Adam'ın bahsettiği özel ekipmanlardan bazılarına sahipti. Belki de vampirler görmek için ışığa ihtiyaç duymuyorlardı. Her iki durumda da, o beni görebiliyorken ve ben onu göremiyorken etrafta dikilip saldırıya uğramayı beklemek aptalca görünüyordu.

Banyodan dışarı fırladım, kapıyı hafızamla buldum. Omzum ete benzeyen bir şeye çarptı ama dengemi sağlayana kadar beni bir adım yana savurmaktan fazlasını yapacak kadar sert değildi. Bu kısa yanlış adımın beni yavaşlatmasına izin vermedim.

Evin her yerinde ışıkların söndüğünü düşünmüştüm ama yatak odasının kapısının alt kenarındaki ışık farklı şeyler söylüyordu. Saldırganım kapıyı kapatarak bizi içeride hapsetmiş ve sadece bu süitin ışıklarını söndürmüştü. Kapının altındaki ışık karanlığı delmek için yeterli değildi,

Benim gibi geceleri görebilen biri için bile. Ama bu bana bir hedef verdi.

Yatak odası çok seyrek döşenmişti ve her şey duvarlara yaslanmıştı - kapıya doğru koşarken bana çelme takacak hiçbir şey yoktu. Ama büyük bir odaydı, belki yirmi metreye otuz metreydi ve ben bir çaprazdan geçiyordum.

Wulfe beni kovaladı. Onu duyamıyordum, kokusunu alamıyordum ama ayaklarımın altındaki döşeme tahtalarının hareket ettiğini hissedebiliyordum. Ve hemen arkamda olduğunu biliyordum.

Elimi düğmeye vurarak odayı bir kez daha aydınlattım ve dönüş yapan bir yüzücü gibi duvardan sıçradım. Hız tek süper gücünüz olduğunda, hareket etmeyi öğrenirsiniz. Bu sefer nefes seslerini duyduğum yere doğru koştum. Warren'a doğru.

Arkamda bir şey kapıya sertçe vurdu - sanki açmayı hiç denemediğim halde kapıyı çarparak kapatacakmış gibi. Bu ses bana kapı yerine düğmeye basarak doğru şeyi yaptığımı söylüyordu. Warren görünüşe göre etkisiz hale getirilmişken kaçmayı düşünmemiştim ama ahlaki açıdan kınanacak bir seçimin zaten işe yaramayacağını bilmek güzeldi.

Warren yatağın az ilerisinde yere yığılmıştı; vücudu tamamen gevşemişti, bir cesedi andırıyordu. Nefes alışını duyabildiğimi kendime şiddetle hatırlattım. Duramadım ve Wulfe'u ona götürmek istemedim, bu yüzden devam ettim.

Birdenbire tüm oda o kadar yoğun bir büyüyle doldu ki boğazım düğümlenince öksürdüm ve ayağım takıldı. Yere düştüğümde yuvarlandım ve tekrar ayağa kalktım. Bir şey kendini koruyordu ama saklandığı yerden çıkmaya karar vermişti ve tadı karanlığa benziyordu.

"Olly olly oxen free," dedim.

Yatakla kapı arasındaki boş alanda ortalanmış olan dairesel halının ortasında durdum. Başlamak için iyi bir yerdi. Ve beni Warren ile Wulfe'un arasına koyuyordu. Warren ve Harvester.

Kapının yanında durdu, sol elinde kaba uçlu bir orak vardı. Işıkları tekrar kapatmak için hiçbir hareket yapmadı. Sanki bu bir şakaymış ve tekrar yapılmasına gerek yokmuş gibi.

Evimin çatısında ve filmde olduğu gibi, keşiş cübbesini andıran yırtık pırtık koyu kahverengi bir cübbe ve bir tür kapüşonlu pelerin giymişti. Ama bu kez Wulfe'un yüzünü gizleyen bir karanlık yoktu.

Yine de Harvester dün gece evimin çatısında olduğu kadar Wulfe'a benzemiyordu. Vücut dili bana Stefan'ın anılarında gördüğüm kırık yarattığı hatırlatacak şekilde kamburlaşmıştı. Wulfe'un yüzü sanki günlerdir ne beslenmiş ne de dinlenmiş gibi çizilmiş, çukurlaşmıştı ve birkaç önemli parçası eksikti.

Karanlığın onu rahatsız etmemesine şaşmamalı.

"Bonarata'nın gözlere karşı bir şeyi mi var?" Katanayı vücudumun önünde savunma amaçlı tutarak sordum ve neredeyse vücudumun bir parçası olana kadar birlikte çalıştığım palayı diledim. Katana da benzerdi ama ağırlığı ve dengesi o kadar farklıydı ki ne yapmasını istediğimi düşünmek zorunda kaldım.

Wulfe'un neyi beklediğini merak ettim.

Cübbesi sanki bir rüzgâr dalgası dokunmuş gibi hareket ediyordu ama odadaki hava durgundu. Hasatçı konuştuğunda, Wulfe'un dudaklarından hiçbir kelime geçmedi.

Hizmetkârımın gözlere ihtiyacı yok, dedi Ruh Alıcı kafamın içinde.

Adam ve ben de aynı şekilde birbirimizle konuşabiliyorduk. Bu şeyin bunu yapması bir ihlal gibi hissettirdi. Bir yozlaşma.

Ama tiksintimi daha sonra ele alınmak üzere bir kenara bıraktım ve sözlerini düşündüm. Marsilia'nın kalın peçesini, kimsenin bakışlarıyla gerçekten karşılaşmamış olmasını düşündüm. Peçesinin ardında gördüğüm bir şeyin parıltısı açık bir yara olabilirdi. Stefan'ı düşündüm. Aramızdaki iletişimlerden birinde o da gözlerini kaçırmıştı, değil mi?

Gözler düşmanlarınızın içinizi görmesini sağlar.

Ruh Alıcı'nın kafamın içinde konuştuğunu ikinci kez hissettiğimde, biraz yanlış anladığımı fark ettim. Adam benimle çiftleşme bağımız aracılığıyla konuşuyordu. Ruh Alıcı ise fark ettiğimden daha güçlü olan farklı bir bağ aracılığıyla konuşuyordu.

Konuşmayı neden bıraktığını merak ediyordum. Ama o şeyin benimle, içimde konuşması ne kadar korkunç olursa olsun, onu ne kadar uzun süre meşgul edersem, Adam'ın beni aramaya gelme şansı o kadar artıyordu.

Kafamı dolduran sadece kelimeler de değildi. Üst üste düzinelerce kavram aldım. Orağın aleminin ruhlar alemi olduğunu anladım. Gözlerin ruha açılan kapı olduğu inancının doğruluğunu anladım. Temel bir düzeyde, vampirlerin bakışlarıyla avlarını neden dondurabildiklerini de anladım. Wulfe'nin gözleri hâlâ yerinde olsaydı, Marsilia gibi birinin onu orağın taşıyıcısı olmaktan kurtarabileceğini biliyordum.

Tüm bunlar bir saatin tik taklarından daha kısa bir sürede oldu.

Bonarata'nın Stefan, Marsilia ve Wulfe'ye işkence ettiğini anladım. Wulfe'yi Ruh Alıcı'ya vermişti.

-Ama diğer iki vampiri, ihtiyaç duyulması halinde silah kullanmaları için hazırladı. Bonarata onların

gözlerini açtı çünkü bunu istiyordu. Bunun gerekliliğini anlamamıştı.

"Bonarata bazı kararları onun yerine senin verdiğini biliyor mu?" Yüksek sesle sordum.

Ruh Alıcı kafamın içinde güldü.

Kahkahadan kurtulmak için başımı sallamak istedim ama bakışlarımı Wulfe'den alamadım. Onu dövüşürken görmüştüm. Hareket etmeden önce ne zaman bana saldırmaya karar verdiğini görmem gerekiyordu. Giydiği kıyafetler her zamanki ipuçlarımı gizliyordu - omuzlarının ne zaman gerildiğini anlayamıyordum ve ağırlığının değiştiğini görmek zor olacaktı. Ve tabii ki gözlerini de izleyemezdim.

Ruh Alıcı'nın neden benimle konuşmak için durduğunu hâlâ bilmiyordum. Ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Bu karşılaşma çok yakında kana dönüşecekti. Ruh Alıcı'nın amacı buydu, ruhları almak.

Sensei'mden on yıldan fazla dövüş sanatları eğitimi almıştım ve Adam'la üç yıl boyunca günlük antrenmanlar yapmıştım. Belli belirsiz benim kilomda ve yetenek sınıfımda olan biriyle dövüşürken oldukça becerikliydim. Wulfe, Rönesans'tan önceki zamanlardan beri kılıçla dövüşen bir vampirdi.

Kurtadamların çoğundan biraz daha hızlı olduğum gibi ondan da biraz daha hızlı olduğumu düşündüm - önemli bir avantaj olacak kadar değil. Ayrıca daha küçüktüm ve onun kadar güçlü değildim.

Eğer beni kurtarması için katanama güvenmek zorunda kalırsam, mahvolurdum.

"Neden ben?" Konuşmaya devam edip edemeyeceğimi görmek için sordum. Eğer Ruh Alıcı konuşkan hissediyorsa, belki hayatta kalmanın bir yolunu bulabilirdim. Wulfe görebiliyorsa, birinin onu Ruh Alıcı'dan kurtarabileceğini zaten öğrenmiştim. Yeterince beslenene kadar işe yaraması pek mümkün değildi.

Gözlerini yeniden canlandırmak için -ki bu önümüzdeki birkaç dakika içinde olmayacaktı.

"Her zamanki kurban kategorinizde görünmüyorum," dedim, cevap vermeyince.

Fedakârlık, beni düzeltti. Sesinin yankıları ölümümün daha büyük bir amaca hizmet edeceğini anlamamı sağladı. Bedenimin kanı yerde birikirken ve ölümümün büyüğü ile ruhum daha önce gidenlerle birleşirken sevinç duymam gerektiğini. Hatta "daha önce gidenler" ifadesinin derinliğini bile anlamıştım.

Bir araya gelmiş ve zaman içinde uzanan ruhlar, Ruh Alıcı'ya hala öldükleri günkü kadar bağlıydılar. Ve Ruh Alıcı hepsini ayrı ayrı, benim Aubrey Worth'un ruhunu tattığım kadar kapsamlı ve kapsamlı bir şekilde algıladı. Tam olarak aynı şekilde değil. Ben Aubrey öldüğü için üzgündüm; Ruh Alıcı hiçbir şey hissetmedi. Hayır. Hiçbir şey değil. Memnuniyet.

"Ne kadar çok insan var," dedim istemsizce, sayıları üzerime büyük bir ağırlık gibi çökmüştü.

Lordumu dünyaya salmak için birçok kişinin kurban edilmesi gerekiyor, dedi.

Yıllar geçtikçe, bu şeyin yarattığı büyülü ağa getirilebilecek kurban türünün tanımının daraldığını anladım. Ağ, daha önceki kurbanların özelliklerini almış ve kabul edebilecekleri konusunda daha az esnek hale gelmişti. Ruh Alıcı avını rafine etmesi gerektiğini anlamadan önce pek çok kişi işe yaramaz bir şekilde ölmüştü.

Büyü yeteneği, ama ne çok fazla ne de çok fazla eğitimle. Büyü yeteneği hala şekillendirilebilir, şekillendirilebilir.

Örümcek yaratığın ağını yok ettiğimde bana dokunduğu için daha ilerisini görebildiğini anladım.

Birini kurban etmeden önce genellikle yapabildiğinden daha fazla. Ruhumu açığa çıkarmıştım (evet, bu gerçekten aptalca bir şeydi, karar verdim; bir dahaki sefere bir sandalye ya da başka bir şey fırlatırdım), Ruh Alıcı'nın büyüünün işe yaraması için gereken tek güç olabilecek ilahi bir kıvılcıma bağlı olduğumu algılamasına izin verdim.

Coyote'nin kızı, onu ilk gördüğümde bana seslenmişti.

Ama sadece Coyote değildi. Sürümüzün kurtlarıydı- ve bir an Bran'den ayrılmamızın çok iyi bir şey olduğunu düşündüm, yoksa Bran'in bağlı olduğu tüm kurtadamları alabilirdi, Bran'in bunu durduramayacağını varsayarak. Bu, Stefan'la olan kan bağım aracılığıyla kaynayan bir şeydi ve kaynayan şeydeki tüm vampirlere, onun yaratıcısına ve ondan önceki yaratıcısına bağlıydı. Bonarata'ya ve bağlı olduğu herkese.

Bonarata Avrupa'daki tüm vampirleri ve Marsilia'nın Adam'a söylediğine göre ABD'deki vampirlerin çoğunu kontrol ediyordu. O ve vampirleri de binlerce insanı kan bağıyla kontrol ediyordu.

Ruh Alıcı ruhları anlıyordu ve görünüşe göre kurdu kurda ve vampiri vampire bağlayan tüm kan bağları ruh bağlarıydı.

Gerçekten ama gerçekten bir sandalye fırlatmalıyım.

"Ama senin zaten Wulfe'un var," diye yüksek sesle itiraz ettim.

Vampirler ölüdür. Kurban edilemezler.

Bir an için bunun ne anlama geldiğini anladım, gerçekten anladım -hayatı tanımlayan sihri kaçırdıklarını- ama kafama çok fazla şey sokuluyordu ve bunu tutmaya çalışmadım. Ruh Alıcı'nın vampirlerin kan bağı ağına canlı bir kanala ihtiyacı vardı ve bir nedenden dolayı-

Coyote, diğer şeylerin yanı sıra, ölümler için bir rehberdi. Ruh Alıcı'nın bu düşünceyi görmemesi için çok uğraştım.

-Stefan'la kurduğum bağ, diğer canlılarla kurduğum bağlar işe yaramadığında işe yarıyordu.

Ruh Alıcı'nın dilediğini yapmasını engellemenin tek yolunun, Ruh Alıcı'nın kılıcı dışında bir yöntemle ölmem olduğunu anlamıştım. Şu anda, ben başka yollarla ölmeden önce Ruh Takan'ın son darbeyi indiremeyeceği şekilde bunu yapmamın uygun bir yolu yoktu.

Seni kurban ederek görevimi tamamliyorum, dedi Ruh Alıcı.

"Anlıyorum," dedim, ağzım kurumuştı.

Peki Wulfe neden orada duruyordu? Neden Ruh Alıcı beni hemen öldürtmedi? Neden benimle konuşuyordu?

Onca yıl var olmak nasıl olurdu diye düşündüm ve Aubrey Worth'un hayatını anladığım şekilde eski olduğunu biliyordum. Onca yıl boyunca tek bir görev üstlenmiş olmak ve sonra bunun sona ermesi nasıl olurdu? Ona ne olurdu? Varlığı sona erer miydi?

Korkuyor muydu?

Sormak için ağzımı açtım ama Hasatçı hareket etti ve ben de konuşamayacak kadar meşguldüm. Wulfe onu tamamen ele geçirdiğinde Ruh Alıcı'nın farkındalığını benden çektiğini hissettim.

Talim, bir dövüşçü yaratmanın gizli sosudur. Ne yaptığınızı düşünmeniz gerekiyorsa, çok yavaş yapıyorsunuz demektir. Palamla talim yaptım, talim yaptım ve talim yaptım. Katana ile değil. Otomatik refleksler hâlâ yardımcı oluyordu ama kılıçlar arasındaki farklar beni şaşırtıyordu.

Yaptığım ölümcül dansın içinde dönüp dururken Bonarata'nın Wulfe'yi neden Stefan yerine Ruh Alıcı'ya verdiğini merak ettim. Marsilia için daha büyük planları vardı. Ya onun sadık kölesi olacaktı.

ya da onu yüzyıllar boyunca konuşulacak muhteşem bir şekilde öldürecekti. Bonarata Stefan'ı kıskanıyordu. Ve Stefan ile Wulfe arasında, Ruh Alıcı'nın Stefan'ı daha kolay kullanacağını düşünürdüm. "Stefan," dedim yüksek sesle, "yaşlı, sert ve güçlü, ama cadı büyücü bir deli değil. Peki Bonarata neden seni seçti Wulfe?"

Orak bana çok hızlı bir hamle yaptı ama bir santim bile kıpırdamadım ve boğazımı ıskaladı. Katanayı bir folyo ya da mızrakmış gibi yere bıraktım ve Harvester'ı geri çekilmeye zorladım, kalçalarından birinin üzerinde ıslak bir leke vardı.

"Neden sen?" Ben sordum.

Zihnimin gözünde, Marsilia'nın eteklerine çömelmiş, etrafı kana bulanmış zindan ve ölümlerle çevrili iskelet halindeki şeyi hatırladım.

Gözümü kırptım ve Wulfe'un dirseğinin önünden çekilmek için tam zamanında kullanılmayan ana yatak odasına geri döndüm. Stefan'ın rüya gönderme olayına geri dönmek tehlikeliydi. Bunu tekrar yapamazdım.

Bonarata Wulfe'ye yüzyıllar boyunca işkence etmişti. Onu o yaratığa dönüştürmüştü ve Wulfe hâlâ kendi kişiliğine sahipti, ne kadar kırılmış olsa da. Bonarata, Wulfe'yi Marsilia'nın altını oymak ve casusluk yapmak için kullanmaya çalışmış, Wulfe de Bonarata'nın emirlerini aynen yerine getirmiş ve bir şekilde bu emirleri tersine çevirerek Bonarata'ya meydan okumuştı.

Stefan'ın uzun zaman önce söylediği sözleri düşündüm. Bonarata hâlâ Wulfe'den korkuyordu. Bir şey onu Wulfe'yi öldürmekten alıkoyuyordu. Bu nedenlerin ne olduğunu bilmiyordum. Belki de Bonarata'nın Wulfe'yi öldürerek korktuğunu itiraf etmesi kadar basit bir şeydi. Ama Wulfe'un Ruh Alıcı'dan sağ çıkmasını beklemiyordu.

Şimdi, bir saat önce anlamadığım bir şekilde, Ruh Alıcı'nın onu kullananlara tam olarak ne yaptığını anlıyordum. Bonarata'nın neden Wulfe'nin kılıcın hizmetkârı olarak öleceğini düşündüğünü anladım.

Ama Marsilia ve Stefan'ın Bonarata'nın hapishanesinden çıkardıkları hasarlı şeyi görmüştüm. Ve hayatta kalmıştı. Bahisçi bir kadın olsaydım, paramı Wulfe'ye yatırırdım. Uzak ihtimaller bana hep çekici gelmiştir.

Adam bunun içimdeki Çakal olduğunu söyledi. Tabii ki nasıl sonuçlandığını asla öğrenemeyecektim çünkü ölmüş olacaktım.

İşte o zaman çoktan ölmemiş olmamın ne kadar tuhaf olduğunu anladım. Dövüşmeye başladıktan sonraki yaşam süremi saniyeler içinde olacağını hesaplamıştım. Saniyeler içinde bitmiş olmalıydı.

Bu işi ne kadar zamandır yaptığımızı takip etmemiştim ama terlemiştim ve nefes alış verişim daha da zorlaşmaya başlamıştı. Bu durumu Adam'la yaptığımız antrenmanlardan biliyordum. Buna göre üç ya da dört dakikadır dövüştüğümüzü tahmin ediyordum.

Bir dakika bir dövüşte çok uzun bir süredir, özellikle de keskin şeylerle yapılan bir dövüşte. Wulfe ile dövüşürken bu kadar uzun süre dayanacak kadar iyi değildim.

Ruh Alıcı beni öldürmek ve varoluş amacını sona erdirmek istemiyor muydu?

Daha fazla hamle ve karşı hamle yaptık ve yavaşladığımı hissedebiliyordum. Beni geriye savurdu ve gardımı almam çok uzun sürdü. Bana vurması gerekirdi ama vurmadı.

Kralın biri Zee'yi köleleştirmiş, Zee de kralın oğlunun kafatasından fincanlar yapıp krala ve karısına içirmiş. Bazı insanlar çok kötü köleler yapmışlar.

Eminim, diye düşündüm umutla, Wulfe'ye istemediği bir şeyi yaptırmak gerçekten zor olurdu

yapmak için. Ben olsam denemek istemezdim.

Ruh Alıcı'nın ucu kürek kemiğimin üst kısmı boyunca kayarak gömleğimi ve sütyen askımı kesti ve derimde bir kesik açtı. Farkındalığımın arttığını hissettim, büyüsünün içime kaydığını hissettim, d ö n ü p Harvester'ı geri iten alçak bir vuruşla saldırırken bile.

Wulfe, tıpkı Bonarata'ya hizmet ettiği gibi Ruh Alıcı'ya da hizmet ediyordu. Ve bu yüzden yaklaşık beş dakikalık bir dövüşten sonra hâlâ hayattaydım.

Bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüm Bonarata. Seni kışından ısırarak.

Ona bir kaos tanrısının kızıyla oynamayı öğret. Ruh Alıcı'yı beni öldürmesi için gönder, bakalım sana ne kazandıracak.

Ruh Alıcı'yı tekrar yana çevirdim ve Wulfe'un kafası aşağıya doğru sarsıldı ve beni ısırıldı. Şaşırdım, yuvarlandım ve-

-

RESMİ BAHÇELERDE BİRİNİN YANINDA YÜRÜDÜM

iki yanında başımdan daha uzun gül ağaçları vardı. Bir yanım bu konuda çok endişeliydi. Çok tehlikeli bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum. Bir bahçede yürümemeliydim. Ben-

Wulfe sert bir sesle, "Dikkatini ver," dedi.

Ona bakmak için başımı çevirmeye başladım.

"Yapma," dedi Wulfe ve gözlerim onu bulamadan donakaldım. "Fazla zamanımız yok."

Yapmam gerekenin Wulfe ya da en azından kısmen Wulfe olan Harvester'la savaşmak olduğunu biliyordum. Wulfe beni rüyasına çekerken bedenim tamamen refleksle kendini savunuyordu.

"Frost'u hatırlıyor musun-" dedi.

Frost mu? Bizim durumumuzun Frost'la ne ilgisi vardı? Verdiği emri unutarak Wulfe'ye kuşkuyla baktım. Ama algılarım, kanımı tatmış olan ve ruhlar dünyasında faaliyet gösteren Ruh Alıcı ile olan bağlarım nedeniyle değişmişti.

Wulfe'yi gördüm.

-

THE SICKLE HOOKED BENİM KATANA VE YIRTIK IT DIŞARI OF
BENİM

Wulfe'un aynı zamanda Hasatçı'nın Dirseği çeneme çarptı ve beni yere düşürdü.

Darbenin etkisiyle yuvarlandım ve ayağa kalktım, orağın ters vuruşunu bastonla kendi darbemle karşıladım, neredeyse bastonun elimde olduğunu fark edecektim. Bastonla orağa vurmaya çalışmadım; Wulfe'ye nişan aldım.

"Çelik eti sever," demeyi severdi Adam, ama bunu sanki başka birinden alıntı yapıyormuş gibi söylerdi. "Ahşap kemiği sever."

Tahta sopayla Wulfe'un bileğinin arkasına vurdum ve kemiğin çatladığını duydum. Biçerdöver orağı düşürdü; bir an ondan önce orağı yakalayabilirdim ama o bıçağa dokunmaktansa elimi bir nükleer reaktöre sokmayı tercih ederdim.

Wulfe'un ne olduğunu biliyordum. Onu görmüştüm, gücünü görmüştüm.

Hâlâ elinde tuttuğu, bükülmüş ve kırılmış olsa da, zihnini korumak için büyü kullanma kapasitesi benim kendi küçük yeteneğimden sonsuz derecede daha büyüktü. Ruh Alıcı Wulfe'u kontrol ediyordu. Eğer o şeye dokunursam, hiç şansım olmazdı.

Hasatçı orağı neredeyse yere değmeden sağ eline aldı. Sanki ona zarar vermemişim gibi dövüşmeye devam etti.

Eğer katana dengemi bozduysa, baston da tuhaftı. Bazı açılardan kendi palamarımdan bile daha iyi olduğuna karar verdim, çünkü sanki her zaman elimde bastonla dövüşmüşüm gibi hissettiriyordu. Ama katana ile tam güçte bir orak-bıçak darbesini göze almaktansa darbeleri geri çevirmeye dikkat ettiysem, bastonla daha da dikkatliydim.

Eğer o orak bozuk bıçağını bastona saplarsa çok ama çok kötü bir şey olacağını hissediyordum. Ama zaten çok yakında kötü bir şey olacaktı. Bu tür bir aerobik, tam teşekküllü, tam temaslı dövüş için göreceli bir yaştan beri dövüşüyorduk. İkimizin de kanaması vardı.

Bu dövüşün doğasını kısa sürede değiştirmezsem, Wulfe isteksiz bir saldırganı oynamayı başarsa bile, olacak olan en kötü şey benim ölümüm olacaktı. Eğer ölürsem, Ruh Alıcı'nın kendi hesaplamalarına göre, bunun bir parçası olmak istemediğim yansımaları olacaktı.

Ama Wulfe'u görmüştüm.

Kendimi merkeze almak için bedenimin hareketini kullandım ve büyümü, ölümlerle konuşmamı sağlayan büyüyü, Ruh Alıcı'nın bana ruhlar dünyasını ve yaşam ile ölüm arasındaki bağları göstermesinden sonra daha iyi anladığım bir büyüyü topladım. Bir zombi ordusunu dinlendirirken yaptığım gibi onu şekillendirmeye çalıştım. Bunu yaptığımda ve yanlışlıkla Wulfe'u da çalışmalarına dahil ettiğimde, Wulfe'u bir döngüye sokmuştum. Tekrar işe yarayacağını umuyordum.

Bunca zamandır, o gece onu bayıltıp bayıltmadığımı merak ediyordum. Ona beyin sarsıntısının vampirik eşdeğerini verdim. Onu fiziksel olarak daha fazla etkilediğine şüphe yoktu. Daha çok içkiyi fazla kaçırmış biri gibi davranıyordu. Yani o gece

zombilere fırlattığım şeyin kenarından geçtim ve bir çeşit sıcak kutuya düştüm.

Ama her nasıl olduysa, Wulfe'u görmüştüm. Hayatım için savaşmıyor olsaydım, onu nasıl gördüğümü açıklamakta zorlanabilirdim. Ama Ruh Alıcı az önce aklımdaydı ve kendime yalan söyleyecek zamanım yoktu.

Onun ruhunu görmüştüm. Beni neden takip ettiğini ve benden ne istediğini biliyordum.

Onu rüyasında, kaynayan bahçede gördüğümde, Elizaveta'nın arka bahçesinde ne yaptığımı tam olarak anlamıştım. Çok kısa bir süreliğine Wulfe'ye kendisini, yüzyıllar önce Bonarata ona işkence etmeden önceki halini geri vermiştim. Bir kez daha gezgin bilgin, Marsilia'nın şiirsel arkadaşı, ay ışığında bir ağaçta otururken vielle çalan adam olmuştu.

Wulfe onu bir kez daha, bu sefer kalıcı olarak bütünleştirebileceğimi umuyordu. Onu kurtarabileceğimi. Geçmişinin yaralarını ve nasıl biri olduğunu gördükten sonra bunu yapamayacağımdan oldukça emindim. Ona kısa bir süre nefes aldırabilsem de, ona yapılanları düzeltmek benim yapabileceğim büyüün ötesinde bir şeydi.

Ona verilen zararı geri alamazdım ama Ruh Alıcı'nın onun üzerindeki hâkimiyetini sarsabileceğimi düşünmüştüm. Ne de olsa Ruh Alıcı'nın kendisi bana, Bonarata onu kör etmeseydi Wulfe'yi tutabileceğini düşünmediğini söylemişti.

Ruh Alıcı'nın büyüü olsa da, odada kalan her türlü büyüü çektim. Çiftleşme bağım ve sürü bağlarım sağlam olmasına rağmen, Ruh Alıcı -ya da muhtemelen Marsilia'nın kaynaşması üzerindeki bazı büyülü korumalar- bu gücü çekmemi engelliyordu. Bunun yerine, kırılmaz travma bağlarıyla kaynaşmaya bağlı olan hayaletleri çağırdım ve onlar da geldiler.

vampirden duydukları korkuyu benimle birlikte odaya taşıdılar. Ve baston onu bana verdiğinde, Hasatçı ve benim yaptığımız kılıç ve asa dansından güç aldım.

Daha fazla büyü yapamayacak hale geldiğimde bastonu bıraktım, başımı Wulfe'un kolunun altına soktum, boynumu koltuk altına soktum ve teninin açıkta olduğu tek yer olan yüzüne dokunabilmek için elimi uzattım.

İçimdeki tüm Coyote doğumlu büyüyle, "Huzur içinde ol," diye fısıldadığımda, savaş ve büyüyle ısınmış parmaklarımın altında teni ürperiyordu.

Kaskatı kesildi, yumuşak hareketleri birden sakarlaştı. Ama durmadı.

Wulfe döndü ve omzuma tutundu. Benden çok daha uzun boyluydu, daha güçlüydü ve sahip olduğum her şeyi büyüye döküyordum. Hiç savunmam yoktu. Beni odanın diğer ucuna fırlattı. Beni de biraz büyüyle yakaladı ama büyüünün etkisi ve başımın arkasıyla duvara çarpmanın şoku birbirine karışarak sefil, acı dolu bir ana dönüştü.

Kalk, kalk, diye fısıldadı Aubrey kulağıma. Buz gibi hissettim. Yüzümde soğuk eller.

Görüşüm yüzerek geri geldi. Aubrey, eğer gerçekten oysa, görünürde yoktu. Ama Harvester oradaydı.

Bana doğru yürüdü, orağı ısınan bir tenisçi gibi rahatça sallıyordu. Acele etmesine hiç gerek yoktu. Duvarın ya da onun büyüünün etkisiyle hâlâ sersemlemiştim. Gözlerim çalışıyordu, böylece Wulfe'un mavi gözlerinin olması gereken yerdeki kabuk bağlamış yaralara bakabiliyordum. Bir saniyeliğine önümde durdu. Omzumu oynatmayı başardım. Birkaç dakikam olsaydı, bunu atlatabileceğimi düşündüm.

Orak bana doğru geldi, havayı o kadar hızlı kesti ki ses çıkardı.

Bıçak ıskaladı, yanımdan geçip gitti ve arkasında asla fazla güç bulamayacağım bir vuruşla yukarı çıktı. Ama Wulfe benden çok daha güçlüydü. Çukurlaşmış eski bıçak Wulfe'un karnına saplandı, iç organları döküldü ve üzerime kan sıçradı. O kadar gerçek dışıydı ki, sanki bir Quentin Tarantino dövüş sanatları filminden bir sahne izliyormuşum gibi hissettim.

Wulfe gülerken Ruh Alıcı'nın öfkeli uluması ağrıyan kafamın içinde duyulabilir bir ses çıkarmadan çınladı. Görünüşe göre büyüm işe yaramıştı. Gerçi Wulfe'un bu özgürlük anıyla böyle bir şey yapacağını hayal etmemiştim; vampirler kendilerini feda etmek ya da intihar etmek için yaratılmamışlardı. Aslında onlar vampirdi çünkü ölmeyi reddediyorlardı.

Ayaklarının dibinde kan biriken Wulfe elini açmaya çalıştı, parmakları gevşedi. Ancak orak yere düşmeden önce, eli vurucu bir şahin gibi hareket ederek deri kaplı sapın etrafını sardı. Kan damlamaya devam ederken orakla birlikte hareketsiz durdu.

Kendimi toparlamaya çalıştım ve bir tür tüm vücut seğirmesini başardım. Hasatçı sendeleyerek benden uzaklaştı, Warren'a doğru yürüdü, adımları ağırdı. Bilinci yerinde olmayan Warren'a. Vampir yere düşüp kurt adamın üzerine eğilirken müdahale etmek için hiçbir şey yapamıyordum. Bulunduğum yerden tam olarak ne yaptığını göremiyordum ama beslenmeye başladığını duyabiliyordum.

Beslenmek vampirlerin yaralarını iyileştirme yöntemiymiş çünkü -şimdi biraz şaşırarak vampirlerin ruhları olduğunu bilsem de- gerçek anlamda canlı değillerdi. Cinsel yolla üremiyorlardı ve kendi biyolojik yeteneklerini kullanarak iyileşemiyorlardı. Beslendikleri canlı kandan şifa ödünç almaları gerekiyordu.

Ruh Alıcı beni kurban etmeden önce Wulfe'nin bedenini onarmaya karar vermişti. Önümdeki yerde duran kana baktım.

Ben. Çok fazla vardı. Neden benim yerime Warren'dan beslenmeyi seçtiğini merak ettim.

"Bu tehlikeli," dedi Coyote konuşurcasına. Başımı çevirebilseydim, onun yanımda topuklarının üzerinde çömeldiğini göreceğimi hayal ettim.

"Hangisi?" Fısıldadım.

Wulfe sözlerimi dikkate almadı; bu da Coyote'nin konuşmamızı gizli tuttuğu anlamına geliyordu.

"İkisi de," dedi Coyote. "Hepsi. Ama o silahı yok etmen gerek kızım. İnşa ettiği açıklık iyi niyetli bir tanrıyı bu âleme çağırılmaz." Sözlerini düşündü. "Bir dünya yiyiciyi çağırıyor olabilir."

Beynim hâlâ tam olarak takip edemiyordu. Bunu anlayabiliyordum çünkü Ruh Alıcı Wulfe'un bedenini arkadaşımı beslemek için kullanırken ben Coyote ile sohbet ediyordum. Ve söylediğim bir sonraki şey biraz aptalcaydı.

"Nehir şeytanını öldürdük," dedim. Sesim gücenmiş gibi çıkmıştı - ki öyleydim. O varlığı, dünyayı yiyeni, büyük bir bedel ödeyerek öldürmüştük. Ölü kalması gerektiğinden oldukça emindim.

"Nehir şeytanı büyük bir yıkım için bir kanaldı," dedi Coyote. "O beden, dünyamızın yutulabileceği bir araçtı. Bir metafor."

"Bir metafor için oldukça somut," dedim. "Beni aylarca yatırdı ve ellerim de yaralandığı için hareket edemediğim bir tekerlekli sandalyeye mahkum etti."

Coyote, "Dünyada bir metaforun somut olamayacağını söyleyen hiçbir şey yok," diye azarladı. "Ama eğer o şey-"

"Ruh Alıcı," dedim ve sonra kalbim göğsümde dondu çünkü Wulfe'nin vücudu sertleşti ve içmeyi bıraktı.

Bir süre sonra tekrar beslenmeye başladı.

"Ona isim verme," dedi Coyote kibarca. "Eğer dikkatini çekmek istemiyorsan."

"Seni istiyor," dedim ona. "Benim aracılığım la."

Coyote başını salladı. Bunu yaparken onu göremedim ama başını salladığını biliyordum. "Tehlikeli." Durakladı. "Çoktan dağılmış ya da Büyük Ruh'la yeniden bütünleşmiş bir şeyi çağırıyor olması daha muhtemel. Yine de, bu büyüklükte bir çağrının felaketle sonuçlanması muhtemeldir. Sen benim bu dünyadaki ellerim ve kalbimsin, Mercedes Athena Thompson."

"Hauptman," dedim.

"Ah," diye kabul etti. "Bu adının çok önemli bir parçası. Bunu sakın unutma."

Sıcak parmaklar veda ya da kutsama için başıma bastırdı. Ya da muhtemelen "Güle güle. Bugün öleceksin." Coyote ile bunu söylemek zor olabilir.

Saatler gibi gelen birkaç saniye sonra kafam açıldı ve kollarımı ve bacaklarımı tekrar çalıştırabildim. Bunun Coyote'nin bana yardım ettiği bir şey olduğunu düşünmüyordum ama öyle ya da böyle endişelenemeyecek kadar çıldırmıştım.

Vampirlerin yemeklerini öldürmemeleri gerekiyordu. Karşılığında kimse ölümlülere vampirlerin gerçek olduğunu söylemeyecekti. Bu çok uzun zamandır devam eden bir anlaşmaydı. Hepimiz için daha iyiydi. Vampirler aşağı yukarı anlaşmaya uyuyor ve "unuttuklarında" cesetleri saklamaya özen gösteriyorlardı ki bu da çoğu zaman vampirlerin evlerine kurbanlarının musallat olmasına yetiyordu. Değişmiş haliyle Wulfe'un ya da Ruh Alıcı'nın Warren'ı canlı bırakacağına güvenemezdim.

Uzandım ve bastonu aramadan yakaladım; ortaya çıktığından emin olmak için bulduğum en iyi yol buydu. Parmaklarım oyulmuş yüzeye değer değmez ayağa fırladım.

Kapı patladı.

Aslında tam olarak "patlamadı". Ama bükülen metal ve parçalanan ahşabı andıran bir gürültüyle patlayarak açıldı. Bu

Çünkü kapı açılır açılmaz Adam'la paylaştığım bağ bir bilgiyle aydınlandı.

Ve eğer bir zamanlar sevildiğimden, kocamın beni tehdit eden her şeyi öldürecek korkunç bir canavar olduğundan şüphe ettiysem, o an beni bundan vazgeçirdi. Bu adil bir şeydi çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum.

Adam, Warren'dan beslenen vampire saldırdı. Ama Harvester kafasını bile kaldırmadan ortadan kayboldu. Wulfe'un ışınlanabildiğini bilmiyordum; gerçi Marsilia ve Stefan ışınlanabiliyordu, bu da kalıtsal bir yetenek olduğunu gösteriyordu. Wulfe'dan gelmemesi için bir neden yok.

Hedefinden mahrum kalan Adam, Warren'a takılıp düşmek yerine yatağa çarptı. Karyolanın uzun kenarı olarak kullanılan ikiye sekiz maun ağacı çatlayıp kırıldı ve ayaklar parke zeminde derin oyuklar açtı. Bir lokomotif hızıyla duvara çarptı ve yatağın diğer parçaları, alçıpan ve lambri etkileyici miktarda hasar aldı. Hepsi hâlâ insan formunda olan sürü odaya doluşurken, Adam ayakta kalmayı başardı ama hak ettiği avı kaçırdığı için öfkesini haykırdı.

"Yani," dedim ardından gelen sessizlikte, "korkarım iki uyarıdan sonra bile rehavete kapıldık. Belki de bir dahaki sefere bize üç uyarı yapmalısınız?"

Adam tek kelime etmeden yanıma geldi ve beni kollarının arasına alarak yerden kaldırdı. Çeşitli çürüklerimin hepsi acıyordu. En çok da sırtımdaki uzun kesiği acıtmıştı. Bunu bir daha yapamayacağımdan emin olduğum birkaç an olmuştu. Ben de ona sarıldım.

"Warren iyi nefes alıyor," dedi Darryl. "Ama sürü bağlarında hissettiklerinde bir tuhaflık var.

Yolsuzluk gibi geliyor."

Adam beni bıraktı. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Birkaç kesik ve avlanması gereken lanetli bir silah," dedim ona hızlıca, adrenalinin etkisi geçtiğinde çok daha kötüleşeceğini bildiğim ağrıyan kemiklerimi ve kaslarımı görmezden gelerek. "Hepimiz güvende olur olmaz bir köşede korkudan saçmalamak için zaman bulacağım. Ama ben iyiyim."

Adam kıpırdamayan Warren'ın yanına gitti. Eğitimli bir acil yardım görevlisi olan Mary Jo dikkatli elleriyle başının arkasını ve boynunu muayene ediyordu. Yanında, en sevdiği silah olan itfaiyeci baltası duruyordu.

"Neden baygın olduğunu bilmiyorum," dedi. "Ne zamandır bu halde, Mercy?"

"Emin değilim," dedim. Warren'ı kendi gözlerimle kontrol etmek istesem de geri çekildim. Mary Jo ve Adam ilk yardım konusunda daha iyiydiler. "Meşguldüm ve bu da zamanı garip hissettiriyor. Ve beni yere seren büyümlü bir darbe aldım. Hasatçı Warren'ı gafil avladı. Belki de Warren'a büyümlü bir darbe vurmuştur."

Evet, dedi Aubrey hemen yanımdan. Onu görebiliyorum. Ama soluyor.

Cevap vermedim.

Darryl açıkça, "Vampir onu bağlamaya çalışıyor," dedi. "Bunu hissedebiliyorum."

Gözleri altın sarısıydı, gözbebekleri küçüktü. Dışarı çıkmaya çalışan kurduyla ne kadar zamandır uğraştığını merak ediyordum. Auriele'nin kaçamak bakışlarından, rahatlamak için biraz fazla uzun sürmüş olabileceğini anladım.

Adam başını salladı. "Ben de hissedebiliyorum."

Darryl, "Marsilia'nın onu serbest bırakmasını sağlayana kadar onu kafeste tutabiliriz," dedi.

"Yapabileceğini varsayıyorum," dedi George. "Beni serbest bıraktı," diye homurdandı Darryl.

Auriele endişeli bir sesle, "Seni yakalayan o piçler Wulfe değildi," dedi.

Adam, Mary Jo'yu kenara çekti ve Warren'ın yanında yere oturdu. "İtalya'dayken küçük bir numara öğrendim," dedi. "Bakalım ne yapabileceğim."

Warren'ı kendine çekti, sonra öne doğru eğildi ve onu alnından öptü.

Dudakları hâlâ tenine değen Adam, "Uyan," dedi. Kelimeler sürünün Alfa'sının gücünün itici gücünü taşıyordu ve onun üzerimize çekildiğini hissedebiliyordum. Bu alışılmadık bir şey değildi. Adam herhangi bir kurdunu çağırabilirdi.

Warren'ın gözleri açıldı ve Adam onun bakışlarını yakaladı. Ruha açılan kapı diye düşündüm.

Adam gücü sürü bağlarından aşağıya doğru zorladı ve Warren'ın içine itti. Odadaki her kurtadamda büyü yükseldi, ta ki hepsi kurt gözlerini takınana kadar. Birkaç hırıltı duydum.

Warren'ın vücudu tepki olarak sarsıldı ama göz temasını kesmek için mücadele etmedi.

"Değişim," dedi Adam ona. Dışarıdan bakıldığında bu da özel bir şey değildi. Bir kurdu değişime zorlamak iyileşmesine yardımcı olabilirdi. Ayrıca bir ya da iki kez, Alfa'nın düpedüz şiddete başvurmada sorumlu kurt olduğu bilgisini pekiştirmek için bir disiplin hareketi olarak kullanıldığını da görmüştüm.

Ama Warren değişmeye başladığında Adam'ın gücüyle yaptığı şey farklıydı. Warren'ın bedeni değiştikçe, sadece ruhani ateş olarak tanımlayabileceğim bir şeyle Warren'ı yakıyormuş gibi hissediyordu.

Warren baskın ve yaşlıydı. Onun değişimi diğerleri kadar uzun sürmedi. Ama bu benim anlık değişimim de değildi. Tamamlaması belki on dakika sürdü ama vampir lekesi değişiminin ilk birkaç dakikasından sonra gitmişti. Adam olduğu yerde kaldı ve

adamın olduğu yerde bir kurt durana kadar Warren'ın gözlerini tuttu.

Mary Jo çeşitli kesiklerimi temizledi. Hatırlamadığım bir sürü kesik vardı. Kavgalar böyledir. En kötüsü sırtımdaki uzun kesikti. Honey bir çengelli iğne çıkardı ve sutyen kayışımı yeniden yönlendirdi, böylece kesiğin üzerine bastırmadan çalışmaya devam etti.

Onlara olanları kısaltılmış bir şekilde anlattım.

"Burası kontrol ettiğimiz son odaydı," dedim. "Ben banyoyu aldım, Warren da ofisi. Hasatçı Warren'ı bayılttı ve ışıkları kesti."

"Biçerdöver mi?" diye araya girdi Auriele. "Wulfe değil mi o?" "Evet," dedim. "Kafa karıştırdığım için özür dilerim. Biz savaştı."

"Ve sen hala hayattasın?" Şaşkınlığı pek hoş değildi, ama bunu paylaştığım için alınmadım.

"Ruh Alıcı beni öldürmek istedi," dedim ona, "ama Wulfe öldürmedi." Tüm dövüşü anlatamayacak kadar yorgun olduğuma karar verdim ve sadece işin woo-woo kısmı hakkında gevezelik ederek kaybolacaktım. Bu yüzden sadece "Wulfe Ruh Alıcı'nın elinden bir anlığına kurtulmayı başardı ve benim yerime kendini bıçakladı" dedim. Yerdeki kana el salladım. "İşte burada hepiniz devreye girdiniz. Teşekkür ederim. Aramanız nasıl gitti?"

"Marsilia'nın pek çok kapıyı değiştirmesi gerekecek," dedi Auriele, Darryl'e hayranlıkla bakarak.

Homurdandı. "Hiçbir şey bulamadık. En ufak bir ceset bile. Boş oda üstüne boş oda." Bana baktı. "Ama rehavete kapılmadık."

Adam ayağa kalkarak, "Warren'ı eve götürmeliyiz," dedi. "Burada işimiz bitti."

WARREN'İ HEMEN EVE GÖTÜRMEMİZ GEREKTİĞİNE KARAR VERDİK, ADAM. Warren, Zack ve beni SUV'sine bindirdi ve diğer kurtları Honey ile birlikte garaja geri gönderdi. Darryl, Warren'ın kot pantolonunun parçalarından kurtardığı anahtarlığını aldı ve Subaru'yu teslim edeceğine söz verdi.

Zack cipten atladı ve Darryl ile konuşmak için yanına gitti. Ben Adam'a döndüm.

"Şimdi olmaz," diye önerdi.

Arka yolcu koltuğunun düzleştirilmiş yarısına kıvrılmış olan Warren uyuyor gibi görünüyordu. Ama Adam'ın demek istediğini anladım. Konuşmamız gereken pek çok şey vardı ama Warren ve Zack'i bu işe karıştırmak muhtemelen yararlı olmayacaktı.

Zack arka koltuğun kargo alanına dönüştürülmemiş tarafına kaydı ve kemerini taktı. "Subaru'yu bizim eve kadar Auriele kullanacak," dedi muhtemelen Warren'a. "Darryl onu oradan alacak."

Warren ve Kyle'ın Zack'le paylaştıkları eve giderken kimse fazla konuşmadı. Zack mesaj atmış olmalı, çünkü biz arabayı sürer sürmez Kyle dışarı çıktı.

Warren'ın parçalanmış giysilerini, "Belki de pahalı giysiler ve kurtadamlar konusunda yanılmamıştır," diye mırıldanarak kabul etti. Ama gözleri Warren'ın üzerindeydi,

SUV'den atladı, gerindi ve sonra tırıs tırıs Kyle'a yaklaştı, kuyruğunu hafifçe salladı.

Kyle Adam'a endişeli bir bakış attı. "Zack'in mesajından ne olduğunu anlayamadım. 'Warren büyülü bir darbe aldı ama durumu iyi' bana pek bir şey ifade etmiyor."

"Ona göz kulak olun," dedi Adam. "Vurulma endişelenecek bir şey değildi ama bir vampir tarafından ısırıldı. Yediğinden ve içtiğinden emin olmalısın."

"Vampir mi?" Kyle ellerini Warren'ın kürkünün üzerinde birleştirerek konuştu. "Günün ortasındayız."

"Bazıları gün içinde aktif oluyor," dedim.

Adam ona, "Endişelenirsen Zack'e söyle de bir baksın," dedi. "Eğer gerçekten endişelenirsen beni ara ya da"-tereddüt etti-"Sherwood'u."

"Sherwood mu?" diye sordu Zack, irkilmiş görünüyordu. "Emin misin?"

Kyle birinden diğerine baktı ve "Kesinlikle Sherwood'u aramayacaksın. Sherwood'un nesi var?"

"Sherwood'un nesi yok ki?" dedim. Dövüşün yorgunluğu üzerime çökmeye başlamıştı. Ayaklarım ve ellerim nedense ağrıyordu - Zee'nin dün onlardan örümcek parçaları çıkardığını hatırlamam bir dakikamı aldı. Bu çok uzun zaman önce olmuş gibiydi. Kollarım ağrıyordu, sol kalçam ağrıyordu ve ağzımı her oynattığımda çenemde dirseğimi yediğim yer ağrıyordu. "Ama yine de Warren'ın doğru olmadığını düşünüyorsan onu ara. Büyü konusunda hepimizden daha tecrübeli."

"Hiçbir şey hatırlamadığını sanıyordum?" Kyle gözlerini kıstı.

Kyle'a bir bakış attım, bakışlarını karşıladım ve sonra başımı başka yöne çevirdim. "Bazen Warren'ın bir avukat yerine onun tüy parçalarından birine aşık olmasını diliyorum. Hepimizin daha iyi cevapları olduğunda sorularınızı yanıtlayacağım. Warren

ateşin önüne uzanıp uyuması gerekiyor. Zack sana bugünkü maceralarımızı anlatabilir. Eve gidip yıkanmam, üstümü değiştirmem ve garaj yolunda dikilip cevabını bilmediğim sorulara yanıt vermemem gerekiyor."

Küçük bir sessizlik oldu. Hava yankılandı ve son birkaç kelimeyi bağırarak söylediğimi fark ettim.

"Birini öldürmüş gibi görünüyorsun," dedi Kyle. "Bunu benden saklamak için çok geç, üzülerek söylüyorum. Ama hemen yıkanır ve giysilerini yakarsan eminim kimse sormaz." Sanki karşılık veriyor gibiydi ama Kyle'ı tanıyordum. Endişelenmişti. Ama az önce soru sormamasını istediğimde bana neyin yanlış olduğunu sormaması gerektiğini biliyordu.

"Zaten birinin katil olabileceğini düşündüğünde bunu bildirmek zorunda değil misin?" Zack Kyle'a sordu, ses tonu sıradan bir sorgulamaydı.

Ellerimi havaya kaldırdım -ki bu sırtımdaki kesiğin yanmasına neden oldu- ve cipe geri döndüm. Bir süre daha konuştular ama kapı kapalı olduğu için onları duymamış gibi yapabildim.

Zack, "Sen bakmıyorken saçını maviye boyadığını ya da kahvene yeşil işlemene neden olan bir şey koyduğunu sanıyordum," dedi. "İnsanlara bağırıldığını düşünmemiştim."

"Bana bağırıyor," dedi Adam onlara.

Kyle, "Muhtemelen saçını maviye boyamasını umursamayacağın içindir," diye cevap verdi. "Korktuğu zaman sinirleniyor. Onu korkutan ne?"

Adam sonunda bu soruya cevap vermeden SUV'a bindi çünkü henüz cevabını bilmiyordu. Bana bir şey söylemem için fırsat verdi ama ben söylemeyince motoru çalıştırdı ve eve doğru yola çıktık.

"Bran bana vampirlerin avları üzerinde kullandıkları bağları koparmak için sürü bağlarını nasıl kullanacağını öğretti," dedi sessizliğin içinde. "Warren için ne yapacağımı bu şekilde biliyordum. "Warren için ne yapmam gerektiğini

ama Bran rızaya dayalı bir bağın farklı bir mesele olduğunu söyledi."

Başımı salladım. Bağların ruhlarla nasıl çalıştığına dair yeni keşfettiğim ve hoş karşılanmayan anlayışım, sorunu gözümde canlandırmamı sağladı. Rıza bağları ip yerine iki katlı halat gibiydi. Tıpkı kanın bu bağları nasıl mümkün ve güçlü kıldığını anladığım gibi.

Tüm bunları biliyordum çünkü Ruh Alıcı ile benim aramdaki bağ, kanımın tadına baktığı için artık daha güçlüydü. Kürek kemiklerimdeki kesik yanıyordu. Normal bir kesik olduğundan oldukça emindim ama Ruh Alıcı'ya kanımı vermenin önemi, sanki o dövüşte aldığım en kötü hasarmış gibi hissettirdi. Belki de öyleydi.

Kaçmak istiyordum ama cipin içinde sıkışıp kalmıştım, bir ayağımın topuğunu zıplatıyordum. Sorun şu ki, şu anda kaçacak ya da kaçacak hiçbir yer yoktu ama adrenaline dolmuş bedenim bunu bilmiyordu.

Adam, "Bran, bir sorun haline gelirse Stefan'ı öldürmenin bunu kırmanın en kolay yolu olduğunu söylüyor," dedi. "Bunu yapabilirim."

Bundan Adam'ın söylediği kadar emin değildim ama yine de başımı salladım. Adam'ın iyi bir nedeni olmadan Stefan'ı öldürmeyeceğini biliyordum - bunu önerdiği için Adam'a kızmayacaktım, çünkü tepki vermemi istediğinden oldukça emindim. Dikkatimi dağıtmaya çalışması nazık bir davranıştı ama manipölasyon biraz fazlaydı. Belki de saçını maviye boyamalıydım. Ağlamak istemediğim için gözlerimi ovuşturdum. Bu yanlış bir mesaj verirdi.

"Mercy?" Adam sesini alçaltarak sordu.

"Düşünüyorum," dedim ona. "Önce kafamda bir netleştireyim."

Başını salladı, "Yapabilirim, sevgilim."

Bir süre sonra, "Beni Zee'den uzak tutmak için Warren'ı eve götürüp diğerlerini Honey ile mi gönderdin?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Seni doğruca garaja g t rseydim ve sana Ruh Alıcı'yı sorsaydı ne yapardın?"

Cevap vermedim. Cevaptan emin değildim. "Ona zaten bilmediği ne söyleyebilirdim ki?"

"Nerede olduğunu öğrendiğinizde onu  ağıracağınızı söylemiştiniz," dedi Adam. "Güçlü, kadim ve lanetli bir eseri güçlü, kadim ve demir öpücüğü olan bir fae'nin ellerine teslim etmeden önce biraz zamanınız olması gerektiğini düşündüm. Bunu yapmamalıyız demiyorum ama bunu ancak iyice düşündükten sonra yapmalıyız."

Ben de buna bir şey demedim. Haksız değildi.

"Ruh Alıcı'dan korktuğun için mi Kyle'a patladın?" Adam sordu.

"Evet," dedim. "Ve Wulfe."

Adam cevap vermedi çünkü ona her şeyi anlatmadığımı biliyordu.

"Zee Ruh Alıcı'ya sahip olursa olacaklardan korkuyorum," dedim ama Adam düşünmek için zamanım olana kadar onu g rmememi sağlayana kadar o kadar da endişelendiğimden emin değildim.

Zee'yi on yıldır tanıyordum. Onu ailemden biriymiş gibi severdim. Hayatımı birden fazla kez kurtarmıştı. Ama Zee'nin Izzy ile etkileşimi konusunda endişelenen Tad'e katılıyordum. Adam, Zee'nin Ruh Alıcı'ya olan ilgisine karşı dikkatli olmamız gerektiği konusunda haksız değildi. Eski dostum objeden bahsederken yüzündeki boncuk boncuk terleri düşündüm. Beni terletecek kadar arzuladığım başka bir şey düşünemiyordum - Adam hariç. Ruh Alıcı'nın sadece onu kullananı değil, etrafındaki insanları da nasıl etkilediğini anlamıştım. Zee ve Ruh Alıcı, şimdi gerçekten düşündüğümde kulağa çok kötü bir fikir gibi geliyordu. Sadece bu konuda bir seçeneğimiz olacağından emin değildim.

"Ve?" Adam sordu. "Başka bir şeyden korkuyorsun, çünkü bunların hiçbiri Kyle'a bağırmaya neden olacak bir şey değil."

Benim. Düşündüm. Kendimden korkuyorum.

"Vampirlerin ruhları vardır," dedim aniden. Bu, Adam'ın muhtemelen düşündüğü gibi bir konu değişikliği değildi.

Bana baktığını hissedebiliyordum ama yüzümü başka tarafa çevirdim. "Eski ruhlar daha yeni, daha genç ruhlardan tam olarak daha büyük değildir. Sadece daha fazla kıvrımları ve dönüşleri vardır."

"Dövüşürken Ruh Alıcı ile felsefi bir tartışma yaptınız mı?" Adam kuru bir sesle sordu.

"Wulfe her zaman berbat biriydi," dedim kotumun kumaşını karıştırırken. "Bir çeşit deney belki de." Bana pek bir şey anlatmayan belli belirsiz yüzler gözümün önüne geldi. Bunlar onun ebeveynleri miydi? Ebeveyn gibi hissettirmiyorlardı. "Belki de bir evcil hayvandı," dediğimi duydum. Önemli olan kısım bu değildi. Önemli olan şeyleri sıraladım ve yoluma devam ettim.

"Cadı ve büyücü ve büyücü ve vampir ve şimdi çoğunlukla yok olan fae bir şey." Hissedebildiğim ama ne olduğunu anlayamadığım bir şeydi. "Tüm bu büyüleri kullanmak dengeleyici bir hareketti, ama çoğunlukla başardı." Atalarını öldürmüş ve tahmin ettiğimden daha uzun bir süre dünyayı gelişigüzel dolaşmıştı. Bran kadar ya da ondan daha yaşlı olabilir. "Önce Marsilia'yı, sonra Stefan'ı ve en sonunda da Bonarata'yı buldu. Onunla ilgilendiler. Çok şey biliyordu, çok şey anlıyordu ve çok kaybolmuştu. Bonarata, Wulfe'u onu dönüştürmeye ikna etti. Wulfe o zaman bile yaşlıydı ama Bonarata onun ilk vampiriydi, yarattığı ilk vampir."

"Kiminle konuşuyordun?" Adam sordu.

Başımı salladım. "Bonarata Wulfe'nin ne olduğunu anlamadı. Yapıcının ne anlama geldiğini, Bonarata'nın Wulfe'ye itaat etmesi gerektiğini anlamadı. "Bonarata, Wulfe'nin ne olduğunu anlamadı.

Bir gün Wulfe onu korkuttu. Bonarata korkuyla iyi başa çıkamaz, bu yüzden Wulfe'yi yok etmek için yola çıktı." Durakladım. "Ve sanırım Marsilia'nın Wulfe'ye olan hislerini de kıskanıyordu. Bu yüzden Wulfe, Bonarata'nın Marsilia'yı dönüştürmesine izin verdi. Ama Wulfe kıskançlığı pek iyi anlamıyor."

"Mercy?" diye sordu Adam, sesi temkinli çıkıyordu. "Seni Sherwood'a götürmem gerekiyor mu? Ya da Bran'e?"

Elimi uzattım ve o da elimi tuttu. Onunki çok sıcaktı ya da benimki çok soğuktu.

"Sanırım şu lanet olası eserden kurtulmamız gerekiyor," dedim normal bir sesle ve ne kadar şarkılı ve hayalperest olduğumu fark ettim. Boğazımı temizledim. "Coyote'nin ruhla ve ölümle bağlantısı var ve sanırım bu Ruh Alıcı'nın üzerimdeki etkisiyle oynuyor."

"Tamam," dedi Adam, eli hâlâ benimkini tutuyordu.

"Sana Wulfe'den bahsedeyim, çünkü bu önemli ve önemli kısımları daha sonra hatırlayıp hatırlamayacağımı bilmiyorum." Ya da ben ölmüş olabilirim ve senin Wulfe'u bilmen gerekir. Eğer sen, aşkım, onunla ve o eserle yüzleşecek tek kişiysen.

"Tamam," dedi.

"Ve ben bazı şeyleri yüksek sesle söyleyene kadar bilemem," dedim. "Yani yüksek sesle söylenen bazı kısımlar önemli olmayacak." Wulfe'un gözlerinin içine çok kısa bir süre bakmıştım ve o da bir rüyaydı. Ve her şeyi görmüştüm. Başım, kürek kemiğimin SUV koltuğuna dayandığı yerdeki kesikten daha çok ağrıyordu.

"Tamam." Adam'ın sesi çok yumuşaktı.

"Bonarata onu kırmak için yola çıktı, ama neyle uğraştığını gerçekten anlamadı - çünkü Wulfe ona hiç söylemedi. Bonarata, Wulfe'un büyü yapabildiğini ve biraz hatalı olduğunu biliyordu ama bu ikisini birbirine bağlamadı. Bonarata'nın Wulfe'yi neden öldürmediğini bilmiyorum. Ya da

Daha doğrusu Wulfe nedenini bilmiyor. Bence bunun nedeni Bonarata'nın Wulfe'den korkması ve onu öldürmenin bunu itiraf etmek anlamına gelecek olması."

Adam başıyla onayladı. "Marsilia da böyle anlıyor," dedi. "Bonarata bu korkuyu yenmeden Wulfe ölürse Bonarata'nın Wulfe'den sonsuza dek korkacağını düşünüyor."

"Wulfe'un Bonarata'yı neden öldürmediğini bilmiyorum," dedim.

Bir şey, bir neden vardı ama Wulfe'ye baktığımda gördüğüm şeyin zihnimdeki görüntüsünde bulamıyordum.

Sadece bir nedeni olduğunu biliyordum, Wulfe'un onu gördüğümü öğrenir öğrenmez benden sakladığı bir şey.

"Önemli bir şey mi?" Adam sordu.

"Bilmiyorum," dedim ona. "Ama başka şeyler var. Bonarata Wulfe'yi kırmaya çalıştı ama Wulfe zaten kırılmıştı. Wulfe inatçı değil, o sanki ..." Rüzgârdaki bir uçurtma ve Bonarata da rüzgârdı. Ama benim söylediğim şeydi: "Yırtıcıları kandırmak için sağrısında göz gibi görünen iki koyu lekesi olan kertenkele gibi. Düşmanın senin nerede olduğunu düşünüyorsa, başka bir yerde ol." Ona söyleyebileceğim tek şey buydu. Bilmesi gereken başka şeyler de vardı ama onları kelimelere dökemedim.

"Ruh Alıcı'nın Wulfe üzerinde sandığı kadar güçlü bir etkisi olmadığını düşünüyorsun," dedi Adam, çünkü satır aralarını okumakta iyiydi.

İşte bu kadar. Başımı salladım, sonra başımı salladım. "Hiçbiri bilmiyor. Ne Ruh Alıcı, ne Bonarata, ne de Marsilia."

SUV çok sessizdi; kırmızı ışıktaki durduğumuzu fark ettim. Garajıma giden sapağa yaklaşmıştık.

"Şimdi neden bana bakmadığını söylemiyorsun?" Adam sordu. "Belki başın ağrıyordur diye düşündüm ama bana kasten bakmıyorsun."

"Ruh Alıcı'ya bir şekilde bağlı olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?" Sesim gergin çıkıyordu.

"Evet," dedi.

"Bugün, biz dövüşürken, beni kesti. Kanımın tadına baktı. Ve şimdi birinin gözlerine baktığımda, onları görüyorum. Marsilia'da beni temizlerken Mary Jo'yu gördüm. Kyle'ı gördüm."

"Onları gördün," dedi Adam temkinli bir ifadeyle, Chemical Drive'a dönerken. "Gözlerinizle görmediniz mi?"

"Evet, gözlerimle," diye tersledim onu. "Pardon, pardon. Büyünün kokusunu nasıl alıyorsam gözlerimle de öyle alıyorum. Sadece burnum olmadan büyü'nün kokusunu alabiliyorum. Bununla onların gözleriyle buluşmak zorundayım."

Bu tam olarak doğru değildi. Wulfe'u görmüştüm ve bakabileceği fiziksel gözleri yoktu. Bunun için bir rüyayı kullanmak zorunda kalmıştı.

"Mercy?"

"Bekle, bir vahiy alıyorum." Wulfe onu görmemi mi istemişti? Beni bu yüzden mi ısırmıştı -kan büyüsü- ve beni bir rüya alemine mi çekmişti?

Ona baktıktan sonra bile emin olamadım. Zihnimi Adam'a borçlu olduğum açıklamaya geri çektim.

"Görüyorum" -birdenbire nemlenen elimle onun elini kavradım- "ruhlarını. Hatırladığım zaman, bir görsel gibi geliyor. Ama onlar hakkında görselin bana söylememesi gereken şeyleri söyleyebilirim. Duyularım karışmış gibi hissediyorum. Sanki müziğin tadını alabiliyorum ya da renkleri duyabiliyorum. Wulfe'ye baktım ve geçmiş hakkında ona bakmanın bana söyleyemeyeceği şeyler biliyorum."

"LSD'yi birkaç kez denemiş biri olarak," dedi Adam, "muhtemelen düşündüğünüzden daha iyi anlıyorum."

"Sen mi?" Gerçekten şok olmuş bir şekilde sordum. İnsanların LSD kullanmasına değil ama Adam'ın kullanmış olmasına.

"Vietnam," dedi kısaca, sanki bu bir cevapmış gibi - belki de öyleydi. "Ama algının nasıl yanlış kategorize edilebileceğini anlıyorum."

"Aubrey'e olanlar gibi," dedim. "Ama ölmediler. Mary Jo-" Tereddüt ettim. Ona, Kyle'a baktığımda gördüğüm şey, tekrarlamak bir yana, bilmeye bile hakkım olmayan bir şeydi.

"Sence kalıcı mı?" Adam sordu. Koltuğa yığıldım. "Hiçbir fikrim yok."

Bir süre sessizce araba sürdük, fuar alanının yanından geçtik. "Dükkanıma uğrayabilir miyiz?" diye sordum.

Şimdi bunu yapmak için geriye gitmemiz gerekecek.

"Zee'yi görmek ister misin?" "Görmek" kelimesine vurgu yapmamıştı ama ikimiz de ne demek istediğini biliyorduk.

"Hayır," dedim ona dürüstçe. "Eğer bunu ona bakmak için kullanırsam, beni affedeceğini sanmıyorum. Ama sanırım affetmek zorundayım. Çünkü Ruh Alıcı'yı alırsak, onunla yapabileceğimi düşündüğüm tek şey onu Zee'ye vermek. Ve bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Adam bir şey söylemedi.

"Ruh Alıcı gerçekten kötü haber," dedim kısık bir sesle. "Coyote'yi korkuttu."

"Ne zaman-" Adam söze başladı ama yarıda kesti. "Boş ver. Şu anda bunun bir önemi yok. Bu eserle başa çıkabileceğini düşündüğün tek kişi Zee." Homurdandı. "Her şey düşünüldüğünde, benim de bu işle ilgilenmesini isteyeceğim tek kişi yine de o."

"Larry, Zee'ye nerede olduğunu söylemek yerine Ruh Alıcı'yı Bonarata'ya bıraktı," dedim. "Bonarata da o kadar cahildi ki Wulfe'u ona verdi. Size hemen söylemeliyim ki Wulfe'a binen Ruh Alıcı beni çok korkutuyor."

Adam hâlâ arkasını dönmemişti ve artık eve garajdan daha yakındık.

"Onu gördükten sonra Wulfe hakkındaki fikriniz değişti mi?" diye sordu Adam.

"Hayır," dedim.

"Mary Jo ya da Kyle'a ne dersin?"

Nereye gittiğini gördüm. "Hayır."

"Zee hakkında ne yapacağına karar verecek kadar bilgin var," dedi Adam ve tekrar nefes alabildim çünkü haklıydı.

Beni garaja götürmedi. Onun yerine arabayla eve gittik. Evde park etmiş başka araba yoktu, yani Jesse hâlâ dışarıdaydı.

Adam önce indi çünkü kavgadan sonra oturmaktan kaskatı kesilmemişti. Araçtan yavaşça inerken güldüğünü duydum ama cipin kapısını kapatana kadar neden güldüğünü anlamadım.

Şakacının biri verandanın basamağına balkabağı turtası bırakmıştı. Marketten alınmıştı, şeffaf plastik bir kap içinde olanlardan. Turuncu Sharpie kalemile, Küçük Balkabağı'ndan özür dileyerek, Merhamet için yazmışlardı.

Onu aldım ve içeri götürdüm. Merdivende üç küçük balkabağı duruyordu. Bir tanesinin üzerinde üçe beşlik bir indeks kartı vardı ve üzerinde Skor 1-0 yazıyordu. Tekrar denemek ister misin? İkincisinin üzerine keçeli kalemle büyük bir örümcek çizilmişti. Üçüncüsü ise minicik örümceklerle kaplıydı.

Kim olduklarını anlamak için onları koklayabilirdim - eldiven kullanmış olsalar bile, ganimeti bir arabayla taşımışlardı. Ama bu hile yapmak olurdu.

Merdivenleri geçip mutfağa girdim. Turtayı masanın üzerine, masada olmaması gereken Medea'nın yanına koydum. Hiçbir suçluluk belirtisi göstermeden sırt üstü yuvarlandı ve ben de karnını okşadım.

"Sen tuhaf bir kedisin," dedim ona, güdük kuyruğu sanki bir köpekmiş gibi zevkle ileri geri sallanırken.

Adam arkamdan geldi ve merdivenlerdeki balkabaklarını masanın üzerine, kedinin ve turtaların yanına koydu. Kollarını bana doladı ve "Yardım etmek için ne yapabilirim?" dedi.

Arkamı döndüm ve onu öpmek için parmak uçlarımda durdum, gözlerimi kapalı tuttuğum için dudaklarını hissederek buldum. Ağzı dudaklarımı okşarken -ve sonra daha şiddetli bir şeye dönüşürken- banyoda ansiklopedileri gördüğümünden beri bedenimi işgal eden gerginliğin farklı bir gerginliğe dönüştüğünü hissettim.

Tutku midemi ağrıtmıyor, karanlıktan korkan bir çocuk gibi battaniyenin altına kıvrılmak istememe neden olmuyordu. Tutku -en azından Adam'la olan tutku- bana kendimi cesur hissettiriyordu.

"Bu," dedim. "Evet. Bu iyi. Dürt."

"Üst katta." Sesi çakıllıydı ve omurgamda bir zonklama yarattı çünkü vücudum Adam böyle ses çıkardığında ona ne olduğunu biliyordu.

Başımı salladım ve beni kucağına aldı -kolunun sırtımdaki kesikte ve sert kasların esnemesinde verdiği hisle irkilmeyecek kadar ileri gitmemiştim. Belimde bir şey çektiğimden oldukça emindim çünkü büküldüğümde kasılıyordu.

Adam doğası ve eğitimi gereği gözlemciydi, bu yüzden beni yatağımız yerine banyoya götürdüğünde şaşırmadım. Beni dikkatlice soydu. Gömleğim kesiğe yapışmaya çalıştığında, ıslak bir el bezini kesiğin üzerinden çekip çıkarana kadar tuttu.

"Mary Jo baktı," dedim ona. "Dikiş için benim seçimim olduğunu söyledi, ama onun fikrine göre dikişler beni yaradan daha çok rahatsız edecekti."

Adam sırtıma yakından bakarak, "O bir kurtadam," dedi. "Dikişler onun için her zaman gereksizdir ve böyle bir şey olsa çoktan iyileşmiş olurdu. Temizledi mi?"

"Evet," dedim. "Küçük ilk yardım çantasını sadece benim için mi getirdi?" Bu neden aklıma gelmemiştii bilmiyorum. Ama kurtadamların dakikalar içinde iyileştiremeyeceği bir şey o küçük kit için çok fazla olurdu.

"Evet," dedi Adam ve ben onun "tabii ki" ses tonuna homurdandım.

Beni derime kadar soydu. Diğer kesikleri ve çürükleri kontrol etmek için orada burada durdu. Ama fazla bir şey olmadığını biliyordum. Parmak uçları, beni mutfakta kucağına aldığında beni sinirlendiren yan tarafımdaki kasa dokundu.

"Morarmış," dedi.

"Duvar." Darbe sırtıma gelmişti. İyi olmuş. Çürükler, çekilen kaslardan daha çabuk iyileşirdi ya da en azından beni daha çabuk rahatsız etmezdi.

Başka bir temiz bezi ıslattı ve yüzümü, ellerimi ve kollarımı nazikçe temizleyerek üzerime kan sıçradığını hatırlamamı sağladı.

"Kanın çoğu Wulfe'ye ait," dedim. Ve ona Wulfe'u Ruh Alıcı'nın elinden nasıl kurtarmaya çalıştığımı anlattım.

-Ve bu özgürlüğü nasıl kullandığını, sürüye verdiğimden daha ayrıntılı bir şekilde anlattı.

"Beni kurtarmak için kendini kesti," dedim. Muhtemelen tek neden bu değildi ama Ruh Alıcı'nın beni ne kadar istediğini ya da bunun ne anlama geleceğini düşündüğünü Adam'ın bilmesini istemiyordum. Adam'dan bir şey saklamak istediğim için değil, onunla sevişmeye ihtiyacım olduğu için. Ve eğer seethe ziyaretimle ilgili tüm bu woo-woo karmaşasına başlarsam, bir süre sevişmek istemeyecektim.

"Beni istediği zaman öldürebilirdi," dedim Adam'ın omzuna - çünkü o sırada beni tekrar kucaklamıştı ve yüzüm omzuna gömüldüğünde gözlerini yakalamam mümkün değildi.

Adam, "Wulfe'dan daha az gönülsüz bir köle yapmak istediğim insanlar var," diye yorumladı. "Ama sayıları sağ elimin parmaklarından daha az."

"Nasıl oluyor da senin tüm kıyafetlerin üzerindeyken ben çıplak kalıyorum?" Şikâyet ettim, çünkü artık Wulfe ve Ruh Alıcı hakkında konuşmaktan bıkmıştım.

Küçük, özel bir sesle güldü. "Çünkü ben onları çıkaramadan kendini bana yapıştırdın."

Ayaklarım acıdığı ve aramıza biraz mesafe koyduğu için geri çekildim ve makyaj tezgahının soğuk mermerine oturdum. Dokunmak istemeden onun soyunmasını izleyebiliyordum - ki bu bizi yavaşlatabilirdi.

Adam'ı soyunurken izlemek en sevdiğim şeylerden biriydi. "Ne?" diye sordu, kot pantolonunu çıkarırken.

Yanlışlıkla onunkilere bakmadan önce gözlerimi kapatmayı unutmadım. "Ne demek ne?" diye sordum.

"Sırıtiyordun."

Tekrar olduğunu hissettim. "Bazı girişimci kadınların kıskançlıklarından beni vurmamış olmalarına şaşıyorum," dedim ona. "Dışarıdaki paketin, içindeki erkeğin ondalığı olmadığını bile bilmiyorlar."

Bir duraklama oldu ve gülümsememin yumuşadığını hissettim ama geçmedi. Her yerim ağrıyordu. Bitkin bir haldeydim. Tekrar düşünmeme izin verdiğim anda, korkmuş, bitkin bir karmaşa olacaktım. Ve bunun bir önemi yoktu. Adam beni mutlu ediyordu.

"Bana bakabilirsin, biliyorsun," dedi, beklediğimden daha yakın. "Sana ruhumu göstermesi için Ruh Alıcı'ya ihtiyacın yok - zaten oradaydın, bunu yaptın."

Arkadaşımlın cömert ve açık bir kalbi vardı. Onun yanında ben umutsuz bir korkaktım. Ruhumu bir kez çıplak görmüş olması benim için fark etmezdi, yine de bunu tekrar yapmasını istemezdim. Göreceklerinden çok korkardım.

Yutkundum. "Kalbim senin kemiklerinin üzerinde zıplamaya hazır," dedim ona. "Diğeri dikkatimi dağıtıyor."

Adam homurdandı ve yatak odasına gittiğini haber veren yumuşak ayak seslerini duydum. Gözlerimi açtım ve yavaşça makyaj masasından kalktım. Derim yapışmak istiyordu, bu yüzden kendimi soymak zorunda kaldım. Ayaklarımın üzerinde durmak giderek daha rahatsız edici olmaya başlamıştı ama makyaj masasının üzerine oturmak yanlış bir seçim olmuştu. Zıplayarak inmek hiç hoş değildi.

Adam tüm bunları kaçırdı -benim de istediğim gibi. Banyoya girdiğinde ben fayansın üzerinde duruyordum, o da elinde ipek kravatlarından birini tutuyordu; koyu mavi ve gözleriyle aynı renkte çikolata desenli.

"O değil," dedim. "Bu benim favorim."

Onu kaldırdı ve yine de gözlerimin etrafına sardı. "Benim de," dedi. Sonra dudaklarını kulağıma dayadı ve "Benim kıyafetlerimi giymen hoşuma gidiyor" diye fısıldadı.

Yine itiraz etmedim. Her zaman kuru temizlemeciler vardı.

Beni tekrar kucağına aldı - bu sefer hem sırtımdaki kesiği hem de ağrıyan kasımı görmezden geldi. Banyodan yatağa gitmek için acele etmedi. Beni serin çarşafların üzerine yatırdığında, ağrılarımı ve sızılarımı tamamen unutmuştum.

Biraz zaman aldı ama sonunda kendi adımı unuttum. Ama onunkini hatırladım.

Terli, soluk soluğa ve mutlu bir şekilde, Adam yaptığımız pisliği temizlerken yatağa yüzüstü uzandım. Sırtıma merhem sürdü ve ancak o zaman gözlerimi örten bağı çözdü.

Biraz şaşırmış bir ses tonuyla, "Sanırım hayatta kalacak," dedi.

"Kalite karşılığını veriyor," diye mırıldandım.

"Bir şeyler yemelisin," dedi.

Hareket edersem canım yanacaktı. Şu anda hiçbir şey acımıyor.

"Ya git ya da yatağa gel," dedim ona.

"Seksten sonra uyuması gerekenlerin erkekler olduğunu sanıyordum," diye yakındı ama sesinde bir kahkaha tonu vardı. Adam'ı da mutlu etmiştim.

"Ele geçirilmiş bir vampirle savaştım. Uyuyacağım."

"Yeterince makul," dedi popomu okşayarak. Önce çarşafı sonra da battaniyeleri üzerime çekti.

Muhtemelen sırtımdaki merhemin çarşaflara bulaşması konusunda endişelenmeliydim. Ama enerjimi toplayamadım.

Adam odayı karartmak için perdeleri indirdi, sonra duş aldı. O banyodan çıkana kadar ben uyuyakalmıştım. Biri beni akşam yemeği için uyandırmaya çalıştı ama ben bağırınca beni yalnız bıraktı. Rüya gördüysem bile fark etmedim.

-

KARANLIK BİR ODADA UYANDIM VE ADAM YANIMDA UYUYORDU.

Bütün örtüleri çalmıştım ve o çıplak bir şekilde yatağa yüzüstü uzanmıştı. Gülümsemekten kendimi alamadım ve bunun onun sert kaslı vücuduyla hiçbir ilgisi yoktu. Beni yorganın altından çıkarabilirdi ama bu beni uyandırırdı.

"Frost-"

Wulfe'un sesini hatırlayınca kaşlarımı çattım. Neden Frost hakkında konuşmak istemişti? Frost bir tozdu, Adam ve ben onu aramızda öldürmüştük ama Frost yeryüzünde dolaşırken ruhlara karşı bir yeteneği vardı. Onlardan besleniyordu.

Adam kıpırdandı. Battaniyeden sıyrıldım ve üzerini örttüm.

"Uyandım," diye fısıldadım. "Sen uyumaya devam et. Ben aşağı inip biraz yiyecek alacağım."

Homurdandı ve elini uzattı. Eline dokundum ve onu öpmek için eğildim. Sonra şifonyerimin üst çekmecesinde sakladığım eşofman takımını aldım ve yatak odasından çıkmadan önce üzerime giydim.

Ev sessizdi. Jesse'nin odasından gelen nefes seslerini bile duyabiliyordum. Medea merdivenlerin başında bana katıldı ve ayak bileklerime dolanarak mutfağa kadar gitti. Akşam yemeğim için porsiyonlandığı belli olan bir Tupperware kabı vardı; makarna ve salata. Balkabağı turtası da aynı rafta duruyordu ve iki parçası eksikti. Medea'ya yemek tabağında bir köfte verdim, sonra oturdum ve bir haftadır yemek yememiş gibi yedim. Bana bırakılan yemeği ve büyük bir parça turtayı bitirdiğimde buzdolabına geri döndüm ve sandviç malzemelerini topladım.

Sandviçimden ikinci ısırığı aldığımda Wulfe'nin ne demek istediğini anladım. Tek bir kelimeden çok fazla anlam çıkarılabiliirdi ama haklı olduğumdan emindim.

Dalgın bakışlarım pencereye takıldı ve Tilly'nin, uzun, karışık saçları ve kirli kıyafetiyle en sevdiği on yaşındaki kız kılığında, Biçerdöver geldiğinde oturduğum piknik masasında oturduğunu fark ettim.

Kanım dondu, ne kadar zamandır orada olduğunu merak ettim.

Geceleri bu odadaki perdeleri kullanmaya başlayacaktım, karar verdim. Bir saniye sonra fikrimi değiştirdim. Perdeler pencerenin diğer tarafında ne olduğunu göremeyeceğim anlamına geliyordu.

Beni dışarı çağırdı.

Kediye baktım. "Bunun iyi olacağını sanmıyorum," dedim ama elimde sandviçle dışarı çıktım. Eğer Hasatçı geri gelirse, benimle değil Tilly ile meşgul olacaktı.

"Bu zevki neye borçluyum?" Mutfak kapısını arkamdan kapatırken sordum.

Yanındaki masanın üzerinde kalın iplikle dikilmiş, bağırsaktan yapılmış olabilecek kaba bir kumaş parçası vardı. Derme çatma çantanın içinde küçük bir kavun büyüklüğünde yuvarlak bir şey vardı.

"Ruh Alıcı'yı alacaksın," dedi hissettiğimden daha büyük bir güvenle. "Ve yaşlı Smith'e vermen için sana bir hediyem var, saygılarımla. Diğerini de verirdim ama nerede bıraktığımı hatırlamıyorum." Bir parmağını yanağına götürdü ve yüzünü buruşturdu. Birileri çok fazla Shirley Temple filmi izlemişti.

Acele etmeden sandviçimi bitirdim, sonra ellerimi pantolonuma sildim. Ona doğru yöneldiğimde çantayı bana doğru itti.

"Ruh Alıcı'yı bana getir," dedi, sesi artık bir çocuk sesi gibi çıkmıyordu, "ve ben de onun artık seni rahatsız etmemesini sağlayacağım. Sen bana Ruh Alıcı'yı getir, ben de sana ve senin ruhuna ölümlü bir nesil boyunca zarar gelmemesini sağlayayım. Sen bana Ruh Alıcı'yı getir, ben de sana orak armağanıyla orantılı bir iyilik borçlu olayım."

Çantayı açtı, kumaşı geri çekti, böylece içinde tuttuğu nesne için bir sunum bezi işlevi gördü. Sonra bir fener yaktı - ya da bir fener yarattı, çünkü bundan önce bir fener fark etmemiştim. Belki de ne olduğunu anlayamadığımı ve ışığa ihtiyacım olduğunu düşündü.

Gözlerinin içine baktım, sonra bunu yapmamam gerektiğini hatırlayınca irkildim. Ama bu sadece Tilly'nin

kirli yüzünü gördüm. Gözleriyle ikinci kez karşılaştığımda bana sinsice gülümsedi. "Sence benim bir ruhum yok mu?"

"Sanırım senin içini görmeme izin vermek için eski bir eserin büyüünden daha fazlası gerekir," dedim.

Keyifle güldü. "Senden hoşlanıyorum," dedi.

Masanın üzerindeki şeye baktım. "Eğer bunu ona götürürsem, arka bahçemizde bir kapın olmasına izin veren ve evimizde yaşayan hiç kimseye zarar vermeyeceğine dair söz verdiğin anlaşmayı şuradaki evime uzatacaksın." Geniş tek katlı eve el salladım. "Böylece kiracı konusunda endişelenmeden orayı birine kiralayabilirim."

Eğer fae'lerden biri benden bir şey yapmamı isterse, karşılığında bir şey istemem beklenirdi. Benim için önemli olduğunu belli etmezdim - sadece teslimat hizmeti için bir denge.

"Anlaştık," dedi kolayca, farkında olmadan Tad'in hayatını daha güvenli ve daha kolay hale getiriyordu. Muhtemelen bu konuda mutlu olmayacaktı ama bu geçerli bir pazarlıktı. "Peki ya diğeri?" diye sorarken hevesini gizleme zahmetine girmedim.

Fincanı elime aldım; saf gümüşten kalıplanmış gibi görünse de görüldüğü kadar ne büyük ne de ağırdı. Bir sanat eseri olduğuna şüphe yoktu - bir kafatası şeklinde olsa bile son derece güzeldi. İçgüdüsel olarak elimi yuvarlak kısmın altına koyarak kaldırmıştım ve orada rahat hissetmişim.

Onu alt çenesi takılı olarak hayal etmişim, ancak alt çenenin oturduğu yuva açıkça görülebilmesine rağmen kafatasının sadece tek bir parçası vardı. Üst çenedeki dişler biraz düzensizdi ve gözlerden biri eksikti. Göz çukurlarına yerleştirilmiş mücevherlerin ne renk olduğunu ilk başta anlayamadım. Ama fincanı eğdiğimde, fener taşların mavi renkte parlamasını sağladı.

"Onu bir akıl hocası olarak görüyorsunuz. Makineleri tamir eden biri olarak. Onun senin arkadaşın olduğunu düşünüyorsun," dedi Tilly. Onun adını vermemesi ilginçti. Genelde onun dikkatini çekmek konusunda endişelenmezdi.

"Evet," diye kabul ettim.

"Bir zamanlar kendisine ait olan büyüü geri getirmek için eserler arıyor," dedi bana.

Biraz yanıltıcı olsa da bu da doğrudu. Tilly'den aldatıcı gerçekler beklerdim. Kendi silahlarını toplamak onu tanıdığımdan beri sıradan bir hobisiydi. Bunun daha çok çocuklarını etrafında toplamak gibi bir şey olduğu izlenimine kapılmıştım. Bana söyleyene kadar vahşi eserler de topladığının farkında değildim. Onları kayıp güç için çıkarmıyordu.

Oldukça emindim.

"Onu tanımıyorsun." Tilly yüzüme dikkatle baktı. "Onun türünden biri için on yıl, seninkilerden biri için sadece bir nefes. Şuna bir bak." İşaret parmağını elimdeki fincana doğru salladı. "Buna, Mercedes Thompson Hauptman'a bak ve onun ne olduğunu hatırla - kendi kızını öldüren Drontheim'in Kara Smith'i."

Durakladı ama ben tepki vermedim. Bu hikayeyi biliyordum.

Devam etmeden önce bariz bir hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı. "Wayland Smith, bir kralı çocuğunun kafatasından içmeye zorlayan kişi. Onun ne olduğunu, sana verdiğim gerçeği hatırla. O zaman Ruh Alıcı'yı bana getir. Güvende tuttuğum ve başkalarının da güvende olmasını sağladığım tek güçlü obje o değil."

Masadan kalkıp boş çantayı aldı ve duvardaki kapıya doğru giderken çantayı da yanında götürdü. Ancak o zaman fincana kendisinin dokunmadığı aklıma geldi. Elimde tehlikeli hissetmedim.

Mutfak kapısının açıldığını duymuş olmama rağmen, kapıyı arkasından kapatıp gidene kadar Tilly'ye arkamı dönmedim.

Kafatası bardağını mutfağa getirip balkabaklarının arasına koyduğumda Adam konuşmadı. Korkunç nesneyi güzelleştiren ince ayrıntıları düşünürken bir kolunu omuzlarımdan üstünden geçirdi. Taşların koyu mavi, kabaşon ve bir kızılgerdan yumurtası büyüklüğünde olduğunu tahmin ediyordum. Ama uzman değildim; başka bir şey de olabilirlerdi - en azından taşlaşmış gözbebekleri. Başlangıçta yuvalara sığan gözlerden biraz daha küçüktüler. Sanırım Zee onları değiştirdiğinde küçülmüşlerdi.

"Bonarata'nın vampirlerimizi nerede tuttuğunu biliyorum," dedim Adam'a. Wulfe bana Frost'u hatırlayıp hatırlamadığımı sorduğunda ipucunu vermişti. "Bu gece oraya gitmeliyiz. Sadece sen ve ben, sanırım. Bonarata'ya savaş ilan etmesi için bir sebep vermek istemiyorum ve kurtlarımızdan herhangi birinin yanlışlıkla Ruh Alıcı'yı almasını istemiyorum."

O bir sandalye çekti, ben de aynısını yaptım. Sonraki on dakikayı plan yaparak geçirdik. Ruh Alıcı'nın beni öldürmek ve bana bağlı herkesi toplamak için ne kadar istekli olduğunu açıklamadığıma sevinmiştim. Açıklamış olsaydım, bu gece benimle yalnız gitmeyi kabul etmeyebilirdi ve içimde bunu hemen yapmamız gerektiğine dair güçlü bir his vardı - Coyote'nin ishali gibi bir his -.

Adam aşağı inmeden önce giyinmişti, ben de daha uygun kıyafetler giymek için yukarı çıkarken onu Jesse'ye bir not yazarken bıraktım. Katananın nerede olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen diğerlerinden biri almıştı ya da hâlâ Marsilia'nın kullanılmayan ana yatak odasındaydı.

Kasayı açarken Tad'i aradım.

"Yoldayım," dedi Tad. "Adam bana ihtiyacın olduğunu mesaj attı." Esnedi.

Seçtiğim silahı indirirken onunla konuştum. Başka silahlar da getirmeyi düşündüm. Sonunda, sadece her zamanki gizli taşıma silahımı ekledim. Daha fazla ateş gücüne ihtiyacım olursa, baston da bana her şey kadar iyi hizmet ederdi.

"Anlıyorum," dedi Tad. "On dakika içinde orada olurum."

Ben telefonda konuşurken Adam çıkageldi. Omzumun üzerinden uzandı ve kasadan bir rokushakubō aldı. Birçok bō çeşidi vardır ve Adam'ın iki ya da üç favorisi vardı - hepsini kasada tutuyordu. Bu seferki Adam'ın boyundan biraz daha uzundu (adından da anlaşılacağı gibi) ve cilasız cevizden yapılmıştı. Her iki ucundan yaklaşık bir metre uzaklıkta üçer santimlik çelik bantlar vardı.

Silahıma baktı.

"Bir hediyeyi iade etmek kibarlık değildir," dedi.

Elimde tuttuğum ipek kemere baktım. "Bunun bir hediye olduğunu sanmıyorum," dedim ona. "Sanırım onu buraya saklamak için getirdi. Bonarata onu bir kez elinden almıştı ve ona bir daha alma fırsatı vermek istemedi."

Herhangi bir müze müdürü onu belime sarıp bağlama şeklimi görse dudak bükerdi. Ama Wulfe'un aldıracağını sanmıyordum. Ne de olsa bu bir kemerdi.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye sordu.

"Benton City," dedim. "Öldürdüğümüz üzüm bağı Frost."

BENTON ŞEHİRİ DİĞER TARAFA 10 MİL UZAKLIKTA KÜÇÜK BİR KASABAYDI Tri-Cities'in bizim yaşadığımız tarafındaydı. Orada yaşayan insanların çoğu Tri-Cities'te ya da Hanford Bölgesi'ndeki nükleer temizleme kompleksinde çalışıyordu. Geri kalanlar meyve yetiştirir ya da şarap yapardı.

Adam arabasıyla küçük kasabayı çevreleyen tepelik tarım arazisi labirentindeki terk edilmiş üzüm bağına gittiğinde saat sabahın üçü civarındaydı. Arazi hâlâ ölüme terk edilmiş üzüm asmalarının gri iskeletleriyle kaplıydı. Üzüm yetiştirilen iyi bir arazinin bu kadar uzun süre nadasa bırakılması alışılmadık bir durumdu.

Ancak yanmış olan şaraphanenin yerine yakın zamanda birileri çok büyük bir ev inşa etmişti. Evin etrafındaki arazi sökülmüş ve çizilmişti - belli ki birileri hala düzgün bir çevre düzenlemesi üzerinde çalışıyordu - ama evin kendisi bitmiş görünüyordu.

Elbette herhangi biri ev inşa ediyor olabilirdi. Ama Adam ilçe kayıtlarını kontrol etmiş ve arazinin bir İtalyan şirketine ait olduğunu bulmuştu. Vampirlerimizin orada olduğuna dair şüphelerim varsa bile, evin yanındaki bir rampada duran büyük siyah helikopter onları ortadan kaldırdı. Helikopter aynı zamanda Bonarata'nın da orada olduğu anlamına geliyordu ama bunun olası olduğunu biliyorduk.

Adam yaklaşık çeyrek mil ilerledi ve ölü sarmaşıklarla canlı sarmaşıklar arasındaki sınırı belirleyen bir yan yoldan araziye girdi. Yol çakıllıydı ve üzerinde bir buçuk arabanın gidebileceği kadar genişti ama her iki tarafında da temizlenmiş toprak vardı.

Zemin eğimliydi -iyi üzüm bağlarının yaptığı gibi- ve durmadan önce bir tümseğin üzerinden geçtik. Adam evin görüş alanının dışında, ölü üzüm asmalarından birinin yanına park etti ve biz de indik.

Bir gece kuşunun çığlığını ve eyaletler arası trafiğin uzaktan gelen sesini duydum. Çakallar birkaç kez havladılar - ve ben cevap verdiğimde bizi kontrol etmek için ortaya çıktılar. Bir yetişkin ve üç yarı yetişkin yavru. Sonunculardan biri daha fazla araştırma yapmak ister gibi görünüyordu, ancak yetişkin daha iyi avlanma alanlarına yöneldi ve yavrular da onu takip etti.

"Ruh Alıcı'nın ortaya çıkıp bizi bulacağından hâlâ emin misin?" Adam sordu.

Başımı salladım ve şakağıma vurdum -balkabağının vurduğu tarafa değil- ve dedim ki, "Burada olduğumuzu biliyor. Beni istiyor. Gelecektir."

Tek soru, Harvester'ın -Ruh Alıcı ve Wulfe- yalnız gelip gelmeyeceğiydi.

Helikopterin motorları kükrediğinde yaklaşık yirmi dakikadır oradaydık. Adam'a baktım, o da omuz silkti. Helikopterin ne anlama geldiğini o da bilmiyordu - muhtemelen oyunun başlamaya hazır olduğu dışında.

"Seni seviyorum," dedim ona.

Gülümsedi ve beni öpebilmek için çelik burunlu bacağını omzuna dayadı.

"Çok dokunaklı," dedi Bonarata, aksanı hem İngiliz hem de İtalyan aksanıydı.

Wulfe ve Ruh Alıcı'nın yalnız kalmasını ummuştuk ama Adam bunun pek mümkün olmadığını düşünmüştü.

Bonarata'nın varlığına ne Adam ne de ben tepki verdik, Bonarata konuştuktan birkaç saniye sonra öpücüğün doğal bir sonuca ulaşmasına izin verdik. Sonra geri çekildim ve konuşmayı Adam'a bıraktım.

Adam, "Bölgemize izinsiz giriyorsunuz," dedi.

Bonarata tehlikeli görünmüyor değildi; sadece bir canavar gibi görünmüyordu. Adam'dan belki on santim daha uzundu ve bir boksörün kare yapısına sahipti, kavgacı gibi görünen iri bir adamdı. Burnu kırılmış ve kötü bir şekilde yerleşmişti - muhtemelen hala insanken. Sol gözünün etrafındaki deri yarılmış ve iz kalmıştı. Giydiği özel dikim takım elbisenin içinde bile kiralık kas gücü gibi görünüyordu.

Adam'a gülümsedi ve gülümseme yüzünü değiştirerek, kadınlar ve kötü adamlar var olduğu sürece kadınları kötü adamların peşinden koşturan tehlikeli bir çekicilik kazandırdı.

"Ah, lütfen beni affedin. Halkımı ziyaret ediyordum. Burada olduğumu size bildirmem gerektiğini unutmuşum."

Adam'ın söylediği yalanları duyabildiğini biliyordu. Ama umurunda değildi.

"Oh, sen bize haber ver," dedim. Ama bunu, isterse beni görmezden gelebileceği kadar sessiz söyledim ve dikkatini beyaz dişleriyle gülümseyen Adam'dan ayırmadı.

"Ziyaretinizden bahsetmiyordum," dedi Adam nazikçe. "Yine de özürlerinizi kabul ediyorum; Marsilia istediği ziyaretçiyi kabul edebilir. O benim müttefikim ve onun kararını kabul ediyorum. Ben bundan bahsediyordum-" Adam bir elini uzatarak üzüm bağını ve göremediğimiz ama orada olduğunu bildiğimiz evi işaret etti. Diğer eliyle de

bō. "Bulmamızı istemiyorsanız mülkü başkasının üzerine yapmalıydınız."

"Bu mu?" Bonarata kaşlarını alaycı bir şaşkınlıkla kaldırarak, "Bu Marsilia için bir hediye," dedi. "Bu Marsilia için bir hediye. Etrafında o kadar çok ev inşa edildi ki, bunların halkı için risk oluşturduğundan şikâyet etti. Bittiğinde ona tapusunu takdim edeceğim."

Bu, garip bir şekilde, gerçektir.

"Sürpriz bir hediye," dedi Adam. "Bundan haberi yoktu."

Bonarata'nın gülümsemesi genişledi. "Bu doğru. Ama sevdiğin kadına böyle bir hediyeyi başka nasıl sunabilirsin ki?"

Homurdandım ve düşmanca bir bakış attım. Gözlerini kaçırmamı yadırgamazdı. Akıllı insanlar vampirlerin gözlerinin içine bakmazdı.

Dikkatini Adam'a geri verdi. "Bir daha geldiğimde seni mutlaka uyaracağım," dedi. "Bir daha mülk satın aldığımda seninle de konuşacağım. Duyabileceğiniz gibi, gitmeye hazırlanıyorum." Gülümsemesi tekrar genişledi ve bize dişlerini gösterdi. "Buradaki işim bitti."

Elimi kalçama iki kez vurarak Adam'ı uyardım. Hasatçı ışınlanarak Bonarata'nın yanında belirdiğinde, Adam bō'yu iki eline birden geçirmiş, harekete hazır hale getirmişti bile.

Wulfe'un Warren'dan sonra tekrar beslendiğini düşündüm. Sol gözünün irisi beyazdı, hâlâ yenilenme sürecindeydi ama sağ gözü açıktı. Görebiliyordu. Bu işleri biraz değiştirebilirdi, umarım bizim lehimize. Bonarata'nın buna izin verip vermediğini merak ettim, sonra Wulfe'un görme yeteneğinin onu esaret altında tutmayı zorlaştırdığını anlayan Ruh Alıcı olduğunu fark ettim.

"Bu," dedi Bonarata, Biçerdöveri göstererek, "Marsilia'ya ait." Sözleri onu şaşırtmış gibi görünen bir güçle cınladı.

Bunu birkaç kez yapmıştım. O anın sıcaklığıyla bir şeyler söyledim ve sanki evren beni dinledi. Sürümüz bu şekilde doğaüstü tarafsız bir bölgenin sorumlusu oldu.

Bonarata'nın yüzünden söylediklerinin gerçek olmadığını anlayabiliyordum. Ama sesinde doğruluk payı vardı ve bir şey -kader, evren ya da büyü'nün kendisi- adamın sözüne inanmaya karar vermişti.

Bonarata ve Wulfe arasındaki bağ koptu. Harvester'ın cübbesinin sallandığını gördüm.

Wulfe her zaman Marsilia'nın kampında bir casus, Bonarata'nın gönülsüz hizmetkârı olmuştu. Eğer Wulfe, Adam ve ben bu geceden sağ çıkarsak, bunun neleri değiştirdiğini görmek oldukça ilgimi çekecekti.

Adam bir adım öne çıkarak anı bozdu. "Burası benim bölgem," dedi ve sesinde istemeden de olsa biraz büyü vardı.

Belki de bir dakika daha beklemeliydi, çünkü bölgemiz yeniden genişlemişti.

Bu gece havada bir şey var diye düşündüm. Sonra gözlerim Wulfe'un elindeki hırpalanmış orağı buldu. Ruh Alıcı'nın topladığı ruhların ne kadar yoğun olduğunu biliyordum. Böyle bir şey sadece yakınında bulunarak bile büyü'lü bir yük bırakabilirdi.

Elimi kuşağın üzerine koydum -bilerek değil, sadece refleks olarak, hala orada olduğundan emin olmak için- ve sıcaktı, vücudumdan birkaç derece daha sıcaktı. Bu beni şaşırttı. Kemerin antikadan başka bir şey olduğunu düşünmemiştim. Sadece sıcak değildi, aynı zamanda tenimi okşayan birkaç parça kıvılcımlı sihir de hissedebiliyordum.

Harvester-Wulfe- yüzünü bana doğru çevirdi ve ne giydiğimi fark ettiği anı tam olarak gördüm.

Korsenin büyüü dikkatimi dağıtmıştı. Adam ve Bonarata birkaç kelime konuşmuşlardı ama Adam'ın hırlaması dikkatimi tekrar onlara çekti.

Adam, "Hasatçı benim bölgemde avlanamaz," dedi.

Bonarata geri çekildi ve zarif bir el salladı. "Elbette, Alfa. Sana onun benim olmadığını söylemiştim." Sesinde niyetlenmediğini düşündüğüm bir sertlik vardı çünkü son iki kelimesi neredeyse bir mırıltı gibiydi. "Durdurun onu."

Adam hızla hareket etmesine rağmen tam olarak koşmadı. Wulfe, Adam'la ilgilenmek için dönmeden önce yarım nefes daha giydiğim kuşağa baktı.

Hem dövüşü izleyebilmek hem de Bonarata'ya göz kulak olabilmek için yan tarafa geçtim. Adam ve benim Bonarata'nın saldırması durumunda bir yedek planımız vardı ama Adam saldıracağını düşünmüyordu. Adam'a bizim bölgemizde misafirken saldırırsa itibarını kaybederdi ve Bran'e saldırının bir savaş eylemi olduğunu iddia etme fırsatı verirdi. Sürümüz resmi olarak Marrok'tan ayrılmış olabilirdi ama Bran tüm Kuzey Amerika'yı sahiplenmişti. Bonarata'nın kışkırtılmamış herhangi bir saldırganlığını meşru olarak kabul edebilirdi. Daha da önemlisi, Bonarata Bran'in bunu yapacağını biliyordu.

Adam, Bonarata'nın Kuzey Amerika kurtadamlarıyla geniş çaplı bir savaşı göze alacağını düşünmüyordu. Elbette Bran'in harekete geçmesi için tanıkların olması gerekiyordu.

Hayal görmediğimden emin olmak için kemere tekrar dokundum. Ama şimdi tamamen normal hissediyordum. Belki de sadece hayal etmiştim.

Orak gibi, bō da bir tarım aleti olarak başlamıştı. Aslında iyi ve sağlam bir sopaydı. Adam sopasının uçlarındaki metal bantları ahşabı keskin silahlardan korumak için kullanıyordu.

Wulfe'un boyu birkaç santim daha uzun olsa da, bō Adam'a erişim avantajı sağlayarak Ruh Alıcı'nın menzilinden uzak kalmasını sağladı. Wulfe Adam'a kemik kırma fırsatı vermiyordu. Bunu yapabilmemin tek nedeni Wulfe'un bastonu havadan kapmamı beklememesiydi.

Dövüş neredeyse çıkmaza girmişti, doğaüstü hızla yapılan bir dövüş sanatları gösterisiydi. Adam bana, Wulfe'u bir iki kez dövüşürken gördüğünden, dansın bu bölümünün beş dakika kadar sürebileceğini söylemişti.

İkisi de hata yapmadığı sürece.

Bir silah en iyi silah seçimi olabilirdi ve bunu da tartışmıştık. Benim gizli taşıma silahım belimdeydi ama Adam onunkini SUV'de bırakmıştı. Adam, Wulfe kadar yaşlı bir vampiri silahla öldürebileceğinden emin değildi ve zaten bunu yapmak istemiyorduk. Amacımız Wulfe'u Ruh Alıcı'dan ayırmaktı. Bizim Sherwood'a ihtiyacımız olduğu gibi Marsilia'nın da ona ihtiyacı vardı.

Kavga ettiğimizde Wulfe'un kendini tuttuğunu düşünmüştüm ve haklıydım. Neler olup bittiğini anlamayan biri, birbirlerine kasten vurmadıklarını düşünebilirdi. Ama bu doğru değildi. Birbirlerinin hamlelerini tahmin ediyor ve yollarından çekiliyorlardı. Bunu biraz yapabilirdim. Aylarca ya da yıllarca birlikte antrenman yaptığım insanlarla dövüşürken bunu daha iyi yapabiliyordum. Adam ve ben oldukça iyi bir gösteri sunabilirdik. Ama bunun gibi değil.

Dev sıçramalar yoktu - bir dövüşçünün ayakları yerden ayrıldığında, bir şeye çarpana kadar yörüngesi değişmezdi. Bu da onu kolay bir hedef haline getirirdi. Bu tür gösterişli hareketler gösteriler için ya da önemli bir avantaja sahip olduğunuz biriyle dövüşmek içindi.

Büyülenen tek kişi ben değildim. Bonarata'nın öne doğru eğilip dövüşü izlediği anı yakaladım, sanki katılıyormuş gibi zarifçe hareket ediyordu. İnsan olduğu zamanlarda condottiere'lerden biriydi, savaşarak güç ve servet kazanan paralı askerlerin kaptanıydı.

Ruh Alıcı'nın ne olduğunu bilmeseydim ben de izlemekten keyif alabilirdim. Adam'ın Wulfe'dan biraz daha iyi olmasına bu kadar bağlı olmasaydı.

Sadece birazcık. Ya da belki Wulfe ipek kuşağını neden yanımda getirdiğimi anlamayı başarırca. Ona tekrar dokunmak istedim, hâlâ sihirli olup olmadığını görmek için. Ama Bonarata henüz fark etmemişti, bu yüzden ellerimi sabit tuttum.

Adam yavaş yavaş Wulfe'u savunmada dövüşmeye zorladı. Ve dövüş biraz yavaşlamıştı. Kimse yorulduğu için değil, birbirlerinin ölçüsünü aldıkları ve boşa çaba harcamayı bıraktıkları için.

Bu yavaş tempoda ne yaptıklarını anlamak daha kolaydı. Orak bıçak büyüklüğündeydi ve bu yüzden en iyi boğuşma menzilinin hemen dışında kullanılıyordu. Bō, Adam'ın bundan daha uzakta, dövüşün dış çemberinde kalmasına izin veriyordu. Wulfe'a vurabilirdi - Wulfe'un bō'yu yakalayamayacağı kadar hızlı olduğu sürece. Ancak Wulfe, Ruh Alıcı'nın Adam'a dokunamayacağı kadar uzakta durmak zorunda kaldı ve Adam da Wulfe'yi kendisinden uzak tutmak için bō'nun uçlarını kullandı.

Dövüşün süresini saatten çok dövüşme şekillerine göre değerlendirdim. Adam'ın gömleği terden ıslanmıştı ve Wulfe, Hollywood esintili kostümü yoluna çıktığında sinirli hareketler yapıyordu. Gömleğin dökümlü kollarından birini çekip çıkardı ve Adam'a taş çıkartacak bir hırıltıyla yere fırlattı.

Korseyi belimden çözdüm ve bir kez daha olması gerekenden daha sıcaktı. Tek elimle tutabilmek için sardım ama sonuna geldiğimde bileğime doladım. Onu kolayca kaybetmek istemedim.

"Elinizde ne var?" Bonarata sordu.

Başımı kaldırdım, neredeyse bakışlarını yakalayacaktım ama onun yerine ağzına odaklanmayı başardım.

"Yem," dedim ona. "Ve çapa." Sonra tek bir yip sesi çıkardım ve dövüğe atıldım.

Adam, Wulfe'un göğsüne sert bir darbe indirerek vampirin bir adım geri ve biraz yana çekilmesini sağladı. Sonra Adam iki hızlı adım atarak Wulfe'den uzaklaştı. Wulfe bana bakarken Adam'a odaklanmıştı.

Ondan yaklaşık on adım ötede durdum ve Adam'dan akan gücü kullanarak "Wulfe" dedim. Bu onun adından daha fazlasıydı, kim olduğunu hatırlatan bir şeydi.

Bakışlarını yakaladığımda iki kolumun arasına gerdiğim kuşağı havaya kaldırdım. Bir silah sesi duydum ama bana ya da Wulfe'a isabet etmedi, bu yüzden duymazdan geldim. Adam ve Bonarata arasında bir kavga daha çıktığının farkındaydım ama bakmaya gücüm yetmiyordu.

Adam bana Bonarata'nın deneyeceğim şeye müdahale etmesini engelleyeceğini söylemişti.

yapmak için.

Ruh Alıcı'nın bana verdiği bilgiyi kullanarak, benimle onun arasında başlattığı ruh bağı buldum ve sürünün temizleyici gücünden bir alevle ona vurdum - tıpkı Adam'ın Warren'ın Wulfe'un ısırtısıyla büyülenmesini önlemek için yaptığını izlediğim gibi. Ruh Alıcı ile aramdaki bağı koparmaya çalışmadım. Bunun yerine, ruhani ateşi objenin içinden geçirip Ruh Alıcı ile Wulfe arasındaki köle bağına gönderdim. Sonra arındırıcı gücü bücktüm ve yanmasına izin verdim.

Ne kadar güç harcarsam harcamayım bağı tam olarak yakamadım. Wulfe, Warren'ın olduğu gibi bizim değildi, bu yüzden sürü büyüğü Ruh Alıcı'nın kontrolünü tamamen yok edemedi.

Wulfe bana doğru yürüyüp elini uzatırken biri berrak diğeri bulutlu gözleri benimkilerle buluştu. İçinde sürdüğünü bildiğim savaşa rağmen yüzünde hiçbir gerginlik yoktu. Ona kuşağı verdim ve parmaklarını kuşağın üzerine kapattı. Yüzündeki dingin ifade bana Stefan'ın Wulfe ile ilk karşılaşmasına dair benimle paylaştığı anıyı hatırlattı.

Ona dokunur dokunmaz, Latince kelimeler ve kemer boyunca işlenmiş anka kuşları parlamaya başladı. Gösterişli değildi, daha çok bir ateşin korları gibiydi. Gözlerini kapadı, kumaşı yüzüne yaklaştırdı ve orağı bıraktı.

Ona güç vermeyi bıraktım ve aynı anda yere yığıldım. Bir saniye bile daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum ama Wulfe'a bir şans vermek için yeterliydi ve o da bunu kullandı.

Onu kendine çağırdım ve kemeri verdim - Bonarata onu kırmadan önceki zamanları hatırlatan, tutunabileceği bir şey. Ve bu dayanakla, Ruh Alıcı'nın onun üzerindeki etkisini tek başına yok edebilmişti.

"Çünkü bir uçurtmanın uçabilmesi için bağlanması gerekir," dedi Wulfe, sanki kafamdaki düşünceleri çekip çıkarırcasına, ki pekâlâ öyle de olabilirdi. Gözlerini açtı ve benimkilerle buluştu. "Ve Marsilia"-elini eski ipeğin üzerinde sıktı

-"benim çapamdır."

Bir zamanlar sevgiliydiler. Bundan daha fazlası. Marsilia, Stefan, Andre ve Bonarata onun ailesi olmuştu. Varlığının sebebiydi. Ama Bonarata onu terk ettiğinde

Marsilia ona güvenli bir mihenk taşı vermişti. Uzun zaman önce o zindanda Marsilia'nın eteklerine yapışmış olan iskelet yarattığı hatırlamak için gözlerimi kapatmama gerek yoktu.

Wulfe'un da aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordum. Ve Bonarata'yı neden öldürmediğini biliyordum. En basit nedeni. Wulfe onu seviyordu.

Wulfe gözlerini kaçırarak o yoğun iletişimi kopardı -Ve ilk kez fark ettim ki, önce kafamı çevirmememin nedeni çeviremememdi. Eğilip başımın üstünü öptü ve sonra gözden kayboldu.

İniltili bir kükreme bana hala devam eden bir kavga olduğunu hatırlattı ve ben bu sesi biliyordum. Dönüp bakmadan önce neyle karşılaşacağımı biliyordum.

Adam ... Bonarata'yla savaşan canavar bir kurt adama hiç benzemiyordu. Arka ayakları bir kurdunki gibi eklemli olsa da, çoğunlukla kendi tercihiyle dik duruyordu -Gerektiğinde onu dengeleyebilecek aşırı uzun kolları da buna yardım ediyordu. Adam'ın yüzü bir kurt kafasının korkunç bir çarpıtmasıydı, çenesi ve dişleri onun iki katı büyüklüğündeki bir yırtıcıyı bile gölgede bırakabilirdi ve Adam çok büyüktü.

Adam kendini lanetli canavara teslim ettiğine göre Bonarata bana planladığımızdan daha fazla yaklaşmış olmalıydı. Sonra etrafa saçılmış bir silah parçası olduğunu fark ettim. Her nasılsa, kendimiz silahlarla gitmiş olsak da, ikimiz de Bonarata'nın silahı varsa neler olabileceğini düşünmemiştik.

Duyduğum silah sesini düşündüm. Kurda dönüşmesinin aksine, Adam'ın bu canavara dönüşmesi anlık olabilirdi, Bonarata'nın beni vurmasını engelleyecek kadar hızlıydı. Beni kurtarmak için Adam kendini canavara teslim etmişti.

Adam'ın canavarı savaşmak için yaratılmıştı. Kurt formundan daha hızlıydı ve devasa pençeleri ve dişleriyle silahlanmıştı. Adam bu formdan sorumlu olmasa da, içgüdüleri yarım yüzyıllık dövüş ve eğitimle hala bilenmiş durumdaydı.

Bonarata, Adam'ın yanında kırılğan görünüyordu. Adam'ın bō'suyla silahlanmıştı ama yine de yenilmesi gerekirdi.

O dövüşün güzelliği gibi bir şeyi daha önce hiç görmemiştim.

Bonarata'nın bir dövüşçü olduğunu biliyordum. Ama Wulfe'un dövüşünü izlemiştim; Adam'a yenilmediyse bile kazanmamıştı da.

Adam o canavarı tamamen kontrol edebilseydi belki bir şansı olabilirdi ama birkaç saniye izledikten sonra Bonarata'nın Adam'ı öldüreceği çok açıktı.

Kendi silahımı çektim ama hareket etme hızları Adam'ı vurma şansımın Bonarata'yı vurma şansımdan daha yüksek olduğu anlamına geliyordu çünkü Adam daha iriydi. Wulfe'a yaptığım büyü'nün etkisiyle ellerim o kadar kötü titriyordu ki denemeye cesaret edemedim.

Ayağım orağa dokundu ve beni çektiğini hissettim.

Vampiri öldürmene yardım edebilirim, diye fısıldadı Ruh Alıcı. Gerçeğin sesi kalbimin etrafını sardı.

Ayağımı geri çektim ve tereddüt ettim.

Adam ve Wulfe arasındaki dövüş neredeyse müzikaldi; silahın silaha vuruşunun ve hafif ayakların yere vuruşunun çıkardığı vurmalı sesler. Bonarata ile Adam arasındaki dövüş öyle değildi. İtalyanca bilseydim, Bonarata'nın kelime dağarcığının Ben'in en iyi haliyle yarışabileceğini hissediyordum, öfke içinde hakaretler yağdırırken. Adam'ın canavarının belirsiz ulumaları ve kükremeleri Bonarata'nın savaş çığlıklarını önemsiz kılıyordu.

Bonarata'nın vuruşunu gördüm ve bu sefer Adam zamanında uzaklaşmadı. Beyzbol sopasının vuruşunu andıran bir çatırtı duyuldu ve Adam bir kolu garip bir açıyla geriye savruldu. Diğer eliyle, o kadar büyük bir bedende bile fazla büyük olan bileğini kavradı ve sarsıldı. Kol tekrar kırıldı ama o kadar yüksek sesle değil. Söylemesi zordu, çünkü hiçbir uzvu doğalmış gibi görünmüyordu, ama ya bir eklemi sıfırlamış ya da iyileşebilmesi için kırık bir kemiği düz bir şekilde çekmiş olması gerektiğini düşündüm.

Her şey sadece bir saniye sürdü. Adam Bonarata'yla yeniden çatışmaya girdi, ancak gözle görülür bir şekilde yaralanan kolunu tercih ediyordu. Adam koluyla uğraşırken Bonarata bana bakmış ve Ruh Alıcı'yı görmüştü.

Yaptığını görmedim. Ruh Alıcı'nın fark ettiğini hissettim.

Beni yukarı çıkar, dedi. Beni yukarı çıkar ya da Gecenin Efendisi'nin ellerinde yüzleş.

Bonarata Adam'ı kaburgalarından yakaladı ve üzerindeki bō'yu kırdı. Canavar yere düştü ama hemen ayağa kalktı. Şimdi Adam'ın nefesi sert ve zorluydu ve her nefes alışında inliyordu. Bonarata'nın vurduğu kol şimdi iyi görünüyordu ama Adam'ın göğüs kafesinde bir çukur vardı.

Ruh Alıcı bana sonuncusundan daha iyi olacağını söyledi. Gecenin Efendisi güçlüdür. Güçlü olanı kırabilirim.

Bonarata kavgayı benim kararsız ve korkudan iliklerime kadar titreyerek durduğum yere yaklaştırıyordu. Orağı almak için eğildim ve Bonarata da aynı anda orağa hamle yaptı.

Onu yenebilirdim ama kendimi bıçağa dokunmaya zorlayamadım. Bonarata'nın eli bıçağın üzerine kapandı ve bıçak etini kesti. İçimde soğuk bir ürperti hissettim; Ruh Alıcı'nın, Tanrı'nın kanının gücünden duyduğu sevinç.

İyi geceler. Kolu tutmam için hâlâ bir an vardı. Ama yapamadım.

Ruh Alıcı ile aramdaki kan bağı sayesinde, eserin Gecenin Efendisi'nin ruhuna asla bağlanamayacağını anladığım anda anladım. Bir hafta içinde değil. Bir yüzyılda bile. Etki, evet, ama vampirin zihni Ruh Alıcı'nın benden daha iyi anladığı bir şekilde aşılmazdı.

Ben umutsuz bir protesto çığlığı atarken Bonarata, Adam'ın Ruh Alıcı'yı dikkatsizce tuttuğu yerden sökmesine izin verirken bana gülümsedi.

Adam'ın büyük eli orağı saçma bir şekilde küçük gösteriyordu. Orağı geri çekti ve Bonarata tısladı, kanı yere ve bana sıçradı.

Adam ona kükredi ve bir an için her şeyin yoluna gireceğini düşündüm - ama sadece o anda hissedebildiğim tek şey eşim olduğu için. Sonra Adam vurulmuş gibi yere düştü. Ruh Alıcı'yı tutan elinin etrafında onu korumak istercesine kıvrıldı ve hem elini hem de objeyi gözlerden sakladı. Vücudunun her kası kaskatı kesilmiş, kordonlu damarları daha da belirginleşmişti. Ruh Alıcı, Adam'ı onu kullanana dönüştürmeye başladığında kulaklarımı acıtan tarif edilemez bir ses çıkardı.

Bonarata elini ağzına götürdü ve Ruh Alıcı'nın açtığı yarayı nazikçe yaladı.

Silahımı kaldırdım ve Bonarata boştaki elinin tersiyle yüzüme bir tokat attı. Beni bayıltmadı ama silahı elimden alıp birkaç adım uzaklaştığında itiraz edemedim.

Yumuşak bir ses duydum ve burnumun ucuna bir şey çarptı. Soğuk, eski ve anlamsız.

Ruh Alıcı'nın bıçağından yuvarlanarak uzaklaştım ama hasta ve sersemlemiş bir halde, tekrar oturmadan önce ancak dizlerimin üzerine kadar gelebildim. Bonarata'nın bıçağından burnum kanadı.

tokat, ama bileğimin tersiyle silmeye çalıştığım Ruh Alıcı'nın hissiydi. Adam orakla bana dokunmak istememişti. Adam'ın burada olduğumu bildiğinden bile şüpheliyim.

Eşimin ruhunu taşıyan canavar kendi etrafında kıvrılmış, bir kolunu orağı elinden geldiğince uzak tutmak istercesine uzatmıştı. Mücadelesinin verdiği güçle yavaşça kıvranıyordu.

Bonarata benden bir metre ötede topuklarının üzerinde oturuyordu.

-ki bu çok yakındı- Adam'ın böğrünün üç metrelik bir kısmı dirseğinin kıvrımına sıkışmıştı. Gülümsüyordu ama gözleri mezar kadar boştu.

Hemen çenesine baktım. Bonarata'nın içini görmek istemedim.

"Ben gitmeden önce uyandığına sevindim," dedi. "Bu anı sana neden burada olduğumu söylemek için kullanmak istedim."

"Şeytani efendinin klasik hatası." Sesim gergin çıkıyordu. Yüzüm bana vurduğu yerden acıyordu ve Adam'ın acısı çiftleşme bağımızdan süzülüyordu.

Güldü. Onun ne olduğunu bilmeyen insanların bu sesi sıcak ve güven verici bulacağını hayal ettim.

"Hiç de değil, Mercedes Thompson Hauptman," dedi. "Bu kadar çok insanın neden öldüğünü anlamam gerekiyor. Tri-Cities seethe'yi ve senin sürünü neden yok ettiğimi."

"Sürü yok edilmedi," dedim acımasızca.

Adam'a başıyla onay verirken gülümsemesi genişledi. "Ruh Alıcı'nın ne olduğunu anlıyorsun, değil mi?" Biraz düşünceli görünüyordu. "Acaba tanrısını geri getirecek kadar ruh toplayabilecek mi?" Omuz silktili. "Yine de fark etmez. Çünkü bir ya da iki saat içinde senin eşine, Columbia Basın Sürüsü'nün Alfa'sına sahip olacak. Sürü bağları sayesinde tüm sürünüze sahip olacak."

Ben bir şey söylemedim.

"Yine de sizi rahat bırakacaktır," dedi. "Coyote, Ruh Alıcı'nın dikkatini çekme riskini göze alamayacak kadar kendi tanrısına benziyor."

Ruh Alıcı'nın inandığı bu değildi ama Bonarata'yla bu tartışmaya girmeyecektim.

Bonarata, "Ve Ruh Alıcı'nın bile kullanıcısını yapmaya zorlayamayacağı bazı şeyler vardır," diye devam etti. Omuz silkti. "Eğer yanılıyorsam, yanılıyorumdur ama benim yargıma göre Hauptman seni incitmeye zorlanamaz."

Adam'ın elini birkaç kez yere vurdu, Adam'ın titreyen bedenini izliyordu. "Karanlık Smith'in eninde sonunda onu elinden alacağını umuyorum. Yazık, ama Uttu'mu ve Ninhursag'ımı, tatlı örümceklerimi öldürdüğünde, Karanlık Smith'in oyuncağını almasına izin vermenin zamanının geldiğini biliyordum. Siebold Adelbertsmiter eşini öldürmek yerine onu serbest bırakabilir. Adam Hauptman'ın bir gün, bir hafta ya da bir ay boyunca masumları öldürdükten sonra ne yapacağını sanıyorsun?"

Ben bir şey söylemedim. Söylenecek bir şey yoktu. "Ben de öyle düşünüyorum," dedi. "Sence bu Bryan'ın yaptığı gibi kendini boğar mı?"

Üvey babamı nereden bildiğini bilmiyordum ama ona bir tepki vermemek için kendimi zor tuttum. Adam ve ben, Bonarata'nın motivasyonlarını belirlerken yanılmıştık. Bu Marsilya ya da tarafsız bölgemizi sabote etmekle ilgili değildi. Bu benimle, Gecenin Efendisi'ni aptal yerine koyan bir çakal şekil değiştirenle ilgiliydi.

"Hayatının geri kalanında seni takip edeceğim," dedi hoş bir şekilde. "Yüz ya da beş yüz yaşına kadar yaşaman fark etmez. Anladığım kadarıyla Coyote'nin çocukları için bu bir şans." Telefonunu çıkardı ve bir tuşa bastı. İkimiz de birkaç saniye boyunca telefonumun çalmasını dinledik. Bana gelen asılsız çağrılar düşündüm, Adam'ın

insanlar takip edemiyordu. Gün içinde gerçekleşen aramalar.

"Birkaç ay sonra," dedi, aramayı kesmek için başparmağını telefonunun ekranına sürterek, "her telefon çaldığında beni düşüneceğinden şüpheleniyorum.

"Canım ne zaman isterse, değer verdiğin herkesi ve seni önemseyen herkesi öldüreceğim." Sesi konuşmaya yakındı. Yüzümde ne okuduğunu bilmiyordum. "Onlar ölecek ve sen bunun senin hatan olduğunu bileceksin." Ayağa kalktı ve kırık bō parçasını yere bıraktı.

"Gecenin Efendisi'nin senin tarafından alt edildiğinin söylenmesine izin vermeyeceğim," dedi bana. "Fısıltıları duyuyorum. Ama artık duymuyorum. Yüzyıllar boyunca irademe karşı gelmeye cüret eden insanların başına gelenler hakkında konuşacaklar. Senin kaderin hepsi için bir ders olacak."

Yürüyüp gitti. Birkaç dakika sonra helikopterin havalandığını duydum.

"Merhamet."

Sanırım Bonarata'nın bana indirdiği darbenin etkisiyle hâlâ yarı sersemlemiştim, çünkü Adam'a yardım etmek yerine Bonarata'nın peşinden bakıyordum. Yerde oturuyordum ve tekrar düşmekten korktuğum için kalkmaya çalışmadım.

Adam'a doğru süründüm.

Ağzı konuşmak için yaratılmamıştı ve kelimeler acilse bile bozuk çıkıyordu. Yine de onları anladım. "Sherwood'u getir." "Bran." "Koş." Ve sonra tekrar tekrar benim adımları söyledi. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Gözleri kapalıydı.

İki elimi de yüzüne koydum. Kızarmış derisi garip bir his uyandırdı; ellerimin altında neredeyse lastik gibiydi. Dokunduğumda gözlerini açtı. Bu formdayken gözleri her zaman insandı.

Onu gördüm.

Wulfe'un kurtulmasına yardım ettiğim gibi Adam'ı da kurtarmaya çalışamayacak kadar yorgun ve yaralıydım. Her halükarda, bunun için kullandığım güç Adam'ın ve sürünündü. O gücü zaten Ruh Alıcı'yla savaşmak için kullanıyordu. Sürü Adam'a alabildiği kadar hızlı güç veriyordu.

Ona baktığımda bunu görebiliyordum. Sürüyü hissedebiliyordum. Her birimizle olan bağları gibi. Bu bağlar sayesinde Adam'a yardım etmek için gösterdikleri çılgınca çabayı hissettim. -Sherwood devreye girdiğinde, gücünün tüm kurtları sardığını hissettim. Kendimi içine çekilmekten zar zor korumayı başardım.

Adam'ın içine akan güç, Sherwood'un onu kendi tarafından yönlendirmesiyle daha odaklanmış, daha kullanışlıydı. Ama yine de Adam savaşı kaybetmeye başladığında Ruh Alıcı'nın zaferini hissedebiliyordum.

Bu yüzden kendimi Adam'a açtım, Ruh Alıcı'nın beni başkalarını görmeye zorladığı şekilde beni görmesine izin verdim. Ruh Alıcı'nın nasıl çalıştığını görmesine izin verdim ki Sherwood'un ona verdiği gücü alabilsin ve Ruh Alıcı'nın kurduğu bağı yakabilsin.

Bizim, diye kükredi sürü büyü, bizim Alfa'mız, bizim eşimiz, bizim.

Adam elini açtı ve Ruh Alıcı'yı serbest bıraktı.

ADAM ELLERİNİ HALA DURDUKLARI YERDE BENİMKİLERİN ÜZERİNE KOYDU. yüzünün her iki yanında. Gözlerini kapattı ve aramızda akıp giden yakıcı, karmakarışık bilgiyi kırdı.

Sürü bağları aracılığıyla güç akışını nazikçe durdurduğunu, minnettarlığının ve güvencesinin bu kanallardan geri kaydığını hissettim. Ve biliyordum, çünkü sürü biliyordu, herkes mümkün olan en kısa sürede bize doğru yönelecekti.

Telefonum çaldı ve irkildim. Adam'ınki de çaldı, vücudu değişimiyle birlikte kasılmıştı. Normalde gitmesine izin verirdim -değişim acı vericiydi ve onun canavardan insana dönüşümü kurttan insana dönüşümünden çok daha kötüydü. Ama ona dokunmam gerekiyordu ve geri çekilmek için hiçbir çaba göstermedi. Belki onun da benim ona dokunmama ihtiyacı vardı. Zamanla kemiklerinin yeniden şekillenirken çıkardığı sesler kayboldu.

Ellerimin arasındaki et, tuttuğum Adam'ın insan yüzü olana kadar yumuşadı ve yumuşadı. Alnım köprücük kemiğine dayanana kadar başımı eğdim. Bir an sonra ilk hıçkırıkların yükseldiğini hissettim.

Sonunda gücüm tükendi ve öylece uzandım. Bir ara ayağa kalktı ve beni kucağına çekti.

"Aptal," dedim omzuna doğru. Geri çekildim, böylece sümük ve gözyaşı ile ıslanmış yüzümü

Tişörtüm. Yarısını hallettim ama yüzümün diğeri yarısı dokunulamayacak kadar acıyordu.

"Aptal olan ne?" diye sordu, sesi biraz boğuk çıkmıştı.

"Sadece antik bir eseri yutamayacak kadar dik kafalı olduğunu bilmeliydim."

Başını benimkinin üstüne koydu ve şöyle dedi: "Tanrı'ya yemin ederim, Mercy. Üçte iki en iyisi. Üçte iki en iyisi."

Bir süre sonra birbirimizin ayağa kalkmasına yardım ettik ve sendeleyerek SUV'a geri döndük.

Kıyafetleri parçalanmıştı ama bu kurt adam olmanın genel bir tehlikesiydi, bu yüzden cipinde her zaman yedek kıyafet bulundururduk. O giyinirken ben de Zee'yi aradım.

"Merhaba Mercy," dedi.

"Hey." Boğazım düğümlendi. Ruh Alıcı'ya baktım ve onun ne kadar büyük bir gücü temsil ettiğini düşündüm.

"Liebchen?"

Zee'nin benimle birlikte zombilerle savaşmaya geldiği geceyi düşündüm. Bir zamanlar yaptığı ve şimdi evindeki gizli bir odada duran bıçak ve diğeri silah koleksiyonunu düşündüm. Eğer Zee dışarı çıkıp insanları katletmek istiyorsa, bunu yapmak için Ruh Alıcı'ya ihtiyacı yoktu.

"Senin için bir pazarlığım var," dedim.

-

MARY JO ILK YARDIM ÇANTASINI GETİRDİ VE BANA

Ağrı kesici ve buz torbası. Yüzümün ağrıyan tarafını nazikçe temizlerken gözyaşı izleri ya da sümük hakkında yorum yapmadı. Kimsenin dokunmadığından emin olmak için Ruh Alıcı'nın yanında yere oturmakta ısrar ettiğimde, o ve Honey beni korumak için kaldılar.

Adam benden çok daha fazla hasar almıştı, ama ilk ameliyata girdiğinde zaten büyük ölçüde iyileşmişti.

kurtlar bizi bulmuştı. Yakın zamanda ölmeyeceğimden emin olduktan sonra, Bonarata'nın vampirlerimize ne yaptığını görmek için kurtların geri kalanını aldı.

Zee yaklaşık on beş dakika sonra geldi ve bize ulaşmak için araçların arasından yürüdü. Doğruca Ruh Alıcı'ya gitmesini bekliyordum ama önce durdu ve karşımda çömeldi.

Bana kaşlarını çattı. "Bana teklif ettiğin pazarlığın beni hâlâ sana borçlu bıraktığına karar verdim," dedi.

Ukalaca bir şey söyleyebilirdim ama konuşmak acı veriyordu. Sadece bir "Oh?" diyebildim.

Neredeyse öfkeyle başını salladı. "Aramızdaki dengeyi yeniden sağlamak için sana bunu veriyorum."

İşaret parmağını alnıma dokundurdu ve üzerime bir serinlik çöktü, geçen haftanın acısını da beraberinde götürdü. Ani bir yorgunlukla titredim ve gözlerinin içine bakmamam gerektiğini ancak hatırlayabildim.

Ağzımı açtım ve parmağını dudaklarıma koydu. "Sakın," dedi ekşiyerek, "bana teşekkür etmeyi aklından bile geçirme."

Başımı salladım. Sonra ayağa kalktı, ellerinin tozunu aldı ve Ruh Alıcı'yı yakaladı. Ona dokunduğu anda, onunla paylaştığım kan bağının sustuğunu hissettim.

Başka bir şey söylemeden çekip gitti. Mary Jo onu duyamayacağını anladığında, "İnsanları iyileştirebildiğini bilmiyordum," dedi.

"Ben de öyle," dedim.

-

I GİTTİ K İŞ THE İLERİ GÜN ÇÜNKÜ I WAS A KÜÇÜK-
iş sahibi ve Cuma günü iş günüydü.

Vanagon'umu aldım, yaptığım her kilometreden pişmanlık duyuyordum. Bir yanımda bunun aptalca olduğunu biliyordu - arabaların sürülmesi gerekiyordu. Ama onu ne zaman kullanacağımı ben seçmek istiyordum. Bir yılını almıştı.

Ağustos'ta hurdaya çıkardığım Jetta'yı bulmak uzun zaman aldı. Eski VW'ler çok azdı. Yerine yenisini bulma konusunda ciddi olmalıydım. Belki de Adam'ın bir hafta sonu Seattle'a gitmek isteyip istemediğine bakmalıydım.

Sabah dokuz sularında, birkaç haftadır gördüğüm en yağlı motor bölmesinin altındaydım ve yarım santim çamur-yağ içinde gizlenmiş bir elektrik kablosunu bulmaya çalışıyordum. Motor bölümünün üst kısmında yaptığım araştırmalardan, bu sevimli cabriolet'in kırk yıllık ömrü boyunca korkunç tamircilerin (ya da amatörlerin) birkaç kez kablo tesisatı üzerinde çalıştığını biliyordum. Bu da aradığım kablonun herhangi bir yerde olabileceği anlamına geliyordu.

Aubrey arabanın altına girerek ödümü kopardı ve ne olduğunu anlayamadan yüzümün büyük bir kısmını üzerimdeki yağlı kütleye gömdüm.

Güldü, sonra da tatlı bir genç adam olduğu için özür diledi. "Hey, Mercy," dedi. "Sadece sana teşekkür etmek ve hoşça kal demek istedim."

"Güle güle mi?" diye sordum.

Yine gülümsedi ve Wulfe'un dün bana verdiği gülümsemeye benziyordu: tatlı ve biraz da hınzır. "Ben gidiyorum," dedi, sesi heyecanlıydı.

"Öyle mi?" Ben de ona gülümseyerek sordum.

Başını salladı. Kafasını arabaya çarptığında ses çıkmadı ve yağ perisi yüzünü kaplamadı. "Ama sana teşekkür edebileceğimi söylediler."

"Gitme vakti evlat," dedi tanıdık bir ses, benimle konuşurken genelde olduğundan daha nazikti. Bu senin için babalar.

Arabanın altından sıvıştım, ama ne kadar hızlı olsam da Aubrey ve rehberi-nereye-ölü-ruhlar-giderse-gitmişti.

Yaklaşık yarım saat sonra yüzümdeki ve saçlarımın çoğundaki yağı temizlemeyi başarmıştım ve ayrıca kabloyu olması gereken yerden yaklaşık iki inç uzakta bulmuştum. Kısa devreyi bulmak için iki buçuk saatimi harcadıktan sonra dört dolarlık parçaya mal olan ve on beş dakikada tamir ettiğim bir işi nasıl faturalandıracağıma karar vermeye çalışıyordum. Aslında iki buçuk saat bir elektrik arızasının peşine düşmek için oldukça iyiydi.

Bir keresinde, Zee ve ben birlikte üç gün geçirmiştik. Vanagon, aralıklı bir kısa devre bulmaya çalışıyordu. Sorunun hangi kabloda olduğu konusunda anlaşılamadık, ikisini de değiştirdik ve ertesi gün tekrar geldi. Ben öğle yemeğine gittiğimde dükkânda çalışan Tad, on dakika içinde sorunu çözmüştü.

Kafamın içinde garip bir çekiş hissettiğimde faturadaki vergileri henüz hesaplamıştım. Tezgâhın üstünü tuttum, çünkü çok uzun bir taburede oturuyordum ve biri içimden vantuzlarla dolu milyonlarca kolla tamamlanmış ruhani bir ahtapot çıkarırken tutundum. İşim bittiğinde yerde oturuyordum, burnum kanamış bir şekilde top gibi kıvrılmıştım.

Telefonum çaldı.

Arayanın kimliğini okudum ve sadece Zee olduğu için cevap verdim.

"Ruh Alıcı artık yok," dedi memnun bir ses tonuyla.

Pazarlıkların, Fae'lerle anlaşma yöntemi olduğunu düşünmüştüm. Eğer Zee'ye Ruh Alıcı'yı verirsem, onu yok etmeyi kabul edecekti. Ve beni de iyileştirecekti. İyi bir pazarlık olmuştu.

"Anladım," dedim ona. "Beni düşündüğümünden biraz daha fazla tuttu."

"Evet, bazen böyle olur. Onu almadığın iyi oldu. Bir şeyler ye, kendini daha iyi hissedeceksin." Durakladı. "Ben de açım. Öğle yemeği getireyim."

"İçecek getirecekseniz kâğıt ya da plastik bardaklar," dedim. "Kafatası bardakları yok."

"Underhill Ruh Alıcı'yı istedi," dedi Zee. "Tad bana kupayı benim için sana verirken ne dediğini anlattı. Ailenizi güvende tutmak için yaptığı anlaşmaya sadık kalacaktı. Ve Underhill'den gelen bir iyilik hiç de küçük bir şey değildir."

"Evet, şey," dedim. "İlk senin hakkın vardı." Güldü ve telefonu kapattı.

Yirmi dakika sonra geldiğinde, en sevdiğimiz yemek kamyonundan sokak tacoları getirmişti. Bana biraz vurgulayarak teneke kutu içinde bir soda uzattı. Ama asıl konuştuğumuz konu araba tamiriydi.

Öğle yemeği bittiğinde yardım etmek için kaldı ve ikimiz de yirmi yıllık üstü açık bir Mercedes üzerinde çalışıyorduk ki telefon çaldı ve resepsiyonun zili çaldı.

"Masa mı telefon mu?" Ben sordum.

"Pest oder Cholera-es ist ein und dasselbe," diye homurdandı.

"Almanya'ya gidersem ve herkes benim huysuz olduğumu düşünürse, bu senin suçun olur," dedim. "Ve ne zamandan beri müşterilerimizi hastalıklarla karşılatırıyoruz?"

"Garajı sana sattığımdan beri onlar da senin müşterin oldu," dedi. "Telefonu getireyim."

Ofise girip Warren'ı gördüğümde hâlâ gülümsüyordum.

"Selam," dedim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bir teslim tarihim varmış gibi," dedi. "Ve aklıma yardım isteyebileceğim bir arkadaşım olduğu geldi."

Adam, onu bu kadar huysuz yapan her neyse onunla başa çıkması için ona iki gün vermişti.

"İşinize burnumu sokmaktan her zaman mutluluk duyarım," dedim.

Yüksek sesli ve muffled Almanca, bölmelere açılan kapalı kapıdan sızdı. "Hey, belki seni huysuz yapan şeyi düzeltebilirsem, bunu Zee üzerinde deneyebiliriz."

Warren bana hak ettiği belli belirsiz gülümsemeyi verdi. "Bundan şüpheliyim. Leopar beneklerini değiştirmez. Gel benimle bir gezintiye çık." Dönüp kapıdan çıktı, omuzlarının gerginliği ve sesinin tizliği her halinden belliydi.

Sipariş üzerine kaşlarım kalktı - dün benimle bu şekilde konuşmaktan vazgeçtiğini sanırdım - kafamı tekrar bölmelere soktum ve seslendim, "Test sürüşü. Ne zaman olursa geri dön." Kapıya doğru ilerledim, sonra yeni Subaru'yu düşündüm ve yağlı tulumumu çıkardım.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama Warren'ın beni yeni arabasının sürücü koltuğuna oturtmasını beklemiyordum. Deri koltuğa oturdum ve koltuğu kendime göre ayarlarken gülümsemekten kendimi alamadım.

Arabayı marş düğmesine basarak çalıştırdım. Önümdeki uzay çağı ekranında şöyle bir mesaj belirdi: Sürücü Kayıtlı Değil. Kayıt olmak istiyor musunuz?

Warren sürücü ve yolcu koltukları arasında bulunan tablet benzeri ikincil ekrana dokundu ve mesaj kayboldu. Ona hızlıca bir göz attım çünkü bu dokunuş aşırı hızlıydı ve birkaç yıl dayanmasını istediğim bir dokunmatik ekranda kullanacağımdan biraz daha sertti.

"Nereye gidiyoruz?" Ben sordum.

"Howard Amon Park," dedi ve arabanın kapısını kavrayıp dişlerini sıktı.

"Tamam," dedim.

Çoğu gün eski arabalar üzerinde çalışıyor olabilirim ama yeni arabalar da yapabiliriz. Adam'ın SUV'u yepyeniydi ve her türlü özelliği vardı. Ama bana öyle geliyordu ki Adam'ın SUV'u

bu arabadan çok daha az zili vardı - gerçek anlamda. Bir blok bile gitmemiştim ama bana beş kez bip sesi çıkardı. İkisi beyaz çizgiyi geçtiğim içindi ama diğer üçü o kadar hızlıydı ki ne yaptığımı düşündüğünü anlayamadım. Baş üstü ekranında da emin olamadığım küçük yeşil ve kırmızı ışıklar vardı. Otoyola çıktığımda biraz gergindim. Ayrıca arabayı çizgilerin arasında tutmak için çok daha dikkatliydim.

"Hız sabitleyiciyi kullan," dedi.

Ben yaptım. Adam'ın SUV'u benim yerime direksiyonu kırmaya çalışmadı ama otomatik direksiyonun ne yapması gerektiğini biliyordum. Hız sabitleme düğmelerine bakarken, araba kaba bir şekilde öttü ve gösterge panelinde ve Warren ile aramdaki tablette kırmızı bir afiş yanıp söndü: Dikkatli Olun!!! Yolcuların görebileceği ikinci afişin, onları ölmek üzere oldukları konusunda uyarmak için bir nezaket olduğunu tahmin ettim.

Otomatik direksiyonu kapattım çünkü direksiyonun benimle kavga etmesi rahatsız ediciydi, ancak bir mil sonra bunu tekrar yaptığını fark ettim. İkinci kez kapattım.

Howard Amon Park'a girdiğimde, tüm bip ve ding seslerini duymaktan oldukça yorulmuştum. Araba bana ellerim direksiyondayken ellerimi direksiyonda tutmamı söylüyordu. Yola bakarken ve yola bakmadığım zamanlarda da yola bakmamı söylüyordu ki bu daha da sinir bozucuydu.

Arabayı park ettim ve Warren'dan kullanım kılavuzunu bulmasını istedim. On dakika kadar göz gezdirdikten sonra kurtadamları (hepsi de kontrol manyağı olan) çıldırtmak için tasarlanmış tüm yararlı modern şeyleri kapatmaya başladım.

"İşte," dedim park yerinden geri geri çıkarken. "Bunun yardımı olur."

Daha bir mil bile gitmemiştim ki yine başladı.

Kırmızı ışıktayken motor durdu. Bunu yapan bir arabayı hiç kullanmamıştım. Benzin tasarrufu sağlaması gerekiyordu ama içimdeki tamirci marş motoru için endişeleniyordu. Subaru uyarı vermeden kendini yeniden çalıştırdı ve hem Warren hem de ben irkildik.

Araba şerit çizgisini geçtiğimi ve ellerimin direksiyonda olmadığını bildirdiğinde, "Kapattığım şeylerden birinin bu olduğuna eminim," dedim. Lastikler şeridim ile banket arasındaki beyaz boyaya dokunmuş olabilirdi ama iki elim de direksiyonun üzerindeydi.

"Evet," dedi. "Kullanım kılavuzunu okuyamayacağımı mı sandın?"

Boğazımı temizledim. "Yeni araba sahiplerinin, isimleri Kyle değilse, kullanım kılavuzlarını okuduklarını pek görmedim." Kyle en sevdiği bölümlerin altını çizmişti - çoğunlukla güvenlikle ilgiliydi.

Bir uyarı ışığı yandı.

"Yıkayıcı sıvınız azalmış," dedim ona.

Arabanın tablet boyutundaki ekranında yıkayıcı sıvısının azaldığını söyleyen bir mesaj belirdi. Bir an sonra gösterge panelinde kırmızı bir uyarı ışığı belirdi ve ışığı çevirdiğimde bana yıkama sıvısının azaldığını söyledi. Warren'ın telefonu çaldı ve ona bakmadı bile.

"Çok fazla yıkama sıvısı harcıyor," dedi. "Ön camı gerçekten temizliyor."

Dudağımı ısırdım ve gülmemeye çalıştım.

"Yıkayıcı sıvısı hakkında, nasıl doldurulacağına dair bir açıklama içeren bir e-posta alacağım. Ve onların adım adım talimatlarını takip edemeyecek kadar aptalsam ve yıkayıcı sıvımı bir tamircinin doldurmasını istersem bayinin numarasını." Durakladı. "Kyle da mesajı ve e-postayı alacak."

Yüzümü ovuşturdum ve araba gümledi ve ellerimi direksiyonda tutmamı söyledi.

"Hiçbir şey söylemiyor," dedi Warren. "Sadece yıkama sıvısı alıyor ve şişeleri garajın benim tarafına koyuyor." "Tüm yararlı teknolojilerini tekrar açması gerekmiyor," diye önerdim. "Sorunu gidermeye çalışabilirim ama bu tür programların çoğu özeldir. Muhtemelen daha kolay "

"Eğer arabada değilsem bunu yapmıyor," dedi.

Ona baktım. Bir an için insanların gözlerinin içine bakmamaya dikkat etmem gerektiğini unuttum - ama bakışlarıyla karşılaştığımda hiçbir şey olmadı. Emin olmak için biraz daha baktım. Belli ki Ruh Alıcı yok edildiğinde bu yetenek de yok olmuştu.

Araba ikimize de tetikte olmamızı söyledi!!!

"Biraz daha eski bir şeyle takas edebilir misin?" Ben sordum.

"Bu arabayı bana Kyle verdi," dedi dikkatle. "Bunu biliyorum."

"Kyle, ona pek çok aptalca şey öğreten boktan bir evde büyüdü. Bunların çoğunu bir yılanın deri değiştirmesi gibi değiştirdi. Ama tutunduğu tek şey, bana beni sevdiğini hediyelerle söylemesi."

Bunu görebiliyorum.

Warren, "Karşılığında hediye istemiyor," dedi. "Bu işlemsel bir şey değil."

"Tamam," dedim.

"Ama bana bir şey veremezse, bu onu incitir. Bunu anlamam uzun zamanımı aldı. İki yıldır bana bir araba almaya çalışıyordu ve sonunda bunu yapmasına izin vermem için beni ikna etti. Ona herhangi bir şey seçmesini söyledim ama göze çarpmayacak bir şey olmalıydı çünkü bana araba almak için kullandığı bahane buydu."

"Ve sen onun ınlamayı anlamayacağını düşünüyorsun," dedim.

"O arabadaysa yapmaz." "Ne?" dedim.

"Ne?" dedim.

"O arabadaysa yapmaz."

"Seni ilk seferinde duydum," dedim ona. Homurdandı.

"O adama zarar vermeyeceğim," dedi yumuşak bir sesle. "Ailesinden daha yeni kurtuldu. Benim bulunduğum yere kimsenin girmesine izin vermez. Bu arabayı takas ederek ona zarar vermeyeceğim."

"Anlıyorum," dedim. Garaja dönüş yolunun geri kalanında arabadaki tek ses, arabanın bana çıkardığı seslerdi.

Arabadan indiğimizde Zee dışarı çıktı ve bana kaşlarını çattı. Bu onun kızgın kaşları değildi, sadece her zamanki müşterilerle anlaşma yapıyorsun kaşlarıydı. Arabanın kaputuna birkaç kez vurdum ve "Zee, bu arabada bir sorun var" dedim.

Neler olduğunu detaylı bir şekilde anlattım. Zee dudaklarını büzdü, arabanın kapısını açtı ve içeri baktı. Sonra elini uzattı.

"Anahtarlar," dedi.

Warren, Zee'nin sesindeki keskin notaya neredeyse tepki verdiğinde bir parıltı gördüm, sonra kontrol etti ve Zee'ye anahtarlığı fırlattı. Zee gideli on dakika kadar olmuştu ve arabadan indiğinde yüzünde her zamankinden daha yumuşak bir ifade vardı.

"O arabayı sana Kyle aldı," dedi.

Warren başıyla onayladı.

"Arabayı seçti ve eve götürdü, sen onunla gitmedin."

Warren, "Bu Kyle'dan bir hediyeydi," dedi. "Onun bana vermek istediğı hediye olmasını istedim."

Zee gülümsedi, gerçek bir gülümsemeydi, sadece sevdiği insanlarla paylaştığı gülümsemelerden biriydi. "Senin güvende olmanı istedi," dedi Zee.

"Böylece seni güvende tutacak bir araba aldı. Ve evinize gelene kadar bunu düşündü, bir dilek gibi. Ve bazen, eğer etrafınızda çok fazla sihir varsa -belki de eşiniz bir kurt adamdır- biraz sihir olur."

Kuşağı düşündüm - Wulfe yanıma gelene kadar bana özellikle sihirli gelmemiştir.

Warren'a anahtarlığı geri verdi. "Artık kendine gelecektir. Tekrar çalışırsa bana getir." Durakladı. "Sanırım bir bakıcınız var," dedi ve ofise geri döndü.

Arabadan bahsetmediğinden oldukça emindim.

-

ADAM VE İ GİTTİ K THE ÖZEL GÖSTERİM OF THE Cumartesi gecesi balkabağı tarlasındaki hasat makinesi. Evde kalmaya çalışmışım. Korku filmlerini severdim, özellikle de kötü korku filmlerini... Ama Ruh Alıcı'yı tekrar ziyaret etmek gibi bir niyetim yoktu. Ancak Adam'ın bir planı vardı ve bu iyi bir plandı. Ahırda yapılan bir film gösterimi için normalde giydiğimden biraz daha fazla giyindim.

Gösterinin başlamasını beklerken Adam dudaklarını kulağıma dayayarak mırıldandı: "Marsilia arayıp teşekkür etti. Ayrıca Zee'nin Bonarata'yı nasıl alt ettiğimize ve Ruh Alıcı'yı Underhill yerine ona verdiğimizde dair hikayeyi yaydığını söyledi çünkü onu yok edecek ve öldürdüğü insanları, bizim insanlarımızı serbest bırakacaktı. Tri-Cities'in doğaüstü sakinleri nezdindeki itibarımızın bu sayede oldukça arttığını söyledi."

"Zee bunu yayıyor mu?" Ben sordum. Zee dedikodu yapmazdı.

"Mike Amca," dedi Adam. "Ama Zee istemeseydi bunu yapmazdı."

"Hasar kontrolü," dedim. "Ve vampirlerle hiç olmadığımız kadar iyi ilişkiler içindeyiz."

Wulfe, Marsilia ve Stefan, Bonarata'nın ziyareti sırasında yaptığı işkencenin çoğunu üstlenmişlerdi. Ama çok fazla zarar görmüşlerdi. Halklarının geri kalanı çoğunlukla yeni yapılmış ya da zayıftı ve Bonarata onları fena halde korkutmuştu.

Sürü onları bulduğunda oldukça kötü durumdaydılar. Sürümüz onları beslemiş ve gün ışımadan önce seethe'ye geri götürmüştü. Marsilia Adam'a fiziksel olarak birkaç hafta içinde iyileşeceklerini söylemişti.

Adam, "Marsilia kaynayan suyu taşımak istiyor," diye mırıldandı. Gözlerimi kırptım. "Benton City'deki eve mi?"

"Hayır," dedi Adam. "Yeni bir ev inşa edecek. Benden müteahhidimizin adını istedi." Durakladı. "Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum ama Elizaveta'nın Finley'deki mülkünü satın aldı."

Ben de bu konuda ne düşüneceğimi bilemedim. "Ben olsam orada yaşamazdım."

"Gücü olduğunu söylüyor." "Eyvah," dedim.

Omuzları sessiz kahkahalarla sarsıldı. Bir sinema salonundaydık. Görgü kuralları sessiz olmamız gerektiğini söylüyordu. Filmin korkutucu olduğunu düşünen başka biri var mıydı bilmiyorum, ama büyük bir kısmını yüzümü Adam'ın omzuna yaslayarak geçirdim. Adam filmin çoğunu gülmemeye çalışarak ve "Atardamar fışkırması böyle görünmüyor" ve "Kafalar böyle yuvarlanmaz. Yuvarlak değildirler, yuvarlanırlar." Ama bunları sessizce söyledi, bu yüzden sadece birkaç tuhaf bakış aldık.

İnsanlar onun kim olduğunu biliyordu elbette, bu yüzden bize de bakanlar oldu. Ama çoğunlukla Tri-Citi'liler mahremiyetimize saygılıydı. Ortalıkta korkunç canavarlar olmadığı sürece (kurtadamlar saygıdeğer canavarlardı), insanlar çoğunlukla bizi rahat bırakıyordu.

Film bittikten sonra yazar çıktı. Sırayla gergin, gururlu ve yine gergin görünüyordu ama oldukça ilginç bir konuşmacıydı. Filmdeki replikleri göz önünde bulundurduğumda bunu beklemiyordum. Yaklaşık on beş dakika konuştuktan sonra soruları aldı. Dördüncü soru, bu hafta başında bulunan ve taklitçi bir cinayet gibi görünen iki cesetle ilgiliydi.

Adam bu soruyu tahmin etmişti.

Ayağa kalktı ve kim olduğunu bilmeyenler için kendini tanıttı. Ardından, yazardan izin alarak Ruh Alıcı'nın hikayesini anlattı. Onlara her şeyi anlatmadı - bu odadaki insanların hepsi Ruh Alıcı'nın ne olduğunu az önce izledikleri filmde bildiklerini düşünüyorlardı - ve eğer bundan daha korkunç olsaydı, bilmelerine gerek yoktu. Kırk yıl önceki cinayetlere değindi ve ardından bilinmeyen bir kötünün film yüzünden orağı vahşi doğaya saldığını söyledi.

Konuşmasını bitirdiğinde odada bir sessizlik oldu ve Adam'ın bugün erken saatlerde aradığı birkaç yerel muhabir birkaç güzel soru sordu.

Sonunda ayrıldık.

"Pekala," dedim, "senin anlattıkların ve Zee'nin anlattıkları arasında, kurtlarımız bir kez daha Tri-Cities'in kahramanları oldular ve Bonarata olması gereken mezarda yuvarlanıyor olacak."

Adam homurdandı. Sonra da şöyle dedi: "O yazar için üzülüyorum. Onun zafer anını elinden aldım."

"Kendini çok kötü hissetme," dedim. "Az önce onun filmini kült bir klasik haline getirdin."

ERTESİ CUMA GÜNÜ BENİ OKUL İÇİN KEK PİŞİRİRKEN BULDUM.

bodrumdaki oyuncular. Bizimle yaşayan fazladan kurt olmadığı için ihtiyacım olan tüm malzemelere sahiptim.

Grubun devam eden korsan LAN oyunu, grupta oynamak isteyen herkese açıktı. Ancak birkaç hafta önce Dread Pirate serisinin devamı niteliğinde bir macera yayınlanmıştı ve bu macera Dungeons & Dragons tarzında oynanmak üzere tasarlanmıştı. Bu da oyuncuların bir takım olarak girmeleri ve sonuna kadar hayatta kalmaları gerektiği anlamına geliyordu. Dört ila sekiz korsan için tasarlanmıştı ve bu gece, en azından şafak sökene kadar sürmesi beklenen bir düşene kadar oyun için fanatikler toplanmıştı.

Adam, Mary Jo, Ben, Warren ve Darryl test etmek için gönüllü olmuşlardı. Ben oynamıyordum çünkü oyunun gerçekten sevdiğim kısmı korsan arkadaşlarımı öldürmekti, hayali hazine toplamak değil.

Bu öğleden sonra Sherwood beni arayıp katılacağını söyledi. Ona herhangi bir soru sormadım çünkü söyleyeceklerini söyledi ve telefonu kapattı.

Sherwood bu gece gelmişti, tek gözlü, yarı yetişkin yavru kedisi, Hindistan prensinin file binmesi gibi omzuna binmişti. Bana hiçbir şey söylemedi, sadece el salladı ve korsan ekibinin geri kalanının çoktan toplandığı alt kata doğru hızla ilerledi.

Kekleri fırına koydum ve kaşığı yaladım. Yaklaşık üç saattir yapıyorlardı. Jesse bir süre izledi ama Tad ve Izzy de gelmişti. YouTube'daki matematik videolarını oynatmak için projektör sistemini kullanmak üzere büyük toplantı odasına yerleşmişlerdi. Calculus 101'in başarısız bir ders olduğu ve hepsinin bu dersten başarılı olmayı planladığı söylenmişti.

Merdivenler gıcırdadı ve Sherwood'un tabakları taşıdığını görmek için baktım.

"Denize düştüm ve baygın halde kurtarıldım," diye rapor verdi. "Hayatta kalıp kalmayacağımı on dakika içinde öğreneceğiz."

Sherwood'un gözleri mutlu görünüyordu, diye düşündüm, kedi Pirate'i çenesinin altından kaşımak için uzandığında. Beyaz eldivenli ayaklarını Sherwood'un gömleğinin içine soktu ve mırıldandı.

"Deney başarılı oldu mu?" Sherwood bulaşıkları lavaboya koymak için uzaklaşırken sordum.

Bana baktı.

"Adam'ı öldürme ve onun yerine Alfa olma dürtüsü yok mu?" Açıklığa kavuşturdum.

Gülümsedi. "Yok," dedi, sonra ayıldı. "İstediğim zaman ne kadar baskın olduğumu nasıl azaltacağımı hala hatırlamıyorum. Bu da Darryl, Warren ve benim her şeyi düzene sokmak için biraz toz almamız gerekebileceği anlamına geliyor. Ama şimdi değil, çünkü kurdum ortalığın karışmasının sürünün bölgemizi savunma kabiliyetine zarar verebileceğini ve savaşta olduğumuzu anlıyor." Başını iki yana salladı. "Kurt mantığı senin için. Ama evet, Adam ve ben iyiyiz. Warren, Darryl ve ben de kimseyi kızdırmadan sahte bir savaşa girebiliriz."

"Çünkü mü?" Ben sordum.

"Çünkü ikiniz birlikte benden daha iyi bir Alfa olursunuz," dedi Sherwood.

Kaşlarımı çattım. "Alfa olmak böyle bir şey değil."

"Genelde öyle olmaz, kabul ediyorum," dedi Sherwood. "Ama bu sürünün büyüğü böyle işliyor, siz ikiniz birsiniz." Keskin bir ifadeyle gülümsedi. "Coyote'nin kızı karışıma bir şeyler katıyor. O gece Adam Ruh Alıcı'yla savaşırken bunu hissettim."

Gözlerimi ona diktim. "Senin Northumberland'in Büyük Canavarı olduğunu biliyoruz. Bahis havuzundaki diğer tahminlerden herhangi biri doğru muydu?"

Bana sırtıttı, ani bir mutluluk ifadesiyle, ama bir şey söyleyemeden sözümüz kesildi.

"Pegleg!" Ben'in bağırışı bodrumdan yükseldi. "Kıçını buraya getir. Uyanıyorsun ve peşimizde kanayan bir kraken var!"

"Herkes!" diye bağırdı Kaptan Wolf Larsen (Adam).

"Geliyorum, Kaptan!" Sherwood'un kedisi kolayca Sherwood merdivenlerden aşağı koştu.

Kekleri fırından çıkardım ve buzlarını çözmeden önce soğumaya bıraktım. Krema için gerekli malzemeleri çıkarırken arka bahçemde çalınan bir kemanın yumuşak sesini duydum.

Lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktım. Gece çökmüştü ve dışarısı mutfağımdan daha karanlıktı, bu yüzden çok iyi göremiyordum ama arka bahçedeki piknik masalarında oturan insanlar olduğunu düşündüm.

Dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Dışarı adımımı attığımda bir hareketlilik oldu ve küçük gölgeler etrafa dağıldı. Gözlerim onları tam olarak yakalayamasa da kanat seslerini ve kuru otların hışırtısını duyabiliyordum.

"Senin insanların mı?" On yaşında bir kız çocuğu kılığında yerde oturan Tilly'ye sordum, yüzü niyetliydi.

Başını salladı ama sanki daha önce hiç müzik duymamış gibi bakışlarını Wulfe'dan ayırmadı. Birkaç ölçü daha dinledim, tanıdık parçanın adını aradım ve sonunda buldum: The Lark Ascending.

Wulfe piknik masalarından birinin üstüne oturdu. Üzerinde düğmeleri fazla açık beyaz bir elbise gömleği ve baldırlarının yarısına kadar kıvrılmış siyah bir elbise pantolonu vardı. Bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı ve yalınayaktı, ancak soğuk bir rüzgar vardı ve keşke durup bir palto alsaydım dedirtti.

İşlemeli ipek kemer belinin etrafına ve çevresine sarılmıştı.

Wulfe'nin konser platformuna en yakın piknik masasının bankında siyah bir cübbeye bürünmüş bir figür oturuyordu. Başına bir kukuleta geçirilmişti ve yüzünde porselen bir maskeye benzeyen bir şey vardı. Maskenin büzülmüş dudaklarında küçük bir delik vardı ama gözler sadece boyanmıştı. Maskenin altındaki yüzünün neye benzediğini merak etmemeye çalıştım.

Stefan'ın yanına oturdum ve Wulfe'nin çalmasını dinledim. Birkaç dakika sonra Stefan kıpırdandı ve konuşmaya çalıştı. Ama sesi boğuk ve bulanıktı, sanki dilinde bir sorun varmış gibi, bu yüzden sadece "owe" diyebildim.

Başımı salladım. "Biz arkadaşız Stefan. Arkadaşlar arasında hesap tutulmaz."

Gülme olabilecek bir ses çıkardı, sonra öksürmeye başladı, kuru, tozlu bir ses, alnı dizlerine bastırana kadar eğilirken omuzlarının kabarmasına neden oldu. Elimi uzattım ama dokunmadım çünkü nasıl yaralandığını göremiyordum.

Adam bana Marsilia'nın durumunun kötü olduğunu ama Stefan'ın daha da kötü olduğunu söylemişti. Marsilia'nın yoğun beslenme sayesinde çoktan iyileştiğini ama Stefan'ın daha fazla zaman alacağını anlamıştım. Marsilia'nın Adam'a söylediğine göre Stefan'daki hasar fiziksel olmaktan çok daha fazlaydı. Ama ayrıntıya girmeyi tercih etmemişti.

Wulfe parçasının sonuna geldi ve kemanını kucağına indirdi.

"Konuşmaya çalışmazsa nefes almak zorunda kalmaz," dedi Stefan'ı izlerken.

Stefan başını salladı ve öksürüğü azaldı. Wulfe masadan kalkıp kemanını çantasına koyarken Stefan güçlkle doğruldu.

"İşin bitti mi?" diye sordu Tilly, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. "Evet, hanımefendi," dedi ciddiyetle.

Kız ona suratını astı ve adam da kaşını kaldırdı. "Gelip gidiyorum," dedi ona. "Beni yine duyacaksın."

Bir süre onu izledi, ağzı mutsuzca çarpıldı ama sonunda başını salladı. Sonra ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden karanlığa doğru koşmaya başladı. Kapısının gıcırdayarak açıldığını -genellikle gıcırdamazdı- ve kapı kapanmadan önce küçük yaratıkların koşuşturma seslerini duydum.

Bana bir kez bile bakmadı.

"Konser için teşekkür ederim," dedim. "Ve Stefan'ı buraya getirdiğin için."

Wulfe bana gülümsedi ve bu gerçek bir gülümsemeydi. Bana doğru yürüdü ve bir dizinin üzerine çöktü, sonra elimi tuttu ve öptü.

"Bravissima," dedi. "Çok iyi iş çıkardın, Mercedes Athena Thompson Hauptman. Aferin."

Ona kaşlarımı çattım. "Bu beni takip etmeyi bırakacağın anlamına mı geliyor?"

Güldü ama cevap vermedi, sadece kemanını almak için geri döndü.

Stefan, ağzı kulağımın yanına gelene kadar eğildi. "Kork," diye fısıldadı net ve neredeyse sessiz bir şekilde.

Porselen maskesine baktım ve Bonarata'dan bahsetmediğini anladım.

Bir elinde keman, Wulfe geri döndü ve Stefan'ı umursamaz bir rahatlıkla kucağına aldı.

"Hâlâ dinleniyor olması gerekiyordu," dedi bana, "ama bu gece benimle gelmek istedi."

"Bunu yaptığına sevindim," dedim içtenlikle.

Mutfak kapısı açıldı. Adam'ın beni izlediğini anlamak için bakmama gerek yoktu.

Wulfe bana melek gibi bir gülümseme verdi, sonra da ortadan kayboldu.

AKNOWLEDGMENTS

Aşağıdaki kişiler ya bu kitabı çeşitli aşamalarında okuyup şekillendirmeme yardımcı oldular ya da ihtiyacım olan bilgileri sağladılar: Çavuş Dave Allen (Pasco Polis Departmanından emekli), Collin Briggs, Linda Campbell, Dave Carson, Katharine Carson, Michelle Kasper, Christine Masters, Ann Peters, Kaye Roberson ve Anne Sowards. Onların çabaları için minnettarım ve bu kitabı okuyan herkes de öyle olmalı.

Ayrıca Zee, Almancasını düzgün tutan ve müşteriler hakkında ne hissettiğini çok iyi anlayan arkadaşları Michael ve Susann Bock'a da minnettar.

Son olarak, istesem de istemesem de beni daha iyi bir sürücü yaptığı için Subaru'm Gertrude'a çok teşekkür ederim.

ABOUT THE AUTHOR

Patricia Briggs, Mercy Thompson şehir fantezisi serisinin (Smoke Bitten, Storm Cursed) ve Alpha and Omega romanlarının (Wild Sign, Burn Bright) 1 numaralı New York Times çoksatın yazarıdır.

Çeviri Kitaplar

Telegram

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**